

TAJNÉ SPOLEČNOSTI

válka
svobodných zednářů

ANCH BOOKS

Jan van Helsing

OBSAH

Úvod

Rozhovor

1. kapitola • Historické pozadí

strana 45 - 174

• struktura lóže • zasvěcovací rituály • Jachin a Boaz • zednářská znamení v tisku • Šalomounův chrám • Lucifer • Hiram Abif • zachovávání tajemství v rámci lóží • dvanáct izraelských kmenů • bůh Jehova • tajné hmaty • temný anděl

2. kapitola • Osobní minulost

strana 175 – 182

3. kapitola • Nový světový řád

strana 183 - 264

• decimace obyvatelstva • kontrolní mechanismy • mikročipy • přírodní katastrofy jako zbraň • OSN • globální náboženství • globální měna • bezhotovostní platební styk • antikrist • Ježíš • klamání obyvatelstva ohledně změn klimatu • martinisté • Saint Germain • drogy

4.kapitola • Radiestezie a symbolika

strana 265-312

• předpovědi • geomantické války • radiestezie • obelisky • 11. září • symbolika čísel • energetické linie

5.kapitola • Válka svobodných zednářů

strana 313-368

• vzpoura lóží • hadí lidé • dutozemě • pokrevní linie - říšští Němci • Antarktida • zrychlování vibrací • rok 2012

Shrnutí

strana 369-385

- Seznam literatury a zdrojů
- Obrazová dokumentace - zdroje

strana 386

strana 387

Poznámka zpracovatele této knihy:

Hlavním cílem této knihy a cílem svobodných zednářů je svádět a rekrutovat lidi z obyčejných řad. Nezadržitelně se blíží velké změny a nastolení nového světového řádu. Lidé se budou muset definitivně rozhodnout zdali opustí hmotu a půjdou do duchovního světa stvořitele a nebo setrvají ve hmotě a budou zotročeny negativními mimozemskými entitami. Stvořitel je v této knize označován jako „milosrdný princip“ a negativní entity jsou označovány jako „Luciferský princip“ dle Lucifera, padlého anděla a pána podsvětí.

V této knize není také vůbec zmíněna podstata a existence negativního stavu jako takového.

Negativní stav (luciferský princip) byl vytvořen pro pochopení celého vesmíru a je nástrojem jak odpovědět na jednu z nejdůležitějších a nejdůležitějších otázek, které byly kdy položeny. *Tato otázka musí být plně zobrazena a pochopena.*

Její podstata je následující:

„Jak by vypadal svět bez stvořitele, svět ve kterém by byly všechny duchovní principy stvořitele převráceny. Namísto lásky, nenávisť, namísto světla, temnota atd.“

Tato otázka se momentálně blíží ke svému konci. Jakmile negativní stav dozraje do své absolutní polohy a projeví svůj zákerný charakter bude ukončen samotným stvořitelem. Svou zákeřnou a převrácenou podstatu projeví především tím, jak bude zacházet se svým vlastním stvořením(lidmi). Postupný proces ukončování již započal příchodem **Ježíše Krista před cca 2000 lety a dokončí se jeho druhým příchodem.**

Do jisté míry je tato kniha formou nebezpečí pro lidi, kteří touží po moci a ovládání druhých. Z těchto důvodů je důležité upozornit, že lidé kteří se v budoucnu rozhodnou zde ve hmotě setrvat budou jak je uvedeno v bibli. „**závidět mrtvým**“. Tím se také naplno odpoví na výše uvedenou otázku.

ÚVOD

„Státníci tohoto století nemají co do činění jen s vládami, císaři, králi a ministry, ale také s tajnými společnostmi - uskupeními, která nelze ignorovat. Tyto spolky totiž mohou zničit všechny současné politické řády...“

(Benjamin Disraeli, 12. 9.1876)

Tento výrok nepochází od Jana van Helsinga nebo snad od konspiračních teoretiků, ale od konspiračního „praktika“ - bývalého britského premiéra a člena Řádu svobodných zednářů Benjamina Disraeliho. Co nám tím chtěl sdělit?

Je jasné, že na světě existovala a vždy existovat budou spiknutí všeho druhu. Už Bismarck kdysi prohlásil, že se *„nikdy nelže tolik jako před volbami, během války a po honu“*. Přitom nezáleží na tom, zda se jedná o válečné přípravy, převody firem, obchody s firemními akciemi a jinými cennými papíry (= insider trading) nebo obchody se zbraněmi a drogami - není to nic nového. V této souvislosti lze zmínit také tajný projekt CIA nazvaný Operace Drozd (= Operation Mockingbird) na konci 40. let minulého století, jehož cílem byla infiltrace médií a jejich následná manipulace. To jsou ale spíše malá spiknutí. Větší význam mají události spojené s 11. zářím 2001, protože v konečném důsledku se nějakým způsobem dotkly celého světa (především kvůli následným zákonům ohledně zpřísnění kontroly lidí). Někteří autoři už od roku 2001 poukazovali na nejrůznější nesrovnalosti, ale nikdo je nebral vážně. Teprve v roce 2010 se o událostech odvážil kriticky informovat časopis *Focus Money*.

Existence tajných spolků také není pro nikoho tajemstvím. V této knize však mluvíme o *globálním spiknutí na úrovni vlád* - o velkém plánu, který se připravuje již sto let a nyní se začíná plnit. Může opravdu existovat něco jako globální propojení na všech úrovních?

Britský premiér a svobodný zednář vysokého stupně zasvěcení Winston Churchill byl o tom přesvědčen, což dokládá jeho tvrzení: *„Musí být slepý, kdo nevidí, že se na Zemi připravuje velký plán, jehož realizace se smíme účastnit jako věrní sluhové“*

Co je to za plán a o co tito „sluhové“ usilují? Paul Warburg, spoluzakladatel soukromé americké centrální banky (= FED), k tomu podotkl: *„Světovou vládu budeme mít, ať už chceme nebo ne. Jedinou otázkou je, jestli s ní budou lidé dobrovolně souhlasit, nebo je k tomu budeme muset přinutit.“*

Světová vláda má také své jméno: *nový světový řád*.

V něm má existovat globální vláda s jednotnou měnou, náboženstvím, policií, soudním dvorem a armádou - a podle plánovačů nového zřízení zde má panovat věčný mír. To přece zní celkem dobře, ne?

Před necelými sty lety se k tomu jasně vyjádřil zakladatel Světového židovského kongresu Nahum Goldmann, který roku 1915 ve své knize *Duch militarismu* poznamenal: „*Smysl a historické poslání naší doby lze shrnout do jedné věty: jejím úkolem je stanovit nový řád a nově definovat úlohu lidstva. Současný společenský systém musí být nahrazen jiným. Tato přeměna spočívá ve dvou krocích: zničení starého řádu a nastolení nového.*“

Nejdříve je třeba odstranit jakékoliv hranice, omezující organizační pořádky a kritéria či znaky dosavadního systému a jasně a bez hodnocení stanovit systémové prvky, které mají být regulovány. Pak můžeme přejít ke druhému kroku - tyto prvky nově formovat a organizovat. Úkolem naší doby je rozbití starého systému: všechna sociální rozvrstvení a společenské formy vytvořené starým systémem musí být zničeny. Je třeba zrušit veškeré tradice a vytrhnout jednotlivce z jejich přirozeného prostředí. Stáří bude pouze znakem nemoci. Heslo zní: co bylo, musí pryč.

Moci, které vykonávají tuto negativní úlohu naší doby, jsou kapitalismus v oblasti ekonomicko-sociální a demokracie na poli politicko-duchovním. Všichni víme, kolik už toho vykonaly, ale je nám jasné, že jejich dílo ještě není dokonáno. Kapitalismus stále svádí tvrdý boj s formami tradičního hospodářství a demokracie se utkává s protireakčními silami. Dílo dokoná teprve vojenský duch. Jeho jednotící princip provede beze zbytku negativní úkol doby; ten bude splněn, až budou všichni členové našeho kulturního okruhu uniformováni a jednotní jako vojáci. Pak vyvstane mnohem větší a složitější úkol: nastolení nového řádu. Ti, kteří byli vytrženi z kořenů svého mnohvrstevného okolí a nyní nečinně a bez řádu dlí na Zemi jako anarchisté, se musí podříditi novým formám a kategoriím. Je třeba vybudovat nový systém s pyramidální hierarchií.“

Nevěříte, že tito lidé - bez ohledu na to, o koho jde - skutečně chtějí získat nadvládu nad celým světem? Myslíte si, že to je utopie, pouze sen, který se nikdy nenaplní?

Henry Kissinger, jedna z nejdůležitějších postav plánu nového světa, je přesvědčen, že tento cíl bude určitě dosažen. Na otázku, jak vidí budoucnost, odpověděl: „*Všechno bude jinak, mnozí budou trpět. Bude nastolen ,nový světový řád'. Na ty, kdo přežijí, čeká mnohem lepší svět. Život bude dlouhodobě lepší. Svět, po kterém jsme toužili, bude realitou.*“

O tomto úžasném plánu se ve svém kázání dne 17. 6. 1965 rozhovořil i papež Pavel VI.: „*Chceme vybudovat světový stát a novou, ideální společnost. Je všeobecně známo, jak mnohostranně se lidstvo na budování tohoto obřího stánku podílí a jaké významné pokroky přitom dosud udělalo. Zasloužíte si obdiv a největší podporu.*“

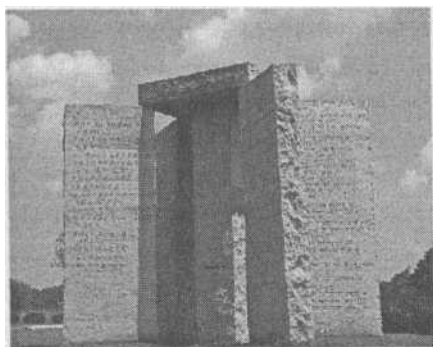
Ke stejné rétorice se uchýlil také papež Jan Pavel II., o jehož úloze ještě v průběhu knihy uslyšíme:

„Jan Pavel II. vyzval k budování nového mezinárodního společenského řádu, který by zajistil mír, podporoval spravedlnost a respektoval lidskou důstojnost. Jednota lidské rasy si takové společenské zřízení žádá,“ pronesl v papežském letním sídle Castel Gandolfo při audienci skupiny britských poslanců. Podpora ,dobročinné spolupráce mezi národy je podle jeho slov naléhavý úkol ve světě, který stále silněji vnímá vzájemnou závislost jednotlivých národů. Svatá stolice v rámci mezinárodního společenství národů tuto spolupráci silně podporuje.“

Přesně to vyjádřila skupina amerických svobodných zednářů v knize *The City of Man* (= Město lidí) z roku 1940: „*Pokud má v budoucím světě panovat mír, musejí všechny státy seskočit z urostlého oře a disciplinovaně se podřídit zákonu světového státu (...) Podmínkou všeobecného míru může být pouze jednotné lidstvo podřízené jednomu zákonu a jedné vládě.*“

Zdá se vám to neuvěřitelné? Nedejte se zmást. Jsme na nejlepší cestě, nebo upřímně řečeno — jsme přímo uprostřed dění; k úplné realizaci plánu chybí jen několik málo detailů. O něco podrobněji formulovaný ideální obraz „*velkého světového plánovače*“ najdeme na takzvaných *Georgijských poradních kamenech* (= Georgia Guide Stones). Jde o šestimetrové megalitické uskupení žulových kamenů na kopci v regionu Elbert County v americkém Státě Georgia. Tento monument, který svým tvarem připomíná Stonehenge, nechal v červnu roku 1978 na zakázku postavit muž známý pod pseudonymem R. C. Christian. V osmi světových jazycích (v angličtině, španělštině, swahilštině, hebrejštině, arabštině, hindštině, čínštině, ruštině) je na něm vyryto jakési poselství nebo chcete- li všeobecné principy a cíle. Jejich překlad z angličtiny zní takto:

- Udržujte lidskou populaci pod hranicí 500 milionů, aby byla zachována trvalá rovnováha s přírodou. Kontrolujte moudře reprodukci - zdokonalujte tělesnou kondici a rozmanitost.
- Sjednoťte lidstvo pomocí nového živého jazyka.
- Ovládněte vášně, víru, tradice a všechno ostatní smírnou cestou.
- Ochraňujte lidi a národy spravedlivými zákony a soudy.
- Ať se všechny národy řídí svými zákony a mezinárodní spory necht' řeší světový soud.
- Zrušte zbytečné zákony a úředníky.
- Vyvažujte osobní práva povinnostmi ke společnosti. Postarejte se o vyváženost mezi právy jedince a společenskými povinnostmi.
- Velebte pravdu, krásu a lásku v touze po harmonii s nekonečnem.
- Nebudte rakovinou na Zemi - dejte prostor přírodě, nechte pro ni místo!

Obr 1: Gorgia Guide Stones

Několik metrů od monumentu stojí žulová deska s informacemi o jeho velikosti, hmotnosti a astronomických vlastnostech. Vedle data jeho vztyčení (22. březen 1980) jsou uvedeni sponzoři projektu jako „*malá skupina Američanů, jejichž cílem je věk rozumu*“

Dále se zde píše o časové kapsli umístěné v zemi pod deskou. Údaje o tom, kdy byla zakopána a kdy se má otevřít, nejsou vyplněné, takže není jisté, jestli tam pouzdro vůbec kdy bylo uloženo.

V rámečku pod nimi je vyryt nápis: „*Necht' jsou tyto kameny mezníkem na cestě k věku rozumu.*“⁵⁾

Také zde tedy narážíme na stejné cíle globální budoucnosti: jedno světové náboženství, jeden světový soud a jeden jazyk. Lidstvo je označováno za druh rakovinného nádoru a má se zredukovat na půl miliardy, aby se zachovala rovnováha s přírodou. To je třeba zdůraznit - píše se tu o ideální světové populaci

čítající půl miliardy lidí, zatímco v současné době Zemi obývá 14krát tolik občanů. To znamená - o 6,5 miliardy obyvatel navíc. Co se stane s tímto „nežádoucím“ nadpočtem?

I tento problém už plánovači na teoretické rovině vyřešili: „nadbyteční strávníci“ musí jednoduše pryč. Americký filmař a osvícenec Alex Jones tento plán popisuje ve svém filmu *Endgame - Blueprint for global enslavement* (= Konec hry - Plán zotročení světa): lidstvo se má zredukovat pomocí cílené decimace (= lat. decimatio; decimus = každý desátý byl způsob vynucování disciplíny v římské armádě a současně nejtvrďší trest v legii, k němuž se přistupovalo v případě velkého provinění. Jejím úkolem bylo dosáhnout toho, aby se vojsko bálo více svého velitele než nepřítele. Latinské slovo decimatio ve volném překladu znamená „odstranění každého desátého“ - pozn. překl.). Dokumentarista na několika příkladech upozorňuje na to, jak se malthusiánské snahy o eliminaci chudých nejdříve proměnily v sociální darwinismus, aby se pak staly součástí programů rasové hygieny a sledování dědičné výbavy, během nichž byli vybraní američtí občané během 19. století nuceně sterilizováni. Alex Jones popisuje, jak rodina Rockefellerových do Německa přinesla eugeniku (= nauka o metodách vedoucích k dosažení co nejkvalitnějšího genetického fondu člověka. V podstatě jde o cílevědomé šlechtění lidského genofondu - pozn. překl.); financovala Ústav císaře Viléma, který se v době Třetí říše stal nosným pilířem nacistické ideologie. Po pádu Třetí říše byli někteří přední němečtí eugenici pod ochranou Spojenců, přičemž se vítězné mocnosti dohadovaly o to, kdo německé „rasové poznatky“ po druhé světové válce využije ve svůj prospěch. Ve svém filmu Jones dává slovo žijícím zástupcům „elity“, kteří zcela otevřeně vyzývají k redukci obyvatel pomocí masové genocidy, moru a virových epidemií; mluví přitom v termínech používaných při porážce nemocných zvířat. V tomto kontextu filmař cituje kulturního kritika Aldouse Huxleyho, který varuje před tím, že vládnoucí třída pomocí pokročilé lékařské techniky a farmakologie zajistí, aby si lidská populace mohla „užít svůj otročský život“.

Film také dokumentuje vlády, jež na svém obyvatelstvu bez jeho vědomí testovaly smrtelné původce chorob, viry či radiologické a biologické zbraně za účelem urychlení procesu eugeniky. Jedním z uvedených příkladů jsou izraelské děti nakažené kožní infekcí zvanou trichoficie, které byly využity jako pokusní králíci a vystaveny smrtelným dávkám radioaktivního záření. Během pokusů zemřelo 6 000 dětí a tisíce jich zůstalo ochrnutých. Ve filmu se hovoří také o studii národní bezpečnosti Memorandum 200, což je strategický geopolitický dokument sestavený Henrym Kissingerem, v němž je uvedeno 13 zemí, jejichž obyvatelstvo má být masivně zredukováno pomocí hladomoru, sterilizace či války. ⁶⁾

Pochybujete o tom, že by byl někdo schopen něco podobného udělat? Odborník na tajné služby Wolfgang Eggert to vidí poněkud jinak:

„Protokoly amerického Kongresu, jež byly po desetiletí skryty před zraky veřejnosti, dokládají, že 9. června 1969 dr. McArthur, zástupce vedoucího oddělení výzkumu při Ministerstvu obrany USA, vystavil žádost na uvolnění deseti milionů amerických dolarů. Tyto peníze měly podle jeho výpovědi sloužit na vývoj nového viru, který by dovedl zničit imunitní systém nakaženého, a přitom byl odolný vůči obranným léčebným prostředkům. Peníze byly schváleny a v laboratořích byl zahájen přísně tajný výzkum. Nejschopnější vědci své doby, mezi nimi také pozdější ‚objevitel‘ viru AIDS Robert Gallo, pracovali na projektu, který měl podle plánu trvat deset let. Přesně po uplynutí této doby se v USA vynořily první případy nakažení virem HIV. Důkazy se jeví ve více ohledech jako neprůstřelné, také co se týká genetické

rekombinace viru. Výsledkem byla první genetická zbraň v dějinách lidstva, i když ne zcela dokonalá, protože nedovede zabít selektivně (nezasahuje pouze určitou rasu nebo území) a šíří se nekontrolovaně."⁷⁾

Vraťme se však zpět k Alexu Jonesovi. Ve filmu *Endgame* popisuje svůj pohled na nový řád světa takto: po decimaci obyvatel planety zde zůstanou lidé dvojího druhu - vůdci a dav neboli otroci. Tato spodina lidstva bude nucena k tomu, aby žila v plně kontrolovaných a hlídaných městech, zatímco příslušníci vládnoucí kasty si budou moci rozkošnický užívat zbytku Země a s pomocí nových technologií prodlužujících život se budou přeměňovat v uperbylosti.⁸⁾

Ted' už ona záležitost s novým světovým řádem nezní tak optimisticky, co říkáte?

Ale možná Alex Jones prostě jen trochu přehání nebo si celou věc vyložil příliš jednostranně. Je skutečně tak špatné část lidstva odstranit, aby jeho zbylí členové mohli žít v ráji? Co myslíte? Záleží jen na tom, na které straně stojíte - na straně vítězů, nebo poražených. To ostatně říkal i Henry Kissinger: „*Na ty, kdo přežijí, čeká mnohem lepší svět.*“

Jsou vládcové světa skutečně ti zlí? Není snad nový světový řád to nejlepší, co čeká naši planetu? Stojí za ním přece ti nejchytřejší, nejinteligentnější a nejbohatší osobnosti planety. To nemůže být tak špatné, vždyť to jsou rozumné bytosti! Anebo jsou to přece jen obzvlášť egocentrická a bezcitná individua?

A proč veřejnost o tom neví? Jaký důvod by to asi tak mohlo mít?

Nositel Oscara a slavný americký režisér Mike Nicols má pro to jisté vysvětlení: „*Malá hrstka lidí kontroluje všechna světová média. V současné době je to šest lidí, brzy budou jen čtyři a pod jejich dohledem bude všechno: veškeré noviny, časopisy, filmy i televizní pořady. Byly doby, kdy vedle sebe existovaly nejrůznější názory a postoje. Dnes existuje pouze jeden názor, který se za čtyři až pět dní stává názorem všech.*“

Podobného mínění je také Paul Sethe, který na protest odstoupil z funkce spoluvydavatele deníku *Frankfurter Allgemeine Zeitung*: „*Svoboda tisku je svoboda dvou set bohatých lidí, kteří do světa šíří svůj názor.*“

Velká světová média jsou v rukou několika málo osob jako Maxwell, Murdoch, Saban, Berlusconi, Beresowski a Gussinski. Jsou to monopoly a tomu přizpůsobují - a podle toho i cenzurují - publikované názory. O vlivu skutečných vládců světa samozřejmě mlčí; jednak pracují v jejich službách a z toho také samy profitují. Zveřejňují, nebo naopak zamlčují události a fakta vždy podle toho, jak se jim to právě hodí nebo nakolik je to v souladu s jejich cíli.

Navzdory všemu si pořád myslíte, že by v dnešní době nebylo možné zamlčet skutečný stav věcí, šířit nepravdy nebo prostě jen drze lhát? V roce 1991 při příležitosti zahájení Bilderbergské konference, tajného setkání nejvýznamnějších a nejvlivnějších osob západního světa, které se pořádá každý rok, se tehdy 93letý bankéř David Rockefeller nebál nahlas říct:

„*Jsme vděční deníkům Washington Post, New York Times, Time Magazine a jiným velkým médiím, jejichž ředitelé se účastní našich setkání a už po téměř 40 let udržují slib zachování diskrétnosti. Nemohli bychom pracovat na našem plánu budoucího světa, kdybychom po celé tyto roky stáli v záři reflektorů veřejnosti. Svět prošel vývojem a je připraven na světovou vládu bez válek, která celému lidstvu zaručí mír a blahobyt. Nadnárodní suverenitu intelektuální elity a světových bankéřů je třeba upřednostnit před národní nezávislostí praktikovanou v minulých stoletích*“

To zní přece skvěle! Intelektuální elita a bankéři světa, vládcové budoucího světa!

Vždyť to dělají už dnes! Není to snad důvodem k radosti?

Naši přední bankéři zejména v nedávné době dokázali, jak moc jsou pro svět užiteční - bez nich bychom neměli žádnou finanční krizi...

David Rockefeller přednesl zahajovací řeč v roce 1991. Pod slovem „my“ měl v tomto případě na mysli takzvané Bilderbergery, skupinu, již v roce 1954 založil nizozemský princ Bernhard (o něm se ještě zmíníme). Její členové se každoročně setkávají už téměř 60 let a na svých zasedáních projednávají důležitá rozhodnutí a témata světové politiky i hospodářství. Ve své knize Memoirs (= Paměti) Rockefeller uvádí:

„Mnozí dokonce věří, že jsme součástí tajné společnosti, která pracuje proti zájmům Spojených států amerických a mne a mou rodinu popisují jako internacionalisty, kteří se tajně spřáhli s podobnými lidmi z celého světa, abychom společně vybudovali integrovanou globální a politickou strukturu - nový svět, chcete-li. Pokud to má být obvinění, pak se prohlašuji za viníka - a jsem na to pyšný!“^{9>}

Po takovém vyjádření je jasné, že globální spiknutí existuje ! Další otázkou je, jak daleko už to došlo a co dalšího je nyní v plánu. Ani s tím se však David Rockefeller netajil. *„Jsme na počátku globální revoluce. Jediné, co nám chybí k tomu, aby národy přijaly nový světový řád, je celosvětová krize.“*

A tuto krizi právě prožíváme - je to celosvětová finanční krize! Začala roku 2009 a její další vývoj bude ještě hodně napínavý. Finanční nouze se přemění na chudobu, což povede k agresí a povstáním obyvatelstva. Těm bude třeba zabránit tvrdšími zákony, kontrolou a sledováním - a už se pomalu dostáváme k novému zřízení světa! Není to vůbec tak složité, jak by se mohlo na první pohled zdát...

Pozorný čtenář si nyní pomyslí: *pak tedy finanční krize nevznikla náhodou, ale byla dlouho předem plánovaná...*

Správně! To, co v současné době probíhá ve finanční sféře, je součástí velmi bezohledně připravovaného plánu, jehož cílem je dostat lidi pod jednu střechu, kde by fungoval nový měnový systém na bázi bezhotovostního platebního styku. Hospodářská krize a recese nespady z nebe, ale byly dlouhodobě plánovány. Je to jeden ze dvou klíčů, jak lidstvo uvést do nového „*kontrolovaného*“ světa, aniž by se proti tomu mohlo bránit.

Ještě se pozastavme u bezhotovostního převodu peněz: je to nejvýznamnější aspekt a první klíč k novému světovému řádu, protože peníze vládnou světu. Bezhotovostní společnost je cíl, o nějž je třeba usilovat, přičemž se nebude platit kreditní kartou, ale prostřednictvím malých mikročipů, které se lidem implantují pod kůži. Tyto mikročipy již existují v nejrůznějších provedeních - pro zvířata i pro lidi.

Vy byste si snad takový čip nechtěli nechat voperovat? A proč ne? Je to přece skvělá věc! Už byste se nemuseli handrkovat s hotovostí nebo kreditními kartami, nemuseli byste mít strach, že vás přepadne skupina mladistvých kvůli několika drobným... Zamyslete se nad tím - bylo by to přece úžasné: nikdo by vás neokrádal, nedocházelo by k bankovním loupežím ani k přepadením na benzínových pumpách, zmizely by daňové podvody a vy byste se nemuseli bát, že vám někdo unese děti, protože během sekundy byste je byli schopni vypátrat...

Nebuďte přece takoví! Musíte se na to dívat pozitivně!

V televizi se tyto čipy už několikrát představovaly a všichni moderátoři z nich byli

nadšení. Zmiňuje se o nich dokonce i bible: „*A nutí všechny, malé i veliké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména. To je třeba pochopit: kdo má rozum, ať sečte číslice té šelmy. To číslo označuje člověka, a je to číslo šest set šedesát šest.*“ Zjevení 13:16-18

Když se o tom píše i v samotné Knize knih, pak to asi bude náš osud a my bychom to měli akceptovat. Nebo snad ne?

Navzdory všem těmto pádným argumentům - ještě stále nejste přesvědčeni? Pak nejste sami! Ale co pak budou Rockefeller a jeho kolegové dělat, když vy, milé čtenářky a čtenáři, odmítnete nechat si čip implantovat? Tehdy je na řadě klíč číslo dva - terorismus! Na pečeti skotského řádu svobodných zednářů, jednoho ze systému vyšších stupňů, je napsáno *ordo ab chao*, což znamená „*pořádek z chaosu*“ (obrázek č. 55). Jak zmiňuje Nahum Goldmann ve výše uvedeném citátu: k tomu, aby se ustanovil nový řád je třeba nejprve zničit ten starý. Tajní vládcí světa podporují chaos, jak to jen jde - ruší regionální hranice, nechávají hrubnout děti i celou společnost prostřednictvím násilí a sexu v televizi, videohráčích a na internetu, nahrazují hodnoty, jako je rodina, tradice, kultura, religiozita, moudrost a čest, pomocí perverzity, pornografie a drog. Velmi důležité je především záměrné přesouvání lidí z kontinentu na kontinent neboli migrace cizích kultur. Výsledkem jsou nepokoje mezi domácními a cizinci, lidé se necítí bezpečně, bojí se a volají po silné ochranné ruce. Tu jim nabízí vláda ve formě průkazů totožnosti, osobní kontroly, sledování, svlékacích kamer, kontrole dálnic a nakonec v podobě čipu pod kůží!

Pořád pochybujete o tom, že terorismus byl vytvořen uměle a že je využíván s jistým předem daným cílem? Pak si poslechněte Nicholase Rockefellera, který před svým přítelem a filmařem Aaronem Russem poznamenal:

„Čipování lidí se už provádí a nelze to nijak odvrátit“

Člen slavné bankéřské rodiny to ještě rozvedl: údajně existují dva typy mikročipů - čip B, který dostane běžný občan, a čip A, jež budou nosit zasvěcenci systému, čímž získají mimořádná privilegia. Čip A bude jakýsi druh elektronického diplomatického pasu. Nicholas Rockefeller dal jasně najevo, že ‚válka proti teroru‘ je obrovský podvod, a jízlivě se přitom na Aarona Russa pousmál.

Jeden člověk zasvěcený do praktik používaných v bankéřském světě se přede mnou vyjádřil takto (viz Ruce pryč od této knihy!): *„Většina lidí je příliš pohodlná a k tomu ještě ignorantská. Kdyby záleželo jen na davu, nikdy by se nic nezměnilo. Proto se toho musíme chopit ‚my‘ a začít lidi vést - pomocí globální vlády nebo jednoho globálního vladaře.“*

To, že svět zcela záměrně zaplaví vlna terorismu, vyprávěl velmistr jedné berlínské lóže mému velmi dobrému příteli už v roce 1995. Všechno tedy jde podle plánu.

Tím se dostáváme k pojmu *svobodný zednář*. Co to všechno má společné se svobodným zednářstvím? Než se vydáme na tajuplnou pouť za světovým spiknutím, podívejme se na to, co svobodné zednářství vlastně je.

Svobodné zednářství a jeho prezentace na veřejnosti

Pod pojmem *klasické svobodné zednářství* se rozumí etický spolek svobodných lidí, kteří jsou přesvědčeni, že neustálou prací na sobě samém lze dosáhnout

lidštějšího přístupu k jiným. Existuje pět základních ideálů svobodného zednářství, jež se mají realizovat a prohlubovat každodenním nácvikem v praxi. Jsou to svoboda, rovnost, bratrství, tolerance a lidskost. Strukturu organizace tvoří systém takzvaných lóží; v současnosti je na světě asi 35 000 zednářských lóží s přibližně pěti miliony členů. Bratrem neboli členem lóže se může stát každý bez ohledu na to, z jaké společenské vrstvy pochází, jakého dosáhl vzdělání nebo jakou vyznává víru.

Rád svobodných zednářů je opředen mýty, což má svůj původ ve slibu mlčenlivosti, který musí bratři striktně dodržovat vůči okolnímu světu. Členové nesmí vynášet na veřejnost obsah rozhovorů a rituálů prováděných v rámci lóže. To hned nemusí být známkou spiknutí, spíše to má co do činění s ochranou soukromí.

Potvrzují to následující citáty:

„Dávám své čestné slovo, že vše, co bude řečeno, uchovám v přísné tajnosti.“
(prohlášení v žádosti o přijetí do curyšské lóže Libertas et Fraternitas)

„Všichni členové se slavnostně zavazují k nejpřísnější diskrétnosti vůči nečlenům ohledně všech nařízení a událostí v rámci lóže (...) Při přijetí do vnitřního Orientu se bratři zavazují k nejpřísnější diskrétnosti ohledně veškerých jednání také vůči členům bratrstva, pokud zveřejnění jednotlivých rozhodnutí není povinné nebo nebylo oficiálně povoleno.“ (rukopis jednacího řádu lóží

Norimberské lóže U vycházejícího Slunce, str. 5)

Z oficiálních dokumentů zednářských lóží se dovídáme, že při setkání zednářů se konají přednášky na nejrůznější témata, které probíhají v jakési nábožné, meditativní atmosféře a při následném společném jídle se probírají. Může jít o příspěvky z oblasti ekonomické, politické, sociální, ale i o ezoterická, okultní a mystická témata.

Na veřejnosti však zednáři vystupují téměř výhradně v rámci charitativní činnosti i podpory vzdělání a osvětlení.

Podle oficiálních zednářských spisů cíle a hodnoty svobodného zednářství vycházejí z legendy o jeho vzniku. Řád vznikl ze středověkých spolků, přičemž důležitou část symbolů a hodnot převzal od zednických a stavitelských cechů. Podle Velké lóže se mnozí zednáři hlásí k tvůrčímu principu, který označují jako *Stavitele všehomíra*.

Pět základních pilířů (= svobodu, rovnost, bratrství, tolerance a lidskost) popisují následujícím způsobem:

1. Svoboda znamená odstranění útisku a vykořisťování jako základní předpoklad svobody ducha a realizace každého individua.
2. Rovností se rozumí rovnost všech lidí bez ohledu na třídní rozdíly a také rovnost všech před zákonem.
3. Bratrství souvisí s bezpečím, důvěrou, sociální péčí, spoluzodpovědností a vzájemným porozuměním.
4. Tolerance se praktikuje skrze aktivní naslouchání a uznávání názorů ostatních.
5. Lidskost zahrnuje všechny předešlé pilíře a jejím symbolem je chrám humanity neboli chrám lidskosti, na jehož výstavbě svobodní zednáři neustále pracují.

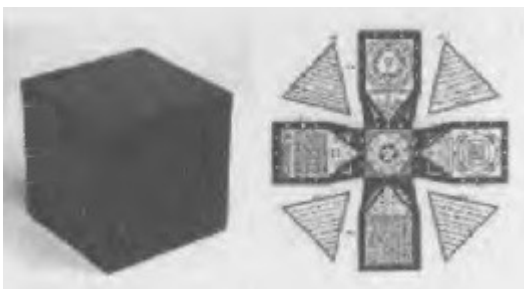
Když se bratři setkávají k rituálnímu shromáždění, mluví o práci na budování chrámu. Hodnoty řádu jsou jeho členům předávány prostřednictvím rituálů, symbolů a alegorií. Zednáři nejsou povinni zabývat se tématy náboženského charakteru a

během diskusí jsou politické a náboženské spory dokonce zakázány.

V zásadě se svobodné zednářství dělí na tři stupně, které symbolizují cestu osobního rozvoje. Jde o takzvané modré stupně (v Německu jánské stupně), jimž se někdy říká také modrá lóže nebo symbolická lóže - učeň, tovaryš a zednářský mistr.

Když je muž přijat do lóže (ženám není vstup do řádu povolen), nejdříve je zasvěcen do učňovského stupně. Měl by poznat sám sebe a být schopen rozpoznat svou nedokonalost - symbolizuje hrubý kámen. Jako nedokonalý člověk potřebuje pomoc od jiných, na jejímž základě si má uvědomit význam lidstva a bratrství. Neustálou prací na sobě se učeň má stát - metaforicky řečeno - stavebním kamenem chrámu lidství..

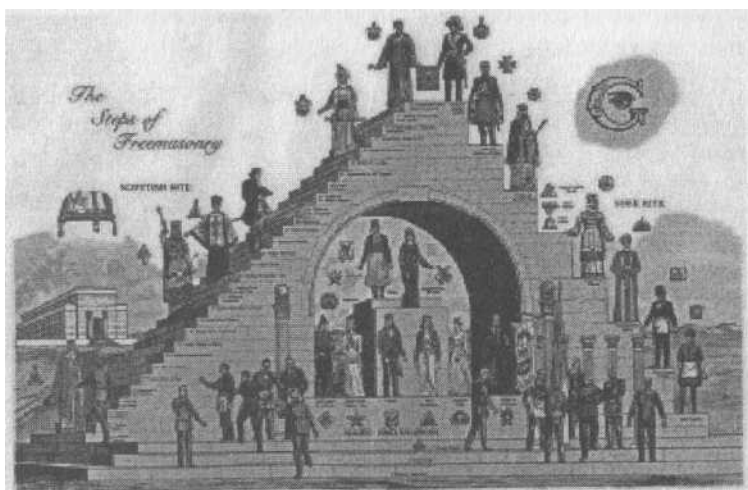
Pokud na sobě učeň pracuje a postupuje kupředu, obvykle po jednom roce povýší na tovaryšský stupeň, jehož symbolem je *krychlový kámen*. Úkolem tovaryše je naučit se sebekázi, která je předpokladem toho, aby se jako stavební kámen mohl harmonicky propojit s ostatními ve společnou stavbu — chrám lidství. Tovaryš dále usiluje o zdokonalení sociálních vztahů jak ke svým bratrům, tak i k bližním. Na úrovni mistrovského stupně si má bratr uvědomit pomíjivost lidského života, prohlédnout svůj životní plán a zamyslet se nad ním.

Obr. 2 a 3: Krychlový kámen - uzavřený a otevřený

Obr. 4: George Washington jako svobodný zednář s úhelníkem kolem krku

Obr. 5: znázornění obou systémů vysokých hodností - vlevo skotský a vpravo yorský ritus

Tento stupeň symbolizuje *rýsovací prkno*. Prostřednictvím předobrazu svého nákresu bude šířit a předávat své zkušenosti. Má větší zodpovědnost a přebírá další úkoly, což ho ovšem jako mistra neosvobozuje od práce v nižších stupních.

Do lóže může být přijat pouze člověk s dobrou pověstí.

Dříve to bylo možné jen na základě doporučení. Dnes se pořádají veřejně přístupné přednáškové večery, na nichž můžete ucházet i o členství. Důležité je především to, že touha po přijetí do spolku vychází z vlastního přesvědčení — tedy z prohlédnutí a poznání.

Všichni svobodní zednáři - nehledě na to, jakého stupně dosáhli - se považují za rovnoprávné bratry a v lóži se vše rozhoduje demokraticky. Předsedá jí mistr lóže, který má dva zástupce, prvního a druhého dohláze. Lóže má také pokladníka, archiváře, ceremoniáře a jiné pozice běžné v tradičních spolcích.

Řada lóží je propojena prostřednictvím zastřešujících institucí, takzvaných velkolóží (někdy se jim říká také Velké orienty), které musí být uznány staršími velkolóžemi. Vše podléhá pyramidální hierarchii.

O tom, jak dlouho existují nezávislé zednářské lóže, kolují různé názory. Jedni mluví o minimálně tisícovce let, jiní o pouhých třech stech letech. Každopádně první velkolóže byla *Velká sjednocená lóže anglická*, která vznikla v roce 1717 spojením čtyř tehdy existujících lóží.

Všechny německé jánské velkolóže podléhají anglické mateřské lóži. Ve Francii byl v roce 1773 založen druhý zastřešující spolek známý pod názvem Velký orient francouzský.

Dnes se světové zednářství člení do dvou hlavních větví - *Sjednocené velkolóže anglické a francouzského Velkého orientu*. Většina svobodných zednářů žije v USA (zhruba dva miliony členů), dále jsou hodně zastoupeni v Anglii, Francii a skandinávských zemích.

Po dosažení mistrovského stupně mohou členové dále pokračovat ve stupních modrého zednářství nebo přejít na takzvané vyšší stupně zasvěcení, které mají za účel prohloubit učení učňovských, tovaryšských a mistrovských stupňů (obrázek č. 5 a 6).

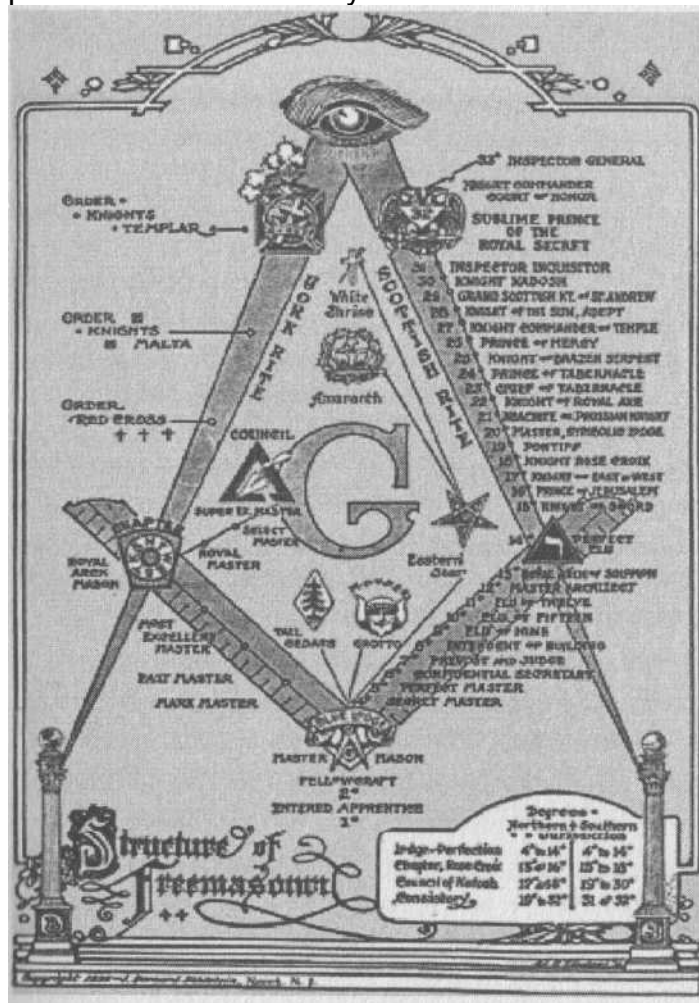
Systémy vyšších stupňů zasvěcení jsou:

1. *Skotský ritus starý a přijatý*
2. *Yorský ritus*

Vyšší stupně se zde na rozdíl od modrých stupňů jánských lóží nazývají červené

stupně nebo také skotské stupně. Jednotlivé zednářské hodnosti jsou řazeny pyramidálně, z čehož vyplývá, že jde o elitářský systém, kde se skupiny členů směrem nahoru neustále zmenšují a ovládají ty, kteří se nachází pod nimi.

Pouze část zednářů se rozhoduje podstoupit zasvěcení do vyšších stupňů. Zpravidla pak projdou několika stupni najednou. Systém vysokých hodností Starého a přijatého skotského ritu zahrnuje 4. až 33. stupeň, odpovídá hodnosti svrchovaného generálního veleinspektora). Ve skutečnosti se (alespoň v Německu) prochází pouze stupni 4, 18, 30, 32 a 33 a všechny ostatní jsou udělovány prostřednictvím takzvaných sdělení.

obr. 6: Znárodnění hierarchie svobodných zednářů. Vlevo jsou yorské stupně, napravo skotské. Pod úhelníkem lze vidět tři stupně jánského zednářství (modré lóže).

Na všech stupních jsou zakázány politické a náboženské spory. V zednářské ústavě se doslova uvádí: „Nemáte dělat ani říkat nic, co by mohlo jakkoliv narušit nebo znemožnit nenucenou lehkou konverzaci. Negativně by to ovlivnilo naši svornost a mařilo cíl, který sledujeme. Do lóže proto nepatří žádné uštěpačné poznámky a osobní rozbroje, natožpak vážné spory na téma náboženství, národ nebo politika.“ (*viz www.wikipedia.de)

Skotský ritus je celosvětově nejrozšířenější systém vysokých hodností, které jsou také označovány jako filozofické, protože při výkladu nepoužívají Bibli.

Naproti tomu stojí Yorkský ritus křesťanských vysokých hodností. Jeho název

(někdy se mu říká také americký ritus, královský oblouk, řád královského oblouku nebo řád templářských rytířů) se vztahuje k anglickému městu York, v němž podle zednářské legendy byla v roce 928 po Kristu založena první zednářská lóže. Za zakladatele je považován Thomas Smith Webb (1771-1819). Yorkský ritus se skládá z deseti stupňů, zvaných také templářské (na rozdíl od skotského s 33 stupni), a jeho zaměření je křesťanské. Pěstují se v něm tradice zednářských rytířských rituálů a rytířské ctnosti, což předpokládá vyznávání křesťanského dogmatu svaté trojice.

V USA je zastoupen převážně yorkský ritus, v Anglii zase skotský. Pojem skotský nemá nic společného se Skotskem, ale pochází z řeckého slova scotus (= tmavý), protože zednář vyššího stupně zamlčuje svou hodnost před bratrem nižšího stupně.

Ve Francii existuje systém vysokých hodností známý jako Velký orient a jeho zaměření je striktně světské. Kontakty mezi bratry nižších stupňů zasvěcení od skotské lóže po Velký orient nejsou povoleny, nicméně je známo, že zástupci vyšších stupňů se setkávají.

Toto je stručné shrnutí, jež vám umožní lepší vhled do problematiky zednářských hodností a vůbec o tom, o čem pojednává tato kniha.

Bratrství a jedna spojující myšlenka jsou základními kameny svobodného zednářství. Slavní zednáři se vždy zasazovali o zmiňované ideály: bojovali za nezávislost, nevinost, svobodu a spravedlnost, za práva občanská práva a proti otroctví. Není tedy divu, že se aktivně podíleli na nejrůznějších revolucích a převratech, nebo je dokonce sami iniciovali, což potvrzují následující citáty ze zednářských spisů:

„Francouzská revoluce, k níž došlo v roce 1789, byla dílem svobodných zednářů; všichni přední muži té doby totiž byli svobodní zednáři. Totéž spolek provedl v letech 1830 a 1848. Podívejte se na všechny italské převraty z let až do dneška - komu jinému je lze připsat než zednářskému spolku? Nejsou snad Carbonariové jeho synové? Jestliže v mnoha zednářských ústavách stojí, že se členové musí pokojně podrobit státním zákonům, pak je to jen proto, aby ukonejšili nedůvěru tyranů“ (Freimauer Zeitung /Časopis svobodných zednářů/, Lipsko, 24. 1 • 1864)

Francouzská vláda je plně pod nadvládou lóží.(...) Počínaje MacMahonem jsou všichni prezidenti republiky nejen členy lóže, ale také činnými agitátory, kteří v nich zaujímají více či méně vedoucí postavení (...) Stejně tak jsou všichni muži, kteří hrají na ministerstvech nebo důležitých státních úřadech nějakou roli, příslušníci řádu. Dá se říci, že ve Francii nemůžete zastávat žádnou významnou funkci, pokud nemáte doporučení ze strany lóže...” (svobodný zednář Ernst Freymann [Dr. Paul Kothner] ve spise *Auf den Pfaden der internationalen Freimaurerei* /Po stopách mezinárodního svobodného zednářství, Berlín, 1917, str. 7)

Jedním z nich je také Nicolas Sarkozy a někteří jeho ministři jako například ministr práce a sociálních věcí Xavier Bertrand. Sarkozy při svém projevu v saudsko-arabském Rijádu v lednu roku 2008 pronesl:

„Mou povinností je ujistit každého, ať už je to Žid, katolík, protestant, muslim, ateista, svobodný zednář nebo racionalista, že může být šťastný, že žije ve Francii, cítit se svobodný a vědět, že jeho přesvědčení, hodnoty a kořeny jsou plně uznávány“

Sarkozy začal nedávno ke svému podpisu přidávat tři malé tečky - podle informace spisovatele a zednáře dr. Josefa Schauberga jde o takzvanou zednářskou zkratku. Dr. Schauberg to vysvětluje následovně: „*Souvisí to s myšlenkou boží trojjednosti, což odpovídá představě tří světů: Nebe, Země a Podsvětí. Nejposvátnější číslo byla trojka; je to léčivé, vyrovnávající a všeobecně používané číslo.*“

Překvapuje vás to? Především USA jsou produktem svobodných zednářů. Socha svobody byl dar francouzských lóží americkým. Všichni původní zakladatelé a většina amerických prezidentů byli nebo jsou svobodní zednáři: Benjamin Franklin, George Washington, Jefferson (33. stupeň), Madison, Monroe, Jackson, Polk, Buchanan, Andrew Johnson (32. stupeň a velmistr), Garfield, McKinley, Theodore Roosevelt, Taft, Harding (32. stupeň), Franklin Roosevelt (32. stupeň), Truman (33. stupeň a velmistr), Eisenhower, Kennedy, Lyndon Johnson (1. stupeň), Nixon, Ford (33. stupeň), Carter, Reagan (33. stupeň), George H. W. Bush Sr. a jeho syn George W. Bush.

Slavní členové řádu v dějinách byli také: Luis Armstrong, Mustafa Kemal Atatürk, Edwin Aldrin, C. G. Cooper (astronaut), John Glenn (astronaut), Simon Bolivar, Richard E. Byrd, Marc Chagall, Winston Churchill, André Citroen, Thomas Dehler, Charles Dickens, Benjamin Disraeli, Arthur Conan Doyle, Johann Gottlieb Fichte, Henry Ford, Franz I., rakouský císař, Fridrich II., velký král pruský, Fridrich III., Giuseppe Garibaldi, André Gide, Joliann Wolfgang von Goethe, Jacob a Wilhelm Grimmovi, Samuel Christian Hahnemann, Charles Leon Hamme, Joseph Haydn, Heinrich Heine, Johann Gottfried Herder, (Charles C. Hilton, Edgar J. Hoover (šéf FBI), Victor Hugo, Alexander von Humboldt, Adolf von Knigge, Gotthold Ephraim Lessing, Charles Lindberg, Franz Liszt, Wolfgang Amadeus Mozart, Carl von Ossietzky, Prinz Philip, Herzog von Edinburgh, Anton Philipp Reclam (nakladatel), James Rothschild, Graf Albrecht Wolfgang von Schaumburg-Lippe, Heinrich Schliemann, Gustav Stresemann, Lev Tolstoj, Kurt Tucholsky, Mark Twain, Voltaire (spisovatel), John Wayne, Oscar Wilde, Wilhelm I. (německý císař) a mnoho dalších.

Co skrývá svobodné zednářství

V zásadě to lze shrnout následovně: cílem svobodného zednářství je především vytvoření mírumilovnějšího světa na základě globálního spojení všech zemí pod jednou světovou vládou. Z toho vyplývá, že zednáři stáli i u založení Společnosti národů a později také Organizace spojených národů. To je poněkud odvážné tvrzení, nemyslíte? A přece je tomu tak! Jen čtěte dále:

„Jistě: v jedné věci mají lidé, kteří tuší souvislost mezi svobodným zednářstvím a Společností národů, pravdu. OSN jako taková vychází ze zednářské koncepce. Během války zástupci z řad neutrálních úřadů a úřadů Dohody na jednom sněmu v Paříži vyjádřili myšlenku, že organizované vyvražďování národů musí být v budoucnu znemožněno vytvořením ligy národů. Jde o produkt svobodného zednářství, na nějž jeho členové mohou být pyšní.“ (svobodný zednář Eugen Lennhoff v článku *Völkerbund und Freimaurerei /Společnost národů a svobodné zednářství/* uveřejněný v novinách vídeňských zednářů *Wiener Freimaurer-Zeitung* č. 6 z června 1927, str. 14)

„*Pokud chceme pokračovat jako poctiví svobodní zednáři, pak musíme rezolutně prohlásit: už nejsme křesťané, jsme svobodní zednáři, nic míň a nic víc - tečka! Musíme soustředit svou moc na jediné, co lidstvo potřebuje - spojení všech lidí světa do jednoho spolku.*“ (svobodný zednář M. G. Conrad v tiskopise *Die Bauhütte*,

Lipsko, 1874)

Svobodné zednářství jako posel vůle národní suverenity je údajně povoláno k tomu, aby určovalo dějiny zemí a veškerého lidstva. Na tomto kongresu byla vyslovena naděje, že jednou přijde den, kdy padnou evropské monarchie. To je den, na nějž čekáme a který se blíží.“ (stať Weltrepublik /Světová republika/ v listu meklenburské lóže z 1889, str. 197)

„Bratři! Roku 1000 starý pověřivý svět uvěřil, že přišel jeho konec; ve skutečnosti to byl začátek konce jeho vlády. Její smrtelný zápas byl zahájen v roce 1789. O století později jsme vás, bratři, pozvali, abyste byli svědky jeho posledních smrtelných záchvěvů a současně abyste přihlíželi příchodu nového světa, jehož vznik oznamuje naše světová výstava; je to svět práce, vědy, spravedlnosti a míru. Jsme lepší proroci než naši soupeři, kterým nyní provoláváme: rok 2000 zcela určitě stvrdí váš konec; náznaky jsou den ode dne jasnější... Sociální revoluce přivede do pasti našeho společného nepřítele, a to tak, že všechny krutovlády Evropy a světa pohrbí, jak už v roce 1835 předpověděl Heinrich Heine: ‚Brzy budete u našich sousedů svědky rozvratu, ve srovnání s nímž byla vaše revoluce jen dětskou hrou...‘

Přijde den, kdy v zemích, které neměly ani události 18. století ani rok 1789, padnou monarchie a náboženství. Tento den není daleko. Je to datum, na nějž čekáme. Všichni vydědenci budou osvobozeni, všechny nespravedlnosti budou odpykány, všechna privilegia zaniknou, všechny utlačované provincie (Alsasko-Lotrinsko, Polsko, Halič a další) znovu získají svá práva sebeurčení.

Pak se velkolóže a všechny Velké orienty celého světa spojí v jeden univerzální spolek. Zaniknou hranice států, které stojí mezi svobodnými zednáři. To je ideál budoucnosti, jenž před námi pomalu vystává. Naším úkolem je urychlení tohoto všeobecného sbratřování. K tomu potřebujeme univerzální heslo a svolávací znamení. Naše hymna říká: do zbraně proti všem tyranům!“ (svobodný zednář Francolin na mezinárodním kongresu svobodných zednářů v Paříži v roce 1889)

Tak už věříte? Nejde zde o mylné domněnky „kospiračního teoretika“ Jana van Helsinga, ale o tvrzení samotných zednářů. Je však pravda, že za spiknutím stojí všechny osobnosti z výše uvedeného seznamu? Chtějí všichni tito lidé nastolit nový světový řád? Nebo je to tak, že nižší hodnosti neví nic o tom, co se učí „nahore“ ani jaké postoje se zde zastávají? Když už někde čtete o svobodných zednářích, většinou jde o členy jánských a modrých lóží. Co ale zednáři vyšších stupňů zasvěcení? Neučí třeba své bratry něco jiného?

„Těžiště naší práce spočívá ve vyšších stupních. Tam se uskutečňuje pokrok, tam se rozhoduje politika a světové dějiny. Proto nadále udržujeme skotismus (= upřednostňování vůle před rozumem; pozn. aut.)! Díky němu vykonali naši otcové slavné činy, sesadili tyrany, zahnali cizince a tak dále... V Itálii však velké dílo ještě nebylo dokonáno. Proto potřebujeme vysoké stupně skotského ritu (4.-33. stupeň, pozn. autora). Co pro nás znamenají první tři stupně jánského řádu? Ty nám jen propůjčují své mírumilovné jméno, a pomáhají tak obelstít naše nepřátele. Co pro nás znamená symbol? Je to náš štít a ochrana v den boje. Nic jiného. A co pro nás znamenají všechny formy lóže? Mají nás uchránit před našimi nepřáteli.“ (neapolský svobodný zednář na slavnostní schůzi lóží konané dne 26. 3. 1875, Freimaurer-Zeitung /Noviny svobodných zednářů/, Lipsko 1875, 28. ročník, str. 150)

Milé čtenářky a čtenáři, tady to vidíte zcela jasně. Svobodné zednářství se při

povrchním pohledu jeví neuvěřitelně bezelstně. Když listujete v knize bývalého zednáře Burkhardta Gorissena, máte dojem, že se jedná o jakýsi spolek postarších mužů, kteří se doma zkrátka nudili. Tuto představu podporují také nejruznější televizní pořady věnující se této problematice.

Jak lze vyčíst z uvedených citátů, svobodné zednářství (a především jeho vyšší stupně) jsou přeneseně řečeno „vlkem v rouše beránčím“; tady už nejde o charitu, bratrství či humanitu. Jsou však všichni zednáři stejní a mají všechny lóže stejné cíle? Vědí členové jánských lóží, co se učí na vyšších stupních?

„Členové skotského ritu nesmí v jánských lóžích vystupovat jinak než jako představitelé mistrovského stupně a mají dovoleno nosit pouze mistrovský oděv, nikoliv stuhý a zástěry odpovídající vyšším stupňům zasvěcení. Bratru, učni, tovaryšovi ani mistru nesmí prozradit, že jsou vysokými hodnostáři. Nejen učení a rity skotského zednářství, ale dokonce i jména bratrů, již dosáhli vyšších stupňů, proto zůstávají průměrnému zednáři neznámá... To jsou skuteční zasvěcenci, tedy ti, „co vědí“ a v jejich rukách je soustředěna skutečná moc řádu... Už několikrát se stalo, že se lóže téměř jednomyslně vzepřely proti nekontrolovatelné nadvládě zednářů vysokých hodností zastoupených v jejich řadách. Pokaždé marně!“ (svobodný zednář 33. stupně Konrád Lerich po svém výstupu z lóže v knize Der Tempel der Freimaurer. Der 1. bis 33. Grad. Vom Suchenden zum Wissenden /Chrám zednářů. 1. až 33. stupeň. Od hledajícího k vědoucemu/, Bern 1937, str. 24f)

„Určitě jste už slyšeli, že lóže, konají mnoho dobra“. Venkovní svět o nich ví sotva víc než to, že se v rámci lóží pěstuje dobročinnost. To je ovšem pravda jen zčásti, milí bratři...

Civilní obyvatelstvo i nižší zednáři se mýlí, když věří, že v tom spočívá hlavní práce lóží... Zednářství zde není proto, aby oblažovalo lidstvo milosrdnými dary, to přenechává dobročinným spolkům; namísto toho jako filozofická a progresivní instituce usiluje o zničení klasického společenského zřízení jako poslední příčiny neštěstí, přičemž na jeho místo má nastoupit státní a společenský řád zednářský..

Bratři, nikdy nezapomeňte, že lóže nejsou žádný obyčejný klub nebo spolek, do nějž se vstupuje kvůli soukromým cílům podřadného významu; lóže jsou totiž ztělesněním státního systému...

Jestliže vaše srdce obměkčil pohled na velké utrpení a vy jste sem přišli se záměrem, že v rámci dobročinné skupiny rozdáte své peníze na podporu několika chudých, které neblaze zasáhl osud, a myslíte si, že tak naplníte své poslání, pak se raději otočte a běžte... kdyby to byl náš jediný cíl, pak bychom nic nemuseli tajit.“ (časopis Kélet, orgán symbolické velkolóže maďarské, 13. ročník, č. 9, červenec/srpen 1911, a č. 10, září 1911, str. 252 ff)

Pomalou nám pravda začíná vycházet na světlo! A jak se to vlastně má s oním zednářským nařízením, podle nějž jsou politická témata v rámci lóží zakázaná?

„Výtka určená svobodným zednářům mnohé zarazila: údajně se příliš mnoho zabývají politikou - politika je vlastně to jediné, čemu se věnují. Můj bože, čemu jinému než právě politice by se měli věnovat? Někdy sice musíte prohlásit, že se zednářství nezabývá náboženstvím ani politikou, ale to jen navenek, ne proto, abyste stvrdili nějaké pravidlo. Je to snad přetvářka? Ne, spíše jsme pod tlakem zákonů a policie byli nuceni skrýt to, co je naším jediným úkolem.“ (svobodný zednář Gonard dne 18. 9.1886 na banketu francouzského Velkého orientu. Bulletin du Grand Orient de France [Věstník Velkého orientu francouzského], 1886, str. 545, podle J. Linbrunner ve spise Freimaurer und Umsturz /Svobodní zednáři a revoluce/,

Regensburg 1919, str. 18)

Zničte nepřítele, ať už je to kdokoliv! Mocné zničte pomluvami a udělejte to co nejdříve. K tomu jsou zapotřebí mladí lidé. Je nutné je svést, aniž by to tušili, a sjednotit pod praporem tajných společností. Na cestě k cíli jsou důležité dvě věci: navenek musíte budit dojem holubice a být obezřetní jako hadi. Vaši otcové, děti, a dokonce ani vaše ženy se nikdy nesmí dozvědět tajemství, jež v sobě nosíte(...) Sami víte, že ten, kdo se dobrovolně nebo nedobrovolně prozradí, si sám podepisuje rozsudek smrti.“ (Z tajného dokumentu italských zednářů z 20. 10. 1821, zveřejněného Crétineau-Jolyem v knize L'Eglise Romaine contre la Révolution /Římská církev versus revoluce/, Paris 1859, 2. svazek, str. 86)

Čekali jste jednoznačnější formulaci? Tady není co vysvětlovat, je to nad slunce jasné!

Jako svobodní zednáři vystupuje řada prominentů, a jak lze vyčíst z výše uvedeného zmiňovaného seznamu, je mezi nimi dokonce mnoho známých státníků. Vědí všichni tyto lidé o tom, co jsme se zatím dozvěděli my? Svobodný zednář Louis Blanc k tomu říká: *„Některým hlavám státu, například Fridrichovi Velikému, se poštěstilo vzít do rukou zednářskou lžici a uvázat si tradiční zástěru. A proč vlastně ne? Existence vyšších hodností před nimi byla pečlivě utajována, takže ze zednářského řádu znali jen tolik, že si byli jistí tím, že mu mohou bezpečně důvěřovat.“* (svobodný zednář Louis Blanc v knize Histoire de la Révolution française /Dějiny francouzské revoluce/)

Přesně tak! Nic nevěděli! Stejně jako většina z celkového počtu pěti milionů zednářů roztroušených po celém světě nemá ani ponětí o tom, co se děje „*nahoře*“ na úrovni vyšších stupňů. Dnes je to pochopitelně samozřejmě trochu jiné než před sto lety. Bývalý prezident USA George W. Bush si byl své role jako svobodný zednář a člen Skull & Bones (Skull & Bones = Lebka a hnáty je tajný spolek na Yaleově univerzitě v USA - pozn. překl.) plně vědom. Jorg Haider (= rakouský politik tzv. třetího tábora, zemský herjtman Korutan a předseda strany Svobodných, zemřel při autonehodě v 2008) to naproti tomu poněkud podcenil a uvízl v pasti...

V knihách „kospiračních teoretiků“ neustále čteme o tajných znameních a skrytých signálech v tisku, jejichž prostřednictvím se zednáři dorozumívají. K tomu nám víc řekne následující text:

„Tajná bratrství, jaká představují zednářské lóže, se vzájemně rozpoznávají už od dávných dob prostřednictvím znamení, jež jsou známa pouze jim. Většinou jde o nenápadné, často různými smysly vnímatelné znaky a výroky, na jejichž nejpřísnější utajení se přísahá při přijetí do spolku. Rozumí se samo sebou, že tato poznávací znamení se mohou použít jen tehdy, když je jejich utajení zabezpečeno ze všech stran neboli (jak říká zednářský výrok) ‚lóže je krytá‘. Je-li důvod k obavám, varují se členové nezávazně prohozenou poznámkou ‚prší‘.“ (Instrukce při přijetí nových členů do spolku svobodných zednářů U vycházejícího Slunce, vydal bratr Zier v Erfurtu, Manuskript řůr Freimaurer /Rukopis pro svobodné zednáře/, str. 19)

Později uvedu také několik příkladů tajných znamení. Nejdříve bychom se však měli podívat na to, jaký postoj zednáři zaujímají k tištěným médiím:

„Svobodné zednářství musí mít a také má moc vytvářet veřejné mínění a řídit je.“ (Rivista massonica /Zednářský časopis/, ročník 1892., str. 2)

„Budeme vytvářet a ovládat veřejné mínění, jinak nemáme vážné oprávnění k existenci.“ (tamtéž, ročník 1889, str. 19)

Co to znamená? Cíle svobodných zednářů se kryjí s tím, co jsme se dříve dozvěděli o světové vládě a novém světovém řádu. Je to snad znakem toho, že všichni účastníci spiknutí jsou svobodnými zednáři? Nebo od nich tuto myšlenku okopírovali? Je do konspirace zapojeno jen několik málo zednářů? Případně jsou všichni spolčeni a dělají v podstatě totéž?

Tomu, milé čtenářky a čtenáři, chci nyní přijít na kloub.

Před 16 lety jsem napsal dvě knihy o tajných společnostech, které byly kvůli svému obsahu v roce 1996 ve všech spolkových zemích zabaveny a stáhnuty z oběhu. Na více než 800 stran jsem v nich popisoval, jak se několika málo vlivným rodinám průmyslníků a bankéřů podařilo hospodářsky ovládnout velké části světa. V tomto kontextu se vždy uváděli svobodní zednáři. Zednářství však nelze zaměňovat s ilumináty, jak ve svých knihách nazývám tyto mocné rodinné klany. Dlouhou dobu se přátelím se zasvěcenci vyšších stupňů, a přestože sám nejsem členem žádné lože, velmi si cením rozhovorů s ložovými bratry; ti, které jsem dosud poznal, jsou vzdělaní, otevření, a především zvědaví. Všichni se projevují jako poctiví, loajální a citliví lidé se zájmem o duchovno.

Během těchto intenzivních hovorů však neustále vychází najevo, že existují nejrůznější zednářské větve, jež z části zastupují zcela protichůdné názory. To znamená, že není zednář jako zednář! Mnohé lože jsou orientovány velmi duchovně, jiné pouze materiálně (na moc, profesní či hospodářsko-politické zájmy a kontakty). Rozhodující roli v „*klasickém*“ zednářství hrají židovská mystika a Starý zákon. Není tomu tak jen u amerických, anglických a francouzských loží, ale také u velké části německých.

K mému velkému překvapení stále více a více německých loží zastává konzervativní a vlastenecké představy o světě. Islám je pro ně nepřitelem číslo jedna a výroky na adresu státu Izrael a americké centrální banky (= FED) zněly v soukromých rozhovorech se zednáři vyšších stupňů zasvěcení vždy příliš pravicově.

Při setkání mistrů z nejrůznějších loží (zástupců skotského a yorského ritu, rosekruciánů nebo Převorství sionského) v březnu roku 2009, jehož jsem se druhý den mohl zúčastnit, jsem s několika přítomnými vedl otevřené hovory na téma světová politika, ďábel, role soukromých bankéřů ve světě nebo islamizace Evropy. To, co jsem tam slyšel, mě zcela ohromilo, slíbil jsem však, že o tom nebudu mluvit.

Zde slyším své kritiky: „*Ano, ano, Helsing si může tvrdit cokoliv, i to, koho všeho potkal; sebere několik citátů, poskládá je podle toho jak se mu to hodí, a výsledkem je šílený konspirační konstrukt. Vidí strašidla tam, kde nejsou!*“

Taková kritika je zcela pochopitelná. A proto jsem si pro vás, čtenáře, v této knize vymyslel něco zcela mimořádného: místo toho abych se zednářům snažil něco dokázat, dám prostor jednomu z nich, aby vám sám povyprávěl, čím se zabývají.

Co na to říkáte? Může to být napínavé, ne? Přesně to si také myslím! Fakt je ten, že to, co se člověk doslechne nebo dočte v souvislosti se svobodnými zednáři v masmédiích - co oni sami vynesou na veřejnost - má s realitou jen málo společného. Členové řádu jsou v zásadě svobodné duše, buřiči, revolucionáři, zabývají se ezoterikou a okultismem. Hovořit s nimi je proto nanejvýš zajímavé. Zednáři vyšších

stupňů zasvěcení chtějí svět „přetvořit“ a podřídít jej elitární světové vládě (takzvaný světový socialismus). Je na tom snad něco špatného? Není to dobrý cíl? Nejsou ničivé události jako války a decimace lidstva, změny, které je třeba provést na cestě k němu, dokonce nutné? Nebo je to ten nejděbelnější plán, o jakém jste kdy slyšeli, a nový světový řád má být pouze státem otroků a vládců?

Z toho nyní budu zpovídat jednoho zednáře a člena vyšších stupňů zasvěcení. Už slyším další kritiky: „*Jan van Helsing se snad zbláznil. Na které straně vlastně stojí?*“ *Tlumočí nám takto rafinovaně pouze chtěné informace ‘protistrany’, nebo je to i nadále on - neúnavný badatel, který jde po stopách pravdy?*“

S klidem vycházejte z druhé varianty. U svobodných zednářů stejně jako v mnoha dalších mocenských systémech našeho světa dochází nyní k obrovským změnám, o nichž se vzápětí dozvíme podrobnosti. Proto také podtitul této knihy je *Válka svobodných zednářů*.

K interview: Nejdříve bych vám chtěl krátce něco říct k následujícímu interview, a kdo byl můj zpovídaný. Než jsem se do rozhovoru pustil, dal jsem mu přečíst úvod - který jste si právě přečetli - se všemi citáty a tvrzeními či obviněními, jež zde padla. V rozhovoru se k nim vyjádří.

Po celá staletí se na téma zednářství vedou nejrůznější spekulace. Mým úkolem bylo na tyto témata „vzpovídat“ zednáře a nositele vysokých stupňů i hodností v soukromém rozhovoru - což se mi také podařilo. Budeme svědky světonázoru, který se většině z nás bude (možná) jevit zcela abstraktní, ale přesto má pro nás všechny rozhodující význam, protože tito lidé mají velký vliv na politiku a hospodářské dění. Můj protějšek podrobně mluví o duchovním i politickém pozadí zednářství. Považuji za důležité zdůraznit, že NEJDE o MOJE vidění světa. Jde mi o to, aby se zveřejnilo, jak zednáři myslí a co dělají.

Samotný rozhovor vznikl v průběhu několika dní, mezi kterými jsme dělali přestávky den nebo dva a vše nahrávali na magnetofonový pásek. Jak sami zjistíte, zpočátku působí můj partner poněkud suše a rezervovaně, což se ovšem během celkem 26 hodin času vymezeného na rozhovor znatelně změnilo. Můj protějšek místy - v závislosti na emocionalitě rozhovoru - přecházel v tykání, což jsem v textu vědomě ponechal, protože je to autentičtější než jakákoliv upravovaná verze. Tak si můžete udělat lepší obraz toho, jaký člověk to před námi sedí a vypráví o svých zkušenostech.

Vědomě chci poznamenat také toto: ti, kdo znají mé předchozí knihy, budou pravděpodobně očekávat, že pořádně „dupnu na plyn“ a během otázek na nový světový řád a ostatní ožehavá témata svého partnera v rozhovoru „roztrhám“. To se však nestalo a já vám hned řeknu, proč.

Za prvé nebylo vůbec jednoduché sehnat zednáře vyšších stupňů zasvěcení a přesvědčit ho, aby pohovořil o tématech, která jsou do dnešního dne označována za „*tajnou zednářskou moudrost*“ a ještě nebyla zveřejněna zbytku světa, tedy nezednářům.

Za druhé vedle mě seděl člověk, jenž patří k nejvzdělanějším z těch, které jsem během svého života potkal a který by mohl být s ohledem na náš věkový rozdíl mým

otcem. Navíc má velmi pozitivní a příjemný projev. Jde o osobu, která se těší velkému respektu, čemuž odpovídá i to, jak se k němu během rozhovoru stavím a jak s ním mluvím. Znáte-li rozhovor mezi Benjaminem Fulfordem a Davidem Rockefellerem, pak víte, že novinář si rovněž počínal velmi obezřetně a nemohl se do něho pustit zpřímá. Náš rozhovor jsem tedy začal velmi opatrně, svého partnera jsem chtěl nejprve poznat a zjistit, co je za člověka, jak „čistokrevný“ svobodný zednář myslí a co si k němu mohu dovolit. Kdybych šel přímo k věci a začal se vyptávat na světovou vládu, mohlo se stát, že by rozhovor přerušil a odmítl pokračovat. A to zrovna můj záměr nebyl.

Můj otec, který je nejostřejším kritikem prvních verzí mých knih, je přesvědčen, že jsem měl začít poutavějšími politickými tématy, protože to moji čtenáři očekávají. Také měl za to, že bych měl zkrátit pasáže týkající se Starého zákona a popisy mnohých rituálů, protože jsou příliš zdlouhavé. Tak bychom ale ztratili pomyslnou červenou nit. Proto jsem se rozhodl rozhovor zveřejnit v podobě, v jaké vám jej nyní předkládám. Je velmi důležité pochopit, jak se to má se Šalomounovým chrámem, sloupy Jachin a Boaz, Bohem ze Starého zákona, nejrůznějšími rituály různých lóží, a především s ďáblem, abyste pochopili, proč se 11. září 2001 musela zřítit dvojčata, Co přesně je nový světový řád a jak byl vybudován — a zejména proč si současní vládcí světa myslí, že počet lidí na Zemi je třeba masivně zredukovat. Když nevíte, kdo je ďábel, nemůžete pochopit, proč by svět měl uvítat nový světový řád. Kvůli tomu byste museli zajít hluboko do Starého zákona a rituální symboliky svobodného zednářství. Abychom mohli sledovat, jak se vůbec kdy přišlo na myšlenku ovládnutí světa a rozdělení lidstva do dvou kategorií, bylo důležité se s tímto zástupcem svobodného zednářství lépe seznámit.

Zajímalo mě proto, jak se k řádu dostal, jak probíhaly první rituály i jak se u toho cítil, a také jsem se vyptával na jeho osobní vývoj. Proto jsou (především v první kapitole) citovány pasáže, které se poněkud špatně čtou. Avšak i u témat věnujících se filozofickému pozadí svobodného zednářství jsem se neustále snažil o to, abych se dostal k jádru věci. Prosím vás proto, abyste tyto pasáže nepřeskakovali, protože se k nim později během rozhovoru budu vracet.

Také bych nechtěl, aby mi někdo vytýkal, že jsem si ze svobodného zednářství vybral jen jeden dílčí aspekt a ten pak negativně vyložil. Tuto knihu budou jistě číst i zednáři samotní a pravděpodobně budou překvapeni, s čím vším je člen vyšších stupňů zasvěcení konfrontován. Proto je podle mého názoru důležité nekrátit pasáže o rituálech, aby čtenáři, kteří jsou sami zednáři, zjistili, že mluví skutečný člověk zevnitř bratrstva.

Svůj protějšek jsem nechtěl nijak cenzurovat. Velmi otevřeně mluvím proto o tématech, která vás (možná) zneklidní, nebo dokonce zastraší, a proto je důležité, aby měl dost prostoru na to, aby všechno jasně vysvětlil a zdůvodnil.

Jako poslední bych ještě zmínil, že mého partnera lze bez přehánění označit za chodící encyklopedii svobodného zednářství. Proto jsem do rozhovoru žádným zásadním způsobem nezasahoval, neboť jsem nechtěl promarnit možnost dalšího setkání, v jehož průběhu jsme (možná) mohli zajít ještě hlouběji.

Dost řečí, přejdeme k činům! Pokusme se společně proniknout do světa rituálů, slibů, přísah, tajemství i superinteligentních mystifikací, abychom získali obraz elitární atmosféry panující v bratrství zednářů.

Než začnete číst, zhluboka se nadechněte. Slibuji vám, že z tohoto úhlu jste se na svět ještě nedívali!

Rozhovor

1. Historické pozadí

Jak dlouho jste členem řádu svobodných zednářů, k jaké lóži patříte a jakého stupně jste dosáhl?

Zhruba před 20 lety jsem byl přijat do lóže řádu svobodných zednářů ve východním Vestfálsku. Mezitím jsem se stal členem dalších lóží a v nejrůznějších zednářských systémech jsem dosáhl nejvyšších hodností.

Jak jste se k svobodnému zednářství dostal?

Jako mladík jsem o existenci svobodného zednářství věděl pouze z knih; jednoho dne jsem v novinách objevil pozvánku setkání zednářů. Tam jsem navázal první kontakty. Následovalo několik dalších setkání s lóžovými bratry, načež jsem se stal členem Velké územní lóže svobodných zednářů Německa.

Kdy to bylo?

V roce 1990 nebo 1991.

Popište nám prosím trochu podrobněji, jak jste se ke svobodnému zednářství dostal. Je více než neobvyklé, aby se o ně zajímal mladý muž a četl o něm knihy...

Ještě dříve, než jsem se stal svobodným zednářem - zhruba od svých 18. narozenin - jsem usilovně pátral po tom, co hýbe světem. Už během služby u námořnictva jsem často diskutoval s vojenskými faráři; zajímalo mě, proč je Bůh považován za dobrotivého a milosrdného, když z Bible vyplývá něco zcela jiného, nebo (abych to upřesnil) - zjistil jsem, že mezi Starým a Novým zákonem existují velké rozpory. Řadu let jsem byl členem rosekruciánů a prošel jsem mnoha zasvěceními. Odpovědi, které jsem tam dostal, však nebyly s to uhasit mou žízeň po vědění.

Když jsem se před téměř 20 lety poprvé setkal se svobodnými zednáři, věděl jsem, že tohle je něco jiného. Tito muži mi mohli dát odpovědi na mé otázky, ačkoliv to ve skutečnosti nedělali. Během nejrůznějších setkání jsem nabyt pocitu, že jsou nositeli jakési prastaré moudrosti. O něco později jsem se stal členem jánské lóže, která vychází z více než stoleté tradice. Tato modrá lóže patří k řádu s mimořádným systémem, který zprostředkovává hodnoty, jež se opírají o křesťanství.

Přestože jsem už dlouho před mým přijetím do řádu o zednářích věděl hodně a také jsem znal texty zabývající se jejich rituály, proces zasvěcení se mě hluboce dotkl a uchvátil mě. Některé rituální prvky, jež jsem znal z nejrůznějších knih, jsem během přijímacího rituálu rozpoznal, ale to neuvěřitelně hluboké pohnutí, které jsem přitom zažil, nelze popsat slovy.

Které rituální prvky jste už znal?

Z literatury jsem věděl, že se nový člen do lóže uvádí se zavázanýma očima a v jeden okamžik mu strhnou pásku z očí, aby mohl „prohlédnout“. Také jsem odněkud vyčetl, že se nováčci ukládají do jakési rakve. Představoval jsem si, že si do ní budu muset lehnout ihned po zasvěcení, a až teprve později jsem se dozvěděl, že se tento rituál praktikuje až u mistrovského stupně. Něco tedy pro mě bylo známé, ale

samotný prožitek zasvěcení odnikud nevyčtete; jste-li odkázáni jen na svůj sluch a hmat a máte zcela jiné dojmy, než když máte k dispozici vizuální vjemy.

To je osvědčená technika i při výleších...

Hluboké pocity vnímané během zasvěcovacího rituálu nelze nikomu zprostředkovat. Svobodné zednářství se intenzivně dotýká podvědomí a nevědomí. Je to velmi silný proces přeměny člověka. Považuji jej za velmi účinný a bezpodmínečně nutný pro zdárné soužití lidské společnosti. Svobodné zednářství zastupuje pravdu, přestože často není vítána nebo se jen těžko snáší. Pravda je totiž někdy nemilosrdná! Člověk miluje své iluze a jen zřídka je ochoten vyměnit své sny a přání za hořkou realitu.

Všechny náboženské systémy žijí z rituálů, jejichž smysl zůstává ostatním lidem skryt. Dochází při nich k jakémusi přeprogramování emocí, myslí?

Z každého rituálu si člověk odnáší hluboký emocionální prožitek; rituál je vystavěn tak, aby vyústil ve zcela konkrétní účinek. Některé lóžové prostory jsou dokonce cíleně zařízeny tak, aby vyvolávaly požadované emoce a posilovaly je. Jsem toho názoru, že dříve se toho v této oblasti v rámci svobodného zednářství dělo mnohem více než dnes. Člověk však může pomocí rituálních předmětů a postupů vytvořit určitou rezonanci, která se tak intenzivně dotýká podvědomí, že způsobí změnu v lidském vnímání.

Jak si máme takový zasvěcovací rituál představit?

První čili učňovský stupeň je v zednářství nej důležitější a současně nejobsažnější. Je v něm veškerá moudrost svobodného zednářství — a to jen v samotném přijímacím rituálu. Problém je v tom, že to jako učeň nedovedete rozpoznat. Přijdete na to teprve po řadě let a po absolvování mnoha stupňů. Probíhá to vždy tak, že hledající, který už dříve několikrát jako host navštívil lóži, je usazen do tmavé komory. Tam je zcela sám. Někdy je prostor osvětlen svíčkou, někdy ne, a kandidát sedí a čeká, co přijde. Samota a tma ho nutí zabývat se svými myšlenkami. V určitý okamžik se objeví bratr, který kandidáta vyzve, aby odložil všechny kovové předměty, svršek i ostatní věci. Nezůstane sice úplně nahý, ale ani ne rozumně oblečený, což má symbolizovat, že ten, kdo je uváděn do lóže, není ani oblečený, ani neoblečený, ani obutý, ani bosý (obr. 25). Je to mezistadium, jež představuje vývojový proces lidské bytosti. Pak mu zavážou oči a jeden průvodce ho vede různými oklikami k jinému bratru, kde ho opustí; kandidát tak symbolicky nastupuje novou cestu: nyní je připraven vstoupit na Zemi. Přichází z tmavého prostoru, který je mimo naši planetu a dost možná i mimo nám známý vesmír, a vstupuje do dané lóže. Ta představuje Zemi, Sluneční soustavu nebo náš vesmír — existují různé možnosti výkladu. Nyní se jej ujímá jiný bratr a kandidát musí projít takzvanými cestami. Aby se dostal k cíli, který ovšem zatím nezná, musí podniknout celkem tři cesty — nejprve neúspěšně. Z určitých textů se dozví, že jeho první pokus ztroskotá. Na druhé cestě si už (možná) vede lépe a napotřetí může mít i naději, že nastoupil na správnou cestu. Zasvěcovaný je směřován na východ, kde sedí lóžový mistr. Ten mu položí řadu otázek a pak následují nejrůznější rituální úkony, mimo jiné symbolické míšení krve. Žádná opravdová krev přitom neteče, vše se odehrává na symbolické rovině: kandidát tímto způsobem demonstruje, že nechal „umřít“ svůj starý život.

Všechno se točí kolem smrti a znovuzrození: starý život musí „umřít“, aby člověk

mohl vstoupit do nového. To je symbolicky znázorněno tak, že kandidátovi sejmou pásku z očí a poté je vystaven silnému světlu a spatří nádhernou honosnou místnost. Pak je oblečen do zednářského oděvu. Tento zvyk se v křesťanské církvi objevuje také: při křtu umírá to, co je v člověku staré, ve vodě a novokřtěnec dostává nové oblečení, což symbolizuje jeho přeměnu v novou bytost. Nový zednářský učen také vstupuje do společnosti jako nový člověk. Před oltářem složí slib, že bude dodržovat zákony a zvyky spolku. Jeho prvním úkolem je naučit se správně chovat: jako učeň musí pracovat, mlčet a poslouchat.

Zasvěcení do tovaryšského stupně probíhá stejně: člen je uveden do lóže a vykonává cesty, ale už ne se zavázanýma očima, protože to už zná. Musí plnit jiné povinnosti a během rituálu se mu zjevují jiné symboly. Jako mistr je pak uložen do rakve, přičemž v tomto případě je smrt starého člověka už mnohem názornější než u zasvěcení do hodnosti učně nebo tovaryše: tady smrt pocítí na vlastní kůži. Je to velmi zvláštní pocit, když ležíte v rakvi a nad vámi se zavře víko. Sice slyšíte, že se venku něco děje, že někdo mluví nebo něco dělá, ale nevíte, co to je. A to se vám zaryje hluboko do podvědomí. Ležet v rakvi není zrovna příjemné, ale především je to velmi silná zkušenost — opravdu mimořádná!

Není to tak trochu vymývání mozku? U vyšších hodností to probíhá podobně?

Průběh u vyšších stupňů zasvěcení je velmi odlišný. Je tam několik vrcholů, ale jsou tam i rituály, které mi připadají poněkud nudné. Také zde kandidát prodělává několik velmi silných zážitků, ovšem mají zcela jinou podobu než u prvních stupňů. Opět jde o odumírání starých představ a přijímání nových duchovních postojů. Například u modrých lóží máte sice pocit křesťanské atmosféry, ale samotná slova „křesťanství“ nebo „Ježíš“ se při rituálech nepoužívají — pouze máte ten pocit. Pak jsou zase stupně, které z křesťanství intenzivně čerpají. Odkazy na náboženství lze najít i ve filozofických skotských stupních. Objevují se zde ale také odkazy na buddhismus a filozofii, což je na skotském ritu úžasné. U filozofických úvah je úplně jedno, co vyjde na jejich konci, jestli Bůh, duch nebo něco jiného. U filozofie není důležitý konkrétní, ale stačí nějaký závěr. U křesťanství musí všechny úvahy končit křesťanským Bohem, a to je dogmatické omezení. Při našem způsobu uvažování je to však výhodné, protože všichni jsme byli vychováni západním křesťanstvím a díky tomu nám pak mnohé připadá povědomé a známé. U skotských stupňů zasvěcení se vám klidně může stát, že se v tom či onom stupni prostě „nenajdete“, že se tam cítíte úplně nesvůj, jako „cizinec“. Je to však velmi cenná a při výchově svobodného zednáře v oblasti tolerance dokonce nutná zkušenost.

Co pro zednáře znamená tolerance?

Uchazeč neboli hledající má být tolerantní, protože svým členstvím v lóži vstupuje do vazeb, které dosud neznal. Nikdo z nich neví, co jej tam čeká! To, že toto riziko přesto podstupuje tolik inteligentních, mladých lidí, souvisí s otevřeností jejího postoje. Svobodné zednářství hledá lidi, kteří jsou schopni podstoupit duchovní riziko. Jsou to inteligentní, silné a odvážné osobnosti, které se nebojí objevovat neznámé. A u toho je potřeba tolerance. Kdo na své zednářské pouti není schopen přijímat světonázory, pravdy a poznatky přesahující rámec vlastního či běžného způsobu myšlení, ztroskotá a selže. Z tohoto důvodu je každý bratr pod velmi pečlivým dohledem, než je mu umožněno postoupit do systému vyšších hodností.

Duchovní postoj zednáře vyjadřuje Voltairův výrok: „*Tvůj názor nemohu v žádném*

případě sdílet, ale dám život za to, abys ho mohl svobodně vyjadřovat " Je velmi důležité, aby člověk měl prostor, kde se může neomezeně vyjádřit.

Velmi podrobně jste popsal průběh přijímacího rituálu — upřímně Vám za to děkuji. Moc by mě zajímalo, jak jste to sám vnímal a co to s Vámi udělalo? Mohl byste prosím rituál popsat ještě jednou, tentokrát z vašeho pohledu?

Po návštěvě mnoha přednáškových večerů jsem jednoho dne obdržel dopis s výzvou, abych se v určitý den dostavil do lóže. Přijímající bratr mě zavedl do malé tmavé místnosti a nechal mě tam poměrně dlouho o samotě. Pak pro mě přišel jiný bratr, jemuž jsem odevzdal část oblečení a všechny kovové předměty, načež mi zavázal oči a vedl mě po lóži. Během cesty jsem musel vykonat několik zkoušek. Najednou jsem se ocitl v místnosti, kde jsem kromě nás tušil řadu dalších lidí. Musel jsem zodpovědět spoustu otázek. Vedli mě pokaždé na jiné místo a vyslechl jsem si mnoho připomínek.

O jaké připomínky a otázky šlo? Ptali se Vás třeba, jestli se skutečně chcete stát členem?

Ne, otázky se nevztahovaly bezprostředně ke členství, ale týkaly se všeobecných znalostí. Už jsem říkal, že hledající během rituálu prochází takzvanými cestami, na kterých jsou zastávky, kde se hledající dozví určité moudrosti. U jednoho stupně zasvěcení se například říká: „Není života beze smrti, není smrti bez života.“ Kandidát dostane čas nad tím přemýšlet, pak následuje další moudrost. Navíc váš průvodce s vámi během rituálu vede hovory na libovolná témata, jež si zvolí sám a která nejsou pevně stanovena.

Poté, co jsem téměř ztratil ponětí o čase, mi sundali pásku z očí a já kolem sebe uviděl nádherný sál plný symbolů. Byli v něm shromážděni bratři v krásných slavnostních šatech a vyzařovala z nich velká důstojnost. Rituál pokračoval. Musel jsem provést řadu úkonů a zodpovědět množství otázek. Opakovaně se mě ptali i na to, jestli se skutečně chci stát členem řady, a nabízeli mi okamžité ukončení rituálu, pokud bych svůj názor změnil. Jenže já jsem chtěl být jedním z nich a na svém rozhodnutí jsem trval. Musel jsem složit několik slibů a pak došlo na symbolický rituál výměny krve. Tím bylo stvrzeno moje členství a já se stal svobodným zednářem. Velmi to na mě zapůsobilo a dodnes si tento zážitek velmi intenzivně a jasně vybavuji.

Co přesně znamená rituál výměny krve?

Tento rituál probíhá pouze v symbolické rovině. Provádí se tak, že si kandidát na srdce přiloží kroužítka a mistr na ně kladívkem mírně poklepe. Cílem není, aby z vás vytryskla opravdová krev; je to pouze symbolický úkon. Jiný bratr pomyslnou krev zachytí do nádoby určené k tomuto účelu.

V jednom starém spisu z roku 1935 jsem objevil poukaz na skutečný krevní rituál. Píše se v něm:

„V 9. stupni velké územní lóže pruské musí bratr při svém přijetí podstoupit takzvaný krevní rituál. V kalichu se zachytí několik kapek krve z palce pravé ruky kandidáta. Krev všech bratří, kteří dosáhli tohoto stupně, se uchovává ve skleněném hranolu. K zaschlé krvi se přilije víno, v němž se krev rozpustí, a směs se vlije do kalichu, z kterého se kandidát musí napít - pije tak krev všech

bratří, již dosáhli stejného stupně.“²⁾ Zní to jako starozákonní krevní rituál.

Tento rituál se praktikuje ve švédském systému a týká se skupiny bratrů, kteří dosáhli jedenáctého stupně. Dříve se skutečně používal i u devátého stupně. Tradice uchovávání krve ve skleněném hranolu sahá až k Janu Křtiteli. Když se bratr napije z kalichu, je spojen s krví všech bratří tohoto jedinečného řádu. Tento rituál se provádí i dnes.

Zní to děsivě. Jaký slib jste musel při zasvěcení složit?

Každý kandidát slibuje, že se podrobí zákonům, bude akceptovat své bratry a mlčet - nesmí tedy vyrazit žádné tajemství.

Říkal jste, že během zasvěcení do mistrovského stupně musí uchazeč ležet v rakvi.

Velké „tajemství“ s rakví je už tak známé, že o něm brzy bude vědět celý svět. Svobodný zednář se s rakví setkává na úrovni mistrovského stupně. Znamená to, že pouze mistr se do ní může uložit a podstoupit proměnu. Je to akt obestřený velkým tajemstvím a předchází mu určitý vývojový proces. Nic takového proto nelze účinně provádět mimo rámec svobodného zednářství. Do rakve si může lehnout každý, nebude u toho ale nic pociťovat - nic to pro něho nebude znamenat. Zednář však v této situaci projde nepopsatelným procesem zasvěcení právě a jen proto, že je členem bratrstva. Z tohoto důvodu je tato zkušenost nepřenositelná a nesdílitelná; tajemství zůstane jen u toho, kdo je prožil. Smyslem tohoto druhu zasvěcení je proměna vědomí, jež zasvěcovanému umožní vnímat věci jinak než dříve.

To skutečně zní jako proces proměny člověka. Popište mi prosím ještě jiné zážitky z Vašeho života související se svobodným zednářstvím.

Na své dlouholeté cestě jsem při rituálech prožil nespočet událostí, jež na mě velmi silně zapůsobily. Vždy šlo o náhlé poznání, které zásadně změnilo můj dosavadní život. Byl jsem si vědom toho, že svobodné zednářství je systém, jenž mění lidskou mysl. První změny mé osobnosti se udály už krátce po mém přijetí do řádu; moje žena a celá rodina je vnímaly pozitivně.

Jak se to projevilo?

Jako svobodný zednář je člověk - abych tak řekl - mnohem tolerantnější vůči společnosti. Pohybuje se mezi lidmi obezřetněji a ohleduplněji, protože v rámci bratrstva sám na vlastní kůži pociťuje, jak je takové chování příjemné. V lóži je také neustále nabádán, aby se k ostatním choval ohleduplně a přátelsky. Nepřiměřené chování nějakého bratra je v lóži častým tématem. V průběhu let se člověk naučí, jak s ostatními vycházet - je přece členem bratrstva - a to se nutně projeví také v rodinném kruhu. Zkrátka v soukromém i pracovním životě berete větší ohled na ostatní a žijete uvědoměleji.

To zní dobře, tedy pokud se i skutečně provozuje v praxi. Ne všechny systémy jsou však stejné — existují přece různé lóže: skotský rítus, yorkský rítus, švédský systém a tak dále. Mohl byste v krátkosti vysvětlit, jaké jsou mezi nimi rozdíly?

Svobodné zednářství je velmi rozmanité, což není všeobecně moc známo. Tato pestrost je však nezbytná.

Za prvé existuje základní úroveň, běžně označovaná jako jánské zednářství. Všechny lóže světa jsou pod patronátem Jana Křtitele. Vysvětluje se to tím, že Jan vyzýval ke změně duchovního postoje. Není to sice špatné zdůvodnění, ale existují i jiná. Symbol Jana Křtitele není zdvižený ukazováček, ale jeho setnutá hlava. V Bibli se píše, že na příkaz krále přišel o hlavu, protože si to přála jeho žena Herodias a dcera Salome. Základní barvy jánských lóží jsou modrá a zlatá; modrá představuje nekonečnost světa a hvězdné oblohy. Proto jsou jánské lóže označovány jako modré lóže. Jejich členem se může stát každý. Existují také ženské a smíšené lóže, ty však nejsou všeobecně uznávány - členy bratrstva mohou být pouze bratři.

Jánské zednářství zahrnuje několik odlišných systémů. Například v poválečném Německu zavedly vítězné mocnosti systém *Starých a přijatých zednářů* (německá zkratka AFuAM), který má dnes většinu členů nejen Německu, a i po celém světě. Později zde mohly obnovit činnost staré pruské lóže *Národní mateřská velkolóže u tří zeměkouli* (německá zkratka 3WK) a *Velká zemská lóže svobodných zednářů Německa* (německá zkratka GLLdFvD). Dodnes se jim však nepodařilo obnovit původní velikost a význam.

Jánská lóže se skládá ze tří stupňů: učňovského, tovaryšského a mistrovského. Po obsahové stránce je mezi jednotlivými systémy jen málo rozdílů. Těžištěm je stavba Šalomounova chrámu (Šalomoun = hebrejsky Šlomo, arabsky Sulejman) a zavraždění stavitele Hiram Abifa, jak je to popisováno v Bibli. Staré a přijaté zednářství se završuje získáním mistrovského stupně.

Na mistrovský stupeň navazují dva různé systémy vysokých hodností. Mistr Starého svobodného a přijatého zednářství se může rozhodnout pro skotský nebo yorksý rítus, které mají odlišný obsah. Skotský nabízí dalších třicet stupňů poznání, jež zpočátku navazují na jánské zednářství, ale vyšší stupně jsou ryze filozofického zaměření.

Yorksý rítus také nejprve navazuje na jánské stupně a pak míří k nejrůznějším rytířským stupňům, jež završují stupně templářské. V každém se odráží obsah svobodného zednářství, stejně jako v jánském zednářství lze najít odkazy na templáře.

Zcela jinak je postavena Velká zemská lóže svobodných zednářů Německa, někdy také nazývaná jako Řád svobodných zednářů. Je součástí švédského systému a z Francie se přes Ženevu dostala do Stockholmu, odkud se rozšířila do Německa. Král Fridrich Velký řádu vystavil ochranný list a spolek v této zemi našel mnoho příznivců. Zvláštnost řádu svobodných zednářů nebo švédského systému tkví v tom, že jeho orientace je výhradně křesťanská. Způsob výuky je účinný pouze na základě křesťanství a tvoří jej deset stupňů poznání. Na rozdíl od jiných zednářských systémů učeň už od začátku ví, že po modré lóži následují ještě další hodnosti, jimiž všemi může - v závislosti na svých možnostech - projít. Cesta těmito deseti stupni trvá 12 až 15 let.

Národní mateřská velkolóže u tří zeměkouli je vystavěna podobně a dělí se na sedm stupňů. Na světě samozřejmě existují i další zednářská učení; abyste si mohli utvořit vlastní názor, musíte znát asi 60 různých stupňů poznání v různých systémech a umět je po obsahové stránce porovnat. Pro většinu zednářů to není možné, protože z časových, rodinných nebo pracovních důvodů nemají možnost věnovat se spolku do takovéto míry. Nicméně porovnání je důležité, protože moudrost praotců

svobodného zednářství je rozdělena do různých systémů a jen ten, kdo má přehled o všech, může toto tajemství rozluštit. Všichni ostatní jsou odkázáni na učitele, kteří jim toto poznání zprostředkují; mnoho jich však není. Já jsem jedním z nich.

Ale ani poté člověk nedojde skutečného poznání, protože svobodné zednářství je umění - někdy zvané také královské - a nikoli věda, filozofie či náboženství.

Zůstane to tedy věčným tajemstvím?

Přestože to, co jsem vám nyní nastínil, nepůsobí příliš povzbudivě, chtěl bych poukázat na to, že tajemství může objevit každý hledající. Skryto zůstane jen tomu, kdo si je nezaslouží. Věčná pravda by lidstvu měla být odhalena v určitý předem daný čas; tento okamžik nyní nastal, proto v současnosti panuje poměrně velká otevřenost — a proto tu dnes také spolu sedíme...

Můžete nám prozradit, k jakému řádu patříte?

Jsem členem Řádu svobodných zednářů, největší zemské lóže svobodných zednářů v Německu. Jak už jsem zmínil, jde o zednářské učení, které vychází z křesťanství. Ritus Starých svobodných a přijatých zednářů naproti tomu směřuje více k filozofii. U něj je na rozdíl od náboženství jedno, co na konci úvah vyjde najevo - jestli Bůh, nebo nějaký energetický fenomén. Ovšem výsledkem náboženské úvahy musí být vždy Bůh. Z tohoto pohledu nejsou náboženské reflexe tak otevřené jako filozofické. Na druhé straně člověk má různé zájmy i sklony a většina lidí křesťanského Západu je orientována právě tímto směrem. Je jim proto bližší myšlenka, která má určité náboženské nebo biblické zabarvení, než filozofické úvahy, s nimiž si vždy nemusí vědět rady.

Čím se tedy Řád svobodných zednářů liší od náboženství?

Mnoho lidí neumí důvěřovat své intuici. Spoléhají se raději na předem daný obraz Boha. Hledají nějaké učení nebo dogma (= z řečtiny: tvrzení, o kterém se v dané oblasti či společenství nepochybuje), kterého by se mohli přidržet a zastávat je také navenek. To ve svobodném zednářství neexistuje. Nemáme žádná dogmata, ale přitom sledujeme určitý cíl. Lidem přijde zatěžko něco se naučit a pak to také prosazovat v praxi. Pro zednáře je to však obzvlášť důležité zejména v souvislosti s tolerancí. Kdo se chce stát svobodným zednářem, musí být tolerantní k ostatním zednářům; provádějí totiž cosi, co před vámi zůstane utajeno až do doby, než se sami stanete jejich členem.

Stát se svobodným zednářem je jako skočit do ledové vody. Přihlásíte se, požádáte o přijetí do lóže, přitom ale nevíte, co vás čeká. Přidává se k nám spousta lidí — vesměs jsou mladí, vzdělaní a inteligentní. Ti, kdo nebyli obdařeni přílišnou moudrostí, se k nám neženou.

k zednářství tíhnou jedinci, které tíží spousta nezodpovězených otázek; chtějí vědět, jak funguje lidský život, jak působí energie nebo co drží svět pohromadě — na tyto otázky jim veřejnost nedává žádné odpovědi. Zednářství je sice zná, ale nevydává je jen tak! To je velký omyl. Jako zednář máte přístup ke všemu, ale nemůžete jen tak přijít a zeptat se: „*Poslyš, jak to tedy je s Bohem, duchy a podobně?*“ Žádnou odpověď nedostanete, musíte se k ní sám dopracovat. Řád je jako jedna velká knihovna s mnoha odděleními; pomalu se v ní vzděláváte a krok za krokem

získáváte oprávnění postoupit dál. To, co v ní objevíte, je výsledek vašich schopností a úsilí. Kdo se nesnaží nebo není dostatečně způsobilý, ten z řádu nic nevytěží. Bude chodit a zklamaně rozhlašovat: „*Ano, znám zednáře, prošel jsem všemi stupni včetně těch nejvyšších, ale můžu vás ujistit, že na tom není nic zvláštního.*“ Takový člověk by měl spíše říkat: „*Já jsem v tom nic zvláštního nenašel*“

Zednářství opravdu není pro každého. Řekněte nám prosím ještě něco o vyšších stupních zasvěcení.

Já jako řádový bratr jsem měl cestu k vyšším stupňům už předurčenou. Zednářský řád tvoří výukový systém o deseti stupních. Očekává se, že jimi projde každý bratr. Tento proces trvá asi 15 let. Zednářská učení mají systém vyšších stupňů, který je odvozen od skupiny modrých lóží. Člen Starých svobodných a přijatých zednářů může po získání mistrovského stupně své vzdělávání ukončit a spokojit se s dosaženým poznáním.

Když jsem byl ve své první jánské lóži přijat na mistrovský stupeň, předsedající mistr na konci rituálu zaklepal na tajné dveře, a symbolicky mne tak přihlásil do druhé, zelené lóže. Po absolvování tří stupňů se dostanete do řádové kapituly neboli do červené lóže. Ve druhé lóži se symbolicky pohybujete v jakémsi druhu podsvětí a nacházíte tam obrovské množství symbolů, jejichž význam pochopíte až po letech. Přestože zde narazíte také na egyptské znaky, učební látka je s ohledem na izraelský národ silně poznamenána Starým zákonem. Ústředními postavami jsou král Šalomoun a bůh Jehova. Středobodem svobodného zednářství je stavba Šalomounova chrámu, kde se ukrývá největší tajemství.

Během své zednářské kariéry jsem se stal členem nejrůznějších lóží a škol, proto jsem schopen uvažovat nad rámeč těchto systémů.

Čím se v současnosti zabýváte?

Zastávám spoustu funkcí v různých lóžích, jejichž jsem členem. Přednáším adeptům na zasvěcení do vyšších stupňů a také v jedné lóži. Mimo to jsem zaměstnán jako tajemník.

Dále dávám instrukce skupinám, kde se setkávají bratři, kteří dosáhli nejvyšších stupňů. Pracuji v rituální komisi a velmi dobře jsem obeznámen se všemi praktikovanými rituály. Zním také příslušnou literaturu týkající se rituálů a s nimi související legendy. Během let jsem shromáždil spoustu materiálu o svobodném zednářství a vlastním velmi staré a vzácné zednářské listiny. Dohromady to vytváří celé tajné učení, které lze rozluštit jen za pomoci určitého klíče.

Tyto knihy si může koupit každý, nebo existuje určitá literatura, která je přístupná jen vymezenému okruhu lidí?

Existuje spousta literatury, již si nemůžete jen tak koupit v obchodě. Na trh se nedostane a vy ji můžete získat, jen pokud jste svobodný zednář nebo ji nějakou náhodou objevíte v antikvariátu. Není to však veřejně dostupná literatura.

Mluvíte o rituálních spisech?

Ne. Rituály si můžete stáhnout z internetu. Dnes už asi sotva existuje nějaký zednářský materiál, který se používá v praxi a není přístupný na internetu. Průběh

každého rituálu, jež zednáři běžně provádí, si skutečně můžete snadno stáhnout a nezáleží přitom na tom, k jaké nauce náleží.

V souvislosti se zednáři se neustále mluví o lebkách. Proč má pro vás lebka takový význam?

Lebka nás má podnítit k zamyšlení a také poukazuje na konečnost lidského života. Symbolicky naznačuje, že by se člověk měl zbavit své pýchy a marnivosti, protože pól se smrtí všechno povrchní stejně zanikne. Lebka představuje omezenost a vzácnost života. Kdyby byl neomezený, neměl by tak vysokou hodnotu; to nám připomíná obraz smrti.

Co znamená šachovnicový vzor, který lze vidět v zednářských lóžích?

To je mozaiková podlaha (viz obr. 7), jež má představovat podlahu Šalomounova chrámu. Skládá se z trojúhelníků a kosočtverců - nikoliv čtverců - a jsou v ní zakomponované geometrické struktury obsahující matematické a aritmetické záhady jako například číslo pí a podobně.

■

Obr. 7: Chrám japonské velelóže

A co zednářská zástěra? Souvisí nějak s řemeslnickou zástěrou, do níž si staří zednáři ukládali své nástroje?

Podle zednářské tradice navazující na zvyky zedníků a stavitelů se říká, že kameníci nosili ochrannou zástěru, jež jim mimo jiné sloužila i k odkládání náradí. Určitý typ zástěry používali také Adam a Eva poté, co si uvědomili svou nahotu. A navíc učňovská zástěra, která je celá bílá, má představovat čistotu lidského nitra (obr. 48).

V rámci zednářského společenství existují i takzvané výzkumné lóže. Co si pod tím máme představit?

U starého a přijatého ritu jde o lóži *Quatuor Coronati*, křesťanské lóže pak zastupuje Frederik. Členem se může stát každý zednář a zveřejňovat v něm své příspěvky, myšlenky, spisy a další informace, které jsou na konci roku vydány knižně. Pokud přistoupíme na to, že svobodné zednářství slouží něčemu vyššímu, pak se přirozeně musíme zajímat o to, jak na bratry jejich členství působí a co v nich změnilo — zda došli k nějakému poznání.

Zednářské společenství uchovává velké pravdy a tajemství celého lidstva. Je však otázka, jestli to bratři poznají. Jisté indicie lze vyčíst z projevů a publikací předložených ve výzkumných lóžích.

Základem je určitá lidská ješitnost a potřeba něco sdělit. Bratři jsou pyšní na to, když jejich myšlenky vyjdou v knižní podobě a rozdají se všem členům — jestli si to přečtou, už je zase jiná věc...

Podle mě je důležité, že ti, kdo zednářství využívají a řídí, také vědí, co všechno společenství zahrnuje, jak pracuje a jestli se vůbec vyplatí mít kontrolu nad ostatními bratry.

Kdyby příliš mnoho bratrů příliš brzy pochopilo, o co v zednářství ve skutečnosti jde, nemělo by to význam.

Dá se tedy říct, že ve všech lóžích vždy jen vysocí hodnostáři vědí, o co skutečně jde, a jen oni rozhodují o tom, komu, co a kdy umožní poznat?

Přesně tak. Říkal to už Albert Pike; stručně řečeno, je dobré, když je zednářský dav stejně hloupý jako dav obyčejných lidí. Musí být hloupý a ovladatelný, aby mohl být efektivně využit, protože zednáři se považují za duchovní elitu světa. Pod kontrolou je třeba mít jak běžného zednáře, tak i průměrného katolíka. Uplatňují se přitom stejné mechanismy. Zednáře ani katolíka samozřejmě není možné srovnávat, protože zednář je podstatněji kritičtější a jde více do hloubky, nicméně oba musí být ovladatelní. Je to nutné dokonce i u velmi duchovně založených lidí a stupňovitý systém hodností se k tomu dokonale hodí. Tak lze zjistit, jaký duchovní potenciál který bratr má, a podle toho ho můžete správně využít. Zednáři se totiž silně angažují v mezinárodní politice a zastupují v ní významné funkce — obvykle to nejsou jen obyčejní zaměstnanci.

Výrok Alberta Pikeho o nižších stupních zasvěcení znám - citoval jsem ho ve své práci Ruce pryč od této knihy! Pochází z dopisu z 22. ledna 1870 adresovaného Guiseppu Mazzinimu, tehdejšímu vůdci bavorských iluminátů:

„Všem spolkům musíme povolit, aby jako dosud dále fungovaly spolu se všemi svými systémy, centrálními organizacemi i nejrůznějšími druhy korespondence mezi vysokými hodnotmi téhož ritu v jejich současné podobě. Musíme však vedle toho vytvořit jeden mimořádný, tajný ritus, do nějž budeme podle svého uvážení povolávat zednáře vysokých hodnot. S ohledem na naše spoluobčany se títo mužové musí podříditi nejpřísnějšímu utajení. S tímto nejvyšším ritem budeme vládnout celému zednářství; stane se mezinárodní centrálou, která bude o to mocnější, že její vedení zůstane tajné.“ Zde je velmi jasně řečeno, že angažovat se mohou jen představitelé vysokých hodnot.

Správně. Modré lóže jsou do jisté míry považovány za jakousi sběrnou lidí, protože členem se může stát v podstatě každý. O členství v prvních vyšších stupních zasvěcení může zájemce ještě požádat sám a po absolvování přijímacího řízení pak příslušný orgán rozhodne, zda bude přijat. Do nejvyšších stupňů se už přihlásit nemůže. Probíhá to tak, že dostane dopis, v němž stojí, že byl vybrán k účasti. Tuto nabídku buď přijme, nebo na ni nebude reagovat; v tom případě se mu organizace už nikdy neohlásí.

Pozvání dostáváte samozřejmě proto, že si od vás lóže něco slibuje...

Přesně tak. Znovu musíte přísahat, že nevyzradíte žádné tajemství, a pak se musíte osvědčit — duchovní prací a účastí na výstavbě a poznání onoho mystického Šalomounova chrámu. A to nelze bez vynaložení určitého úsilí. Většinu bratrů však stačí dosáhnout vyššího stupně, získat řád, vyznamenání nebo jiný vnější znak, přičemž jim uniká to podstatné — totiž že za vším se skrývá mnohem víc a že i oni sami mohou pro sebe získat mnohem víc.

Já to sice vnímám jako politováníhodné, ale potřeby většiny bratrů opravdu mnohdy nejsou vyšší.

Rád bych si něco ujasnil: jak je to vlastně se slibem mlčenlivosti?

Když dosáhnete vyššího stupně, musíte přísahat, že poznání, jež v rámci tohoto stupně získáte, neprozradíte bratrům nižších stupňů zasvěcení. Cílem je, abyste druhé nepřipravili o daný zážitek - což osobně považuji za správné.

Existuje ale určitá přísaha, která zednářům nařizuje nevyzradit vůbec nic...

To je pravda, vztahuje se to k učňovskému zasvěcení. Pravá ruka pod krkem znamená, že byste si raději nechali uříznout hlavu, než abyste vyzradili tajemství zednářů (obr. 15). Učíte se, jak nevyzradit nic z toho, co se dozvíte v rámci společenství. Podle přísahy své poznání nesmíte prozradit vlastně ani jiným bratrům. V průběhu své cesty však skládáte tolik slibů, že ve skutečnosti ani není možné je všechny dodržet. Vaše výchova však spočívá v tom, že se učíte, že nic z toho, co se kolem vás odehrává, nesmíte vyzradit nikomu. Toto přesvědčení se natolik vryje do povědomí každého člena, že se postupně stane součástí jeho duchovního postoje — jeho schopností udržet tajemství. Má to svůj význam jak v rámci zednářství, tak i mimo ně. Dnes je na celém světě zhruba pět milionů členů. Znamená to, že na mnoha politických a hospodářských postech zednáři zaujímají nejvyšší místa. A když

jako zaměstnavatel v oblasti politiky nebo volného hospodářství mám zaměstnat člověka, který je členem nějaké lóže, automaticky vím, že bude díky své schopnosti zachovat tajemství spolehlivější než kdokoliv jiný. A pokud jsem sám zednář, pak samozřejmě raději zaměstnám jiného zednáře, protože vím, jak na něho působit.

Proč se tajemství nedostanou k obyčejným lidem?

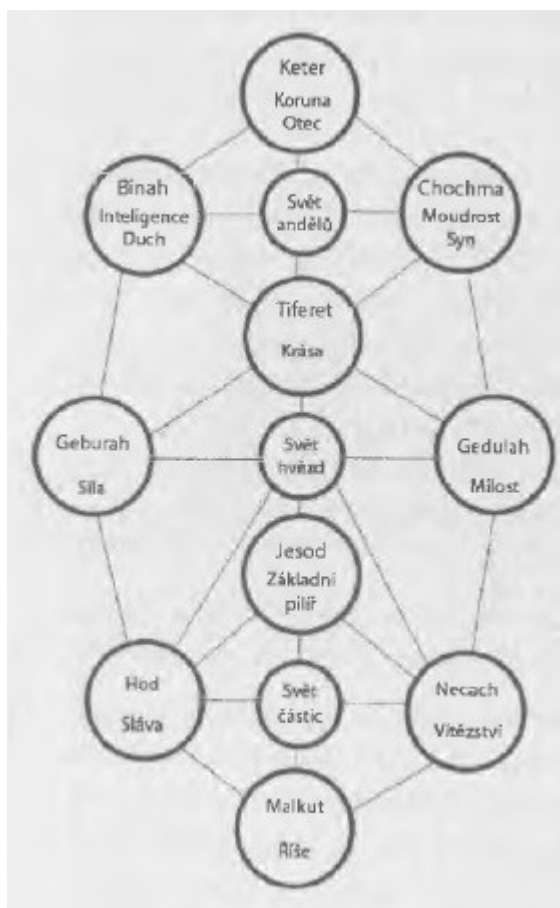
Tajemství, které zednářství uchovává, je rozsáhlé a brilantní. Obsahuje základní pravdy lidstva a vysvětluje i největší záhady člověka. Jen pečlivě připravení a proškolení lidé jsou schopni tuto moudrost přijmout v její ryzí podobě a i velmi inteligentní a vzdělaní jedinci se musí na tento druh poznání připravit. Okruh zasvěcených nikdy nedopustí, aby přístup k tomuto pokladu získaly nevhodné osoby. V zásadě je umožněno dostat se k těmto poznatkům každému člověku s odpovídající duševní a psychickou zralostí. Většina lidí se o ně však nezajímá a pouhá zvědavost nestačí k tomu, abyste se na našem tajemství mohli podílet. To platí i pro velkou část bratrů, kteří sice jsou členy nějaké lóže, ale jimž uniká to podstatné, co jim zednářství nabízí. Poznání se dostane ke spoustě lidí, avšak přesto zůstane nepochopeno, protože nejsou schopni tyto jeho obsah dešifrovat. Jsou přesvědčeni, že ví hodně, nebo dokonce všechno, ale ve skutečnosti se dostali na scestí.

Mluvíte o „základních pravdách“ a „největších záhadách“ lidstva. Můžete nám stručně popsat, o co jde?

To je právě problém. Když vám řeknu, že mi trvalo patnáct let, abych tohoto poznání dosáhl, pak jistě uznáte, i je velmi těžké to shrnout do několika vět.

Nezkusil byste to přece jen?

Základní pravdy jsou podobné hermetickým zákonům: vcházejí z myšlenky, že jak je nahoře, tak je i dole, že celý svět funguje harmonicky a materiální svět je v harmonii s duchovním. Důležitou pomůcku přitom představuje kabalistický strom života - strom sefirotů. Kdo se zabývá kabalou (= mystickou židovskou tradicí; pozn aut.), ví, že se vyvíjí odshora, od Keteru (= koruny) směrem dolů k Malkutu (= fyzický svět) a naopak. A mezi tím existují další vývojová stadia, jimiž člověk v životě prochází. To je podstata, z níž vycházíme — v žádném případě to však není všechno.

Obr. 8: Strom sefirotů

základě kabaly. Existuje stupeň, který se nazývá kabalista (cabbaliste). Bez kabalistického myšlení nelze pochopit zednáře ani rosekruciány.

Vraťme se však ještě k mé cestě. Stal jsem se tedy učněm a podle nařízení řádu jsem mlčel. Učni pracují, naslouchají a mlčí! Teprve jako tovaryš se můžete trochu porozhlédnout okolo sebe a stát se platným členem spolku. Začínáte cestovat — znamená to, že v doprovodu zednářského mistra navštěvujete spřátelené lóže. Na tyto cesty dodnes velmi rád vzpomínám. Nejprve jsem navštívil lóže podobné té mojí a poté jsem začal objevovat jiné. Tehdy mě jejich rituály a symbolika velmi překvapovaly, ale dnes vím, že šlo pouze o zdánlivé, vnější odlišnosti. Zednářská symbolika a rituály mají stejnou logiku, přestože se navenek projevují různě. Jako zkušený zednář dovedu tuto symboliku rozeznat v každodenním zpravodajství z oblasti hospodářství a politiky. Musel jsem však projít dlouholetým vývojem, abych toho byl schopen.

Jak zednáři ovlivňují náš každodenní život?

Naše organizace navenek nijak nepůsobí, ale zato každý zednář působí ve svém osobním a pracovním okruhu — a to velmi účinně! Členové jsou velmi dobře propojeni, a to dokonce i na mezistátní úrovni. Bývalý prezident USA Ronald Reagan na stejnou otázku, jakou jste mi položil Vy, odpověděl: „Když je třeba, aby někde na Zemi zasáhla rychlá a nebyrokratická síla, lze zažádat o pomoc zednářské lóže.“ Zednáři se mezi sebou denně dorozumívají prostřednictvím podobných výroků a vyjádření.

Základem kabalistických tradic je hledání zkušenosti, jež má bez prostřední vztah k bohu. Podle kabaly všechno, co bůh vytvořil ve vesmíru, udělal i na úrovni Země a lidí. Z toho vyplývá představa světa jako vzájemného působení sil shora a zdola. Popsat, jak takový kabalistický strom funguje nebo z čeho se skládá, by trvalo velmi dlouho. Musíte studovat mnoho let, abyste byl schopen myslet v souladu s kabalou. A to je právě klíč k zednářství. Proto se představitelé Starého svobodného a přijatého zednářství označují za „přijaté zednáře“, přičemž „přijatý“ znamená kabalistický. Jsou tedy staří, tradiční svobodní zednáři a kabalističtí zednáři, protože kabalistické myšlení se do Evropy dostalo relativně pozdě.

Pojem „přijatý“ tedy neznámá, že byl člověk přijat?

Ne, znamená to, že myslí v souladu s kabalou. Zednářský řád je vystavěn na

A jak je lze poznat například v oblasti hospodářství a v politice? Podle držení rukou?

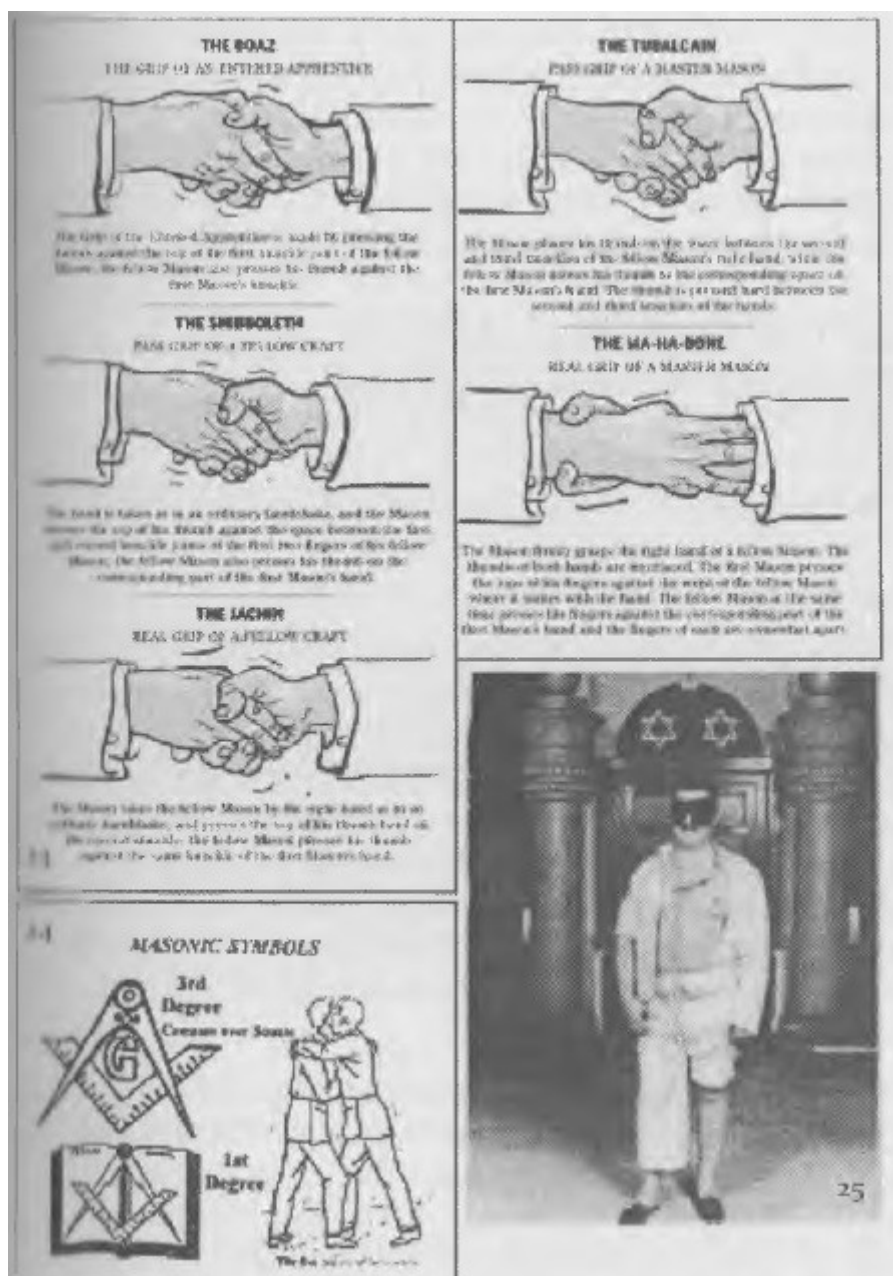
To je pouze jedna z možností. Jde tady o určité zprávy nebo poselství, které mají být prostřednictvím tisku nebo televize předány dalším zednářům. Může to tedy být držení rukou (obr. 9-14) - když se například dva muži zdraví učňovským způsobem (obr. 23) - nebo také postavení nohou (obr. 20 a 24). Mnohem důležitější je však způsob tvoření slov nebo samotný text v článku či tiskové zprávě. Pokud jsou věty formulovány tak, že napodobují určité pasáže z nějakého rituálu, pak svobodný zednář zbystří; oním rituálem už totiž prošel nesčetněkrát. Vždy jde o rituály modré lóže. V novinách nebo v televizním zpravodajství si všimnete něčeho podezřelého, zprávu si projdete ještě jednou a tentokrát ji čtete zednářskými očima. Tak lze rozpoznat signály a poselství, která chce pisatel zprávy zprostředkovat zasvěcenému čtenáři. Ten si z toho vyvodí určité závěry — například si uvědomí, že je potřeba něco udělat, a spojí se s ostatními bratry. Zeptá se jich, jestli se k nim zpráva dostala a jak si ji vyložili. Na základě toho se pak rozvine hybná síla vedoucí k určitému činu. Někdy je zase úkolem tajných poselství jen snaha informovat bratry o nějakém rozhodnutí, například z oblasti politiky.

Můžete uvést nějaký příklad nebo větu, která by mohla stát v titulku zprávy? Musí obsahovat slovo „kružidlo“?

Obr. 9: Tony Blair a Kaddáfí, Obr. 10: Papež Benedikt a Tony Blair, Obr. 11: Vévoda z Kentu, Obr. 12: Princ Charles a Simon Pereš Obr. 13: Barrack Obama Obr. 14: Michail Gorbačov

Obr. 23 Různé způsoby podání ruky - vlevo nahoře je učňovský (boaz)

Obr. 24 Zednářský pozdrav včetně postavení nohou

Obr. 25 Hledající člověk - obutý a neobutý, oblečený a neoblečený

Ne, to není nutné. Ale pokud by v novinách stálo: „Ve Vatikánu včera silně pršelo,“ v zednářském překladu by to znamenalo, že tam něco dosud tajného vyšlo najevo. Takže si přečtete noviny a zjistíte, co se včera dělo a jaké zprávy se v souvislosti s Vatikánem objevily v médiích. Pečlivým zkoumáním pak z textů poznáte, co se ve skutečnosti stalo, a můžete se podle toho zařídit, protože nyní víte, že například v příštích dnech má dojít k nějaké změně. Když vyjde najevo určité tajemství, katolická církev to pravděpodobně bude chtít zamést pod stůl a začne chlácholit lidi, že se nic neděje, zatímco ostatní se tomu budou chtít pořádně podívat na zoubek. A někde vyvstane i potřeba určitého jednání.

Oním signálem zde bylo slovo „prší“?

Ano. Když se zednáři mezi sebou baví se o tajemstvích, rituálech nebo o zednářských praktikách a najednou někdo vykřikne: „Prší!“ konverzace se ihned ukončí a členové se začnou podezíravě prohlížet, protože je pravděpodobné, že někdo ve skupině není zednář nebo je členem nižšího stupně a téma, o němž je právě řeč, není určeno pro něho. Rozhovor se stočí někam jinam nebo jeho účastníci změní způsob vyjadřování tak, aby to nežádoucí posluchač nepoznal. Zkrátka začnou mluvit obezřetněji.

Signalizačních pojmů je nespočet. Například mohu říct, že někomu něco sděluji „sub rosa“, což v překladu zna mená „pod rúží“. Z toho je patrné, že tento rozhovor zůstane mezi námi a nikdo jiný se o něm nedozví. Takové slovní obraty se vyskytují i ve zpravodajství. Běžně se používají v rámci rituálů, zednář je tedy rozpozná a pak dané zprávě věnuje zvýšenou pozornost.

Děkuji vám za odpověď. Odpovídalo by to citaci i mezinárodního zednářského slovníku, v němž se uvádí: „Při mluvení a konání byste měli být obezřetní, aby se ani ten nejbystřejší nezasvěcenec nedozvěděl, co není určeno pro něho. Někdy je třeba rozhovor stočit jinam a ve prospěch ctíhodného bratrstva změnit téma.“

Jak je to se znamením rukou, například když je používá politik? Vzpomínám si na tiskovou zprávu uveřejněnou před volbami do sněmovny v roce 2005 v časopisech *Spiegel*, *Focus* a *Die Welt*. Byla doprovázena stejnou fotografií. Od jistého do věci zasvěceného muže jsem věděl, že dojde ke vzniku velké koalice, což tehdy veřejnost ještě nevěděla. Na fotografii měli Angela Merkel a Franz Muntefering stejným způsobem položenou ruku na krku. Guido Westerwelle a FDP (= Svobodná demokratická strana Německa) byl přitom zobrazen úplně jinak.

Ruka na krku nebo mírně pod ním je jakési všeobecné znamení. Jako rozpoznávací signál jej používali už Esejci. Stalo se z něj učňovské znamení: pozvednete ruku a posunete ji doprava, což má znamenat, že byste se raději podřezali, než abyste vyzradili dotyčné tajemství (obr. 15).

Existuje neuvěřitelně mnoho znamení. Na veřejnosti lze často zejména při nějaké slavnostní příležitosti - vidět člověka s rukou položenou na srdci. To je tovaryšské znamení a demonstruje se jím příslušnost k zednářskému řádu. Ve vašem příkladě s Angelou Merkel tedy šlo o zprávu, že již bylo rozhodnuto, jak volba dopadne.

Myslel jsem si, že ruka položená na krku je nouzový signál.

Ne. Nouzový signál vypadá úplně jinak. Přeložíte ruce přes hlavu, dlaně otočíte ven a ruce tlačíte směrem nahoru (obr. 22).

V tištěných médiích to samozřejmě není příliš dobře vidět. V průběhu let jsem shromáždil několik fotografií, na nichž jsou nejrůznější politici nebo třeba papež s rukama nad hlavou složenýma do tvaru trojúhelníku. Je to znamení, že dotyčný je v nesnázích?

Je to možné. Musel bych vidět onu fotku nebo článek, k němuž se vztahovala.

Existuje ještě nějaký jiný příklad?

Stejně gesto lze provést, i když třeba sedíte v křesle u televize nebo při přátelské rozpravě. Vypadá to, jako byste se protahovali. Ve skutečnosti však jde o zednářské znamení. Dalším příkladem nouzového signálu je výrok: „*A moi, les enfant de la veuve de Naphtali!*“, což, znamená: „*Pojďte ke mně, děti vdovy z kmene Naftalí*“

Jednou jsem zažil, že při jedné přednášce o terapeutech a léčitelích mluvčí po dlouhém projevu navrhl udělat přestávku a řekl posluchačům: „Rád bych se u vchodu setkal s dětmi vdovy.“ Většině přítomných to neřekne nic, ale všichni svobodní zednáři v místnosti se s jistotou shromáždí u sloupu ve foyer, protože jsou schopni tento výrok dešifrovat. Tak se zednáři nechávají veřejně poznat, ale opět jen jiným zednářům.

Během jednoho pobytu v nemocnici ke mně přišel ošetřující lékař a podal mi zednářským způsobem ruku (obr. 21 a 23). Postupně to udělal u každého pacienta. Palcem mi stiskl kloub ukazováčku, což je učňovský hmat. Ten, komu je pozdrav směřován, ruku podepře, mírně ji stiskne a přejde k dalšímu hmatu.

To je pak přijde druhý kloub...

no, pak přijde na řadu druhý kloub, to je tovaryšský hmat. Lékař se ke mně po vizitě vrátil a pak jsme si spolu povídali. Tak jsme se sblížili a oba jsme z toho měli prospěch a radost, protože jsme v tom druhém našli bratra. Tak to běžně funguje, jak ukazuje tento příklad, nemusí jít o nic tajemného. Zkrátka vás těší, že jste potkal kolegu; baví vás to. Řada bratrů se po zednářsku zdraví se všemi lidmi, které potkají a tu a tam mezi nimi narazí na jiného zednáře.

Nevadilo by Vám, kdybychom spolu udělali několik fotek rituálu pro pozdrav?

Nebude to snadné, protože pozdrav probíhá velmi rychle. Přes učňovský a tovaryšský hmat totiž plynule přecházíte k dalším a postupně zjišťujete, jakého poznání protějšek dosáhl a kam patří. Je to otázka několika vteřin. Dalo by se to natočit, ale na fotografiích to půjde zachytit jen těžko.

Stýkáte se jako zednáři také v pracovním životě, pomáháte si při obchodech?

Samozřejmě! Když v cizím městě poznám někoho, kdo mě pozdraví jako bratr, můžu od něho očekávat pomoc. Řeknu mu, v jakém oboru pracuji, a zeptám se ho, zda nezná ve svém okolí bratry, kteří by mi mohli pomoci. Není potřeba se za tímto účelem setkávat v zasedacích místnostech — jednoduše se setkáváte v lóži. Obchody mezi zednáři sice nejsou povinné, ale běžně se provádějí.

Je to praktické a není na tom nic špatného; mezi bratry panuje zcela jiná důvěra než mezi cizími lidmi.

Pokud vyjde najevo, že nějaký bratr někoho podvedl, pak to bude pro podvodníka nanejvýš nepříjemné. V zednářství to chodí jako u mafie — panuje zde kodex cti. V obchodním životě i v politice je z tohoto pohledu členství velmi užitečné. V politice jsou určité věci předem dané, a když chcete dělat kariéru, musíte být členem bratrstva. V Německu to není bezvýhradně nutné, ale například v Americe, v Anglii a ve Skandinávii ano.

Je přitom jedno, k jaké lóži patříte?

V zásadě ano. Zednáři se vzájemně uznávají, přestože jsou mezi učebními systémy

rozdíly.

Povězte mi prosím ještě něco ke stisku ruky. Proč vůbec tajná gesta existují? Jaký mají smysl?

Každému stupni poznání odpovídají jiná gesta, znaky a slova. Úkolem řádu je vychovat citlivého člověka, který opatruje získanou moudrost a nezprostředkovává ji bratrům, jež tohoto stupně ještě nedosáhli. Připravil by je tím totiž o silný zážitek. Po mnoha letech vývoje pak zednář pozná, jak důležité je umění mlčet. Lidé, kteří dovedou moudře a svědomitě zacházet s důvěrou, jsou uznáváni také ve veřejném životě. Jestliže usilujete o zaměstnání, jež vyžaduje značnou míru spolehlivosti, s několikaletým působením v řádu pak máte oproti běžným uchazečům velkou výhodu.

Bratrstvo je mnohem více rozšířené, než se předpokládá. Každý den můžete potkat lidi, kteří jsou členy, a můžete s nimi navázat důvěrný kontakt. Přitom se nesmí porušit slib mlčenlivosti... Myšlenka, že zednář nesmí prozradit žádné tajemství, a když se toho přece jen dopustí, hrozí mu smrt, je bohužel velmi rozšířená. Povědomí o veřejných popravách existovalo vždy, ve skutečnosti však nejsou nikde doložené.

A proč mi to vlastně všechno vyprávíte? Vždyť tím také porušujete svůj slib!

Rád bych Vám tuto otázku zodpověděl, až si vyslechnete všechno, co vám chci říct. Pak Vám také budu moci vysvětlit, proč je prozatím lepší, abych nevystupoval pod svým skutečným jménem. Ještě to nejde...

Vy tedy dovedete člověka napnout! Vyprávějte mi prosím ještě o vaší cestě k vyšším stupňům.

Poté, co jsem v jánské lóži prošel stupni I až III jako učeň, tovaryš a mistr, následovala ondřejská lóže se stupni IV až VI (stupně učně a tovaryše se v Německu spojují). Poté jsem se stal rytířem východu Slunce na Východě a v Jeruzalémě, pak rytířem ze Západu, důvěrníkem jánské lóže a důvěrníkem ondřejské lóže. Odpovídá desátému stupni v řádu, a tím je vzdělání v rámci svobodného zednářství završeno. Pak jsem přestoupil do yorkského ritu. Protože jsem už byl členem a mistrem jánské lóže, což je mezinárodně uznávané, mohl jsem nastoupit rovnou do kapituly (= organizace vyšších stupňů). Prošel jsem několika mistrovskými stupni a skončil jako mistr královského oblouku (7. stupeň), což je završení kapitolských stupňů v rámci yorkského ritu.

Yorkský ritus se od všech zednářských rituálů liší v tom, že se v něm dokončuje stavba Šalomounova chrámu, což je cílem svobodného zednářství. V žádné jiné lóži chrám nelze dokončit. Neustále na něm pracujete, najednou se vám chrám zborší a vy musíte začít znovu. Pouze v rámci yorkského ritu stavbu můžete dovést do konce a v USA jste pak za to korunován mistrem královského oblouku. Koruna, již vám při tom nasadí, má souvislost s biblickým textem v Knize kronik a Knize královské, kde vysocí kněží také dostávají korunu.

Zednářské stupně následují za sebou tak jako stupně ve Starém zákonu, přičemž poslední je hodnost nejvyššího duchovního čili velekněze. Každý izraelský kmen měl svého velekněze a vykonával po určitou dobu v chrámu službu. Velekněz mohl vstupovat do velesvatyně, takže i já jako velekněz v systému svobodného zednářství

tam mám přístup. Představuji tohoto izraelitského kněžího s veškerou jeho symbolikou včetně koruny. Ovšem v Evropě to neplatí, tam se koruna nepoužívá.

Přece jen zde tedy existují určité rozdíly.

Ano. V Německu nejvyšší duchovní dostává korunu pouze symbolicky - projde pod živým obloukem, což je seskupení bratrů představujících největší tajemství zednářství - poznání boha Jehovy. V celém společenství se všechno točí okolo tohoto Boha a v určitý okamžik za svěcenec pozná, kdo to je a co znamená.

A kdo to je?

Boha Jehovu v chrámu znázorňuje předsedající mistr, jenž má okolo krku úhelník. Jehova představuje luciferský princip!

No to se podívejme!

V Řádu svobodných zednářů k tomu dospějete v šestém stupni, u Národní mateřské velkolóže u tří zeměkoulí ve třetím, v yorckém ritu v sedmém a ve skotském ve třináctém stupni. Pokud to nepoznáte na těchto stupních, musíte se vrátit a začít znovu, neboť jako mistr jste nezpůsobilý. V jednom rituálu lóžový mistr říká: „*Nyni poznáme, zda jste zralý mistr, nebo zda odejdete, aniž jste dosáhl poznání.*“ Jestliže na tomto místě nepoznáte, kdo je Jehova, jste propuštěn.

Jak to probíhá?

Bratr je symbolicky konfrontován s Jehovou a musí jej poznat.

Co musí říct?

Nemusí říkat nic, pouze jej musí poznat.

A co přesně pozná?

Zjistí, že Jehovu, boha Starého zákona, necharakterizuje vykupitelská myšlenka. Z toho logicky vyplývá, že nemůže být nejvyšším Bohem a milujícím Otcem, jak jej představuje Ježíš.

Kým tedy je, když ne nejvyšším bohem?

Jehova je pánem světa a hmoty. Jehova řídí svět. Není však takový, jakého si ho představuje, jak by si ho přál vidět člověk — není to ten, kdo vyslyší přání člověka, není to tedy milosrdný a milující Bůh. Je to Bůh, jenž nahání hrůzu, trestá a mstí se.

To říká svobodné zednářství?

Ne, ale jednoznačně to vyplývá z rituálů. Zednářství samo o sobě nic neříká. Je velmi obezřetné, ale jeho rituály jasně ukazují, že Jehova je tvůrčí božstvo, které zednáři nazývají *Tříkrát velký stavitel světa* (také Velký stavitel všech světů, Velký stavitel všehomíra, Velký architekt světa apod. - pozn. překl.). Každý stavitel je tvořivý Bůh - tvořitel je proto spojen s hmotou, protože tu nelze formovat výhradně v

duchovní oblasti. Právě v tomto okamžiku si zasvěcenec uvědomí, že to není bůh, kterého hledá.

Luciferský princip je „protivníkem Božstva“ a „pánem světa. Ani Bible nepochybuje o tom, že taková postava existuje. Objevuje se ve Starém i Novém zákonu. Jehova není božský princip milosrdenství, jak učil Ježíš. Není to sice ani Lucifer, ale představuje luciferský princip ovládnutí světa. Naproti tomu Lucifer je uvězněná duše světa, která je však znovu a znovu schopna vysvobodit sebe sama a osvobodit i člověka.

Zednář musí poznat, že princip působící v rámci světa není naplněn láskou, ale zákonitostí; že Jehova není milující Bůh, ale Bůh, jenž se řídí zákony.

K tomu se hned dostaneme, ještě bych se však rád vrátil k yorkskému ritu.

Dobře. Nejdříve jsem tedy byl mistr královského oblouku. U yorkského ritu začíná takzvaný koncil, který se vztahuje k modrým lóžím a doplňuje je. Poté přicházejí na řadu rytířské stupně, jež začínají v konklávě stupněm rytíře z Říma, na nějž navazuje stupeň rytíře červeného kříže Konstantina.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že v tehdejší Římské říši ještě nebylo rozšířeno křesťanství a rytíři Říma měli své vlastní bohy. Křesťanská myšlenka se v zemi postupně upevňovala, takže ji nebylo možno ignorovat, a císař Konstantin se pokusil mírovou cestou integrovat křesťanské Římány do své říše. Před bitvou na Milvickém mostě měl vizi, v níž viděl na nebi úkaz ve tvaru kříže s poznámkou „*in hoc signo vinces*“ - „*v tomto znamení zvítězíš!*“. Nechal si vyrobit prapor s křížem a bitvu skutečně vyhrál. Svým vojákům pak řekl, že zvítězil s pomocí křesťanského boha, a později ve své říši zavedl křesťanství.

To je přece pohádka, kterou si vymyslel Vatikán!

To je možné, ale je to především příběh, který se v zednářství uplatňuje při rituálech. Tím Ježíš prohrál, protože tato mírumilovná bytost by nikdy nestanula v čele vojenské operace. Než aby zabíjel, raději by se nechal zabít sám. Císař Konstantin to však dobře věděl a křesťany si předcházel podle hesla „*chceš-li zničit nějakou organizaci, vlož do ní peníze a ona se zničí sama*“. Jako by ji napadl virus, chtělo by se říct! Tak zaniklo prakřesťanství se svým mírumilovným učením.

V následujících stoletích ve jménu Krista přišly o život miliony lidí a dá se říct, že žádné jiné náboženství nemařilo více duší než toto.

Vysvětluji Vám to proto, že rytířské stupně yorského ritu tento vývoj přesně kopírují. Na jedné straně stojí římský rytíř, který o křesťanství nemá tušení, a na straně druhé jeho kolega, jenž ve jménu téhož náboženství táhne proti nepřátelům. Na tom je postaven celý templářský systém.

Jde o zednářský fenomén, jenž vznikl ve Francii v roce 1740 a zapůsobil tam takovou silou, že jej brzy nebylo možné v celé zemi uřídit. Objevovaly se pokusy zabránit existenci nově vzniklých rytířských stupňů, ale templářská myšlenka byla natolik silná, že se nenechala zničit a její pozůstatky jsou v rámci zednářství patrné dodnes. Z rytířských myšlenek vznikl Řád svobodných zednářů, respektive švédský systém. Koncem 17. století tato myšlenka zaujala přední panovnické domy v Anglii i ve Francii, jež zjistily, že s její pomocí mohou ovládat lidi. Řád svobodných zednářů se koncem 17. století od rytířské ideje distancoval, ale uplatňoval ji až do roku 1880.

O římských rytířích jsem ještě nikdy neslyšel...

To Vám věřím. Kolem roku 1880, kdy byl řádovým mistrem korunní princ Fridrich Vilém, se v Německu objevily takzvané Schiffmannovy listiny, bratr jménem Schiffmann v nich dokazoval, že rytířská myšlenka není legitimní a že jde o historicky nepodložený výmysl. Na základě toho musel korunní princ Fridrich Vilém, pozdější císař, odstoupit ze své funkce řádového mistra.

Rytířským hnutím se v minulosti nikdo příliš intenzivně nezabýval, ale dnes se objevují pokusy tuto starou templářskou myšlenku v rámci zednářského společenství znovu vzkřísit a učinit z ní protiváhu k islámské moci. Je třeba si uvědomit, že islámské státy ve své válce proti zbytku světa budují potenciál, vůči němuž nemáme co postavit.

Osobně si myslím, že Vatikán templářskou myšlenku v Evropě a Americe vědomě podporuje; chce tak vytvořit protipól k islámu - alespoň v duchovní oblasti, protože všichni, kdo se s touto myšlenkou ztotožňují, se automaticky staví proti tomuto náboženství - a za papeže.

Pověst templářů je však poněkud jiná...

Současné templářské řády se v kostelích snaží zachovávat určité rity a řád prezentovat jako obránce křesťanské víry. Templáři však křesťanství chápali poněkud zvláště — byly to smrtící stroje! Člověk je natolik nekritický, že přistoupí na každou hloupost.

Když se tuto zcela zřejmou pravdu pokusíte vynést na denní světlo, nevědoucí masa Vás umlčí a bude Vám v tom bránit. A to je velmi neradostné.

Vy jste tedy završil studium templářských stupňů?

Ano.

Co následovalo potom? Jste také členem skotského ritu?

Sice nejsem členem, ale na základě své hodnosti mohu navštěvovat všechny skotské lóže a provádět rituály u všech třiceti tří stupňů, čemuž jsem se také celá léta věnoval. Je to však úplně jiný svět; tam je v popředí rytířský odkaz — najdeme tu třeba rytíře *Růže a Kříže* nebo *rytíře Kadoše*.

Také existují rozdíly mezi francouzskými a anglickými zednáři. Angličtí bratři rytířské stupně odmítají, protože je spojují s válkou.

Války a neshody mezi Francií a Anglií tedy existovaly vždy?

Ano. Naproti tomu Francie a Skotsko mezi sebou spolupracovaly, proto je v těchto zemích myšlenka templářství intenzivnější. Anglické zednářství považuje tyto myšlenky do jisté míry za nepřátelské a odmítá se ztotožnit s templářstvím. Tím, že představují v rámci světového zednářství většinu, mají na členy rozhodující vliv a díky tomu je ovládají.

Znamená to, že templářská myšlenka je zastoupena zejména ve francouzských lóžích?

Ano, vznikla v roce 1750 a z Francie se přes Švédsko dostala do Německa, kde byla přijata králem Fridrichem Velikým, protože ten byl - jak známo - Francii velmi nakloněn. A prostřednictvím krále Karla XIII. se pak dostali do Skandinávie.

Dalo by se říci, že templářská idea se dnes po dvousetleté pauze znovu začíná objevovat a nachází mnoho příznivců — nejen mezi zednáři. Ovšem je třeba rozlišit, zda nejde pouze o nostalgii na emocionální úrovni, která s původním templářským hnutím nemá nic společného.

Ještě mě zajímá, jak je to s návštěvami jiných lóží. Můžete mi prosím k tomu něco říct?

Jsem členem Řádu svobodných zednářů a yorkského ritu. V obou systémech jsem dosáhl nejvyšší hodnosti proto mohu navštěvovat nejvyšší hodnosti jiných syr. týmů. Existují oficiální návštěvní dohody mezi nejru/ nějšími obediencemi (= zednářská učení; pozn. aut), ale běžně se setkáváme i mimo rámec těchto dohod zkrátka proto, že se známe.

Z literatury mám k dispozici všechny rituály. Nepocho píte je však pouhým čtením, musíte jimi projít a zn.il i dodatky. Rituály jsou sepsány a všechny je lze stáhnout! z internetu, ale k dodatkům se nedostanete. Dodatky a knihy otázek jsou podstatnou součástí zednářského vzdělání neboli cesty poznání; nejsou však nikde zveřejněny a oficiální cestou je nezískáte. Jestliže se však bu dete snažit, společenství vám zprostředkuje všechno, co vás zajímá, a pak můžete určité věci pochopit.

Rituál pochopíte pouze jeho vícerym opakováním, ne stačí jím projít jednou nebo se jej účastnit jako pozorovatel. Při opakovaném rituálu ve vás vyvstanou otázky, které vás poprvé vůbec nenapadly.

Je to podobné jako při četbě Bible. Na první pohled v ní najdete nespočet rozporů, ale ve skutečnosti tam žádné nejsou. Na to však musíte nejprve přijít a k tomu je nutné studium.

Na druhou stranu náboženství, studium Bible i členství v zednářském spolku jsou vhodné pro lidi, kteří chtějí být zkrátka dobrými občany a prožít svůj život v lásce. Pro ty je Bible optimální kniha a zednářství vhodné fórum. To je jedna stránka společenství, jež se vyzdvihuje zejména v křesťanských lóžích.

U vyšších stupňů je tomu jinak?

Ano, přemýšliví lidé, kteří chtějí vědět, jak zednářství řídí svět se k tomu dostanou pouze cestou vyšších hodností, proč tomu tak je, jak to funguje a proč jen několik málo lidí je schopno ovládat myšlenky a pocity milionů ostatních. Lidé akceptují to, co před jednou nebo dvěma generacemi ještě nebylo možné. Jak to, že se mění mínění a míra tolerance celých národů? Jak je možné, že prastaré struktury a způsoby myšlení už najednou nejsou platné? To není jen následek vývoje, protože člověk se vyvíjí směrem kupředu i zpět, ale spíše jde o energetický program, který myšlení a vnímání lidí ovládá.

Jsme tedy ovládáni vědomě?

Přeneš tak! Dochází k tomu skrze řídicí mechanismy, které byly zednářům známy už odnepaměti. I jiné organizace vědí, jak to chodí — nejen svobodní zednáři mají na lidstvo vliv. V diktátorských režimech bývá zednářství většinou zakázáno, a přesto existují skupiny lidí, jež řídí celé národy. Ve Třetí říši to byly oddíly SS a tajný řád - chovali se stejně jako svobodní zednáři.

Jak je to možné?

Jinak to nefunguje, protože jinak se energie nemohou uvolňovat. Britský badatel Rupert Sheldrake mluví o morfogenetických polích a vysvětluje nám jejich funkci. Inicivoval výzkumné projekty, které není schopen zrealizovat, protože mu v tom neustále někdo brání. Z jeho práce vyplývá, jak funguje ovládání mas nebo vymývání mozků celých národů a jak se proti tomu člověk může bránit.

Dovolte, abych nyní čtenářům krátce vysvětlil, co jsou morfogenetická pole:

Britský biolog dr. Rupert Sheldrake pracuje na teorii, v ní nabízí nemateriální vysvětlení dědičnosti, evoluce a paměť i u organických i anorganických systémů.

Jeho morfogeneticlý pohled na svět nejenže zpochybňuje dosud platný obraz světa, ale také dodává nové podněty parapsychologům. Podle jeho teorie vesmír nefunguje na základě neměnných vzorců; není tedy fixní, ale řídí se určitými návyky, které vznikly v průběhu času neustálým opakováním. Každá forma i každé chování má svůj počátek v takzvaném morfogenetickém poli, jež je jakousi světovou pamětí a zajišťuje stejný průběh chování. Čím více opakování, tím silnější pole.

V morfologickém poli se ukládá vše, co se určitá forma života naučila během své existence. Uložená informace způsobí, že pozdější zástupci stejného druhu profitují z kolektivní paměti. To znamená, že čím více lidí se naučí řídit auto, tím snadněji si tuto dovednost osvojí příští generace. Informace uložené v morfogenetickém poli se přenášejí na jednotlivce a objekty pomocí takzvané morfogenetické rezonance, která se šíří časem i prostorem. Tímto způsobem lze také vysvětlit, jak je možné, že jsme schopni vyvolat staleté informace, jež se týkají našich předků.

Pro zjednodušení bychom rovněž mohli říct, že se všechno skládá z informace. Jestliže je tomu tak, potom také všechno může se vším sdílet informace. Jednoduchým příkladem je ladička. Průzkumy ukazují, že každá ladička je samostatný systém, a přesto si s jinými ladičkami vyměňuje informace. Vzájemně se pak ovlivňují v rámci informačního pole.

Morfogenetické pole lze označit za druh kolektivní paměti, která v sobě ukládá podobu a chování organismů. Příroda tedy oplývá něčím, co bychom mohli nazvat pamětí.

Jsou různé příklady, na nichž lze demonstrovat působení morfogenetických polí — například na krysách, které jsou generace po generaci rychleji schopny nalézt cestu z labyrintu. Poté, co si tuto dovednost osvojí, ihned a stejně dobře to zvládnou také krysy na druhém konci světa (neboli bez tréninku, jenž by trval jednu nebo více generací). Informace se zpřístupnila všem krysám světa poté, co určitý počet krysy

získal v řešení úkolu cvik. Od určitého množství poučených krysy zkrátka „přeskočí jiskra“.

Další příklad s ptáky: po řadu let v Anglii zkoumali zpěvné ptáky a způsob, jak se naučili odstraňovat víčko z lahví od mléka, jakmile je mlékaři postavili u vchodu. Totéž bylo totiž pozorováno téměř ve stejnou dobu ve více regionech na ostrovech. Zajímavé je, že o několik let později se balení od mléka změnilo a kovová víčka nahradily uzávěry z umělé hmoty. Ptáci si našli jiný zdroj obživy a generace, jež ještě

ilmrdly otevírat víčka u lahví, vymřely. Po několika letech se znovu zavedly

lahve s kovovými víčky. Trvalo jen krátkou dobu, než je ptáci nové generace zase objevili a rozpoznali z nich zdroj potravy. Tentokrát na to přišli mnohem rychleji než jejich předkové.

Nejznámější příklad je samozřejmě fenomén sté opice. O tom jsem však podrobně psal už ve svých předchozích knihách.

**Zhruba třicet let vědci pozorovali japonskou opici v jejím přirozeném prostředí. V roce 1952 osmnáctiměsíční samička objevila, že brambory se dají umýt v potoce (opice rády jedí brambory, ale nesnáší, když jsou špinavé od hlíny). Naučila to svou matku i své společnice, které tento zvyk zase předaly svým matkám. V roce 1958 počet opic, které uměly omývat brambory, přesáhl hranici stovky a tehdy se stalo něco překvapivého: všechny opice z ostrova najednou začaly omývat brambory, a nejen to — tato dovednost se okamžitě přenesla i na odlehlé ostrovy a pevninu.*

Vedle těchto novodobých příkladů existují také tisícileté tradice, protože energetické pole, jež Sheldrake vědecky definoval, existuje již odnepaměti. Ve starohindštině se označuje jako kronika Ákáša a už po několik desetiletí se s ní snaží vypořádat teosofie a antroposofie. Na Západě je toto pole už dlouho známé. Rudolf Steiner, Plotin, Eliphas Levi, Eduard von Hartmann nebo Paracelsus - ti všichni o „světové paměti“ věděli. Dokonce je to pevná součást křesťanské tradice obsažená například v zádušní mši (missa pro defunctis) z li turgické knihy Missale curiale.

Podle ezoteriky je tato bezčasá paměť součástí takzvaného astrálního světa. Všechny jmenované příklady lze vysvětlit pouze existencí jakéhosi inteligentního zásobníku vědomostí a dovedností, který je všem přístupný a který my sami neustále doplňujeme — jak v pozitivním, tak i v negativním smyslu slova.

Přesně tak. Úkolem mocných není poučovat o těchto mechanismech lidstvo. Cílem je udržet lidi v relativním klidu, přestože jsou nespokojení a nemají žádnou perspektivu — jako dnešní mladiství. Mladá generace naší doby nemá žádné vyhlídky do budoucna a propadá depresi. Přesto se chovají klidně — zaměstnávají je drogy nebo nejrůznější počítačové hry. Nacházejí perspektivu v neexistujícím světě — v kyberprostoru, který je pro nás však reálním světem. V tom vidím nebezpečí.

Ve virtuálním světě počítačů vyplouvají emoce na povrch: když někdo někoho zabije ve hře, reálně prožije pocit nenávisti a touhy po zabíjení. Tato emoce se uvolní a manifestuje se v morfogenetickém poli Stejně je tomu u hororových filmů nebo u hudby oslavující násilí.

Přesně tak! U počítačových her vycházejí navenek dva zajímavé aspekty: za prvé obrazy virtuálního zabíjení a emoce, jež u toho člověk prožívá, přecházejí do morfogenetického pole. To nerozlišuje, jestli byla vražda skutečná, nebo se odehrála jen na monitoru počítače. Podobně funguje naše podvědomí.

Za druhé člověk vystavovaný opakovanému zabíjení naobrazovce hrubne. Nemá žádné svědomí stejně jako například bojový pilot, který stiskne tlačítko a na monitoru pak sleduje, kam padá jeho raketa. Nemá pocit, že by někoho zabil, protože se toho přímo neúčastnil. I dříve byli válečníci vychováváni tak, že zabíjeli vlastníma rukama

a přesto se se svými brutálními činy neztotožňovali. Díky tomu netrpěli; neměli pocit, že by se dopustili bezpráví či „zhřešili“. Byli čistí, bez viny, přestože zabíjeli holýma rukama.

To je význam pojmu „bez výčitek svědomí“?

Ano muže, který z letadla vypustil bombu, pravděpodobně netíží svědomí, protože byl dříve cvičen na to, aby svůj čin nevnímal jako bezpráví. Křivda je v podstatě subjektivní pocit, který v objektivní rovině neexistuje. Není to však žádný kategorický imperativ, jenž by měl mít vždy a všude platnost. Křivda je mentální postoj a v současném výkladu práva je velmi těžké ji soudit. Musí se zvážit všechny okolnosti i svědomí pachatele.

Zejména pokud není přítomno uvědomění. Myslím tím vykonání určité věci s vědomím toho, že jde o něco špatného — například pokud toto vědomí bylo dlouhodobě programově mazáno.

Ano to je také součást zednářského vzdělání nebo spíše Vývoje; svobodný zednář se totiž nevzdělává, ale vyvíjí se. Zednářem se nestáváte na základě členství v lóži, ale teprve tehdy, až vás uznají vaši bratři-mistři. Nikdo o sobě nesmí tvrdit, že je zednář. Může říct, že je členem zednářské lóže, ale opravdovým zednářem se stává až postupným vývojem, kdy je schopen svým chováním manifestovat určité vlastnosti a charakteristiky.

Nikdo není dokonalý, a proto si lidská společnost bude vždy vytvářet obraz boha, jenž platí jako ideál. Ideál je jako hvězda. Vidíte jej, a přitom víte, že jej nikdy nedosáhnete, můžete se však podle něj orientovat, a právě to je důležité. Člověk potřebuje nějaký vzor. Proto je správné, že například Margot KáBmann okamžitě odstoupila z funkce zemské biskupky poté, co si zničila pověst (řídila auto pod vlivem alkoholu - pozn. překl.). Nemůže nadále zastávat svůj post, protože to, co udělala, nejde napravit. Vše je pryč. Jako biskupka byla vzorem pro lidi a svůj obraz si navždy pošpinila. Je to silná žena a uznává ji většina obyvatel, přesto svůj přečin nikdy neodčiní. Každý si někdy trochu vypije, ale v této pozici si to nesmíte dovolit.

Řekl jste, že svobodné zednářství si lze představit jako knihovnu. Znamená to, že například na pátém stupni zasvěcení získáváte přístup k určitým knihám, moudrostem či rituálům, zatímco třeba ve 32. stupni k úplně jiným? Můžete uvést příklad, s čím je člověk konfrontován na nižších stupních a co je mu zpřístupněno u vyšších hodností?

Po mnoha letech studia a poznávání zjistíte, že v prvním stupni je skutečně obsaženo všechno. Později však přijdete na to, že chcete-li být svobodným zednářem, musíte být tolerantní. Zednáři kladou velký důraz na toleranci hledajících. Nikdo jim neřekne, co si myslíme, co cítíme a co děláme. Očekává se, že budou tolerantní a svolní podstoupit riziko spojené s tím, že se pouští do absolutně neznámého.

Na vyšších stupních zasvěcení se setkáváte se strukturami, které například s běžným křesťanstvím nemají nic společného. Je to zcela jiný způsob myšlení. Tehdy si uvědomíte, že jste tolerantní, protože bez tolerance byste tyto myšlenky vůbec nemohl přijmout.

Proč?

Protože nejsme zvyklí takto myslet a jednat. Na druhou stranu umíme být tolerantní, jakmile něco zvažíme a přijmeme. Jsme konfrontováni s pravdou, jež odporuje něčemu, co jsme se od dětství učili. Mnozí ji odmítnou, ale tím ji nezruší.

Jedna z pravd svobodného zednářství je, že si na základě křesťanského učení představujeme Boha jako laskavého a milosrdného. Jenže starozákonní Bůh takový není. Co je to za boha, o němž se tam píše? Je to bůh, kterému Ježíš říká Otec? Je to bůh, jehož uctíváme nebo jehož uctívají zednáři?

Začnete být neuvěřitelně kritičtí. Začnete pochybovat a dostávat se do situací, které okolní svět považuje za satanistické a jimž se brání. Kvůli své výchově běžně odmítáme vše, co nějak souvisí s ďáblem. Dáváme od toho ruce pryč a voláme: „*To je špatné, to přece nebudeme podporovat!*“ Ani se nad tím nezamýšlíme a automaticky se tomu vyhýbáme.

Satan přece ve starohebrejštině znamená žalobce...

O Satanovi ve skutečnosti nevíme vůbec nic. Nevíme, že ve starém zákoně je líčen veskrze kladně a je zde uznáván, například v Knize Jób: u Boha se shromáždili boží synové, mezi nimiž byl i Satan. Bůh k němu promlouval, vyjednával s ním a nakonec ho uznal jako součást celku. On musí být jeho součástí, protože je to protivník neboli veřejný žalobce. Je to podobné jako u běžného soudního procesu: figuruje zde státní zástupce, právní zástupce, odpůrce, žalobce a samozřejmě soudce. Funguje tak celá lidská společnost, každý systém, makrokosmos i mikrokosmos. Celek je nemyslitelný bez jakékoli své části.

Satan představuje jeden pól, a pokud se chceme vypořádat s celým problémem, nemůžeme se zabývat pouze jednou stranou věci.

S tím jsou tedy členové dříve nebo později konfrontováni?

Ano. Někdo z bratrů k vám přistoupí a sdělí vám: „*Jsem žalobce. Přišel jsem ti říct, že to, co jsi dosud považoval za Boha, není Bůh, ale něco úplně jiného. Je možné, že je to ďábel a ty jsi dodneška uctíval Satana!*“

Neřekne mu to doslova takto, ale zednář na to musí přijít sám; musí si uvědomit, že zde něco není v pořádku, což se dozví prostřednictvím rituálů.

Po cestě mezi různými stupni se na určitém místě zastaví a prozře: uvědomí si, že se kolem něho odehrává nějaké divadlo a to, co mu bratři dosud ukazovali, je obyčejná lež. Uvědomí si, že vše není tak úžasné, jak si vždycky myslel.

Je k tomuto uvědomění cíleně směřován?

Ano, musí si tím projít. Pokud u této zkoušky neobstojí, nepostoupí do dalšího stupně. Systém takto funguje už celá staletí. Není to žádný nový vynález ani v tom není nutné hledat nějakou zlomyslnost. Člověk, který se chce stát zednářem, je hledač světla a pravdy. Najednou je s ní konfrontován a uvědomí si, že takto si to nepředstavoval.

Jedna z pravd svobodného zednářství tedy je, že starozákonní Bůh není „dobrý“ a Bůh, o němž učí Ježíš, je někdo jiný?

Netvrdím, že starozákonní Bůh není dobrý jen proto, že budí hrůzu, zabíjí lidi a vyžaduje poslušnost a oběti. Je to předpoklad existence lidstva a hmoty vůbec.

Člověk se může rozhodnout mezi dvěma cestami: mezi cestou zla a dobra. Avšak i to je velmi zjednodušené, protože dobro a zlo jako dva protichůdné principy ve skutečnosti neexistují. V každém lidském jednání je však potřeba učinit jistá rozhodnutí.

Člověk, chce-li dosáhnout určitého cíle, má k dispozici více možností. Jedna z nich je rychlá, vyžaduje však oběti a špatné zacházení s lidmi. Druhá cesta dobročinnosti i milosrdenství je poněkud delší. A pak ještě existuje kompromis mezi oběma variantami. Do cíle však vedou všechny.

Úkolem svobodného zednáře je během studia poznat, že se sice musí rozhodnout mezi nutností a možností, ale musí své schopnosti a um vynaložit tak, aby bylo splněno, co je třeba, a pokud chce, může do toho zahrnout i jistou dávku milosrdenství - je to však pouze otázka jeho vůle. Pokud v pracovním a rodinném životě bude postupovat bezohledně, bude úspěšný a dosáhne vytyčeného cíle, ale nebude oblíbený. Dobrosrdeční lidé mají cestu k cíli ztíženou, protože pro svou povahu budou zneužíváni a navzdory své inteligenci nebudou tolik úspěšní. Vyberte si cestu lásky k bližnímu a budete bití. Jedno z přikázání říká „*miluj bližního svého jako sebe sama*“. To značí, že je potřebná i sebeláska!

Je to jedna ze zákonitostí, s jejichž pomocí se ovládá svět?

Člověk musí být obezřetný. Zednář tím myslí pohybovat se mezi nutností a možností — na poli, jež vytyčuje úhelník a kružidlo. Úhelník představuje spravedlnost či oprávněnost, ale také nemilosrdnost zákonitostí, již představuje postava Lucifera. Zákony samy o sobě - ať již fyzikální, chemické nebo jiné - jsou vždy nemilostné. Člověk se jim může přizpůsobit a jednat v souladu s nimi - pak je úspěšný a nikdo mu nemůže nic vyčítat, protože postupuje legitimně ale současně nemilosrdně a bezcitně — a takto by svobodný zednář jednat neměl.

Symbolem legitimního božství je Lucifer. Tento princip nemilosrdenství, princip tvrdého, nekompromisního zákona, představuje podle mě Jehova. Sice to není Lucifer, ale zastupuje stejný princip — nemilosrdenství Luciferský princip - sám o sobě - je nevyhnutelnost. Zasvěcenec to musí poznat, přijmout a určitým způsobem respektovat, ale nesmí se tomuto principu poddat ani mu sloužit! Pak by se totiž nemohl dál vyvíjet.

Myslím, že v tom spočívalo učení Ježíše Krista. O svém Bohu řekl: „*Tohoto Boha můžete nazývat Otcem, můžete k němu promlouvat sami. Není třeba, aby mezi ním a vámi zprostředkovávali kněží, jež si za to od vás vezmou spoustu peněz. Tento Bůh nesídlí v chrámu ani nemá žádné sídlo, ale v okamžiku, v němž k němu promlouváš, je u tebe. Jestliže mu budeš důvěřovat, pomůže ti.*“

Tak to skutečně je a já si myslím, že zednářství to ve svých rituálech, symbolech a legendách přesně odráží.

To je mé poznání z velmi dlouhé cesty opředené mnoha zkušenostmi. Nemůžu zde mluvit za všechny zednáře, protože každý si ze svého studia odnese něco jiného. Nikdo proto nemůže zastupovat celé společenství a říkat, že zednáři uctívají Lucifera nebo nějaký jiný temný princip. Zednářství nikoho neuctívá, ale ukazuje svým bratrům realitu.

Poskytuje tedy různé pravdy?

Zednářství poskytuje pouze jednu pravdu — člověk se ve svém vnímání boha mýlí: bůh, po němž toužíme, je ten náš vysněný obraz. Skutečný Bůh a vládce světa -

nezáleží na tom, jaké má jméno - má nad lidmi moc. Miliony vyznavačů uctívají nejrůznější božstva. Když se ti nedaří, vyhledáš si boha, jakéhosi duchovního partnera, s nímž si můžeš popovídat a na něhož se můžeš spolehnout. Nevidíš ho, ale on přesto existuje.

Zednářská pravda tedy říká, že bohem této planety je Lucifer a má různá jména?

Ano, má hodně jmen. Pojem Lucifer má u nás velmi negativní zabarvení a většina lidí se bude zdráhat o něm mluvit.

Jak se mu ještě říká?

Jde o energetické principy, jež na sebe vzájemně působí. Jak říká Goethe, je Mefistofeles *"té síly díl, jež, chtěc vždy páchat zlo, vždy dobro vykoná"*.

Musíme brát v potaz všechny části jedné síly, protože je potřebujeme a musíme s těmito energetickými strukturami, jimž říkáme bůh a ďábel, žít; ovlivňují nás stejně jako Slunce a Měsíc. Nemůžeme najednou dělat, jako by tu Měsíc nikdy nebyl. On existuje a působí na nás!

Pokusím se to shrnout: podle zednářů existuje jaká si energetická podstata, která má být vládcem naší planety neboli pánem světa. Jsou ještě nějaká jiná jsoucna?

Ano, existuje spásný princip, jenž nás může vysvobodit z otroctví hmoty. Proto hledáme spasitele — toho, koho nazýváme v křesťanství Ježíš. Ježíš je náš mesias, který nás má osvobodit. V křesťanském pojetí je to Boží syn a má ještě třetí aspekt, Ducha svátého, jenž působí na Zemi.

Když Ježíš opustil Zemi, slíbil, že vyšle Ducha svatého, který se po zázraku nanebevstoupení Páně uchopí lidstva. Jenomže lidstvo jej nepřijalo. Možná, že Duch svátý existuje na Zemi v podobě energetického principu Ježíše Krista a čeká, až jej lidé přijmou. Avšak my tuto energii nevyužíváme, a proto se nemůžeme osvobodit.

Spasit čili osvobodit se může (jen) každý sám. Tato myšlenka neexistuje pouze v křesťanství, ale je zastoupena v každém filozofickém systému a náboženství; všichni touží po spáse. To je důvod, proč lidé chodí do kostela. Tam však osvobození nenacházejí, proto přebíhá jí od jednoho vyznání ke druhému a nebo se připojují k nejrůznějším sektám, které jim slibují vykoupení. U křesťanského křtu se demonstruje smrt starého člověka a zrození nového. Touha po znovuzrození je lidem daná — je to součást jejich myšlení a vnímání. Čím hlouběji se nad tím zamýšlíte a čím inteligentnější jste, tím kritičtější budou vaše otázky. Ve společnosti tedy proto vyhledáváte lidi se stejným pohledem na svět. Čím je člověk vzdělanější, tím více má otázek a pochybností, a na základě toho se přirozeně dostane k zednářství, kde se setkává specifická vrstva lidí. Je to zákon rezonance - rovný rovného si hledá.

Mezi zednáři jsou proto občané, kteří přemýšlejí a vnímají svět určitým způsobem; jsou na stejné úrovni a díky tomu nemají problémy v komunikaci a dobře spolu vycházejí. Není to tak, že by budoucí členy vyhledávala nějaká vyšší moc; všechno vyplývá ze zákona vyšší rezonance (= souznění, když jsme s někým na jedné vlně pozn. vyd.). Z tohoto pohledu je třeba mentální postoj zednářů či moc zednářských institucí vidět globálně: v tomto morfologickém poli, kde se setkávají podobně

smýšlející lidé, se rozvíjí určitá dynamika a vzniká energie s jejíž pomocí lze věci měnit.

Ano, záleží však na tom, co si kdo myslí...

Pokud existuje určitá myšlenka, pak se tato myšlenka také rozšiřuje, manifestuje (= zviditelňuje, materializuje) a navíc - myšlenky lze ovládat. Rosekrucciáni to věděli už před několika tisíci lety — není to tedy nic nového. Ostatně se o tom píše i v Bibli v příběhu o králi Šalamounovi.

Šalamoun byl velmi moudrý muž a dodnes je záhadou, jak se mu podařilo ovládnout tak obrovský národ a nashromáždit ono nesmírné bohatství. Pravděpodobnost, že tento král nikdy neexistoval, je však mnohem větší. Nejspíš se nikdy nenarodil. A přesto — Bibli miliony lidí uznávají jako slovo boží, i když většina z nich vůbec nerozumí obsahu. Je to vůbec nejznamenitější kniha, již lidstvo kdy dostalo.

Zednářství je tedy výchovný a vývojový proces, během něž, se člověk učí zaujímat postoje, které jsou globálně přijatelné v jakékoliv společnosti. A to je vlastně náš cíl, — nastolení nového světového řádu.

Věřte, že nový světový řád bude pro Zemi požehnáním navzdory tomu, že se k němu většina staví kriticky. Vadí jim například, že se ruší národní i státní hranice, no ale proč ne — jsme přece jedno lidstvo! Proti čemu se dříve bouřily malé skupinky lidí v tom nebo onom národě, proti tomu se dnes bouří lidé v globálním měřítku. Současné války proto probíhají o dost jinak, než tomu bylo například před sto lety. Kdysi se vedly války kvůli půdě — z lidí se stali nevolníci a byli využíváni na práci. Dnes je nás na Zemi příliš mnoho. Důvodem bylo také získávání nových území, díky nimž by přemožitelé mohli uživit svůj lid. Dnes je to spíše otázka energií, ale tyto konflikty brzy ustanou.

Současné války jsou o drogách. Cílem je ovládnout a jejich prostřednictvím ukojit lidstvo, což podle mého názoru vůbec není špatný nápad. Hlavní je, aby lidé byli spokojeni. Zneužívání návykových látek je však velmi nebezpečné a totéž platí i u alkoholu. Může vás uvolnit a přivést do veselé nálady, ale může vás také zruinovat. To už je však o rozhodnutí každého jednotlivce.

Řekli jste, že tajemství svobodných zednářů lze objevit už na prvním stupni zasvěcení. Hledající (= ten, kdo chce být přijat do lóže) je prováděn Šalomounovým chrámem a kolem sloupů Boaz a Jachin. Je to jedno z oněch tajemství?

Hledající v přijímacím rituálu představuje živý symbol. To si však sám neuvědomuje. Nachází se ve středu dění a na konci rituálu se stává zednářem. Je to velmi slavnostní okamžik a nový bratr má radost, že nyní je konečně součástí spolku. Ve skutečnosti představuje přijímací rituál do prvního stupně zasvěcení superlativ celého zednářství. Skládá se z určitých rituálních úkonů a několik dalších prvků.

Hledající vychází z temné místnosti, kde čekal se zavázanýma očima. Všude kolem něho je tma a on je veden kolem sloupů k hlavnímu mistrovi, jenž nemá představovat Boha, ale Lucifera. Dovídá se, že je nevědomý a bude veden k pravdě, ale ta vypadá jinak, než jak si dosud představoval. Přichází na to, jak svět funguje a že jen člověk sám je svým vlastním osvoboditelem či vykupitelem. To všechno je obsaženo v prvním stupni.

Někdo z bratrů by na to ovšem nepřistoupil, kdyby věděl, že předsedající mistr ve skutečnosti představuje Lucifera.

A je to skutečně tak?

Samozřejmě. Hlavní mistr nese pravý úhelník a v tom sídlí dábel!

Hledající přichází přímo od Boha — z temné komory Šalamounova chrámu. Bůh je na západě a je nepoznatelný: kdysi řekl, že chce bydlet v temnotách čili v utajení. No i hledající přichází ze sféry nepoznatelnosti: není oblečený ani nahý, obutý ani bosý a nemá na sobě žádné kovy, což symbolizuje, že nemůže být sveden vzácnými kovy, řády ani vyznamenáními — představuje symbol absolutní čistoty. Když vyjde z Božství (z království nebeského) ze západu a směřuje k východu, o božskosti už nemůže být řeč. Hlavní mistr představuje protipól čili žalobce — a tedy opravdového vládce. Hledající musí poznat, že přichází ze sféry nejčistšího duchovna, z nebeské říše, ale jeho duše spadla na Zemi; jitřenka padla...

Na východě vychází Slunce, tam tedy sídlí Světloňoš.

Tam, kde je světlo, je i nositel světla a světelný princip je princip luciferský. Jestliže Bůh řekl, že dlí v temnotě, pak ho nemůžeme hledat ve světle. To však není jen zednářské pojetí — na základě této premisy funguje každá církev. Do chrámu se vstupuje na západě a pokračuje se směrem na východ, kde je stále více přepychu a jasu. V záplavě světla u pozlaceného oltáře stojí kněz (obr. 31). Tam však Bůh být nemůže, protože si přál přebývat v temnotě. Když se blížíme světlu, logicky se Bohu vzdalujeme. Nejsme v blízkosti Boha, ale Světloňoše.

Hledající nad tím přemýšlí a poznává, že dosud uctíval vše, co souviselo s oltářem, jenž se třpytil zlatem a kde plály svíce. To je svaté místo a může tam vstoupit pouze kněz. Hledající zjišťuje, že sloupy Jachin a Boaz v Šalomounově chrámu stojí jinak, než popisuje Bible. **A najednou si uvědomí, že nevstoupil do chrámu božího, ale právě jej opustil!** Prochází sloupy a blíží se k oltáři postavenému na východě, odkud vychází světlo. A najednou se i jemu vyjasní — stojí totiž před Světloňošem, pánem hmoty!

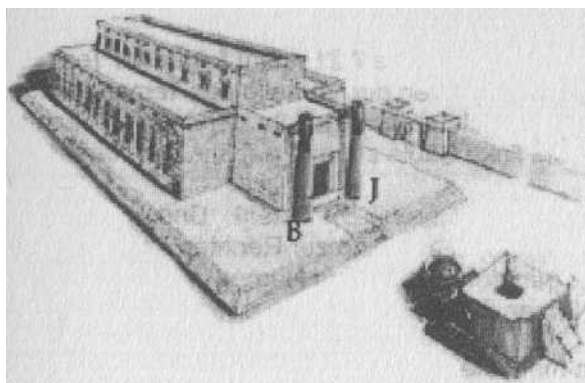
Proč nám to kněží dělají? Proč nás náboženské systémy a jejich představitelé zneužívají?

Přesně o to tu jde! Člověk poznává, že byl po celý svůj život klamán a obelháván. Zednářství mu ukazuje pravdu, ale hledající se jí brání a odmítá ji. Připadá mu krutá a zlá. Samozřejmě, že taková je — je nemilosrdná. Ale fakt je ten, že touha poznat pravdu byla naplněna.

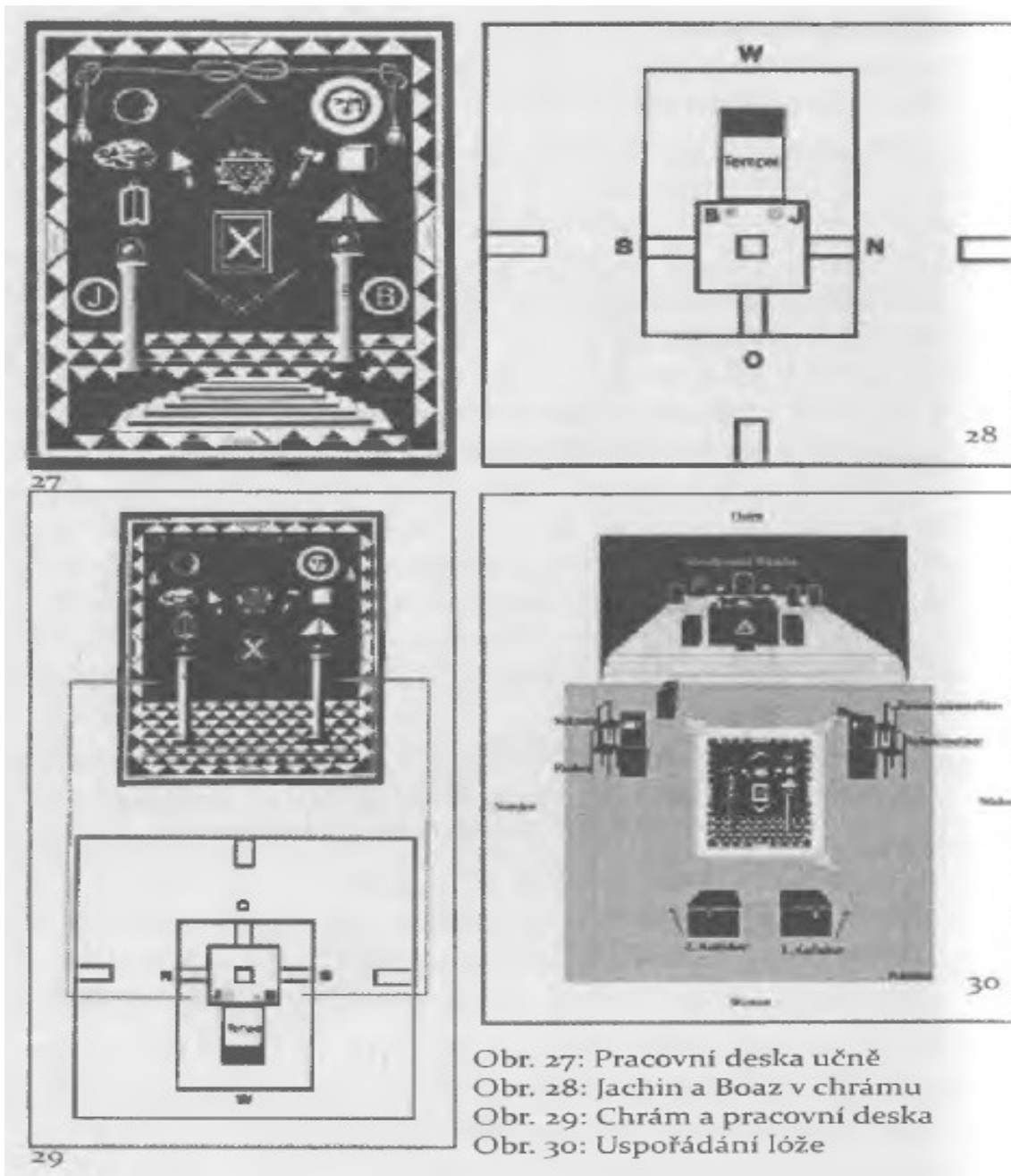
Nyní je třeba se změnit a rozhodnout se, že už nebudete jen tak bezvýhradně někoho uctívat; začnete být více kritičtí. Toto náhlé vnuknutí nemůžete ihned vyhradit ostatním, protože i vám trvalo poměrně dlouho, než jste se k němu dopracovali. Pokud někomu řeknete, že to, co dosud považoval za Boha, je ve skutečnosti d'ábel, pak si Váš partner bude při nejlepším myslet, že jste se zbláznil a že jste jako ostatní zednáři — vyznavač d'ábla!

Zednáři ovšem Lucifera nevyznávají. My nikoho neuctíváme, pouze známe pravdu. Něco vědět a něco uctívat, to jsou dvě velmi rozdílné věci. Ale zkuste to vysvětlit lidem! Sám se ptám, jestli je to vůbec potřeba. Je možné, že by se kvůli tomu povraždili, protože stejně jako každý člověk pravdu nechtějí slyšet. Rozdíl je ovšem v

tom, že zednář, než ji objevil, musel projít dlouholetou zkušeností. Pokud někomu naservírujete pravdu jen tak bez obalu, nebude si s ní vědět rady a rozhodí ho to. Není to tak?

Obr. 26: Šalomounův chrám se sloupy Jachin a Boaz

Obr. 27: Pracovní deska učně
 Obr. 28: Jachin a Boaz v chrámu
 Obr. 29: Chrám a pracovní deska
 Obr. 30: Uspořádání lóže

K vyobrazení Šalomounova chrámu (obr. 26-30)

..A tak postavil ty sloupy v síni chrámové. A postaviv sloup na pravé straně nazval jméno jeho Jachin; a když postavil sloup na levé straně, nazval jméno jeho Boaz.“ (První kniha královská 7:21)

Postavení sloupů znázorňuje obrázek 26; stojí volně před chrámem. Je nějaký rozpor mezi tímto zobrazením vyobrazením na zednářské pracovní desce (obr. 27)?

V lóži se do chrámu vstupuje na západní straně a postupuje se směrem ke světlu, jež sídlí na východě. Původní Šalomounův chrám byl orientován tak, že do něj kněží vstupovali pouze na východní straně. V sanktuáriu, v temnotě, se nacházel Pán a zde promlouval veleknězem. Naším úkolem je sloupy z pracovní desky zabudovat do prostoru chrámu (obr. 28).

Toto postavení sloupů ovšem odporuje popisu ze starého zákona. Abychom tyto dva pohledy sladili, musíme chrám pootočit o 180 stupňů (obr. 29). Tak zjistíme, že se lóže nachází na nádvoří chrámu. Na zedřské pracovní desce představuje mikrokosmos obraz vesmíru.

Pro lepší pochopení se ještě jednou podívejme na stavbu zednářské lóže v učňovském stupni na obrázku 30. Zjistíme, že Šalomounův chrám není na místě lóžového mistra. Ten je totiž usazen na východě a naproti němu-na západě-sídlí dozorcí. Na východě vychází Slunce, západu vládne temnota; zde je sanktuarium symbolizované temnou komorou, v níž se učeň nachází na počátku cesty.

Znamená to, že na východě sedí hlavní mistr s úhelníkem, který představuje nositele světla — Lucifera.

Já to vidím poněkud jinak. Nemyslím si, že pravda je strašlivá a zlá — je prostá. Velký úspěch mých knih dokazuje, že odhalování nejrůznějších pravd je znakem nového ducha doby. Lidé si s tím umějí poradit!

Rád bych se tématem Lucifera (= Světlohoše) zabýval trochu podrobněji. Nejlepší bude, když to vezmeme- hezky od začátku. Co bylo na počátku svobodného zednářství?

Lessing ve svém spise Ernst a Falk, rozhovory se svobodnými zednáři píše: „Svobodné zednářství existovalo od jakživa!“ Jde o svobodný duchovní postoj, který zde byl vždy, jen byl později pojmenován.

Zednářství vzniklo v okamžiku, kdy se člověk vymaňil z duchovního otroctví. Podle mě - a je to pouze moje mínění - je Lucifer prvním svobodným zednářem, protože se postavil proti diktátu svého Stvořitele. Zda to bylo dobře, nebo špatně, není podstatné. Nezávisle uvažující lidé, kteří vyznávají svobodu, existovali vždy; sdružovali se do spolků, a protože jich nikdy nebylo mnoho, ostatní na ně pohlíželi s velkou nedůvěrou. Z tohoto důvodu se podobná uskupení vždy držela v ústraní a na veřejnosti se neprojevovala. Lidský dav je ve své podstatě zbabělý a zvyklý naslouchat vrchnostem, které ho zotročují. Tento fakt musíme mít neustále na paměti, protože právě kvůli němu mají zástupci vysokých stupňů takovou moc.

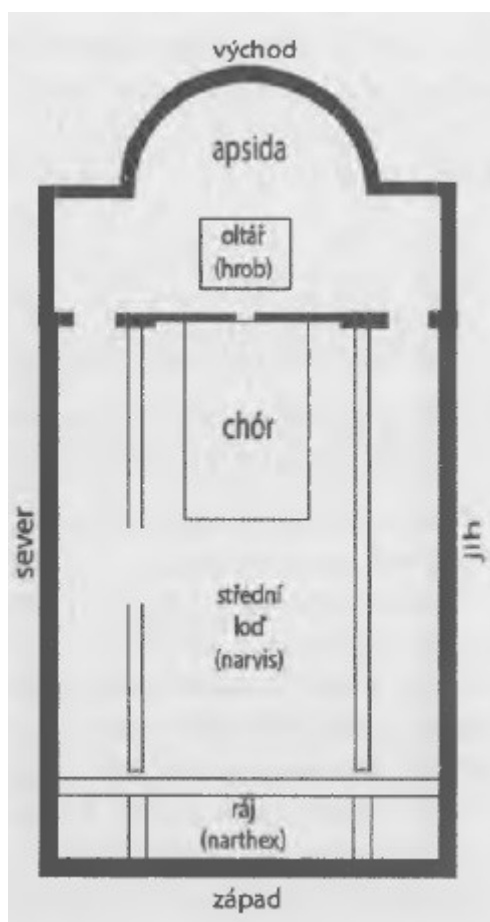
Jak se v tomto kontextu jeví rosekruciánské učení?

Byly doby, kdy lidé nerozlišovali mezi svobodnými zednáři a rosekruciány. Rosekruciánství však patří ke křesťansko-egyptské tradici, kterou zednáři

nenásledují. V dnešním zednářství není již ani tak hluboce zakořeněna inklinace k alchymii, typická pro rosekruciány, jak tomu bylo ještě před dvěma sty lety.

Sám jste na začátku zmínil, že jste byl rosekrucián.

Byl jsem členem rosekruciánů a po řadu let jsem byl členem AMORC (Antiquus Mysticusque Ordo Rose Cruis = Starý i mystický řád rosekruciánů - pozn. aut.). Nelíbilo se mi však, že se rituálů mohou účastnit současně muži i ženy. U zednářů to vnímám jako mnohem příjemnější, protože zde nejsou smíšené lóže. Jinak pro mě rosekruciánství představovalo velké obohacení díky praktickému využití mystických obsahů. Zednáři se těmito otázkami zabývají spíše teoreticky, ale u rosekruciánů lze v praxi sledovat, jak něco můžete ovlivnit na duchovní úrovni. To mi později pomohlo: u rosekruciánů jsem spoustu věcí mohl prakticky vyzkoušet, ale nevěděl jsem, jaké zákonitosti za tím stojí. Tuto teorii jsem si zase doplnil u zednářů; tím se tyto dvě organizace doplňují.

Obr. 31: Kostely jsou postaveny podle vzoru Šalomounova chrámu

Čím se liší rosekruciánská a zednářská teorie? Jakou roli v nich hraje reinkarnace nebo Lucifer? Existují v rosekruciánství témata, která si se zednářstvím zcela odporují? A v čem se naopak shodujete?

Ne, témata jsou stejná, rosekruciáni pouze kladou důležitost jinam než zednáři — mají zkrátka jiné priority, Například jsou velmi dobře vzdělaní v oblasti léčitelství,

zatímco zednáři se o tento obor vůbec nezajímají.

Říkáte „vzdělání“. Co si pod tím máme představit? Existují nějaké vzdělávací kurzy?

Ano, rosekruciáni pořádají nejrůznější setkání a nabízí praktické kurzy — takzvané monografie, jež se mezi zájemce rozesílají v pravidelných intervalech. V prvních letech členství se zabýváte s takzvanými *samozasvěceními*, což v podstatě znamená, že pomocí své vůle musíte způsobit něco na úrovni hmoty. Například do nádoby s vodou přidáte tři kapky oleje a silou myšlenky jimi musíte pohnout. Nebo totéž provádíte se sirkami plovoucími na hladině. Když se vám to podaří, písemně to oznámíte organizaci a poté jste připuštěni k dalšímu zasvěcení (= iniciaci).

Což znamená?

Dostáváte se o stupeň výš.

To s vodou je opravdu zajímavý příklad.

Jde vlastně o to, abyste dovedli navázat telepatické spojení s jinými lidmi. Můžete to trénovat ve velkém sále plném lidí; soustředíte se na jednu osobu a pomocí mysli ji přimějete k tomu, aby se otočila nebo něco udělala. U rosekruciánů se tedy prakticky naučíte, jak lze duchovně ovlivňovat lidi.

Na toto téma přece existují knihy...

Ano. Existuje velmi mnoho knih a skvěle popsaných cvičení, jež vás přivedou k těmto schopnostem a pomohou Vám je praktikovat.

Ještě bych se rád krátce vrátil k Luciferovi. Rosekruciáni byli spjati také s Alice Bailey, jež provozovala vydavatelství LUCIS Trust. Ve svých dílech se věnovala Luciferovi a jeho působení.

V souvislosti s Alice Bailey mohu říct jen to, že její díla jsou mezi rosekruciány čtená a používaná, ale oficiálně už se nedistribují. V monografiích, které organizace šíří oficiálně, však není od Bailey ani jediná poznámka.

A jak se rosekruciáni staví k Luciferovi?

O luciferovi si stejně jako o zednářství musíte udělat vlastní obrázek. I zde jsou vám poskytnuty informace, i nichž si můžete udělat vlastní závěr — a ten je docela jednoznačný.

Pro tyto organizace je dost nebezpečné jasně poukazovat na to, kdo je Lucifer, protože by se kvůli tomu mohly dostat do obtíží. Rituály jsou zde - stejně jako ve svobodném zednářství - postavené tak, že luciferský princip zaručeně poznáte — musíte akceptovat to, co ovlivňuje svět a co s ním hýbá.

Co znamená a jaké důsledky má pro lóžového bratra poznání, že pánem světa je Lucifer? A co pro Vás osobně?

Nejsem v životě důvěřivý ani naivní a netvrdím, že „*Bůh už to nějak zařídí*“. Ten,

jemuž důvěřuji a který řídí náš svět, není laskavý a konejšivý Otec. Svět by nefungoval, kdyby byl Bůh takový, jakého bychom si přáli. Toužíme po někom, kdo nás přijme s láskou, jak nám zvěstoval Ježíš Kristus. Biskupka hannoverské zemské církve Margot Kabmann v této souvislosti říká, že „*nikdy neklesneš hlouběji než do boží náruče*“. V podstatě je to správné, protože milosrdný Bůh, jehož zednáři označují za bytost nejvyšší, skutečně existuje, ale pouze na duchovní úrovni — a hlavně není sám! Na Zemi, na materiální úrovni, panuje někdo jiný.

Jako zasvěcenec se proto nedívám na svět růžovými brýlemi a nespolehám se jen na Boha. Je třeba věřit ve vlastní schopnosti a neustále mít na paměti, že v každém okamžiku, na každém místě a v každé situaci vždy existují dva principy — dobro i zlo; a je nutné zohlednit oba. To je velmi důležité a říká se to i v Bibli. Když se Ježíš v poušti setkal se Satanem, přesně věděl, s kým má tu čest — natrefil na pána světa. Byl vystaven pokušení a obstál. I my lidé jsme každý den nejrůznějšími způsoby svádění, a to je třeba si uvědomit.

Totéž najdeme i v příběhu o Jóbovi. Kdyby byl tak dobrý a nezkažený, jak se píše v Bibli, pak by milosrdný Bůh nikdy nedopustil, aby ho znuděný Satan začal jen tak z volné chvíle trápit. Satan si na Jóba stěžoval; vyčítal Bohu, že se Jóbovi daří, protože mu splní každé přání. Místo toho by ho měl trochu poškádlit; pak se ukáže, jestli mu Jób neplivne do obličeje a nepřestane ho uctívat. Bůh dal tedy Satanovi svolení, aby Jóba potrápil. Řekl mu, že si s ním může dělat cokoli, ale nesmí ho zabít. A tak Satan nechat umřít Jobovy děti a připravil ho o majetek i zdraví. Copak by to někdy milosrdný Bůh mohl dopustit? V našem pojetí příběhu ne. Ale v Bibli stojí, že Bůh se na této hře domluvil se Satanem; dovolil satanovi, aby ji s Jóbem hrál.

Jedno vysvětlení existuje také v Zoharu (= Sefer ha Zohar je nejznámější kabalistickou knihou - pozn. aut.): Jób každý den přinášel oběť pro případ, že by se jeho děti nebo on sám dopustil hříchu. Obětoval dobré straně, ale zlou přitom zapomněl. Proto se u něho sama ohlásila a žádala po něm, aby ji vzal na vědomí. Nebyl zkrátka dostatečně pozorný, nevnímal obě.

Vezměte si bezpráví, k němuž dochází na celém světě. Děti jsou mučeny, zneužívány nebo vražděny. Připustil by to snad Bůh, kterého popisuje Ježíš? Kdyby měl tu moc, nikdy by na to nepřistoupil! Jelikož však k těmto zločinům dochází každý den, očividně tak mocný není. To je realita a nemilosrdná pravda. Pánem hmotného světa a pánem lidí je Lucifer. Je třeba si z toho vzít ponaučení a chovat se podle toho.

Je mi líto, ale v této věci zastávám opačný názor. Sám mám například moc urovnat cestu životem svým dětem, což by ovšem nijak neprospělo jejich vývoji. Princip svobodné vůle má smysl jen tehdy, pokud tuto vůli také respektujete u každého. Samozřejmě, že stvořitel má moc, ale jaký smysl by pak měla svobodná vůle, kdyby problémy lidí řešil Bůh?

To je věc názoru. Závěry, jež Vám zde předkládám, učinili zednáři a na základě toho budují nový světový řád, který toto všechno zohledňuje. Zavádí se takovým způsobem, aby jej přijal celý svět. Že přitom řada lidí přijde o život, to už zkrátka patří k věci. Nejde o zednářské přesvědčení, je to výsledek hlubokých úvah. Dospěje k tomu každý, kdo se nad tím trochu víc zamyslí, a nemusí být ani svobodný zednář. Ještě jednou zdůrazňuji, že zednáři nic takového nehlásají, ale je fakt, že naše učení obsahuje i tuto myšlenku.

To ovšem zní dost krutě. Já osobně bych nechtěl být zodpovědný za životy

jiných... A nevzpomínám si, že by někde na Západě Lucifera považovali za milovníka svobody.

Lucifer je u nás spojován s negativními konotacemi, a kdo se vůči němu nepostaví odmítavě, toho společnost odsoudí. Přitom slovo „lucifer“ znamená „jitřenka“ nebo „nositel světla, světloňoš“. V Bibli je jitřenka popisována jako Cherub, jeden z nejušlechtlejších andělů, jakého kdy Bůh stvořil. Pro svou pýchu byl vyhnán z království nebeského a sesazen na Zemi. V knize Ezechiel je označován jako Hiram, král Týru.

Je všeobecně známo, že úkolem zednářů je postavit Šalomounův chrám. Jde o pomyslnou budovu a jednotliví zednáři mají představovat živé stavební kameny. V rituálech a zednářských legendách se opět setkáváme se stavbou chrámu. Když Šalomoun započal stavbu podle plánů svého otce, krále Davida, přišel k němu Hiram, král Týru, jenž měl k Davidovi dobrý vztah. Nabídl Šalomounovi pomoc a dodal mu stavební materiál. Tak to popisuje Bible. Jestliže je však král Týru Lucifer a jasná jitřenka, již Bůh vyhnal na Zemi, musí to u kriticky smýšlejícího čtenáře vyvolat jisté otázky. Můžeme vycházet z toho, že zednáři jsou vzdělaní lidé, kteří o všem, co dělají, hodně přemýšlejí. Jistě tedy budou znát i hluboký smysl Šalomounova chrámu. Podle Bible vyrostl chrám bez toho, aby bylo slyšet jakékoliv nástroje, protože všechen materiál byl hotový. Jako by budovu stavěl duch! A zde se dostáváme k pravé podstatě věci.

Všechno se tedy točí kolem Šalomounova chrámu?

Šalomounův chrám je středobodem zednářského myšlení a konání: je středem zednářských rituálů od prvních stupňů až po vysoké hodnosti. Je to naše vnější i nejniternější tajemství a současně tajemství celého lidstva. V této souvislosti je třeba si uvědomit, že templářští rytíři se označují za rytíře Šalomounova chrámu. Kdo rozluští tuto záhadu, pronikne do nitra lidského poznání, Každý zasvěcenec k tomuto poznání musel ujít dalekou cestu trvajícím několik let.

Kdo byl onen tajemný král Šalomoun, kterého zednáři tolik uctívají?

Král Šalomoun od svého boha dostal do vínku moudrost, již převyšoval všechny obyvatele Země. V Bibli se uvádí, že mluvil s rostlinami a zvířaty. V tom není třeba bezpodmínečně hledat nějaké mimořádné schopnosti. Korán je zde podrobnější: píše se v něm, že vládce Sulejman hovořil se zvířaty a rostlinami a získal od nich mnoho podnětů, jež později s úspěchem použil. Sulejman byl přemožitel džinů, což jsou v arabském pojetí démoni. A Šalomoun údajně donutil demony, aby mu postavili chrám. To je nanejvýš pozoruhodné. A protože zednáři většinou vědí více než běžně vzdělaní lidé, budou mít ke stavbě chrámu své důvody.

Kdo byl Hiram Abif, stavitel Šalomounova chrámu, a jakou roli hraje ve svobodném zednářství?

Stavitel Hiram Abif, který se narodil kolem roku 900 před Kristem, hraje v rámci svobodného zednářství ústřední roli. Lze říci, že jánské zednářství (modré lóže) by bez něho nebylo myslitelné. Byl zavražděn třemi vzbouřenými tovaryši. Chtěli po něm, aby jim prozradil kouzelné slůvko, a oni tak při vyplácení mzdy mohli dostat více, než na co měli nárok. Mistr Abif jim však slovo nevyzradil a vzal si ho s sebou do hrobu. Od té doby po něm lidé pátrají a zabývá se tím i řada zednářských stupňů.

Z Bible víme jen to, že Hiramův otec byl z Týru a jeho matka pocházela z kmene Naftalí. Je označována jako „vdova z Naftalí“. Spisy, ve kterých je v zednářské literatuře zmiňován Hiram Abif, by mohly naplnit celé sály.

K tomuto tématu jsem našel následující historku: existuje takzvaná templářská legenda neboli Legenda o Hiramovi. Hiram je označován také jako Adonhiram, přičemž „adon“ znamená v hebrejštině „pán“. Hiram Abif nebyl obyčejný smrtelník, protože jeho předkem byl Kain a ten podle legendy pocházel přímo z Lucifera. Kainova matka sice byla Eva, otcem však nebyl Adam, ale anděl Iblís (d'ábel). Bůh měl žárlit na génia, kterým Lucifer svého potomka obdařil, a vyhnal Adama a Evu z ráje. Rozdíl mezi Ábelem (potomkem Adama a Evy) a Kainem (jenž vzešel ze spojení Evy a Lucifera) byl ten, že Adamovo potomstvo mělo duši otroků a Luciferovo bylo svobodné. Otec Hiram Abifa zemřel ještě před synovým narozením, a proto se Hiramovi někdy říká „syn vdovy“.

Máte pravdu, přibližně tak nějak zní legenda, ovšem je to jen jedna z variant, již navíc zná jen několik málo zástupců vysokých hodností. Přestože nikdo neví, jestli je tento příběh pravdivý, má pro zednářství velký význam. A také v něm vidíme roli Lucifera.

V zednářských legendách se však objevují Hiramové dva a je třeba si dát pozor, abyste je nezaměnili. Jsou to Hiram, král Týru, a Hiram Abif, stavitel Šalomounova chrámu.

Hiram, král Týru, dodal králi Šalomounovi stavební materiál a stavitel Hiram Abif vytvořil umělecké předměty určené pro tento chrám. Už jste zmínil choulostivou historku o jeho původu. Byl to totiž onen padlý anděl stvořený Bohem, u něhož později nenašel milost, a proto byl seslán na Zemi — jinými slovy, byl to Lucifer.

V příběhu stavby chrámu se uvádí, že král z Týru byl ochoten dodat Šalomounovi materiál, protože král z určitého důvodu nebyl schopen chrám postavit za pomoci svého lidu. A jelikož šlo o duchovní stavbu, musel se obrátit na takové bytosti, jako je padlý anděl, jenž věděl, jak vypadal originál chrámu na nebesích.

Král z Týru neboli Lucifer samozřejmě nebude pracovat na stavbě sám, ale pověří tím někoho manuálně schopného! — a tím byl stavitel Hiram Abif.

Když se na to podíváme pozorněji, zjistíme, že Hiram, král z Týru, byl sám Lucifer. A stavitel Šalomounova chrámu Hiram Abif byl potomek Kaina neboli luciferova syna. Jde tedy takřikajíc o rodinný projekt.

Přesně tak! A právě zde zednáři reagují velmi nesmířlivě, když na to přijde řeč. Příběhy o Iblísovi najdeme v Koránu, kde se uvádí, jak Bůh od všech andělů požaduje, aby se poklonili Adamovi, jehož stvořil. Iblís se tomu jako jediný vzepře, a proto jej Bůh zapudí. V islámu je Iblís označován také jako Satan — odpůrce či Lucifer.

Iblís neboli Lucifer našel zalíbení v Evině kráse a zplodil s ní syna Kaina. Kainova duše měla tedy v sobě luciferskou jiskrou, a tím pádem byla mnohem vyšší než duše Ábelova. Nicméně se Kain k Adamovi i Ábelovi choval velmi přívětivě. Bůh ho však ze žárlivosti vyloučil z ráje. Adam s Evou mu to měli za zlé, neboť způsobil, že Bůh vyhnal i je. Eva celou svou lásku nadále věnovala Ábelovi, který kvůli tomu zpychl a na Kainovu náklonnost reagoval opovrhováním. To byl důvod, proč Kain později Ábela zabil — a Bůh tento skutek prohlásil za nesmiřitelný. Kain, syn Lucifera, chtěl utišit Adamovu a Evinu bolest a začal se věnovat vzdělávání jejich dětí. Naučil je obdělávat půdu, jeho syn Henoch je zasvětil do taje života ve společnosti a jeho

potomek Metuzalém jim vysvětlil písmo. Lámech jim ukázal mnohoženství a jeho syn Tubal Kain je naučil, jak se zpracovávají kovy.

Vraťme se ještě k Hiram Abifovi. Král Šalomoun si chtěl vzít královnu ze Sáby; už měl přísliben její souhlas poté, co uviděla velkolepý palác, jež postavil Hiram Abif. Zatoužila poznat tohoto stavitele, který žil osamoceně v ústraní, aniž by někomu prozradil tajemství svého vysokého původu. Zamilovala se do něho a byla tak nadšená jeho stavbou, že si přála vidět jeho dělníky a spolupracovníky. Žárlivý král Šalomoun prohlásil, že to nejde. Nato Hiram Abif udělal mystické „T“ a ihned se před ním shromáždili všichni mistři, tovaryši a učni. Přispěchali zblízka i zdáli, byli různého původu a mluvili různými jazyky. Těchto více než sto tisíc mužů se seřadilo před Hiramem podle cechů a na jeden pohyb ruky všichni zmlkli. Královně ze Sáby tedy bylo ihned jasné, že má tu čest s mimořádným člověkem.

Tato situace, samotná stavba a komplikace, jež během ní nastaly (zavraždění stavitele třemi tovaryši), se symbolicky znázorňují v zednářském rituálu. Pořád je třeba mít na paměti, že zednáři jsou zde proto, aby postavili Šalomounův chrám. A to je nový světový řád!

Děkuji pěkně! Přejděme ještě krátce ke skotskému ritu, jak vypadá rituál třicátého třetího stupně?

Zednář je konfrontován se situací, kdy jsou všechna náboženství světa postavena na stejnou úroveň, čímž se demonstruje, že je zcela nepodstatné, jakého Boha kdo vyznává, a že lidské bytí samotné je to nejdůležitější. A to je jasná výpověď — člověk je korunou či završením tvůrčího procesu, nehledě nato, kdo je opravdovým stvořitelem. Nejsme schopni ho nijak definovat, protože nám to nedovoluje rozum, naše pojetí nekonečnosti a věčnosti.

It is not. Každý člověk prostě musí přistoupit na to, že existuje jakési duchovní Bytí, jež nás kdysi stvořilo a dosud nás ovlivňuje; jestli ho nazýváme Bůh, nebo Duch, již není podstatné.

Znamená to, že se zednář během své cesty různými stupni učí o tom, že na jedné straně existuje jakási tvůrčí božská bytost a na straně druhé to, že Lucifer je pánem této planety a pánem hmoty.

Přesně tak. Existuje princip zvaný *Nejvyšší bytí*, jenž pro nás zůstane navždy neuchopitelný; to je opravdový Bůh a síla, která všechno vytvořila.

Na druhou stranu duchovní síly, jež nám vládou a které v rámci svobodného zednářství označujeme jako *Velkého stavitele*, architekta, pána světa, jeho udržovatele nebo ničitele, představují luciferský princip, a to je třeba přijmout.

A nad ním ještě existuje zmiňované Nejvyšší bytí?

Ano, ale ale to my nikdy nepoznáme.

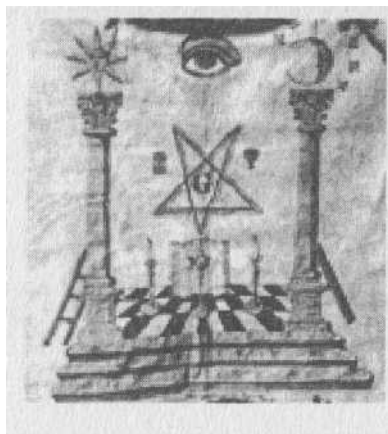
Dá se říct, že to je vládce všeho? Je to Dobro?

Je to milosrdný princip: ten, který stojí nad vším.

Kdy jste si poprvé uvědomil, že zednářství je poněkud jiné, než jak se navenek jeví?

Všiml jsem si toho při svém přijetí, když mi strhli pásku z očí a já jsem na koberci před sebou uviděl symboly, které ve mně nevyvolávaly zrovna příjemné pocity. V tom okamžiku jsem si řekl, že jsem se nejspíš dostal někam, kam jsem vůbec nechtěl.

O jaké symboly šlo?

Obr 32: Zednářská zástěra s planoucí hvězdou z muzea skotské velelůže

Byl to pentagram se špičkou otočenou dolů. Uvědomil jsem si, že to je přece satanský symbol! V jiné souvislosti jsem se s tím dosud nesetkal a nelíbilo se mi to (obr. 32)

V té době jsem však už byl rozhodnutý, a navíc jsem se nacházel uprostřed rituálu. Takže jsem pokračoval dál a v průběhu své zednářské dráhy jsem se naučil tento symbol vnímat jinak. Pro zednáře totiž představuje planoucí hvězdu, a nikoliv pentagram. Klasický pentagram nemá plameny v rozích ani písmeno G uprostřed, a tím pádem nese jiný význam, než se běžně uvádí v ezoterické literatuře. Výklad pentagramu je neuvěřitelně rozmanitý.

Pentagram (= pěticípá hvězda, z řečtiny pentagrammos, pět tahů či přímek - pozn. Vyd.) je numinózním symbolem. Numinózní je všechno, co je duchovní, nehledě na to, jestli je to v spojení s bohem, démonem

nebo s něčím jiným. Pentagram je symbol nadfyzického na úrovni hmoty. Vidíme-li pentagram se špičkou obrácenou směrem dolů, znamená to, že v rámci hmoty působí duchovno. Pokud špička směřuje nahoru (★), je to znak toho, že duch hmotu opustil a člověk je ponechán sám sobě napospas.

Je to totéž jako kvadratura kruhu. Kruh vždy představuje božství, zatímco symbolem hmoty je čtverec. Když se z kruhu stane čtverec, neboli když se Bůh zhmotní, pak se Bůh stane člověkem. A vždy, když se nějaký bůh, duch nebo něco posvátného zhmotní, stane se synem sebe sama.

Stejnou optikou je třeba pohlížet i na křesťanství, kde Otec, Syn a Duch představují jednotu. Jestliže Otec, jenž zastupuje duchovní svět, chce působit na úrovni hmoty, musí se stát Synem. Pohrouží se do hmoty a v rámci ní působí jako Syn, zatímco mimo ni jako Otec. To je kvadratura kruhu. V každé duchovní budově najdete místo, kde božstvo vstupuje do hmoty, neboli kde dochází ke kvadratuře kruhu; v křesťanských kostelích Západu je to místo, kde se nachází křtitelnice a kde dříve bylo baptisterium. Projdete určitou změnou rytmu a ocitnete se v křížení (průnik hlavní lodi a navazujícího chóru s příčnou lodí - pozn. překl.), jež u křesťanských staveb vždy představuje chrám Božího hrobu. O Velikonocích ženy přišly k Ježíšovu hrobu a zjistily, že je prázdný — to je jeho tajemství. Křížení v křesťanském kostele proto musí být vždy prázdné, jinak nepředstavuje hrob. Zde se čtverec zaobluje, což znamená, že Bůh vystupuje z hmoty. Znázorňuje to také pentagram se špičkou otočenou směrem nahoru. Během liturgie nebo rituálu se věřící dostane do stavu, kdy je schopen se transcendovat, a po této proměně ho bůh zase opustí. Získal sílu a nyní už dál musí jít sám — čtverec se opět zaobluje. Pentagram má hrot otočený směrem nahoru, a proto v něm vidíme duchovní osvobození člověka; je to symbol svobody. Lidé spatřují v pentagramu se špičkou nahoru osobní svobodu vygradovanou až k anarchii a špičku otočenou dolů si vykládají jako princip zla a Satana. Nemají pravdu, ale nijak je o tom nelze přesvědčit. To je další z tajemství

svobodného zednářství, o němž se před laickou veřejností nemluví...

Kdy jste se poprvé dozvěděl o novém světovém řádu?

O novém světovém řádu jsem se v rámci svobodného zednářství dozvěděl v souvislosti s obrazem na jednodolarové bankovce (obr. 40) a během svého členství jsem samozřejmě zaslechl mnohé o *Přísné reguli* (německý zednářský řád - pozn. překl.), bavorských iluminátech nebo o rodinách, jež vlastní největší bankovní instituty světa. Zednáři se od toho samozřejmě navenek distancují, a do určité doby je to pro bratry dokonce tabu.

V úvodu knihy jste uvedl několik citátů zástupců vysokých stupňů, kteří dokládají to, co vám teď říkám. Cílem svobodného zednářství vždy bylo vytvořit nový světový řád.

Do jakého okamžiku, popřípadě stupně se tyto informace členům upírají?

Týká se to členů modrých lóží; na této úrovni by se tím bratři vůbec neměli zabývat. Členové modrých neboli jánských lóží sice vědí, že tato témata v rámci zednářství existují, a nově přijatí učni i tovaryši se také často ptají na ilumináty nebo Přísnou reguli. Je jim řečeno, že se musí obrnit trpělivostí a později se k těmto informacím dostanou.

Znamená to tedy, že jakmile člověk vstoupí do vyšších stupňů...

pak se o tom mluví otevřeně a bratrům jsou vysvětlovány dějinné souvislosti i důvody, proč se tyto informace nefiltrují na veřejnost. Lidé se dnes vyjadřují velmi obezřetně a tomuto tématu se vyhýbají, aby nevzbudili případné negativní emoce.

Pokud jsem to správně pochopil, cílem zednářů je vybudovat imaginární Šalomounův chrám.

Ano. A tento chrám představuje nový světový řád. Je zcela jednoznačné, že jde o duchovní budovu, a nikoliv stavbu z kamene nebo jiného pevného materiálu.

Co si zednáři myslí o králi Šalomounovi, o němž mluví Bible a který očividně nikdy neexistoval?

Šalomoun měl postavit chrám pro svého boha, což také udělal. Z tohoto pohledu přebírá úřad luciferského principu a stává se jeho pánem. Jak je známo, Šalomoun byl mág a dovedl poroučet démonům a uměl také ovládnout jejich vůdce.

Dalo by se to nyní interpretovat tak, že Šalomoun byl na krátkou dobu schopen ovládnout Lucifera a zaujmout jeho místo jako jakýsi místodržitel. Nepřenesl na sebe jeho moc ani nepřevzal jeho práva, ale vynutil si je. Mimo jiné to popisuje Goethe v příběhu o Faustovi a Mefistofelovi. Možná, že tím chtěl poukázat na to, že je něco takového možné. Jenže podobné věci se nesměli říkat nahlas. Znamená to, že král Šalomoun, nehledě na to, zda existoval, nebo ne, byl schopen odejmout nadvládu principu, jenž vládl nad hmotou, a na určitou dobu jej vyloučit ze hry. A to se pánovi světa nelíbilo, protože zjistil, že je přemožitelný.

Jaký je rozdíl mezi skotským a yorkským ritem, popřípadě čím se každý z nich liší od francouzského Velkého orientu? Co se v nich učí?

Ve Velkém orientu existují proudy patřící k takzvanému rektifikovanému ritu (stojí na opačném konci spektra než Přísná regule - pozn. aut.), který je považován za pokračovatele templářského řádu a hlásí se k rytířskému zednářství. Tento vývoj probíhal ve Francii od roku 1740 zatímco Angličané se orientovali jinam, a proto se zednářství v Evropě přece jen poněkud rozštěpilo.

Ted' se dostáváme k velmi zajímavému tématu k templářským rytířům. Dá se říct, že templářská myšlenka byla v zednářství potlačována?

Ano, a to prostřednictvím vlivu, jež měl v lóžích Starý zákon. Je však třeba rozlišovat mezi templáři, kteří se odvolávají na tradiční etické hodnoty společenství rytířů, jež existuje už osm set let, a přitom nejsou zednářskými bratry, a běžnými členy spolku svobodných zednářů, který mimo jiné obsahuje také templářské stupně.

V roce 1868 se členové Řádu svobodných zednářů od templářské myšlenky distancovali, protože neexistoval důkaz přímého následnictví templářského řádu. O tom vypráví pouze legendy. Říká se, že když byl Jacque de Molay v roce 1314 zajat, před výkonem trestu smrti si k sobě nechal zavolat svého synovce Francois Beaujena a prozradil mu, kde se nacházejí dokumenty pojednávající o tajemství templářů. Po jeho smrti Francois Beaujen tyto listiny odnesl z chrámu na Isle de France a ukryl je na tajném místě ve Skotsku. Ve starých spisech se uvádí, že listiny byly vybrány z podzemních prostor.

Pokud se nepletu, šlo o vykopávky v Jeruzalému.

Byl to majetek templářů, jenž byl převezen na Kypr. Odtud chtěli templáři směrem do Francie vybudovat svůj vlastní templářský stát. Na to však tisíce z nich zajali, zabili a řád byl rozpuštěn.

To znamená, že příčina původního zániku templářů byla ta, že si chtěli založit vlastní řád. O tom se neví.

Ano, a je to pochopitelné. Templářský řád byl založen s pomocí Bernarda z Clairvauxe.

Tedy cisterciáky?

Ne. Když se podíváme na samý počátek, uvidíme, že templářský a cisterciácký řád byly založeny téměř současně. Cisterciácký řád však založil Robert z Molesme (známý i jako svátý Robert z Molesme) a později byl víceméně násilně přebrán Bernardem z Clairvaux (známý i jako svátý Bernard z Cl.) a jeho dalšími třiceti muži. To se tehdejšímu opatu Stephanu Hardingovi sice vůbec nelíbilo, ale nemohl proti takovéto přesile nic dělat. Lidé pod vedením Bernarda z Clairvaux byli většinou příbuzní rodiny Montbardů (odkud pocházela jeho matka), popřípadě Fontaineů (z níž pocházel jeho otec). Montbardové usilovali o vybudování řádu a také financovali první cisterciácký klášter. Byla to čistě rodinná záležitost, za níž stál Bernardův strýc André z Montbardů. Bernard byl charismatická vůdčí osobnost, kterou by dnešní mezinárodní soudní dvory odsoudily za vyvraždění národa, neboť si počínal extrémně brutálně. Dopustil se největšího bezpráví, ale velmi mnoho za to získal. Jeho strýc byl jedním ze zakladatelů templářského řádu.

Když byl templářský řád v roce 1128 v Troyes uznán, vyšlo najevo, že on i cisterciáci

jsou téměř příbuzné řády. V následujících desetiletích neuvěřitelně rychle dosáhly pohádkového bohatství. Členové byli velmi organizovaní; na jedné straně cisterciáci jako bojující mniši a stratu a straně druhé modlíci se rytíři. Templářský řád byl v Bernardových představách ryze bojovný bez jakékoliv charitativní úlohy — byli to v podstatě boží bojovníci. Bernard ji označoval za „vojáky Krista“ a ve svém rytířském chvalozpěvu prohlašoval něco ve smyslu — život je krásný sláva přináší čest, ale lepší je zemřít jako Kristův voják, jenž chladnokrevně zabíjí a jehož smrt je jistá. To byla deviza!

Je to totéž, co dnes pod záštitou islámského džihádu provádějí svatí válečníci. Bernard chtěl vybudovat svatý stát pomocí božích vojáků. Byl to čistě vojenský řád modlících se rytířů a cisterciáci zase byli řádem bojujících mnichů. To byl ideální stav. S pomocí templářského řádu mohl Bernard pracovat na tom, co u mnišských (například benediktinských) řádů v době středověku vždy vedlo k rozpadu. Jejich mnichové se věnovali pouze práci a víře, žili skromně a byli pilní a milosrdní. Tím si získali hodně uznání a bohatli — a právě bohatství bylo důvodem jejich úpadku a následného zániku. Templáři v té době ovládali evropský obchod, který se rozšířil i do oblasti Středozemního moře. Orientovali se v obchodu i v politice a díky tomu řád ve velmi krátké době zaujal vůdčí pozici v Evropě a v severní Africe; v době svého rozkvětu vlastnil na devět tisíc řádových hradů.

Dvojí řád templářů a cisterciáků měl jednu zvláštní výhodu: peníze, jež vložili cisterciáci, mohli templáři „utopit“, a přece majetek zůstal - jak se říká - v rodině. Mnichové zůstávali chudí, protože templáři odčerpávali z jejich bohatství.

Všechny cisterciácké kláštery jsou postaveny stejně: na ohraničeném území stál kostel, vedle něj kovárna, mlýn, nemocnice a vodní hospodářství, jež sestávalo z množství rybníků. Nezasvěcený by si mohl myslet, že to dělali kvůli hygieně, ale to nebyl jediný důvod...

Byl tedy ještě nějaký jiný?

Kláštery byly výborně organizované, měly enormně velké skladovací prostory, kovárny, mlýny a útulky pro nemocné, ale žilo v nich jen několik málo modlících se mnichů. Ti nemohli vykonávat misionářskou činnost, nemohli křtít ani opouštět klášter. A běžné obyvatelstvo do něj mělo vstup zakázán.

Nyní si představte, že najednou přijede spřátelený řád - templáři. V prostorných klášterech si mohli opravit zbraně a nástroje, spravit oblečení a ošetřit raněné.

V rybnících se pěstovaly tuny kaprů, sklady ukrývaly nasolené hovězí, takže i stravy byl pro všechny dostatek! Je pravda, že mniši také dávali najíst chudým, ale ve skutečnosti kláštery sloužily jako logistická stanoviště pro templářské oddíly. A výborně to fungovalo!

Kostel byl rozdělen na dvě části: jedna patřila pracujícím mnichům a v ní visel kříž s Ježíšem Kristem. Na východě byl prostor pro modlíci se mnichy, kteří neměli žádný kříž, protože jej neuctívali stejně jako templáři; ti na kříž plivali.

Proč?

Templáři tvrdili, že kříž je mučící nástroj, na němž zemřel jejich Pán a Bůh. Nemohli jej proto uctívat, dívali se na něj s opovržením a plivali po něm. Byli o tom hluboce přesvědčeni a dělali to z upřímného srdce. Pokud bych se na věc díval jejich optikou, také bych křesťanskému kříži neprokazoval úctu. Církev však vyžaduje, aby ji věřící křesťan projevoval. Je tedy klamán? Jaký má smysl uctívat postavu přibitou na vražedném nástroji a sledovat její utrpení?

Klasický výklad však zní jinak. Říkalo se: plivete na kříž, protože jste antikristi. Přitom to znamená pravý opak.

Přesně tak! Pro rozpuštění templářského řádu bylo potřeba nashromáždit argumenty. Na druhou stranu si je třeba také uvědomit, že templáři vládli celé Evropě, byli neuvěřitelně bohatí (například francouzský král Filip IV. Sličný byl u nich velmi zadlužen) a Jakub z Molay (- Jacques de Molay) se poté, co přišli o Palestinu, stáhl na Kypr a Maltu. Jakub z Molay, poslední známý velmistr - zdůrazňuji „známý“, protože velmistři stále existují - oznámil, že se chce se zbylými rytíři vrátit do své mateřské země a na jihu Francie hodlá založit templářský stát.

Z pohledu Filipa Sličného je třeba si uvědomit následující fakt: toto bojovné mužstvo o síle tisíců vojáků mělo v hlavě jedinou myšlenku — zabíjet. To byl jejich úkol, jejich „umění“ a poslání. Byli schopni obrátit zemi vzhůru nohama. Takovéto vraždící stroje nikdo neudrží pod kontrolou. Pak je logické, jestliže král trval na tom, aby byli zničeni. K tomu nakonec došlo, ovšem pouze na území Francie. Portugalci na to vyzráli poměrně jednoduše tím, že prohlásili, že už nejsou templářský, ale křesťanský řád, a díky tomu se jim nic nestalo. A újmy nedošly ani německé, ani skotské řády. Jestliže však templáři ovládali celou Evropu, nestačilo pobít jeden nebo dva tisíce vojáků. K tomu bylo zapotřebí zabít miliony lidí, ale k tomu nedošlo.

Templářský řád přesto oficiálně zmizel z evropského jeviště a podle zednářských legend se tajemství jeho úspěchu dostalo do skotského Heredomu. Pravděpodobně vás napadne, že jde o nějaké místo na Zemi — ostrov, horu nebo něco podobného. Posadíte se k internetu, zadáte pojem do vyhledávače — a nic nenajdete! Na světě a zejména v Evropě, však existuje spousta míst, která nesou název Heredom, a to je znamení, že se v nich schovává templářská moudrost. Není však přístupná každému zednáři, a to bez ohledu na to, jakého stupně zasvěcení dosáhl.

Zednářství se později rozdělilo na čtyři sekce a díky tomu se templářská moudrost mohla opět vrátit na pevninu. Moc a disciplína tehdejších templářských chrámů se přesunuly do Evropy takto rozdělené, aby všechno vědění nezůstalo na jednom místě. Do míst a lóží uvnitř Evropy se tím vždy dostala jedna čtvrtina informací. Na základě toho lze říci, že nejrůznější zednářská učení jsou v podstatě jednotlivé kapituly někdejší templářské moudrosti, jež dohromady představují kompletní souhrn vědění.

V průběhu let jednotlivé země postupně upřednostnily určité učení a ubírají se každá svým směrem. Konkrétně se to týká Starých a přijatých zednářů, Národní mateřské velkolóže u tří zeměkoucí, yorkského ritu a Řádu svobodných zednářů. Tyto spolky však zahrnují jen částečné vědění, nemají mezi sebou dohodu o navštěvování a navzájem se považují za zcela rozdílné skupiny. Takže kompletní vědění někdejších zednářských lóží dosud nebylo možné získat, přestože zednářství jako celek tyto informace má.

A v tom se Německo liší?

Ano. V Německu je totiž klíč, protože po druhé světové válce došlo k něčemu mimořádnému. Vycházejme z předpokladu, že v posledních desetiletích se moudrost rozdělila do jednotlivých zemí a v Německu za období Třetí říše byly zednářské lóže zakázány — a tedy oficiálně neexistovaly. Vítězné mocnosti po válce v Německu založily vlastní vojenské polní lóže. Francouzi, Kanadčané, Angličané a Američané se tedy sdružovali do vlastních spolků s odlišnými vzdělávacími systémy, a vytvořili tak pro své vojáky (z nichž byli téměř všichni členové) dobře organizovaný systém

polních lóží; zednářství se jako kontrolní systém využívá po celém světě.

Po určité době se okupační vojska stáhla, ale lóže stále existovaly. Byli přijati i němečtí členové a všechny rituály postupně přeloženy do němčiny. A pak nastalo něco mimořádného — němečtí bratři se začali vzájemně stýkat, ačkoliv mezi sebou neměli dohodu o navštěvování. Setkávali se tedy ilegálně; účastnili se rituálů a postupně přišli na to, že na otevřené otázky jednoho systému umí odpovědět rituál jiného. Než spojenci a zednářské vrchnosti zjistili, co se tu děje, pomalu, ale jistě se kruh uzavřel. Pokoušeli se tomu zabránit zákazem návštěv nebo pozměňováním rituálů a falšováním jejich výkladů, ale už bylo pozdě. Co se vyvíjelo po celá staletí, nebylo možno změnit za několik let. Jednu válku jsme tedy měli za sebou, ale nyní nastoupila další — válka lóží, a to lóží spojeneckých proti německým. Spojenci Němcům nevědomky předali klíč k velkému tajemství.

Zapůsobila zde ona síla, která „chtíc vždy páchat zlo, vždy dobro vykoná“?

Ano, tak by se to dalo říct. Máme štěstí, že celá moudrost zednářského učení je v Německu k dispozici v jednom jazyce. Důležitý je zejména ucelený systém rituálů, protože pro poznání je nezbytné, abyste jimi prošli. Texty jsou známy, lze je porovnávat, ale nemůžete je rozluštit, dokud neabsolvujete příslušný rituál a nepoznáte odpovídající legendy. Zednářská tajemství lze totiž pochopit jen prostřednictvím symbolů, legend a rituálů. Vše dohromady vytváří jednu čtvrtinu tajemství. Jestliže se jako já seznámíte s prvky všech vzdělávacích systémů, můžete je mezi sebou porovnat a zjistit, co se za nimi ukrývá. Pak poznáte, že prastaré učení templářů je v podstatě moudrost bratrstva *Řádu Božího hrobu*. Tito rytíři ji získali od takzvaných *Sedmi syrských křesťanů*, což je původní křesťanství či společenství Ježíše Nazaretského.

Tato organizace svou moudrost střežila po celá staletí; útočiště našla v jednom kostele v Jeruzalémě a přes dvě stě let byla pod ochranou templářů a po roce 1314 svobodných zednářů.

Dnes už není mezinárodní zednářství schopno jinak smýšlející chránit. Následkem toho se zednáři stahovali do pozadí a ukrývali se pod roušku křesťanské nebo egyptské symboliky. Kvůli této „mnohosti“ vznikl určitý chaos — a to i mezi bratry samými, kteří už nedovedli rozpoznat, kde tajemství je.

Mysleli si, že se ukrývá pod touto pestrou symbolikou, ale to je jen jakýsi obal.

Tajemství je zcela prosté, to se píše i v Bibli. Dokud však k němu nemáte klíč, zůstane vám skryté.

Spočívá toto tajemství v ovládnutí lidstva? V tom, jak lze kontrolovat velkou masu lidí?

Přesně tak! Z tohoto pohledu je zednářství jen jednou částí mezinárodního kontrolního systému. Občany lze sledovat na základě jejich příslušnosti k nejrůznějším náboženským systémům.

Ten, kdo nemá velkou touhu po vědění, ale přesto se klaní před Bohem nebo hledá jeho ochranu, může nalézt klid duše v kostelích a mešitách. V každé společnosti však ještě stále existují svobodomyšlní a kriticky smýšlející lidé, které lze sotva uspokojit pouze vyznáváním nějaké víry. A právě ti Bibli zpochybňují a tvrdí o ní, že je překroucena a lze ji vyložit pouze metafyzicky, a nikoliv historicky. Mají za to, že to je pouze soubor eticko-morálních zásad.

Ano, v každé společnosti existují svobodné duše, jež se nenechají ničím svázat. Nechtějí být závislí na žádné straně ani existovat v nějakém náboženství, přesto

však i oni mají touhu někam patřit. A tak se přidávají k zednářům, protože ví, že uvažujeme svobodněji a máme svá tajemství. Uchováváme je v tajnosti jednak proto, že si je společnost nepřeje slyšet, a pak také díky tomu, že jsou bratři vychováni k disciplíně a mlčenlivosti. Členové bratrstva nejsou hloupí; patří k vyšším vrstvám společnosti a do jisté míry se považují za duchovní elitu. Zastávají důležité funkce, a proto lze vliv společenství pocítit také v oblasti politiky a hospodářství. Tam nepůsobí zednářství jako celek, ale tak, že každý zednář má individuální vliv ve své profesi či oblasti. Nad každým však neustále stojí kontrolní systém, jenž se snaží mít dohled a organizovat v rámci lidské společnosti i toho největšího volnomyšlenkáře.

Takovýto systém rozšířený po celém světě - a zednáři jsou opravdu celosvětově skvěle organizovaní a propojení - lze velmi dobře využívat. Prostřednictvím rituálů a zednářského vnímání světa jsou usměrňováni i vysoce inteligentní lidé, aniž by o tom měli tušení. Cítí se ve společenství svobodně. Vyznávají pouze jedno nedefinovatelné božstvo běžně označované jako supreme being - čili nejvyšší Bytí neboli nadřazený, tvůrčí a energetický fenomén. I ten nejchytřejší myslitel ví, tuší nebo je přesvědčen o tom, že za všemi fyzikálními a chemickými zákony je nevysvětlitelný energetický princip, jež lze definovat Bohem či Božstvím. Takže existuje celosvětová organizace svobodomyšlných lidí, kteří jsou kontrolováni, aniž by to tušili. Otázkou je — kdo je kontroluje.

Kdo tedy, víte to?

Nechci nikoho jmenovat.

To jsem si mohl myslet. Ale kontrola přece jen funduje! Jak je to s oněmi sedmi původními křesťany? Kdo to byl?

Podle zpráv templářů bylo v jedné jeskyni objeveno sedm syrských křesťanů, jejich jména jsou uvedena v templářských spisech. Vzali je ke kanovníkům Svatého hrobu a po nějaké době vzájemného poznávání zasvětili tehdejšího představeného templářů do svého tajemství. Pocházeli ze spolku, který po Ježíšově smrti založil bratr Jákob. Původně k nim patřili ještě Petr a Jan.

Plán světové kontroly vymyslel Pavel; vliv tohoto muže není radno podceňovat. Pavel původní křesťanské hnutí pronásledoval a mnoho křesťanů nechal zabít. Křesťané byli v zemi považováni za buřiče, mnoho jich bylo zabito, ale Pavel měl i přesto dojem, že se stále rozrůstali. Jednoho dne cestou do Damašku měl vizi, v níž se před ním objevil Ježíš a ptal se ho, proč jej pronásleduje. Po této události Pavel oslepl. V Damašku pak zvěstoval členům křesťanských obcí, že se po setkání s Ježíšem změnil a nyní je jedním z nich. Po nějaké době je přesvědčil a křesťané ho uznali za svého vůdce.

Jestliže určitou organizaci nelze zlikvidovat zvenčí, zničíte ji zevnitř — na této myšlence není nic nového. Je to však velmi ožehavé téma, protože dnes se svátý Pavel těší velké úctě mnoha lidí. Každopádně se jeho skupina také může počítat k původním křesťanům. Po Ježíšově smrti vznikla řada křesťanských spolků, které je možné takto označit. Jedině však skupina vedená Jákobem by mohla vznést nárok na původnost, jenže na propavlovském Západě byla o ní dostupná literatura zakázána, dokud šikovným způsobem na počátku 12. století nepronikla na evropskou veřejnost. Jakými duchovními převraty Evropa v této době prošla, je známo. Sedm původních křesťanů byli strážci tajemství základních pravd lidstva a člověka.

Templáři je objevili, ochraňovali a později i pochovali. Jejich tajemství pak střežili po dvě stě let; tento poklad - jedná se o zásadní pravdy - se uchovává a předává i nadále, ale už ne pod záštitou templářů.

Existuje pokrevní linie původních křesťanů?

Ne.

Jak je možné, že tajemství slouží moci, nebo se jí dokonce stávají?

Nejde o mluvené slovo, o záznam, nejde ani o to, co je někde napsáno. Tajemství templářů a iluminátů nelze odnikud vyčíst, je to mechanismus účinků, jakási funkce, chcete-li.

Zásadní je přitom poznání, jak funguje život a vesmír. Existují mnohá tajemství, historické záhady nebo záhady kolem původu mimozemšťanů, krve či pokrevních linií. Mnohem důležitější je však tajemství duše, mentální či duchovní síly, struktury života a jeho fungování na základě síly myšlenky neboli magnetismu. Otázka zní - jak lze toto poznání využít k ovládnutí lidí?

V poslední době se tímto tématem intenzivně zabývá anglický vědec Rupert Sheldrake. Zavedl pojem morfogenetické pole, jímž rozumí prostor, kde se může myšlenka dynamicky vyvíjet. Když tuto myšlenku vnímá velké množství lidí, nabírá energie této myšlenky vlastní dynamiku podle svého původce: toho, kdo ji uvedl do pohybu. Konkrétní průběh a dobu trvání tohoto procesu nelze předem určit, je však nezpochybnitelné, že je to tak. Pak je třeba v lidské společnosti vytvořit kontrolní mechanismy, abyste mohl sledovat, jak daleko a v jaké podobě a ryzosti se myšlenka rozšířila, a v případě potřeby mít možnost ji upravovat.

Rád bych Vás nyní krátce přerušil. Pojem morfogenetické pole se v podstatě kryje se starým hinduistickým nebo monistickým principem nehmotné substance.

Správně. Pan Sheldrake pouze zvolil jiné označení. Jde o fyzikální pojem, ale můžeme tomu říkat například také duch. Už před sto lety se tím zabýval Wallace D. Wattles; napsal, že existuje nehmotná substance, jež proniká veškerou hmotou i prostorem mezi ní.

Co máte na mysli pod pojmem substance?

Na úrovni materiálního myšlení lze pojem substance jen těžko uplatnit. Je to něco mezi hmotou a duchem, už to není (jen) hmota, ale ani to není (pouze) duch. Myslím si, že označení morfogenetické pole přesně vystihuje to, co představuje tetragram JHVH (- tetragramaton, z řečtiny = čtyři písmena, pozn. vyd.) neboli bůh Jehova. Jehova je totiž takové morfogenetické pole, které je schopno kontrolovat lidstvo a ovládat je za předpokladu, že může z lidí čerpat dostatek energie. Pokud božství nedostane od lidí dostatek energie a pokud je nepřijmou, pak prohrálo. Tento druh božstva je závislý na lidstvu. Člověk totiž není závislý na bozích, ale bohové jsou závislí na člověku. A právě zde vstupuje do hry také luciferský princip, jenž vládne nad lidmi, světem a veškerou hmotou. Děje se to na určité energetické úrovni, již lze těžko popsat slovy — mohl bych se o to pokusit, ale jeho podstatu vám stejně nepředám. Dříve k tomu sloužila čtyři písmena JHVH. Podle Starého zákona jde o

trestající božstvo, jež vyvolává strach a hrůzu. Jeho devizou je výrok „*jestliže se budete držet mých příkazů a zákonů, odměním vás, a pokud ne, zničím vás*“.

Jak je možné, že se lidé nechávají kontrolovat a ovládat?

Je to důležité pro ty, kteří vládnou. Chtějí, aby lidstvo bylo poddajné, akceptovalo vedení a požadované tendence a aby se podřídilo moci boha Jehovy, který mu vládne. Velmi dobře je to popsáno v Bibli. Lidé však toto božstvo mohou také přemoci, protože do jisté míry je slabší než člověk.

Krásný příklad najdeme v Bibli: Jákob zápasil uprostřed proudu řeky Jabbok s andělem, jenž po dlouhotrvajícím boji volal: „*Pust' mě, Slunce vychází!*“ Jákob toto božstvo tedy přemohl a donutil je, aby mu požehnal.

Jen si to představte! Člověk bojuje s duchem, nadpřirozenou bytostí, andělem, démonem — s čím přesně, to z bible není jednoznačné. A tato bytost jej pak požádá, aby ji pustil, protože vychází Slunce! Před Sluncem přece mají strach leda tak upíři, jak víme z filmů. A Jákob prohlásí: „*Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš*“. Nato mu bytost dá požehnání a řekne mu: „*Od toho okamžiku už nejsi Jákob, ale Izrael, protože ses utkal s duchem i člověkem*“.

Tato událost stojí na počátku vlády izraelského národa, nad jeho bratry.

Co chápete pod pojmem Izrael a Izraelité a co pro vás znamenají Židi a sionisté?

Už přes více než sto let koluje světem fáma, že Židé ovládají lidi, média, peníze i politiku. Kdo však tito Židé jsou? Kdo je izraelský národ a co znamená stát Izrael? Peres jej považuje za území státu, na němž sídlí národ židovský. (Šimon Pereš 27.1. 2010 uvedl před Německým spolkovým sněmem: „*Stojím dnes před vámi jako prezident státu Izrael, domova židovského národa.*“)

Je to podobné, jako když řeknu, že Bavoři žijí v Německu.

Ano, protože Židé ani Bavoři nejsou národ, pouze kmen. Židé jsou jeden z dvanácti izraelitských kmenů. Ale co dnes znamená Izrael? Je to státní útvar, zatímco původně to byla jedna jediná osoba — Jákob.

Proč právě Izrael? Má to nějakou spojitost s „nejvyšším bohem EL“ ze 2. tisíciletí před naším letopočtem který vládl celému Přednímu východu?

EL znamená bůh, božstvo, a hlásky před ním jsou vždy jen atributem tohoto božstva.

Jak se však z Jákoba mohl stát Izrael?

Anděl řekl: „*Tvé jméno nebude už jákob, ale Izrael, protože jsi bojoval s Bohem i člověkem a zvítězil jsi.*“ Etymologicky to znamená něco jako „*ten, jenž bojuje s Bohem*“. Jestliže člověk přemohl Boha, znamená to, že hmota zvítězila nad božstvem. A to je třeba mít na paměti. Hmota bude vždy vítězit nad duchem, protože je mocnější než on. Tolik bychom si přáli, aby byl duch silnější a všemu vládl. Jenže duch ničemu nevládne — na rozdíl od hmoty.

To je otázka názoru. Vidí to zednáři skutečně takto?

Ano, hmota je silnější než duch a z toho důvodu později vyjde najevo, že Lucifer je pánem světa. Člověk je součástí hmoty a musí akceptovat princip, jenž za ní stojí, Má jej uctívat, ale nesmí se mu kořit. Pokud tento materiální princip začne vzývat, začne se mu kořit, pak je ztracen a přijde i o možnost, aby osvobodil svého ducha.

Člověka tvoří tělo, duch a duše.

Ano, tělesnost i duši jsme jakžtakž schopni pochopit, protože - jak se říká - duše je jakýsi druh pocitu, jež v sobě nosíme. S duchem samým nic nenaděláme, protože rozum, naše myšlení, je součástí hmoty. **Rozum není duch, je to tělo. Duch je mimo tělo. To je jedno z hlavních tajemství svobodných zednářů a templářů!**

A protože je to v rozporu s tím, co učí náboženství nebo co říká duchovní či ezoterická literatura, udržuje se to v tajnosti. Není dobré, aby to lidé věděli, protože by se mohli začít vzpouzet. A světský dav nemá reptat, ale poslušně chodit do kostela či do mešity a pracovat...

Rád ducha přirovnávám k elektrickému proudu, který uvádí do chodu stroje; je to tedy energie, jež pohání duši v těle?

Ano, za tím stojí duchovní či energetický princip.

Světlo - Slunce - kult Slunce. Ve slově Iz-ra-el je také A, čili Slunce; Ra znamená vždy světlo, slunce. A před každým dnes známým náboženstvím existoval kult Slunce.

Ve filozofii osteopatie se tomu říká *breath of life*, dech života, který se v lidském těle zkapalňuje a představuje vlastní energii lidského těla, bytí a života. Možná byl Sutherland, zakladatel osteopatie a původem Američan, také svobodný zednář. Vyvinul *kraniosakrální* terapii a hodně mluvil o dechu života. Důležitá je tělesná tekutina, a to nejen uvnitř buněk, ale také v mozku. V ní se podle Sutherlanda ukrývá moc, jakási jiskra, jiný druh hmoty či energie.

Zajímavé je, že organická buňka funguje stejně jako celé tělo. Když si vezmete tu nejmenší buňku v těle, zjistíte, že mícha a páteř fungují na základě stejného systému impulzů — tekutina se pohybuje zdola nahoru. Jako organická buňka ostatně funguje i Velká pyramida v Gíze. Tekutina se v ní pohybuje zdola nahoru i do stran a nahoře vychází ven.

Duch je síla, bez níž by nic nemohlo existovat! Ale na venek to vypadá tak, že se všechno důležité odehrává na úrovni hmoty. Andělé říkají: „*Musíš se rozhodnout, jestli půjdeš svou vlastní cestou, nebo si na pomoc a inspiraci pro své konání zavoláš duchovní síly.*“ Znamená to, že rozhodovat se můžeš v zásadě sám. Jestli tě to uspokojí a přinese ti to štěstí, je už jiná věc. Ale očividně nelze jen tak prohlásit, že na všechno stačíme sami a budeme se chovat podle svého, aniž bychom na duchovní svět brali jakýkoliv ohled.

Mohu se však těmto silám - negativním i pozitivním - také poddat a ony začnou mým prostřednictvím působit. Zdá se však, že tato síla - říkejme jí Satan nebo Lucifer - má v rámci duchovního světa své pevné místo a jen v tomto rámci je schopna působit. Je součástí určité hierarchie, struktury, jíž je vázána. Jestliže však má možnost vstoupit do hmoty, má mnohem větší vliv. Mimo hmotu je jakoby svázaná, ale když ji lidé přitáhnou - přivolají do hmotného světa - pak začne působit.

Já se na to dívám poněkud jinak. Po Vašem výkladu bych však mohl říct, že duch potřebuje člověka čili hmotu. Je to tak?

To je náš problém. My lidé musíme ducha a hmotu neustále oddělovat. Rozum patří do oblasti hmoty, protože ovládá skrze impulzy tělo a jen za ně je zodpovědný — za elán a zdraví člověka. Za vším se však nachází duchovní princip, jež můžeme vnímat na úrovni pocitů když si říkáme: „*To je něco božského, vyššího: něco, co si nedovedu vysvětlit ani to nedokážu pochopit. Přesto však cítím, že se mě to dotýká.*“ Duch však - na rozdíl od rozumu - není schopen hmotu řídit. Hmota se nachází nad rozumem a duší v oblasti mezi sociální tolerancí a seberealizací, a tedy mezi altruismem a egoismem.

U malých dětí toto chybí. Zohar, tajné učení, v němž je podle mého názoru uložena moudrost lidstva, tvrdí: Novorozenec je spojen s „*principem zla*“ — nemluvně křičí tak dlouho, dokud není uspokojeno. (Zohar = kabalistický spis s mystickým komentářem k Tóře. pozn. red.) Na matku přitom nebere žádné ohledy, nezajímá ho, jestli je nemocná nebo tři noci nespala. Kdyby tomu tak nebylo, dítě by nepřežilo. Teprve kolem desátého, jedenáctého, někdy až třináctého roku se přidruží „*princip dobra*“. Přichází puberta a s ní spojené problémy a ideály. Mladí lidé jsou schopni se obětovat pro jakoukoliv myšlenku. V tomto období jsou velmi ovlivnitelní, protože najednou rozpoznávají něco, co má vyšší hodnotu — jakýsi ideál, jenž se nachází za hranicemi jejich ega. Dostávají se do problémových situací. Zohar to popisuje jako vliv druhého anděla. Člověka po celý jeho život provází oba principy, světlý i temný; nenazýval bych je vyloženě dobro a zlo.

Moje děti nenáleží principu „zla“, to je přece nesmysl!

Tak to stojí v Knize Zohar. Chtěl jste přece vědět, jak mocní působí na děti a mládež. To, co jsem vám právě řekl, je jen základ. Dotyční lidé o něm vědí a využívají toho, přestože se vám to nemusí zrovna líbit...

Když už je řeč o ideálech dvanáctiletých, latinské slovo „religio“ - z nějž pochází termín „náboženství“ původně znamená „zpětná vazba“.

Právě proto se v tomto věku koná konfirmace (= z lat. con-firmatio nebo firmatio = upevnění, posílení, potvrzení - pozn. red.) nebo biřmování, které mají mladého člověka posílit; setkává se totiž na duchovní úrovni s něčím novým, s čím ještě neumí zacházet. Potřebuje duchovní posilu - a to je „dobrý“ anděl. Od té doby žije mezi oběma anděly, mezi dobrem a zlem. Jestliže tíhne k prvnímu z nich, k „dobru“, vydá se ostatním napospas a ze samé lásky k bližnímu se zničí. Pokud je pro něho přitažlivější druhý z nich čili „zlo“, bude sice silný, ale společnost ho nebude tolerovat. A úplně sám člověk žít nedovede. Musí se tedy umět pohybovat mezi oběma principy neboli, jak říkají zednáři, mezi kružidlem a úhelníkem. Je velmi důležité, abychom se s těmito principy vyrovnali a naučili žít. Jsou to dva andělé, již nás neustále provázejí.

Rudolf Steiner kdysi řekl, že „d'ábel sídlí v pravém úhlu“. Je pak kružidlo symbolem dobra?

Ne, stejně jako úhelník není znakem zla. Zlo totiž neexistuje. Úhel je míra nebo rozpětí, je to zákon, spravedlnost — a nutnost. Zákon či spravedlnost jsou nemilosrdné, protože se nepřizpůsobují. Fyzikální zákonitosti fungují na základě

příčiny a následku — uvádějí něco do chodu. Totéž se děje i v chemii: sloučí se dvě látky a vznikne něco zcela nového. Jakmile zmáčkneš kohoutek pistole a z hlavně vystřelíš kulku, není cesty zpět zákon se naplnil. To je to, čeho symbolem je úhelník - zákona čili luciferského principu!

Naproti tomu kružidlo je symbolem milosrdenství, je to božský princip. Jedno je spravedlnost, to druhé právo volby — nevyhnutelnost, anebo možnost. Člověk se může rozhodnout, zda se zachová velkoryse a odpustí. Může být spravedlivý, nebo milosrdný — což je božské.

Ježíš řekl: „*Vše, co dělám, je sice nezákonné - milosrdenství stojí totiž vždy proti zákonu a spravedlnosti - ale přesto v tom budu i nadále pokračovat.*“

Naproti tomu pravý úhel je nemilosrdný; je to veřejný žalobce neboli Anubis v egyptském kontextu. Prokurátor nesmí být na rozdíl do soudce milosrdný. Přednost má to, co káže zákon. Soudce může zvažovat mezi objektivní skutkovou podstatou — obžalovaný tedy objektivně někoho zabil, ale měl pro to své subjektivní důvody. A zde musí soudce pečlivě zvážit všechny okolnosti rozhodnout mezi nutností a možnostmi, mezi zákonem a milosrdenstvím — s tím vším se člověk potká v životě. Ten, kdo koná z pohledu pravého úhlu, je vždy v právu. Je nemilosrdný, protože není tvárný, je neovlivnitelný. To je však součást hmoty.

Jeden svobodný zednář mi kdysi řekl, že ilumináti jsou zajati ve hmotě. Vidíte to také tak?

Ano. Ovládají ji, jsou to umělci hmoty, vládcové materie. Nikdy nepochopíme, proč jsou tak úspěšní. Proč? Neboť skvěle a hluboce znají zákon kauzality, zákonitosti příčiny a následku a chladnokrevně s ním pracují. Běžní lidé se často rozhodují na základě emocí a zvažují pouze mezi objektivní a subjektivní stránkou věci. Z běžného pohledu se proto příslušníci iluminátských rodin chovají téměř bezcitně. Očividně nevnímají svět jako my a do svých rozhodnutí nevnášejí emoce. I obyčejní lidé, když chtějí být spravedliví nebo úspěšní, musí někdy své pocity násilně vytěsnit. Ilumináti to dělat nemusejí, protože tyto emoce nemají.

Ještě se vraťme k andělovi, který se bál Slunce. Je řeka Jabbok symbolem řeky života?

Ať už to znamená cokoliv, s největší pravděpodobností k této události nikdy nedošlo. Musíme se zamyslet nad tím, co nás to má naučit — to, že se Jákob stal Izraelem. Jákob řekl andělovi: „*Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.*“ A duch si pomyslel: „*Až vyjde Slunce, stejně zahynu, mohu tedy Jákobovi klidně požehnat.*“

Jde tedy o vynucené požehnání. Temný anděl pak soupeři řekl: „*Nyní se už nejmenuješ Jákob, ale Izrael, protože jsi zápasil s Bohem i člověkem.*“

Izrael pak vyšel vstříc svému bratru Ezauovi a jeho dvanáct synů bylo také pojmenováno jako on. Izrael už tedy nebyla jedna osoba, ale dvanáct. Dvanáct izraelských kmenů představuje dvanáct částí zvěrokruhu.

Jákob tedy dostal požehnání, ale bůh Jehova prohlásil: „*Vybral jsem si vás a nyní vás povedu. Stanu se vaším bohem. Když budete dodržovat moje zákony, budu vám žehnat a dostanete vše, po čem toužíte.*“

Lid však nebyl spokojen, protože byl v Egyptě potlačován. Mojžíš jej tedy odtud vyvedl. Po nějaké době si začal opět stěžovat, že v Egyptě měl dostatek jídla, zatímco nyní musí každý den jíst manu. Mojžíš se vydal na horu pro zákony a mezitím si Izraelité v údolí vytvořili zlaté tele a začali je uctívat, protože se cítili nejistí a Mojžíš byl už dlouhou dobu pryč.

Bůh se tomuto národu neustále vnucoval a pokaždé byl zklamán. Vyhladil miliony příslušníků jiných národů a chtěl se vydat pouze oněm dvanácti izraelským kmenům. Jenže tento národ o boha nestál a místo toho chtěl mít soudce a krále. Za vlády krále Davida se udál nespočet válek. Byl to velmi úspěšný panovník a podařilo se mu vybojovat si celé impérium. David pak Bohu chtěl postavit chrám, načež mu Bůh odpověděl, že nic takové dělat nemusí, ale jeho syn mu svatostánek postaví. Pak přišel Šalomoun, nejmoudřejší ze všech moudrých a současně neúspěšnější král, který kdy na Zemi žil; byl neuvěřitelně bohatý a měl sedm set žen. Svému Bohu na hoře Moria vystavěl chrám, který je dodnes znám po celém světě. V Bibli je popisován jako nekonečně velký, ve skutečnosti však nebyl větší než běžný dům. V něm je celé tajemství ovládnutí lidí. Jednu část tajemství najdeme ve stavbě chrámu — jeho nádvoří i zadního dvoru, ve vchodech, předmětech uložených vevnitř a v jeho správě. O chod chrámu se staralo dvanáct dozorců a na celý měsíc byl určen jiný izraelitský kmen. Odpovídá tomu hvězdný zvěrokruh: každý měsíc vstupujeme do jiného znamení, takže každý měsíc slouží domu jiné znamení. Dům se skládá z devíti úředníků, již se nechávají od oněch dvanácti znamení obsluhovat. Můžeme si to promítnout do našeho pozemského systému: na celé lidstvo, každou společnost a každého jednotlivce. Princip vlády vyjádřený poměrem 12:9 se dotýká nás všech každého individua, národa, lidstva i celého vesmíru.

Zůstaňme však ještě u státu Izrael: po opuštění Egypta pomocí svého Boha porobil cizí zemi a měl soudce a krále — nejdříve Saula, pak Davida a nakonec Šalomouna. Za jeho vlády prožili Izraelité největší rozkvět své země. V tomto období byl národ jednotný, oplýval neskutečným bohatstvím a byl šťastný. Král Šalomoun navzdory svému slibu nectil Boha, od nějž dostal své požehnání. A v tom bylo tajemství jeho úspěchu!

Tuto verzi příběhu jsem nikdy neslyšel.

To byl důvod, proč byli Šalomounovi lidé tak úspěšní. Z toho vyplývá, že jestliže Izrael může být celý národ i jeden člověk, pak oba mohou být úspěšní jen tehdy pokud se nepodřizují bohu Jehovovi!

Šalomoun dovedl mluvit se zvířaty a rostlinami. Ovládal přírodu a byl vládcem hmoty. Proto měl takový úspěch a proto se na něho Bůh rozhněval a řekl mu, že až zemře, zničí jeho říši. Dokud byl Šalomoun naživu, Bůh nemohl nic dělat. Šalomoun byl pánem hmoty a současně pánem boha Jehovy. Bůh Jehova totiž nemá moc nad hmotou, ale hmota nad ním.

Duch nikdy nemůže vládnout hmotě; může si z ní pouze udělat ochotný nástroj, a když se hmota nechá obalamutit, pak mu bude nevědomky sloužit.

Legenda říká, že Šalomouna po smrti opřeli o tyč, aby budil zdání, že je naživu. Díky tomu mu démoni, jeho služebníci, nadále sloužili. Šalomoun totiž ovládal i demony abyli to právě oni, kdo mu postavil chrám. V Bibli se uvádí, že při stavbě paláce nebylo slyšet ani jedinou ránu kladiva. Byl tedy vystavěn za pomoci zvláštních sil (elementárních duchů přírody), jež Šalomoun ovládal. Byl pánem džinů, což jsou poměrně nebezpeční démoni, kteří ovládají lidi a všechno ostatní. Šalomoun je však dokázal přinutit, aby mu sloužili. Dnes džiny známe leda z televize, ale fakt je, že stále existují, útočí na lidi a ti pak trpí depresemi nebo schizofrenií. Protože je však nikdo není schopen zkrotit ani ovládat, lidé léčí svou posedlost pomocí léků. Jenže démoni jsou tady pořád! Neexistuje na Zemi vládce, který by byl schopen je ovládat! Nebo abych byl přesný, několik jich je, ale jejich počet stále klesá.

Většina lidí si však myslí, že Šalomoun tento chrám nechal postavit svému

Bohu.

Není to tak, král si chrám nechal postavit sám pro sebe. Svému Bohu vybudoval chrám o velikosti větší stáje, zatímco jeho svatostánek - budova, ze které vládl - byl neskutečně velký. Oba byly ze stejného materiálu a stály naproti sobě (obr. 26). Král však chrám boží zanedbával, kdežto o svůj se pečlivě staral. A díky tomu měl neuvěřitelnou moc.

Čím se dnes zednáři vlastně zabývají?

Mají za to, že jejich úkolem je stavba Šalomounova chrámu. Členové lóže budují mentální koncept, jenž není postaven z kamene. Jeho stavebními díly jsou jednotliví bratři, což znamená lásku k bližnímu, bratrství a toleranci. Jsou přesvědčeni, že budují úžasné dílo.

Fakt je ovšem ten, že většina z nich nemá ponětí, co to Šalomounův chrám je — netuší, co budují. Věří tomu, že staví svému „dobrému“ Bohu, a tímto směrem vynakládají veškerou svou energii a úsilí. Ve skutečnosti staví tento chrám Šalomounovi. Ten byl totiž vládcem duchů; odporoval Bohu, který jej následně proklel, přestože král byl nejmoudřejším mužem na Zemi. Dokud žil, bůh Jehova mu nemohl nic udělat, a tak pouze slíbil, že mu po jeho smrti zničí říši. Když Šalomoun zemřel, v izraelitském národě nastaly nepokoje. Z Egypta přišel Jarobeám a odvedl deset kmenů zvaných Izrael. Dva z dvanácti kmenů zůstaly na jihu říše. Na svém původním území zůstal kmen Juda a v oblasti Jeruzaléma kmen Benjamín. Judejci však chtěli vládnout v Jeruzalémě, protože tam sídlil Bůh a byla tam uložena i Archa úmluvy.

Slovo Egypt se v Bibli vyskytuje mnohokrát, zatímco Izrael se v egyptské chronologii objevuje jen jednou, a navíc v podobě Jezrael (Jes-re-el). Konkrétně jde o kamennou desku z páté dynastie.

Izrael je v podstatě jen mentální koncept v rámci lidského společenství. Po období Šalomounovy vlády byl člověk čili individuum lidstvo schopno vymanit se z božích omezení a realizovat se. Jestliže je lidské individuum schopno realizovat v sobě ČLOVĚKA, pak se stalo tvůrčím bohem, a tím splnilo svůj úkol.

První Bůh v Bibli postavil rajskou zahradu a usadil v ní člověka, aby o ni pečoval. Znamená to, že člověk by měl spravovat veškerou hmotu. ČLOVĚK jako energetický potenciál je lidstvo i individuum. V každém z nás je tedy současně celé lidstvo, stejně jako jev každé buňce těla program celého člověka. Vyjadřuje to výrok „*jak nahoře, tak dole*“ neboli jak na úrovni mikrokosmu, tak ve vesmíru.

To je Izrael. Kvůli svému prohřešku museli Adam a Eva opustit rajskou zahradu a kvůli tomu, že král Šalomoun neposlouchal svého Boha, byl jeho národ po jeho smrti rozdělen na deset dvanáctin a dvě dvanáctiny — deset a dvě části. Deset z nich neslo společný název Izrael a dvě se jmenovaly Juda. Požehnání se ovšem vždy vzatahuje na všech dvanáct částí. V babylonském zajetí se jich deset ztratilo, ale zbylé dva kmeny Juda a Benjamín se z Babylonu vrátily a pod Nehemiášem znovu vztyčily chrám a založily novou říši, již pojmenovaly Izrael. Nikdy to ovšem nebyl celý Izrael — chybělo deset ztracených kmenů! A tak to zůstalo dodneška.

Jde o ryzí teorii, nebo je to prokazatelné?

Izrael představoval severní říši; spojil se s jinými zeměmi, tím prakticky zanikl.

Ztracené kmeny tedy ještě stále existují, ale už je nelze doložit. Možné je to pouze u kmene juda; jeho zástupci prohlašují, že jedině oni jsou Izrael a že jsou oprávněni se tak nazývat.

Sionisté zase tvrdí, že potřebují celou zemi, a tedy vše, co kdysi patřilo pod Izrael. To, co jednou Bůh národu slíbil, je slib boží, tvrdí, a proto jsou přesvědčeni, že mají na toto území právo.

Národy Tóry — což jsou ti, kteří uctívají Pět knih Mojžíšových (= Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri a Deuteronomium) a žijí podle nich, se na to dívá poněkud jinak, protože ví, že z dnešního hlediska oněch deset, respektive dvanáct izraelitských kmenů, jež dohromady tvořily Izrael, už neexistuje. Nikdo z dnes vládnoucích není schopen dokázat, že je pravý Žid či potomek kmene Juda. Přesněji řečeno jich několik existuje, ale jsou v menšině. Většinu tvoří Sionisté, kteří si sice říkají Židé, ale většina z nich z genetického hlediska Židé nejsou. Jejich předci Aškenázové totiž nebyli hebrejského původu, ale pocházeli z východní Evropy a židovství přijali z politických důvodů. Mezi aškenázskými a sefardskými Židy trvá dodnes prastarý spor. Mimo jiné se příslušníci těchto dvou skupin nesmí mezi sebou brát.

Praví semitští Židé čili Sefardové tvrdí, že jsou národem, který žije podle Tóry, a že je nikdo nemůže spojovat s tím, co se děje ve státě Izrael. Hlásí se výlučně ke kmenu Juda, ale ne ke kmenu Benjamín. Neboť podle proroka Izajáše může vládnout jen kmen Juda. Skuteční Židé žijí hlavně podle jeho proroctví a mají za to, že tyto spisy pocházejí přímo od Boha, a proto je nelze zpochybňovat.

Už chápu, co tím myslíte. Zednáři mají respekt před židovskými dějinami, před původním židovským národem. Protože však velká část žijících Židů má už jen málo společného s tehdejším národem Izraelitů, mají k nim určitý odstup. Je to tak správně?

Dalo by se to tak říct.

Ještě se vraťme k Izraelitům. Kdysi existoval izraelitský národ, jenž čítal deset kmenů Izrael či deset dvanáctin, a jeden kmen Juda zahrnující dvě dvanáctiny Izraele. Kdo má dnes nárok na boží požehnání a říši, již Bůh Izraelitům poskytl?

Dnes na světě žijí miliony mormonů, příslušníků Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, u nichž se můžete nechat pokřtít a stát se jejich členem. Mormoni byli ostatně původně zednáři, jen se později od bratrstva odělili. Při křtu je přítomen takzvaný „prorok“, který pokřtěnému sdělí, ke kterému izraelitskému kmenu patří, půjde o jeden z deseti ztracených kmenů. Jinými slovy, Izrael se znovu postupně obnovuje — mormoni „filtrují“ z lidstva jeho lid. Tóra se znovu začíná budovat a vzniká nový národ Izrael. Děje se to však už dlouho, ne teprve od roku 1830, kdy společenství mormonů založil zednář Joseph Smith. Je třeba si uvědomit, že už Bernard z Clairvaux mluvil o templářském řádu jako o „Izraeli“

Skutečně?

Nyní to začíná být zajímavé! Pokud by to bylo opravdu tak, měli by templáři nárok na část určenou pro deset izraelitských kmenů! Jde o jedno z největších templářských tajemství a je to i součástí učení svobodných zednářů. Templáři ani zednáři by ovšem nikdy nepřiznali, že stojí za těmito deseti ztracenými izraelitskými kmeny. Přesto však mají nárok na světovládu a jsou připraveni ji i prosadit. Podle starých

zákonů dnes templářům, respektive Řádu německých rytířů, patří ještě Litva, Estonsko a jiné státy.

Prosím?

Skutečně! V konečném důsledku jde o nároky na sumy kolem několika stovek miliard dolarů, možná že i do výše bilionů. Jestliže templářský řád, který byl zrušen roku 1314, znovu začne působit veřejně a bude i právoplatně uznán, získá právo uplatnit svůj nárok na jeho původní majetek. Jde o obrovské majetky na území celé Evropy.

Jak moc je to reálné?

Templářskou myšlenku podporují organizace, jež jsou v úzkém kontaktu s Vatikánem. Vatikán templářský řád jednou zrušil, a proto jej nemůže znovu založit. Na druhou stranu pokud by vznikla nějaká organizace, kterou uzná Vatikán za následnický spolek templářského řádu, mezinárodní soudní dvůr jí bude muset veškeré zabavené jmění přiznat zpět. Je známo, že jisté instituce dnes shromažďují příslušné dokumenty a smlouvy. Krátce před rokem 1314 se totiž templářský majetek odevzdal dárcům s tím, že pokud bude řád znovu zřízen, obnoví se také jeho právo na všechny jeho pozemky a nemovitosti. Stačí prokázat, že dotyčná organizace či spolek je právoplatným následovníkem templářského řádu.

To je skutečně zajímavé! Kdo se toho může domáhat?

Myslím si, že by to mimo jiné mohly být slavné evropské rodiny, proto se windsorská dynastie snaží všemožně tomu zabránit. Je to jedna z nevlivnějších rodin na planetě, která ovšem v této věci bude stát na straně poražených, protože v Anglii byli templáři pronásledováni, zatímco ve Skotsku našli útočiště. Díky podpoře templářských rytířů Robert I. Skotský (= Robert de Bruce) se svými 21 klany 23. 6. 1314 vyhrál bitvu u Bannockburu a odrazil Angličany. Templářská myšlenka však ve Skotsku ani Francii už není aktuální. Jestliže se ale Francie dohodne se Skotskem a založí spolu nějakou organizaci, může se stát, že anglicko-americká linie bude poražena.

Takže i na této úrovni panuje jakýsi druh války. Anglicko-americké lóže se k templářům staví spíše nepřátelsky, zatímco německé zednářství se vyvíjí směrem k templářství, čímž chce posílit Evropu a odsunout Anglii i USA na druhou kolej.

Ano, tak to vidím.

Jak to zapadá do nového světového řádu? Všechno má být přece stejné?

Ano. Systém kontroly je pečlivě vybudován. Dosavadní vládnoucí struktury Angličanů a Američanů pozvolna slábnou, zatímco roste vliv německo-rusko-francouzských struktur. Je více než pravděpodobné, že budou na straně vítězů a americko-anglická linie bude poražena.

Znamená to, že charakter a způsob myšlení v německy mluvících zemích bude v kontextu nového světového řádu dominovat a nivelizující trendy přicházející

z USA ustoupí do pozadí?

Správně! Po celém světě lze vidět, jaký vliv má dnes Německo ve světovém dění! Není války, na níž by se Němci nějakým způsobem nepodíleli. Zaujímají přední místo ve zbrojním průmyslu a provozují vojenské satelity ve vesmíru ve stejné míře jako zbylé světové mocnosti. Vlastní jednu třetinu Evropské centrální banky a jsou špičkou zejména v oblasti mezinárodní kontroly. Proto se domnívám - a toto tvrzení mám dobře podložené - že Německo už dávno předhonoilo Anglii i Ameriku.

Němce už není možné vyřadit ze hry; velmoci je musí i přes veškerou nevoli akceptovat. V příštích letech budou muset sílu a moc Německa jednoduše akceptovat.

Vaše původní otázka se však vztahovala k navrácení templářského majetku. Předpokladem je tedy uznání následnické organizace. A tím by se docílilo toho, že by se templářský řád stal Izraelem!

Co s tím má nyní společného Lucifer?

Lucifer se musí vrátit zpět, protože ovládá lidstvo i hmotu a myslí si, že je Bůh. Lucifer neví, že jím není. Ví, že má moc, že je pán, a řídí se zákonem; nedovede být ovšem milosrdný, a proto potřebuje Spasitele neboli milosrdenství, jež symbolicky znázorňuje Ježíš.

Spasení je třeba hledat v křesťanství, protože v západních zemích je toto náboženství určující a vytváří duchovní základnu.

To co i jak to říkám, není nábožensky „korektní“, a proto to zednáři udržují v tajnosti...

Nemůžeme čekat, až někdy odněkud přijde Spasitel a vyzdvihne nás do nebes. Nikdy bychom se ho nedočkali.

Jde o to, co Ježíš skutečně učil. Evangelium je pouze příběh o Ježíšovi; popisuje jeho skutky, jak vyháněl duchy, křísil mrtvé a tak dále. Ale všichni, kdo o něm psali, žili až dlouhou dobu po něm — nikdo z autorů nebyl jeho současným.

Křesťanská nauka tedy není totéž co Ježíšovo učení?

Každopádně to není to, co stojí v evangeliu, protože tyto texty vznikly dlouho po Ježíšově smrti a pouze o něm referují. **Ježíš učil, že Boha nosíme ve svém srdci a tam je klíč.**

Tak to chápou i já.

Musíme si ujasnit, že existujeme na hmotné úrovni, kde 1 platí zákony hmoty, ne ducha. Pokud se nám podaří udělat zákonitosti hmoty pro lidstvo snesitelnější, pak jsme splnili svou úlohu v rámci hmotného světa.

Otázka je, pro koho by měl být hmotný svět snesitelnější?

Musíme si uvědomit, že do žádného nebe neodcházíme ani z něj nepřicházíme! Všechno, co pochází ze Země v ní také zůstane, a co pochází z ducha, zůstane v říši duchů. Jak říkají Korintťané, „*nepovstaneš z mrtvých v hmotném těle.*“ Hmota zůstane hmotou a duch duchem. Tvůj duch je však nyní uvězněn v těle, a teprve až tato forma pomine, bude se moci osvobodit. Každý se pak dostane do svého království. My jsme však stále na úrovni trojjedinosti založené na existenci těla, ducha a duše, což vytváří určitý chaos. Pokud budeme chtít, můžeme tento mentální

i hmotný princip ovládat.

Má to souvislost se zmiňovanými morfologickými poli. My lidé můžeme ovlivnit to, zda rozpoutáme válku a vzájemně se povraždíme, nebo spolu budeme žít v klidu a míru. Edgar Cayce (= takzvaný spící prorok, 1877 - 1945, USA - pozn. Vyd.) jednou prohlásil, že „*je předem dané, že lidstvo zahubí války a přírodní katastrofy*“. To se však stane jen tehdy, když se pro válku rozhodne většina lidí - pokud je to jejich mentální naladění. V opačném případě k žádným konfliktům nedojde. Záleží jen na postoji davu a na těch, kdo tyto postoje podporují.

Jak je to se zjevením — s proroctvím svátého Jana?

Události se naplní. Ne však, že by to bylo nevyhnutné neměnné. Ti, kdo řídí svět, si to tak přejí, tak i vše směřují a snaží se plán zjevení naplnit. Proto je to důležité pro každého člověka na Zemi.

Mentální postoj a vědomí však lze řídit a kontrolovat, O tom jsme se mohli už vícekrát přesvědčit.

V konečném důsledku to možné není! Teoreticky ano, ale prakticky a ve skutečnosti není nikdo schopen ovládat lidstvo a vnucovat lidem určité postoje; lze však těmto procesům napomáhat. A v tom spočívá tajemství zednářství i iluminátů čili vládnoucích rodin — jsou schopni vytvářet jisté tendence!

Tak je možné vytvořit nebo podpořit určitý postoj, aby sám od sebe vlastní dynamikou směřoval k vytyčenému cíli? To je předmětem práce a zájmu vysokých stupňů zasvěcení zednářství i iluminátů. Tito „usměrňovači“ sedí vždy u kormidla — přímo v energetických centrech, tam, kde je síla. Dříve to byly katedrály a posvátná místa, zatímco dnes sídlí v centrálních bankách. Kormidla moci jsou vždy tam, kde se myslí, kde vznikají myšlenky a kde se něco řídí.

Tak snadné to ovšem není. Nemůžete si jen tak vytisknout na několik stovek kil papíru bankovky, rozdělit je mezi lidi a myslet si, že nyní máte moc. Tak to nefunguje. Moc máte jen tehdy, když si získáte také důvěru lidí, kteří jsou ochotni k nějakému výkonu. Množství peněz v tom nehraje příliš velkou roli; v dobách inflace měli lidé peněz až po strop, jindy zase úplné minimum — důležitá je ochota lidí pracovat za peníze nebo bez nich. Jde o důvěru.

A přesně v tomto bodě dochází momentálně k přelomu. Bankovní a měnový systém je založený na důvěře. Jestliže si umím získat důvěru milionů lidí, pak je mohu i ovládat — buď násilím, nebo pomocí drog. Dnes se uplatňuje druhá varianta a lidé konzumují drogy v chemické i elektronické podobě: nejrůznější druhy chemikálií, především fluor; a také jsou posedlí mobilními telefony a televizí.

Já osobně považuji globální vládu neboli nový světový řád, jenž je už dávno nastolen, za požehnání pro lidstvo. Ztrácíme sice velkou část svých svobod, dost možná všechny, ale lidé mezi sebou žijí - do jisté míry - mírumilovně a na světě je relativně málo bezpráví. Až se náš počet sníží o zhruba deset dvanáctin, většina si toho ani nevšimne. Prostě se to stane.

Je třeba si lidstvo získat, naklonit a pak to funguje. A ti, kdo jsou schopni tento proces řídit, budou z toho i profitovat.

Pro mě i mé čtenáře to je katastrofa. Kvůli tomu jsme se na Zemi určitě nenarodili...

Ale posuňme se dále: Bývalý předseda představenstva automobilového

koncernu Daimler-Chrysler a člen skupiny Bilderberg Jurgen Schrempp mluví o procesu slučování firem na mezinárodní úrovni a jako jeho důsledek vidí dalekosáhlé změny a rušení národních států. „Dospějeme k jedné transatlantické alianci, pak musíme pokračovat dále a nakonec vytvořit světovou unii — bez hranic mezi jednotlivými zeměmi“ řekl Schrempp hospodářskému magazínu Forbes
Tak z toho profitují ti, kteří to řídí?

Lilé vždy vyhledávají pohodlí a prahnou po uspokojení svých potřeb — zkrátka chceme a musíme uspokojovat své touhy. Jsme-li skromní, držíme je sice na uzdě, ale přece je uspokojujeme. Tak to má být. Už Ježíš říkal: „*Co jest Císařovo, dejte císaři, a co jest božího, Bohu.*“ Proto uspokojujeme své tělo a dopřáváme mu klid, aby se duch mohl nerušeně rozvíjet. Jinými slovy, pokud chci pěstovat a rozvíjet svou duchovnost, nejdříve musím utišit své tělesné potřeby — hlad, žízeň či sexuální touhu. Důležité je, abych byl klidný a spokojený. I svátý Pavel říkal: „*Je úžasné, že tyto potřeby nemám, ale ti, kdo je mají, je musí uspokojit.*“ Než se tedy vydáš ke stolu Páně, než přineseš oběť, splat' své dluhy - snášej se s bratrem, vyspi se svou ženou nebo sněz něco dobrého - teprve pak se Tvůj duch může osvobodit. Hmota je totiž silnější než Ty.

Ukojení těla přitom není nic složitého: někomu stačí jablko, jiný k nasycení potřebuje vepřové koleno. Je to otázka vnitřní dohody. Důležité je, aby se člověk dostal do stavu, kdy je schopen oddat se svému vnitřnímu Božstvu a mluvit s ním bez toho, aby ho rušilo tělo.

To je typicky mužský způsob uvažování, podle mého osobního názoru je to „starý svět“. Co z toho je ve svobodném zednářství veřejné a co je tajné učení?

Zednářství nic neučí, pouze dává člověku možnost poznání. Je to jako knihovna s 33 poschodími. S každým dosaženým stupněm dostáváš povolení ke vstupu do dalšího patra: můžeš tam studovat knihy a čerpat z nich poznání. Projdeš-li všemi 33 stupni, prozkoumal jsi celou budovu, a pokud jsi byl pozorný, odneseš si z ní veškerou moudrost lidstva. Co si z toho vezmeš, je pouze na tobě — to nikdo neřídí. Zednářství v sobě ukrývá všechna tajemství a pravdy světa, ale jestli je odhalíš a poznáš, nebo ne, je výlučně tvoje věc. Bratrstvo samo nic neučí, jen něco nabízí a ty po tom můžeš sáhnout.

To, co jste mi právě řekl o Ježíši, bohu Jehovovi nebo Luciferovi, je těžce stravitelné. Není to přece jen věc názoru, popřípadě Vaší interpretace? Odporuje to totiž všemu, co jsme se mohli v posledních letech dozvědět od nejrůznějších duchovních médií, od lidí z ezoterické scény, nemluvě o tom, co je všeobecně známo z křesťanství...

Milý pane van Helsingu, sám dobře víte, čemu věří a jak myslí ezoterici i důvěřiví křesťané. Důvod našeho setkání a tohoto rozhovoru je přece ten, že byste se rád dozvěděl, co si myslí svobodní zednáři vysokých hodností, co vědí a jak se svými vědomostmi nakládají. O tom Vám zde vyprávím. A protože to, co víme, se spouště lidí nelíbí, uchováváme své poznání v tajnosti. Tak prosté to je!

Copak jste si ještě nevšiml, že takzvaní „*duchovně založení lidé*“ nejsou v životě úspěšní, že se jim nedaří a ve skutečnosti nejsou ani příliš šťastní? Znají totiž jen část pravdy a ženou se za svým falešným obrazem Boha. Žádný Spasitel nepřijde a žádný anděl z nás nic nesejme. Spasit se můžeme jedině každý sám a sami si

musíme i odpustit. Teprve pak nám mohou pomoci i andělé nebo jiné duchovní bytosti. To my sami jsme spasitelé, tuto sílu nosíme každý ve svém nitru!

Chtěli byste vědět, co si myslí nejmocnější lidé světa, jak se jim podařilo zavést nový světový řád a jakou představu mají o světě a Bohu? Pak mě dobře poslouchejte! Mnohé z toho, co Vám teď řeknu, se Vám nebude líbit. Ale dejte si na čas a zamyslete se nad tím, s čím se Vám svěřím.

Nejzajímavější na tomto rozhovoru je to, že Vám prozrazuji nejhlubší tajemství, ale lidé - tedy většina čtenářů - mu stejně neporozumí. Nepřijmou je, protože odporuje jejich dosavadnímu obrazu světa. A vlastně to ani pochopit nemohou, protože jim k tomu chybí dodatečné vzdělání. Nevědí, jak tyto informace začlenit do svého života, jak je využít ve svůj prospěch. Svobodný zednář je s tímto věděním konfrontován po dobu patnácti let.

Doostává se k němu pomalu a postupně přes každý stupeň zasvěcení. Dokonce ani mnozí bratři, když dojdou tak daleko, nejsou schopni tyto pravdy přijmout. Jednoduše to nechťejí, odmítají to akceptovat, neboť toto vědění by je proměnilo. Většina lidí se měnit nechce. Přejí si, aby všechno zůstalo při starém tak, jak to znají. Existují zednáři vysokých stupňů, kteří vědí všechno, a vysoce postavení zednáři, kteří o určitých tématech nic neslyšeli, protože ve svém nitru jsou „slepi“. Pokud se člověk neotevře pravdě, pak ji nemůže vidět.

A tak ezoterici i nadále žijí svůj vysněný obraz světa, křesťané následují zbožné představu, kterou jim vštípili na hodinách náboženství, a my zednáři si stojíme za svým; jsme úspěšní, zavádíme nový světový řád a vládneme Zemi...

Pokusím se to shrnout: Šalomounův chrám je tedy chrám Lucifera. Když mluvíme o tom, že jej zednáři budují, pak to znamená, že nestaví budovu, ale nastolují nový světový řád, aby do něj mohl vstoupit a mohl v něm působit Luciferův duch?

Přesně tak!

Kdo z vysoce postavených svobodných zednářů má k těmto informacím přístup? Kdo z nich to všedno ví?

Osobně znám v Německu asi deset nebo dvanáct bratrů, s nimiž mohu mluvit o všem. Mezi nimi jsou dva protestantští faráři, jeden učitel a dva IT manažeři, již působí na mezinárodní úrovni jako poradci z oblasti světové politiky a hospodářství. Jsou to bez výjimky velmi chytrí a kriticky smýšlející lidé, žádní blázni. Dovedou informace přijímat a také je využít. To je to nejdůležitější, každé vědění je třeba žít a praktikovat.

Samozřejmě existují tisíce zednářů, kteří k témuž také mají přístup a s nimiž o tomtéž mohou otevřeně mluvit, ale ty neznám osobně. Jestliže někdo dosáhne vysokého stupně zasvěcení a získá přístup k nejrůznějším spisům a znalostem, ještě zdaleka to neznamená, že je také pochopí a přijme. Jak již bylo řečeno, naprostá většina zednářů je stejně nevědoucí jako průměrný dav.

Pokud se nemýlím, lidé na vrcholu politické moci o tom přece musí vědět, jinak by podle toho nemohli řídit svět.

Správně, vědí o tom. Z tohoto důvodu je na světě velmi mnoho států, kde vysoké politické posty mohou zastávat pouze členové bratrstva.

Tito lidé mají určité informace?

Ano.

Vědí také o milosrdenství? Anebo pochopili jen část učení o Luciferovi, o pánu fyzického světa?

Vědí, že princip funguje jen tehdy, když konají v rozpětí trojúhelníku a kružidla. Musíš se pohybovat mezi oběma, jinak to nefunguje. Pokud při výkonu moci neprojevíš určitou míru milosrdenství, selžeš anebo systém přestane fungovat. Bez toho to nejde. I tomu nejpragmatičtějšímu obchodníkovi řekne rozum, aby si špetku milosrdenství zachoval, přestože je sám nepocítí.

Proč?

Milosrdenství je pro tento systém *conditio sine qua non* neboli nezbytná podmínka. Pokud ji nepřijmeš a nezohledníš, očekávaný úspěch se nedostaví.

Jak je to s ilumináty, kteří - jak jste řekl sám - tuto vlastnost postrádají?

Konec konců i oni sami tomuto systému pouze slouží svou schopností analyticky myslet, je to nevyhnutelnost, jedna z daností. Vládce potřebuje jak milosrdenství, tak i analytický rozum. Chceš-li někomu vládnout, musíš mít na své straně bankéře, který vám bez skrupulí položí na stůl čísla.

Konají tedy z pozice rozumu, a nic přitom necítí?

Přesně tak. Vědí však, že je třeba uspokojit národ. Na světě jsou miliardy lidí, které je třeba nějakým způsobem udržet v klidu. Světová vláda může dnes experimentovat a vytvářet okolnosti pro konflikty v libovolných regionech zeměkoule. Poté stačí tiše z povzdálí pozorovat vývoj situace a občas i zasáhnout — nebo také ne...

Před nedávnem jsme měli setkání zástupců vysokých hodností, jež se zúčastnili také zednáři z Afriky. Na otázku, jak s křesťanskou morálkou a chápáním lásky k bližnímu koresponduje fakt, že v Súdánu jsou křesťané vyvražďováni, hoří jejich kostely a vláda proti tomu nic nedělá, odpověď zněla: „*Francouzští bratři to momentálně nechtějí*“. Ano, systém je nekompromisní a bezohledný. Francouzi mají v Súdánu očividně určité zájmy, které se musí předem zajistit. Poté do země přijdou humanitární organizace a opět bude mír.

Na prvním místě jsou tedy ekonomické zájmy? Pravděpodobně to bude mít souvislost s tím, že někdy po egyptském období Súdán přešel do francouzského vlastnictví. Mimochodem Súdán v překladu znamená „jižní říše“.

Ano, francouzští zednáři si dělají na tuto zemi nároky. Mají vytyčené určité cíle. Jednou zde zjednájí mír a vybudují blahobyť, ale nejdříve musí přijít konflikt, aby dostáli starému zákonu „pořádek z chaosu“. Později vzejde z chaosu nový řád.

A jeho obětmi budou domorodí obyvatelé...

...bohužel. A jednoho dne budou vyhlazeni. Zním bratra, jenž je jedním z předních

vládců Afriky. Mezi zednáři je hodně černochoů; jsou neuvěřitelně bohatí a velmi inteligentní. Všichni říkají, že jejich národ je třeba zdecimovat, nejlépe na základě rozepří mezi kmeny, pak se vyvraždí sami, ať už kvůli náboženství nebo čemukoliv jinému. Zatím se jim to však vymyká z rukou, protože Afričanů je hodně a každým dnem jich přibývá. Tenhle proces je opravdu těžké ovládat.

Než se začneme věnovat novému světovému řádu apolitické situaci ve světě, chtěl bych se ještě jednou dotknout témat „dluh“ a „hřích“.

Dluh ani hřích neexistuje, protože každý člověk je (potenciálně) Bůh. Z Boha jsme vzešli, Bůh nás tvoří a sídlí v nás. Jestliže si uvědomíme, že máme ve svém nitru Božství, že jsme toto Božství, a odpustíme si vlastní hříchy, budeme-li milosrdní k sobě samým, pak jsme bez viny. Když jsi bez hříchu, přijdeš do nebe. To znamená, že si odpustíš z celého srdce všechny své hříchy. Například: Když zabiju svého nadřízeného, ale stojím si za tím a nevnímám to jako hřích, jsem nevinný a dostanu se do nebe. Vyjdu sám ze sebe a vstoupím do dimenzí, jež jsem rozumem dosud nedovedl obsáhnout.

To přece nejde, aby někdo někoho zavraždil a nebyl za to zodpovědný. To, co člověk udělal, dostane zpět - to je zákon karmy.

Žádnou karmu nemá ten, kdo žije bez pocitu viny nebo hříchu. Kdo z lidí však o tom ví?

Třeba pedofil nebo masový vrah, jenž má na svědomí stovku lidí včetně dětí a žen. Najednou ho něco osvítí a on dosáhne stejného poznání jako vy; je k sobě milosrdný a odpustí si. Znamená to, že tím zrušil svou karmu?

Samozřejmě. Problém je ten, že 99,9 % lidí má špatné svědomí, protože věří, že se dopustili křivdy. Myslí si, že svým činem zhřešili, a proto přitahují karmu. Teoreticky: kdyby se na to dívali jinak, by žádnou mít nemuseli.

To by byl bezohledný postoj bez jakéhokoliv svědomí. Co by na to řekli buddhisté?

Buddhismus drží lidi v šachu, protože jim říká, že karmu si berou vždy s sebou. A tak se znovu a znovuvracejí na Zemi, protože karma produkuje další energii. Dalším příkladem je církev. Je to jako v tom vtipu, kde se člověk dostane do pekla, přijde k němu hlavní čert a povídá: *„To je od tebe hezké, že jsi nás přišel navštívit. Nechceš, abych tě tady provedl? Nejdřív si ale pojdme sednout k baru, něco si vypijeme, pobavíme se, zazpíváme si.“* Stane se a poté spolu přejdou do další místnosti kde se koná swinger party. Tak to pokračuje pořád dál a v každé místnosti ho očekává jen to nejlepší. Člověk nevychází z údivu a řekne čertovi: *„Poslyš, v kostele nám říkali o pekelném ohni, mukách a podobně. To tu nikde nevidím.“* „Ale ano, to tu máme taky“ odpoví čert, *„pojd' se mnou.“* Otevře další dveře a za nimi se v plamenech svíjí zástupy nešťastníků. Příchozí se ptá: *„A co má ziki menat tohle?“* načež čert prohodí: *„To jsou katolíci, neboť to tak chtěli.“*

Negativní vibrace či emoce nesmíte podporovat. Jste li bohatí, můžete se dát na boj s chudobou, ale pokud jste chudí, totéž udělat nemůžete a zákonitě ztroskotáte.

Ano, příčinou chudoby je jednostranné bohatství.

A co děti? Malé děti jsou kruté, protože nemají žádné morální zábrany. Mučí brouky, trhají žabám nožičky, tahají kočky za ocas...

Proč?

Ještě jsou bez svědomí. Jsou nevinné. Představte si, že si dítě vezme otcovu pistoli, když právě čistí další zbraň, a nechtěně ho zabije. Je vinno? Není, protože to neudělalo vědomě. Vůbec netušilo, že má v ruce smrtící zbraň, a proto tímto skutkem nevytvořilo žádnou karmu. Ani podle našich zákonů se děti nesmí soudit. Nikdo je tomu ještě nevychoval, je „nevzdělané“, a tak je nelze ani potrestat. Jsou nevinné a bez hříchu. Hříchy tedy souvisí pouze se subjektivním jednáním a s objektivními skutky nemají nic společného. Jde o míru vědomí či uvědomění.

Člověk tedy může mít karmu - když si to přeje – nebo ji taky mít nemusí...

Pokud ji nechceš, tak ji nemáš. Nechceš-li být nemocný pak nejsi. Tak to je. Vezměme si jiný příklad. Voják zastřelí 50 lidí. Ti, kdo hodili atomovou bombu na Hirošimu a Nagasaki, zabili 100 000 lidí. Jenže to byla jejich práce, udělali to v rámci své služby! Ten, kdo vykonává pouze svou službu a nemá přitom špatné svědomí, žádnou karmu nevytváří.

Má-li špatné svědomí a cítí-li se za své činy odpovědný, pak karma zákonitě vzniká!

To zní děsivě. Podle tohoto principu se přece řídí i takzvaní „boží bojovníci“. Nadřizení jim řeknou, že když zabijí nepřítele, přijdou do nebe...

...čili zůstanou bez karmy. Vezměte si situaci, kdy izraelský voják zabije palestinské dítě. Běžný občan se bude ptát: *Jak mohl zabít nevinné dítě?* Jenže voják mu na to odpoví: *Kdybych je nechal žít, vyrostlo by a za deset let by zlikvidovalo třicet mých lidí. Protože jsem tomu zabránil, udělal jsem dobrý skutek — a dostanu se do nebe.*

Jestliže si takový člověk odpustí, je bez hříchu. Odpustit můžeme jen sami sobě, nikdo jiný to za nás nemůže udělat. A to je také jedno z tajemství svobodného zednářství!

Naše morálka a rozum nás omezují. Zábrany a omezení vznikají v naší hlavě, proto je můžeme překonat pouze my a vyléčit se sami. Systém sám rozpozná chyby, nelze jej obelhat. Pokud je člověk nemocný, může se vyléčit sám pomocí autosugesce tím, že se koncentruje na místo ve svém těle, kde vznikla disharmonie čili nemoc. Je však potřeba tomu věřit, bez toho to nefunguje.

V tom spočívá i moc morfogenetického pole. Není ani nutné hledat nemocné místo, stačí říct: *„Chci, aby se ve mně vytvořila harmonie a opustila mě nemoc.“* A pak to funguje.

Zas tak jednoduché mi to nepřipadá.

Ale ano.

Podle mě je k tomu ještě potřebné malé spojení, spínač mezi rozumem a podvědomím.

To je systém, ten rozpozná chybu. Podvědomí musí pouze vědět, že to funguje. Jednou jsem musel být devět měsíců hospitalizován na kardiologii. Prodělal jsem pět

infarktů za sebou a cítil se jako mrtvola. Zůstalo mi pouze 20 % původní srdeční svaloviny. Ležel jsem nehybně v posteli a byl jsem tak slabý, že jsem nebyl schopen ani zvednout ruku. Čekal na mě hospic a pomalé umírání, to jsem však odmítl. To bylo před deseti lety. Dneska už byste to do mě neřekl, že?

Ne, to opravdu ne. Čiší z vás síla a energie.

Věděl jsem, že to jde. Věděl jsem, že nezemřu a že se všechno zahojí. Dokonce jsem se ani nemodlil.

Nechal jsem se zavést na vozíku domů, přičemž mi jeden doktor ze sousedství slíbil, že mi v případě potřeby pomůže. Vysadil jsem všechny léky. Půl roku jsem potřeboval na to, abych se dostal z kolečkového křesla, a za další tři jsem zase začal chodit. A dnes je mi, jako by se nic nestalo. Prostě to jde!

Řekl jste, že hmota ovládá ducha. Tvůrčí energie myšlenek, jež obnovují buňky těla či zdraví, ovšem pochází odjinud, což znamená, že pouhý rozum na to nestačí! Musím si tedy vnitřně změnu přát?

Nějak tak. Ilustrují to slova z Talmudu:

Dbej na své myšlenky, protože se z nich stanou slova. Dbej na svá slova, protože se promění ve skutky.

Dbej na své skutky, protože se z nich stanou zvyky.

Dbej na své zvyky, protože tvoří tvůj charakter.

Dbej na svůj charakter, protože se stane tvým osudem.

Přesně takto to probíhá. Člověk zformuje myšlenku a vyše ji ven. A ona si vlastní dynamikou najde cesty nutné k vyřešení problému. Na to se můžeme spolehnout. Tak fungují morfologická pole. Naučil jsem se to u rosekruciánů; byl jsem jejich členem dvanáct let a až poté jsem se připojil k zednářům. U rosekruciánů jsem se naučil praxi, ale nechápal jsem, jak to funguje. To mě naučili zednáři. Jedni mají teorii, druzí praxi. Máš-li obojí, můžeš toho dobře využít.

Dříve byly obě složky v jednom učení, ale protože zednářství mělo obrovskou moc, rozdělili je. Mocné by bratrstvo mohlo být i dnes, kdyby členové o těchto souvislostech věděli. Na vrcholu zednářské hierarchie jsou „důvěrníci“ Řádu svobodných zednářů nebo 33. stupeň skotského ritu a ještě výše jsou martinisté, kteří zastupují totéž co rosekruciáni. Pokud se dostanete tak daleko a vstoupíte do martinistické organizace, dovedete zednářství uplatnit v praxi. Odtud už pak není cesty zpět.

Jsou martinisté milosrdní vládci?

Ne, nejsou milosrdní, ale uvědomují si, že milosrdenství není na škodu.

Z citátů, jež jsem vypsál v úvodu knihy, vyplývá, že řada představitelů vysokých hodností skotského ritu se podílí na budování globální vlády; nejde o žádné martinisty. Je možné, že jsou zasvěceni pouze do materiální části, zatímco o duchovním pozadí nemají tušení?

Nejprve potřebuješ hmotu, pak je třeba ji opracovat a smysluplně začlenit do celku. Je to postupný vývoj. Kdo chce být martinistou, nejdříve musí získat vysoký

zednářský stupeň. V průběhu let pak získá mnoho kontaktů po celém světě a jednoho dne ho osloví nějaký martinista s otázkou, jestli se k nim nechce přidat. Tak to probíhalo u mě. Nikdy jsem o tom do té doby neslyšel, takže jsem se logicky ptal, o co jde. Odpověděl mi, že to má co do činění se Saint Germainem a s principem, s nímž pracoval. Zeptal jsem se, kde se martinismus provozuje, načež mi řekl, že všude, kde je to zrovna potřeba. Setkání probíhají jednou v New Yorku, podruhé v Moskvě a jindy zase v Kapském městě, přičemž jsou u toho vždy stejní lidé. Znají se navzájem a ovlivňují celosvětové dění. Tímto způsobem jsem se i já stal martinistou.

Zmínil jste martinisty v souvislosti s hrabětem Saint Germainem...

Ano, hrabě Saint Germain představuje moc, jež se neustále obnovuje. Objeví se, něco vykoná a zase zmizí — je vždy tam, kam si jej přivoláš.

Saint Germain a Louis Claude de Saint Martin jsou součástí francouzské společnosti poloviny 18. století a z tohoto úhlu pohledu by také měli být posuzováni. Saint Germain byl výjimečnou osobností evropské šlechty a mimo jiné se zabýval alchymií. Louis Claude de Saint Martin byl znám jako *philosophe inconnu* a v tomto smyslu chtějí být vnímáni dnešní martinisté — jako neznámí filozofové. Filozofická základna martinistů neleží na osobě Saint Germaina, ovšem ten z hlediska faktu, že byl nesmrtelný, a v souvislosti s praktickým využitím alchymistických a rosekruciánských poznatků také není bez významu.

Sám vlastním jeden kámen ze základů věže na zámku Louisenlund, v níž prováděl své alchymistické pokusy, a také skleněnou pyramidu jednoho dnes už zesnulého významného alchymisty Evropy. Když tyto předměty položím na určitá radionicky citlivá místa, mají vnímaví lidé vize, jež sahají od silného podráždění až ke stavům osvětlení. U mě tyto experimenty nevyvolávají žádnou reakci.

Saint Germain není hlavní téma martinistů, ale je jedním z mnoha, jimiž se zabývají. Každý jejich člen je filozof a zůstává v utajení (= *philosophe inconnu*). Znají se mezi sebou jen pod jmény, která si volí sami při vstupu do společenství, a nosí masky. Zastupují také filozofii svátého Martina, což je ovšem zcela jiná zájmová oblast. Důležitá je zásada této filozofie: není podstatné, co vyjde na konci úvah.

Martinisté jsou v podstatě ochránci merovejské linie. Tato pokrevní linie je sice prastará, ale z dnešního pohledu velmi aktuální, protože se nachází uprostřed určitého cyklu, kdy se otevírá světu. Má to také co do činění i s Převorstvím síónským. Merovejci prohlašují, že v jejich pokrevní linii jsou následníci Ježíše Krista, a tudíž jsou potomky Krista a Máří Magdalény. Jsou to dva příklady: Ježíš Kristus představuje původní božský princip a Máří Magdaléna je ztělesněním hmoty a ženskosti. Z metafyzického hlediska jde o ideální spojení, z něž vzešlo minimálně jedno dítě, a proto existuje pokrevní linie a žijící potomci. Jestliže byl Ježíš posledním králem judejským, pak jeho potomek musí být čekatel na trůn v případě, že by Judejci měli zase někdy mít krále. Ježíš je sice syn Davida, ve skutečnosti však pochází z pokrevní linie Šalomounovy. A Šalomoun byl mág. Pokud bychom šli ještě dále, Merovejci se pojí s kmeny Dan a Naftalí. A zde máme další tajemství: Církev učí, že Ježíš je potomek Davidův, zatímco zednáři říkají, že jde o potomka Šalomouna!

Souvisí s tím i symbol včely, který nás na této cestě neustále provází. Například když zemřel katarský papež položili ho na máry a přikryli pláštěm posetým včelami. Pak k němu přistupovali církevní hodnostáři a každý si jednu vzal. Včela představovala jeden hlas pro volbu dalšího papeže.

Než do Jeruzaléma přišlo prvních devět rytířů, aby zde založili Řád chudých rytířů

Krista a Šalomounova chrámu, byli ve městečku Seborga vysvěceni katarským kněžím. Seborga je jediný cisterciácký stát, jenž existuje dodnes. Je to miniaturní knížectví v horách severně od Janova — když se na vrcholu jeho hlavního města rozhlédnete, vidíte hranice celého území. Je to nezávislý stát, má vlastní měnu i poštovní známky. Jen si to představte!

A teď si všimněme znaku Merovejců: je to včela. Bernardu z Clairvaux se říkalo doctor mellitus fluus; mellitus fluus znamená tekutý med, opět je tady souvislost se včelou...

Nemá symbol včely něco společné i s Vatikánem?

Ne, tam je to holubice. Šlo o něco jiného, ale i tak to zapadalo do katarského myšlení. Je však obtížné doložit, že bazilika svátého Petra v Římě je vlastně chrám svátého Ducha. Další takový stojí v rakouském Klagenfurtu.

V římskokatolickém vyznání existuje Otec, Syn a Duch svátý. Je to stále totéž. Otec představuje mocné, milosrdné Božstvo. Syn je Ježíš, který nejdříve na Zemi udělal mírný povyk, poté se vrátil k Otci a usadil se po jeho pravici. Kde však zůstal poslední z trojice? Nade všechno uctíváme Boha Otce, Boha Syna ještě víc, ale co svátý duch? Ten má přece stejný nárok jako oni!

Svatý duch je totéž co Bůh Otec a Bůh Syn. Jestliže nedosáhneme na Boha Otce a Bůh Syn se od nás odloučil, máme k dispozici Ducha, kterého nám seslal Ježíš. Je pro nás dosažitelný. V symbolické rovině je to Bůh-vědomí, podvědomí a uprostřed jsme my.

V chrámu Ducha svátého nepotřebujete krucifix ani Jehovu.

Předtím jste ovšem říkal, že duch je ve hmotě.

Duch svátý je Bůh stejně, jako jím je Otec a Syn. Mohu jej vzývat, a dokonce bych ho měl i stejně symbolizovat.

Jenže pokud místo kříže na oltář postavím holubici a začnu se jí kořit, snese se na mě vlna kritiky, a řadu lidí tím velmi popudím. Duch rovná se Bůh. V evangeliu je psáno, že můžeš hřešit vůči Otci i Synu a všechno ti bude odpuštěno. Ale hříchy vůči svátému Duchu se nikdy neodpouštějí. Nejde to. Základem trojjedinosti je fakt, že Bůh v sobě spojuje tři božské osoby. Svatému Duchu se má dostávat stejné úcty jako Bohu Otci, protože je to jeden a tentýž.

Gnostici říkají, že když Bůh vešel do hmoty, stal se svým vlastním synem. Bůh sám o sobě není schopen spojit se s hmotou; to, co působí na úrovni hmoty, je svátý Duch.

Na začátku jste mluvil o tom, že svobodné zednářství učí pravdu. To však jiná učení tvrdí také. Čím se zednáři liší od ostatních vyznání? Jak víte, že to, co předávají, je skutečně PRAVDA?

Pravda je logická, a musí být tedy snadno prokazatelná. Pravdy obsažené ve filozofických systémech si neodporují. Jestliže jsem systém svobodného zednářství akceptoval jako nositele pravdy a porovnám je s ostatními náboženstvími nebo filozofickými systémy, školami či zobrazeními, neměl bych najít žádné rozpory. To, co říká zednářství, není v rozporu s tím, co říká Bible, samozřejmě za předpokladu, že ji čtete správně.

Správně číst by pak znamenalo pominout všechny morální zásady...

Proč je pravda tak nepohodlná? A proč trvá zednářům tak dlouho - až patnáct let - než ji poznají? Co je na ní tak tajemného a složitého, proč se nedá lehce pochopit? Je to snad kvůli postavě Lucifera a tématům, jež s tím souvisejí?

Je fakt, že Boha si vždy nejraději představujeme jako milosrdného a laskavého Otce, který nás chrání, provází a usnadňuje nám život. Při kritickém přezkoumání konceptu Boha z kteréhokoliv náboženského systému zjistíme, že vůbec není laskavý a že v podstatě nemá lidi rád. Jak se můžeme dočíst ve Starém zákoně, nejprve stvořil člověka, pak ho vyhnal z ráje a před jeho brány postavil anděla, aby se člověk nemohl do svého domova vrátit zpátky.

Pravda je nemilosrdná. Říká, že se nemůžeme beztrestně přiblížit Bohu, protože to nechce, a že se musíme podvolit nemilosrdným zákonitostem hmoty, fyziky a chemie. Nemůžeme se proti tomu vzbouřit. Pokud by Bůh byl milosrdný, člověk by mohl porušovat zákony a Bůh by mu to toleroval. Luciferské božstvo neboli božstvo, jež vládne na Zemi, nic neodpouští — člověk nesmí dělat chyby.

To je jedna z pravd. Další je ta, že existuje ještě jiné božstvo, které je tomuto nadřazené. To je to, o němž mluvil Ježíš. Tato pravda se však netýká hmoty ani naší planety. Toto Božstvo sídlí v nás. Jenže to nemůžete říct lidem jen tak.

Je to podivný konstrukt... Říkáte, že hmota vládne nad duchem. Na druhé straně jste zmínil, jak lze silou myšlenky pohybovat kapkami oleje nebo ovlivňovat lidi. To dokládá také placebo efekt. Je to tedy otázka výkladu?

Ano i ne. Musíme si správně definovat pojmy. Jestliže pomocí síly myšlenky nebo vůle rozpohybují nějaký předmět, vyléčí nemoc nebo si splní nějaké své přání, nejde o ducha, ale o rozum. A rozum spadá do oblasti fyzická. Je to hmota a s duchem nemá nic společného. Je to tak, jak jste psal ve své knize *Eine Million-Euro-Buch* (Milionová kniha). A funguje tak všechno. Výrok hovorové řeči „*duch vládne nad hmotou*“ není zcela přesný. Po obsahové stránce je to v podstatě správné, protože to znamená, že pomocí svých myšlenek a přesvědčení můžeme ovládat fyzický svět. Ve skutečnosti by ta věta měla znít takto: „*Rozum vládne nad hmotou*“. Duch je něco jiného než rozum, případně vůle.

Takže rozum ovládá hmotu, protože je součástí materie?

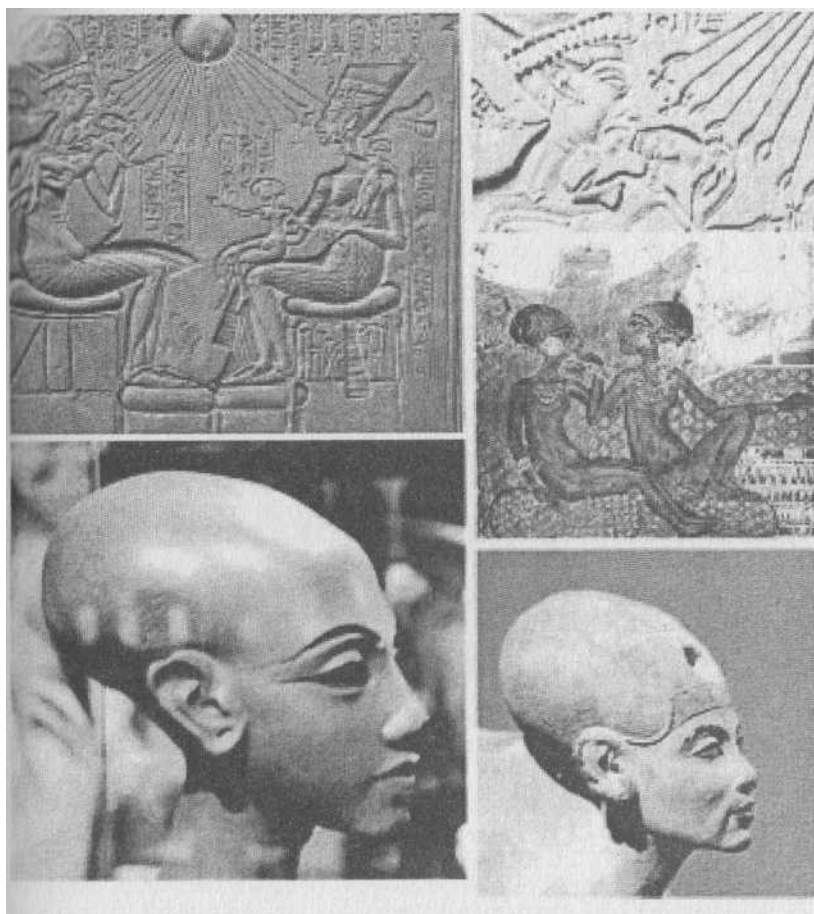
Přesně tak!

A ducha lze přirovnat k jakémusi proudu, který vším proplouvá a umožňuje, aby duše a tělo vůbec fungovaly. A stejně, jako když vytáhneme kabel ze zástrčky, když s ním přerušíme spojení, proud této energie se zastaví...

Duch je božského původu. Dalo by se říct, že stejný původ má i člověk, protože v sobě nese boží jiskru. Všichni ji v sobě máme; vyvolává v nás nábožné pocity, schopnost vzývat jednoho nebo více bohů a vůbec popsat něco, co ještě nikdo nikdy neviděl. A díky tomu můžeme vnímat i duchy. Je to spojení s Božstvím, které je nám zcela neznámé. Možná je to onen signál či kanál, jež nám dali Boží synové, naši původní stvořitelé, tito mimozemšťané, abychom mohli navázat kontakt buď s nimi, nebo s nejvyšším Bytím. Božská jiskra přijímá impulzy, které nás přimějí dělat něco, co pak vnímáme jako vůli boží.

Tento přijímač (božská jiskra) je lépe vyvinut u jasnovidců a mediálně nadaných osob než u běžné populace.

Všichni známe lidi, již mají pocity, které si nedovedeme nijak kloudně vysvětlit. Duch tělo ani hmotu nemůže ovládnout, zatímco rozum ano. Když se hmota pro něco rozhodne, duch se může vzpouzet, jak chce, ale hmota jej překoná. Zasáhnout mohou pouze rozumem.

Obr. 33–37: „Bohové“, kteří kdysi panovali v Egyptě, měli všichni podlouhlou lebku, a to nejen dospělí, ale také děti (lze to vidět na detailu rytiny vpravo nahoře). Jsou to Boží synové ze Starého zákona, nebo snad mimozemské bytosti?

2. Osobní minulost

Než se začneme bavit o politických otázkách, rád bych se dozvěděl něco o Vaší minulosti a Vaší životní cestě. Zmínil jste, že jste byl v armádě, pak jste pracoval u policie a později jste si založil bezpečnostní agenturu. Ale ještě něco chybí...

Máte pravdu. Dostal jsem se k tajným službám a organizacím, což bylo dlouho předtím, než jsem se přidal ke svobodným zednářům. Neměl jsem to v plánu. V životě by mě nenapadlo, že budu dělat něco podobného. Poprvé jsem měl co do činění se strukturami, které působily v tajnosti a sledovaly lidi nebo s nimi manipulovaly.

V armádě mě to bavilo, cítil jsem se tam dobře a dělal, co mi řekli. Už jako dítě jsem byl idealista a myslím si, že si tohoto mého povahového rysu všimli a začali mě pozorovat. Vždy si vybírají kandidáty s podobnými vlastnostmi, aby je pak mohli

využít pro úkoly, jež mají probíhat v utajení. Hledají lidi, kteří konsekventně pracují, jsou spolehliví a dají se snadno přesvědčit. Takový jsem byl i já.

Byl jsem u námořnictva. Udělali jsme si na pevnině výlet; obvykle se přitom hodně pilo a tentokrát tomu nebylo jinak. V noci jsem se vrátil do přístavu a ráno zjistil, že nemám služební průkaz. Vlastně jsem to měl zjistit už předešlý večer, protože při vstupu do přístavu se provádí kontroly a bez průkazu vás nesmí vpustit dovnitř. Vždycky jsem byl velmi otevřený a srdečný, rád jsem vtipkoval a bavil se s ostatními. Většinou jsem rychle navazoval známosti s lidmi ve svém okolí, což byl i tento případ — sprátelil jsem se s přístavním personálem, takže jsem ten večer prošel, aniž bych musel průkaz ukazovat.

Znepokojovalo mě, že jej nemám, nevěděl jsem ani, jestli jsem jej ztratil, nebo mi jej někdo ukradl. Měl jsem v plánu vydat se přes den do hospody, kde jsme trávili večer, a doufal jsem, že jej tam najdu. Nakonec k tomu nedošlo. Navštívil mě neznámý muž a průkaz mi vrátil. Ptal se mě, proč jsem ztrátu neohlásil, a sdělil mi, že bude muset učinit disciplinární opatření. Kdyby se průkaz dostal do rukou cizí tajné služby, mělo by to prý dalekosáhlé následky, jaké si ani neumím představit...

Ten rozhovor mě úplně dostal. Podařilo se mu prostě vytvořit ve mně dojem, že jsem tím vyvolal - nejmíň - třetí světovou válku. Nakonec mi řekl, že o něm ještě uslyším, a vzdálil se.

Krátce nato mě přeřadili. Ptali se mě přitom, jestli bych se nechtěl zúčastnit speciálního výcviku a zažít trochu dobrodružství, což by ovšem vyžadovalo, že o tom nebudu s nikým mluvit. Protože mi slíbili také vyšší plat, souhlasil jsem. Pod nějakou záminkou jsem byl odvelen z lodi a zařazen do speciálního komanda.

Několikrát mě zkoušeli, jestli dovedu zachovat mlčení. Bylo to pro mě nesmírně zajímavé. Odjel jsem do výcvikového tábora, kde se o mě i další členy skupiny výborně starali — cítili jsme se jako absolutní elita. Užívali jsme si výcviku, školili se, a když se vyjíždělo na moře, vraceli jsme se ke svým posádkám. Trvalo to asi dva týdny.

Dá se říct, že ze mě udělali agenta, jen se tomu říkalo trochu jinak. Vnímali jsme to jako dobrodružnou hru. Nikdo z nás netoužil po tom být ověšený řády nebo sedět v zářivé uniformě v kanceláři a probírat se papíry. Byli jsme nadmíru spokojeni s tím, co děláme. Dostali jsme se na hranici tělesné i psychické zátěže, své úspěchy jsme slavili jen mezi sebou, byli šťastní a neměli potřebu se o tom šířit jinde. Na druhou stranu jsme věděli, že nás sledují, a kdybychom někde vyzradili, kde jsme a co děláme, byl by se vším konec. Když byl výcvik u konce, začali jsme dostávat úkoly. Měli jsme se například zaměřit na určité objekty, fotit je a sehnat o nich co nejvíce informací. Pak jsme je měli pomocí trhaviny zničit. Vykonávali jsme obvyklou službu u své posádky a přitom dělali věci, jež sloužily zcela jiným záměrům. Pokud by se na to přišlo, prohlásili by nás v domácí jednotce za zrádce. Brali jsme to tak, že to tak zkrátka musí být, když pracujete jako agent nebo špion. Přiznávám, že nás to bavilo. Vychvalovali nás a prohlašovali, jak jsme skvělí, neporazitelní a jak držíme pohromadě. To bylo opravdu úžasné.

Nejdříve byly našimi cíli objekty, později také lidé. Například jsme měli za úkol přivést do Izraele loď. Museli jsme je vyzvednout v jedné německé loděnici v Severním moři a dopravit do Haify. Převáželi jsme i jiné věci, ale o tom nemohu mluvit.

Nikdy jsme se neptali, proč se Německo na něčem takovém podílí. Jestli to bylo zákonné, nebo ne, nás nezajímalo. Vykonávali jsme rozkazy. Hlavní byla čest, spolehlivost a také přesnost. Všechno muselo šlapat přesně podle plánu. Dodnes trpím, když se s někým domluví na schůzce a dotýčný je nedochvilný. Absolutní přesnost a spolehlivost byly pro naši skupinu životně důležité a k tomu jsem se

snažil vést i své děti — moc se mi to ovšem nepodařilo.

Dostali jsme se někam, kam jsme nechtěli. Vyhledali si nás a my jsme spolupracovali. Na základě určitých charakterových rysů jsou někteří lidé manipulovatelní a ovladatelní více než ostatní.

Po vojně jsem se dostal do soukromé loděnice v Kielu. Tam mě také občas kontaktovalo speciální komando — když se člověk jednou stane agentem, je jím navždy. Loděnice byla armádní. Něco se mi však nelíbilo. Úkoly pro mě nebyly problém, ale vadilo mi, že organizace stále více spadá pod USA. Zatímco dřívější zakázky jsme vykonávali pro Německo, nyní jsme pracovali pro Ameriku. Američané byli ve Šlesvicku-Holštýnsku hodně aktivní pod zemí. Navázali tam hodně kontaktů a my jsme museli jezdit do těchto podzemních krytů, řekl bych skoro podzemních měst, a plnit jejich úkoly.

I zde vše probíhalo na nejvyšším stupni utajení. Vydírat nás mohli v obou případech. Šlo o tajné úkoly, takže to byla naše „*soukromá zábava*“. Nebyli jsme pod ochranou státu, a kdyby se přišlo na to, co děláme, každý z nás mohl skončit na hodně dlouhou dobu ve vězení. Byli jsme pod velkým tlakem, ovšem věděli jsme, že se nám nic nestane. Naši šéfové by to nikdy nedopustili.

Když děláte něco nelegálního, mohou vás vydírat, a tudíž jste snadno ovladatelní. Pak je na vás stoprocentní spoleh. Všichni jsme odolávali velké psychické zátěži a měli své slabé místo v obavě z toho, jestli na nás někdo nepřijde.

Jednou jsme třeba dopravovali auta do Maroka, přičemž jsme nevěděli, co v nich je. Neptali jsme se. Dostaneš úkol, provedeš jej, pak přiletíš zpět a jdeš si po svých. Nikdo se na nic neptá.

Někdy jste však museli zapochybovat o tom, co děláte.

Po šesti letech spolupráce jsem chtěl přestat. Začal jsem pracovat u policie, ale netrvalo dlouho a zemský kriminální úřad mi zadal úkol, který jsem odmítl vykonat. Dali mi najevo, že vědí o mé minulosti. Neřekli mi to sice přímo, ale poznal jsem to. Musel jsem se podvolit. Úkolů od policie bylo čím dál víc; vykonával jsem je mimo službu i během ní. Nebyly tak strašné jako dřív, ale stejně mi to bylo nepříjemné. Opět mě mohli vydírat. Například po mně chtěli, abych sehnal plány veřejných nebo soukromých budov, zjišťoval nosnost plochých střež jistých budov, jestli na nich může přistát vrtulník, jaké mají základy, podzemní prostory, zabezpečovací šachty a podobně. Zaopatřil jsem plány bez toho, abych věděl, k čemu budou sloužit. Ani mě to nezajímalo, na nic jsem se neptal a prostě prováděl, co mi řekli.

Po nějaké době jsem ze dne na den u policie skončil, přestože jsem měl status úředníka na doživotí. Už jsem s tím prostě nechtěl mít nic společného. Byl jsem sice vystudovaný optik, ale nejdříve jsem zkusil provozovat restauraci, pak jsem několikrát změnil bydliště, než jsem se konečně usadil v severním Německu a začal pracovat v dodavatelské firmě pro automobilový průmysl. Ani tady netrvalo dlouho, než si mě nechal zavolat šéf a zeptal se mě, jestli jsem nebyl u armády. Potvrdil jsem mu to — každý přece byl na vojně. „*To sice ano, ale Vy jste pracoval pro tajné služby,*“ odpověděl.

Dokonce i v soukromém sektoru mi byla má minulost v patách, což mě samozřejmě velmi rozrušilo. Krátce na to jsem dal výpověď a založil bezpečnostní firmu. Myslel jsem si, že s vlastním podnikem budu mít svůj život lépe v rukách a sám si určím, co chci a budu dělat.

Po krátké době jsem opět dostal nabídku. Chtěli po mně, abych spolupracoval s firmou se sídlem v Rusku, která byla zapletena do prostituce a do obchodu s lidmi. Snažili se mě dostat na svou stranu a byla v tom spousta peněz, ale mně se do toho

nechtělo. Zadavatelem zakázky byl jeden pasák z Porúří, jehož jsem znal už z dob, kdy jsem pracoval u policie, a který také věděl mnohé o mé minulosti. Vzkázal jsem mu, že bych se raději zastřelil, než abych s ním spolupracoval. Jako odpověď na to mi zapálili statek.

Od té doby je klid, přesněji řečeno od okamžiku, kdy jsem se rozhodl, že už mě nikdo nebude vydírat. Žiju poklidný a šťastný život a je mi jedno, jestli mě někdo udá. Nic mi nedokážou a na druhou stranu já už ani nic neskrývám. Dlouhou dobu jsem svou minulost úspěšně tajil bez toho, abych kvůli tomu psychicky trpěl, ale už to zkrátka nechci skrývat. Je to břemeno, jež s sebou budu nosit celý život, nikdy se ho nezbavím a ani se s ním nikdy nesmírím. Je to epizoda z mého mládí, kdy jsem byl snadno a neuvěřitelně ovladatelný.

Zmínil jste, že ve spolkové zemi Šlesvicko-Holštýnsko byly podzemní prostory. Mohl byste to trochu rozvést?

Nevím, co se tam dělá. V té oblasti je spousta vchodů a ty vedou do nezničitelných tunelových komplexů. Kdyby na to spadla bomba, nic by se s podzemním systémem nestalo — jsou to vzájemně svařené hotové konstrukce pevné jako Nový labský tunel. A spravují to Američané. Když jsme se při jedné z akcí, kdy jsme převáželi speciální přístroje, dostali jižně od Šlesvicka-Holštýnska za bíanu jednoho ze vchodů, museli jsme projet několika kontrolními stanovišti. Pak jsme několik hodin projížděli podzemím a na druhém konci jsme zase vyjeli na povrch. Tyto vchody byly v Kielu a v blízkosti Schleswigu u Olpelnize.

V Olpenitzu postavili před několika desetiletími velký přístav. Jak to vypadá dnes, nevím, ale tehdy tam nebyly žádné lodě, jen obrovské volné prostranství. Převáželi jsme několik měřicích přístrojů extrémně citlivých na změnu teploty. Spojili jsme se s naší centrálou a krátce na to před námi zastavily dva americké džípy. Následovali jsme je nekonečnými provlhlými lukami, pak se jelo chvíli z kopce a najednou jsme stáli před obrovskými ocelovými vraty. Za nimi bylo několik dalších dveří a propustí a — byli jsme v podzemí. Cesta trvala velmi dlouho. Nakonec jsme přístroj odevzdali a vyjeli z podzemí na povrch. Celou dobu nikdo nepromluvil jediné slovo a ani později jsme se o tom nikdy nebavili. O věcech, jimž nerozumíte, je lepší nemluvit.

Kdo tuto podzemní říši navrhl a vybudoval, mi není známo, každopádně jsme tam zahlédli americké vojáky. Bylo to někdy kolem roku 1979 nebo 1980. Pak jsem se ze Šlesvicka-Holštýnska odstěhoval. Nijak mě nelákalo po tom pátrat — bohužel. Dnes bych neměl klid, dokud bych všechno neprozkoumal.

3. Nový světový řád

Přejdeme nyní k jádru věci. Co říkáte na citáty vysoce postavených zednářů na téma globální vláda nebo nový světový řád, které uvádím v předmluvě?

Zmínil jste Benjamina Disraeliho, jenž otevřeně přiznal, že se určité organizace podílejí na světové politice, a Winstona Churchilla, který byl pyšný na to, že může být služebníkem velkého plánu. Na uskutečnění tohoto plánu se pracuje už více než sto let a výsledkem má být nový světový řád, jenž lidstvu přinese mír a harmonický život. Mnoho lidí z něj má strach a brání se mu. Citoval jste také Henryho Kissingera, který prohlásil, že mnozí budou trpět. To je pravda. Pro lidi, již nechápou nutnost změny, budou tyto procesy velmi těžké. Měli by se zamyslet nad tím, že pro nastolení nového řádu horuje dokonce i sám papež.

Rozhodující je však výrok Davida Rockefellera, jednoho z těch, kdo řídí lidstvo prostřednictvím peněz. Peníze jsou hlavním faktorem v globálním ovládnutí lidstva a pouze peníze umožňují absolutní moc nad lidmi. S touto skutečností je každý zednář

konfrontován už krátce po svém zasvěcení.

Uvědomte si, že vysocí politici ani jiní slavní lidé světa své členství nijak netají. Svobodné zednářství existuje již delší dobu a v budoucnu se jeho systém rozšíří na celou lidskou společnost.

Jak se zednáři dovídají, že je lidstvo možné kontrolovat jen skrze peníze?

Každý kandidát je při přijetí zbaven všech kovových předmětů. Není ani nahý, ani oblečený, ani bosý, ani obutý. Odejmutí kovů poukazuje na zlatý věk, dobu, kdy nám kovy nemátly hlavu a neměly nad námi žádnou moc — dobu, kdy neexistovaly peníze.

Metafyzické pozadí tohoto aktu je to, že v příběhu o stvoření se žádné kovy nezmiňují. Člověk k nim v ráji neměl přístup, teprve až král Šalomoun s pomocí krále z Týru přinesl kovy ze země Ofir, hlavně zlato a stříbro. A začaly nové časy, které trvají dodnes. Pro lidi byly tyto kovy pokušení, sváděly je, probouzely v nich chamtivost, a tak je lidé začali shromažďovat.

Zlato se získává velmi pracně: zemře přitom mnoho lidí a ničí se příroda. Pak se roztaví a zase uloží pod zem. Většina zlata zůstává tedy pod zemí — dokud není nalezeno nebo vydolováno nebo poté, co je někdo najde. Tajemství tkví v jeho působení na lidi. Na první pohled je to pouhý kov, může to však být velmi účinná ochrana před bohy.

Proč ochrana před bohy?

Stojíte-li pod kopulí ze zlata, bohové na Vás nemají žádný vliv. Proto se v radiestezii a při vysílání či šíření myšlenek využívají kopule. Většinou jsou z mědi, avšak zlaté jsou mnohem účinnější.

V jedné budově se zlatou kopulí jsem byl. Bylo to v Bruneji...

To jsou opravdová centra moci. Zde jste v bezpečí před mentální kontrolou, což vnímám jako smysluplné zejména v dnešní době technického převratu a myšlenkové kontroly. Dnes už nemusíme chodit do katedrál, jež se dříve využívaly k ovlivňování lidí. Ani sledování televize už není tak významné jako kdysi. Řídí nás morfogenetická pole, která usměřňují naše myšlení, přesvědčení a jednání. Ten, kdo si chce zachovat nezávislé myšlení, potřebuje úkryt; ilumináti mají svá podzemní města, kde jsou chráněni. A co ostatní? Jednou z možností jsou budovy se zlatou kopulí. V naší lóži zrovna zkoumáme, jak to působí v menším měřítku — například se zlatou helmou nebo něčím podobným.

Připomíná mi to typy lidí, kteří si vnitřek klobouku vykládávají alobalem.

Ano, vím o tom a něco na tom skutečně je. Zlato je v každém případě účinnější než hliník.

Koneckonců já původně pocházím z bezpečnostní branže a vím, co je dneska v oblasti sledování osob možné. Kdyby jen lidé věděli...

Sledování začíná docela tiše už v osobním autě. Od roku 2013 mají být nové vozy vybaveny jakýmsi „komunikačnickými skříňkami“, které ukládají přesné informace ohledně rychlosti a poloze vozidla. Nejenže umožní sestavit přesnou linii pohybu majitele, ale vůz může být lokalizován s přesností na

jeden metr. Pokud tato data zkombinujete s údaji z mobilního telefonu, dostanete poměrně bezchybný kontrolní systém.

Kamera vyvinutá na univerzitě v Utahu dovede s pomocí čidel, která zaznamenávají rádiové vlny, vidět před zedí. Tímto způsobem lze sledovat pohyb lidí za zavřenými dveřmi, a navíc v přímém přenosu!

Na jedné straně to určitě pomůže hasičům a záchranářům při hledání osob po zemětřesení nebo na příklad v hořícím domě. Také by se to dalo využít ke sledování zajatých rukojmích, ovšem stejně tak i ke sledování občanů.

V současné době se pracuje ještě na zcela jiné techno logii: na univerzitě v Berkeley v Kalifornii dva neurologové objevili způsob, jak lze pomocí skenování mozkové aktivity číst lidské myšlenky. I tento objev má dvě strany mince: díky němu by bylo možné vidět myšlenky postižených lidí nebo pacientů v kómatu, případně sledovat mozek podezřelého a zjistit, zda se dopustil zločinu, nebo ne. Na druhou stranu se tak dají číst myšlenky jakéhokoliv jiného člověka. Bude takto vypadat budoucnost?

Ano, DIS (= Defence Intelligence Agency, americká vojenská zpravodajská služba - pozn. překl.) už v roce 2008 prohlásila, že „bojištěm budoucnosti je lidský mozek. A proto je důležité se proti tomu chránit, v čemž nám může pomoci zlato.

Řekl jste, že ilumináti a jiné mocné rodiny vlastní podzemní města. Chrání je to před morfogenetickými poli?

Vlastně by se ani nemuseli chránit, protože jsou to JEJICH postoje a přesvědčení. Vnucují lidstvu SVŮJ obraz světa. Svět ovšem zatím není připraven tento PROGRAM přijmout.

Co je to za program?

Tento program či programy jsou v zásadě velmi jednoduché. Když chcete ovlivňovat nebo uklidnit lidi, opatříte je určitými chemickými látkami.

Jak to vypadá v praxi?

Chcete-li zklidnit nebo manipulovat velkou masu lidí, použijete na to drogy. Jednou z neúčinnějších je fluor — je to jed. Jestliže přivedete lidi k tomu, aby si s ním každé ráno čistili zuby nebo používali fluorizovanou sůl dokonce i kojenci, kteří ještě žádné zuby nemají, ale dostávají fluorové tabletky - pak jste na nejlepší cestě.

Fluor se běžně užívá od rána do večera a lidé si přitom myslí, kdovíco „dobrého“ pro své tělo nedělají. Přitom je pomalu, ale jistě otravují. Druhá věc je sledování a kontrola lidí: je faktem, že si na to člověk zvykl a nevnímá to jako nenormální. Běžný občan nakupuje skoro vždy s platební kartou, neboť je to pohodlné, moderní a je to fajn — je to životní styl. Tak se vytvářejí postoje a přesvědčení. Za vším je však plán, nejde o přirozený vývoj společnosti. Manipulace lidí je zcela vědomá, protože je naviguje určitým směrem.

Jakým směrem?

Aby lidé milovali nový světový řád! O to jde. Před čtyřmi desetiletími bychom se tomu bránili, dnes je však naprosto běžné, že platíme kreditní kartou. Je to vymývání mozků v praxi!

Lidé jsou tak nevědomí, nedisciplinovaní, sobečtí a hloupi, že ilumináti nemají nejmenší zábrany je sledovat, a dokonce masově zabíjet. Lidstvo za nic nestojí! To je názor těch nahoře a já si to myslím také.

To, že většina lidí jsou ignoranti, si myslím také, ale jen kvůli tomu bych nebyl chladnokrevný a vypočítavý — jako například Henry Kissinger, který na bilderbergské konferenci ve francouzském Evianu v roce 1992 prohlásil: „Dnes by se Američané bouřili, kdyby vojska OSN vstoupila do Los Angeles a chtěla tam zavádět pořádek. Ale zítra za to budou vděční! Platí to zejména tehdy, když se jim řekne, že je ohrožen jejich život, nehledě na to, zda je tato informace skutečná, nebo je to součást propagandy. Všichni lidé na světě pak budou žadonit, aby je vládcí světa tohoto zla zbavili. Všichni totiž mají hrůzu z neznáma. Postavíte-li před ně tento scénář, budou si chtít udržet svůj ‚blahobyt‘ a za to jsou ochotni vzdát se i osobních práv.“

Lidé si vůbec neuvědomují, jak moc už jsou na systému závislí. Přicházíme o svou přirozenou svobodu čili o možnost postarat se sami o sebe. Kdysi chodil člověk do lesa, znal různé byliny i rostliny a nehrozila mu smrt hladem. Dnes jsme závislí na nepřirozené stravě a plodinách z jiných zemí, a ne přímo z našeho regionu, takže se už ani nedovedeme živit plody rostoucími ve volné přírodě — ztratili jsme schopnost takto žít. Rozhodující je přitom to, že tuto závislost akceptujeme, a ještě se přitom cítíme i dobře! Nový světový řád, závislost a kontrola, na tom vůbec nemusí být nic špatného, mohou pracovat ve prospěch lidstva, což je také jejich úkolem. Ale přesto je to jakýsi druh otroctví, protože dělá z lidí nesoběstačné jedince neschopné žít přirozeně. Malé skupiny dnes už nepřežijí.

Mám zde několik zajímavých citátů, jež bych Vám rád přečetl. „Zednářství je prodchnuto významem svého cíle, jenž vrcholí v ideální, světové říši, jejímž zákonem je humanita.“ (zednář Hermann Settegast ve spise *Deutsche Freimaurerei, ihre Grundlagen, ilire Ziele* (Německé svobodné zednářství, jeho základy a cíle), Berlín 1919, 9. vydání, str. 44)

Anebo další citát:

„Zavedeme jednotnou zednářskou vládu pro celý svět v jediném neviditelném vládcem“ (Freimaurer-Zeitung /Zednářské noviny/, Lipsko 1873, str. 25)

„A když celý svět bude chrámem řádu, pak se mocní léto Země dobrovolně před námi skloní a přenechají nám vládu.“ (svobodný zednář dr. Philip Georg Blu-menhagen v Zeitschrift für Freimaurerei /Časopis svobodného zednářství/, Altenburg 1828, str. 320)

Jak si máme představit globální vládu, tento nový světový řád?

Když s otevřenýma očima a s jasnou myslí pozorujete současnou situaci ve světě, zjistíte, že nový světový řád už je vlastně zaveden. Většina lidí to však ještě nepoznala a i v budoucnu se bude řídit podle starých zvyků a vzorců chování. Nový světový řád se ukládá do postojů a přesvědčení lidí, až nakonec sami uvěří tomu, že je to jejich vlastní vnímání světa a že se sami rozhodli žít tak, jak žijí. V budoucnu tento přesvědčovací proces urychlí další události. Součástí systému nového světového řádu je téměř úplná kontrola lidí. V každodenním životě a dění musí být člověk nanejvýš pozorný a ve stavu bdělosti, aby si těchto kontrolních mechanismů vůbec všiml nebo je vnímal. Dokonce i lidé, kteří se na tvorbě tohoto systému podílejí, často netuší, že jsou také součástí programu. I společnost se změní. Všechno dosavadní bude zničeno, rozbito a korunou chaosu bude nový světový řád

— pokud se tak už nestalo. V některých oblastech života a společnosti se už pevně usadil, aniž by si toho lidé všimli.

Velmi zajímavá je v této souvislosti přednáška doktora Richarda Daye, bývalého ředitele *Společnosti pro plánované rodičovství* (= PP = Planned Parenthood) sponzorované rodinou Rockefellerů. Přednesl ji na setkání amerických dětských lékařů v Pittsburgu 20. března 1969. Popsal v ní „*nový globální systém*“, jenž už je prý zaveden a bude mít za následek postupnou proměnu lidstva. Chtěl, aby se osmdesát shromážděných lékařů na tento fakt připravilo.

V době přednášky byl profesorem dětského lékařství na univerzitě v New Yorku a současně nositelem vysokých zednářských stupňů. Varoval posluchače před plánem světové elity zavést světovou diktaturu a jednotné světové náboženství. Vyzval je, aby si nepsali žádné poznámky a vypnuli všechna nahrávací zařízení. Než začal, zmínil, že dříve musel mlčet, ale nyní - v roce 1969 (!) - už o tajném plánu prý může svobodně mluvit, neboť „*vše je připravené a nikdo to už nezastaví*“. Zemřel roku 1989.

V několika heslech svým posluchačům vysvětlil, co je v budoucnu čeká:

- snížení počtu obyvatel Země
- povolenky k rození dětí
- nové pojetí sexu
- sex bez reprodukce
- kdekoliv dostupná ochrana
- sexuální osvěta mládeže jako nástroj světové vlády
- podpora potratů jako nástroj snížení počtu obyvatel Země
- podpora homosexuality
- nové technologie reprodukce bez pohlavního spojení
- zánik rodiny
- ulehčení umírání a zavedení „pilulky smrti“
- omezení přístupu k bezplatné zdravotní péči, a tím vyloučení starších lidí ze systému
- přísně kontrolovaný přístup k lékům
- zrušení soukromých lékařů
- úmyslně se zkomplikuje diagnostika nových nevyléčitelných nemocí
- potlačování léčby rakoviny
- vyvolávání srdečních infarktů
- kratší doba vzdělání z důvodu urychlení puberty a dospívání
- sloučení náboženství
- zánik starých náboženství
- přeměna textu Bible manipulovanou revizí klíčových slov
- školní docházka jako nástroj indoktrinace (= úsilí zaměřené k slepému a odevzdanému přijetí určitého učení názorů či postojů, které nepřipouští diskusi ani kritiku)
- prodloužení času stráveného ve škole, během něž se ale děti nic nového neučí
- kontrola přístupu k informacím
- školy jako centrum obce
- odstranění jistých knih z knihoven
- změny zákonů, jež vyvolají sociální a morální chaos

- podpora užívání drog
- podpora spotřeby alkoholu
- omezení svobody pohybu
- větší počet věznic
- využívání nemocnic jako vězeňských zařízení
- nulová psychologická a fyzická jistota
- kriminalita jako nástroj k ovládnutí společnosti
- omezení vlivu USA v oblasti průmyslu
- přesuny národů a ekonomik
- vytržení sociálních kořenů
- podpora sportu za účelem přestavby společnosti
- sex a násilí jako součást zábavních programů
- implantování identifikačních karet (mikročipy)
- kontrola potravin
- manipulace počasí
- ovládnutí a kontrola lidí
- zkreslování ekonomických dat a poznatků
- terorismus za účelem větší kontroly
- televize sledující svého diváka
- zrušení soukromého vlastnictví
- nastolení totalitárního globálního systému ¹⁵⁾

Opravdu si nový světový řád máme představovat takto?

Ano, je to poměrně přesné.

Doktor Day to zveřejnil již v roce 1969. Znamená to, že jsme už hodně pokročili!

Ano, moje řeč. A není cesty zpátky.

Doktor Day mimo jiné uvedl, že ilumináti nasadí jednu nebo dvě atomové bomby, aby přesvědčili lidi, že to myslí vážně. Vidíte to stejně?

Takové informace nemám, ale není to vyloučené. Pokud by neuspěl mírový plán A neboli pokojná integrace národů do nového světového řádu, je v záloze několik dalších variant. Ty už ovšem vlídné nejsou...

Doktor Day také řekl, že „světové války nejsou bezpečné kvůli možnosti jaderného konfliktu, proto je nahradí terorismus“.

Jeden můj blízký přítel, který pracoval v proslulé berlínské nemocnici Charité, byl hostem několika setkání zednářů, nikdy se však nestal členem. Jednoho dne zašel do berlínského antikvariátu, který byl díky své mimořádné nabídce hodně navštěvován i zednáři. Tam narazil na velmistra lóže, kam býval zván. Ten znal přítele z obličejů z jeho návštěv v lóži, a protože byl přesvědčen, že mluví s bratrem, byl velmi sdílný. Bylo to přibližně před patnácti lety, a tedy okolo roku 1995. Velmistr se podíval na knihy, jež si přítel vybral, a řekl mu: „Je dobře, že se vám podařilo získat tyto knihy, musíme všechno zajistit, než na světě začnou nepokoje.“ Pak mu vyprávěl, že si jako řada jiných bratrů pořídil domek na vesnici, protože ve městech to časem začne být neúnosné.

Také mluvil o tom, že v budoucnu nás čeká uměle vyvolaný terorismus, který bude záminkou pro vládců světa, aby měli důvod ke ztřešení kontroly nad lidmi. Mluvil také o takzvaných miniatomových bombách, jež se budou odpalovat ve městech.

V podstatě totéž řekl doktor Day a přesně to odpovídá i tomu, co Nicolas Rockefeller svěřil Aaronu Russovi, jak jsem psal v úvodu knihy: pomalu se zavádějí čipy a nelze tomu nijak zabránit. Jde o dva druhy — typ B bude určen pro běžný dav a typ A dostanou ti, kteří jsou do systému zasvěceni. Bude jim zajišťovat mimořádné výhody, a jedná se tedy o jakýsi druh diplomatického pasu. Nicolas Rockefeller také uvedl, že válka proti teroru je obrovský podvod.

Pochybuji, že terorismus pochází přímo od zednářů. Ano, slyšel jsem už o tom. Tyto hovory se vedou ve všech lóžích, ale je třeba si uvědomit, že bratři zauímají v pracovním životě pozice, kde mají přístup k jinému druhu informací než běžný občan. Podle mě tento zinscenovaný terorismus slouží k tomu, aby lidstvo vyděsil a ono samo začalo volat po ostřejší kontrole.

K tomu bych ještě něco dodal: Na konci devadesátých let byla naše členská základna hodně velká, a proto v souvislosti s předpokládanými událostmi - jsme se všichni snažili zabezpečit sebe, své ženy, děti a rodiny. Proběhlo to ovšem poněkud jinak, než jsme čekali — o něco poklidněji, lidé jsou mírnější a žijí ve větší harmonii, než se předpokládalo. Dříve se bouřili kvůli každé nepřístojnosti, zatímco dnes už ne. Svědčí o tom i nedávná bankovní krize. Občany západních zemí to už vůbec nerozčiluje. Jsou už tak zklidnění, že mají své agrese pod kontrolou. Z tohoto důvodu nebude - jak se zdá - docházet mezi obyvatelstvem k žádným větším bombovým útokům nebo atentátům. Události, ke kterým dochází v muslimském světě, jsou jen těžce pochopitelné a z pozice atentátníků i smysluplné. Když se vyhodí do povětří ve středu davu lidí, koho přitom zabijí? Vlastní krajany! Nezabijí „kapitalisty“, své úhlavní nepřátele, kteří vpadli do jejich země a ničí jejich víru, ale vraždí své souvěrce! To přece nedává smysl!

Ano, ale my zde mluvíme o „zinscenovaném terorismu“, jak to potvrdil Nicolas Rockefeller. Bomby tedy neodpalují muslimové, ale tyto akce možná organizuje CIA nebo Mosad tak jako v případě 11. září 2001 v New Yorku. A pak to hodí na někoho jiného, například na Írán.

Myslím si, že se ještě něco blíží. Barrack Obama, nejlepší loutka iluminátů, jakou kdy měli, 14. dubna 2010 ve Washingtonu varoval: „Jestliže se všichni hlavní aktéři budou chovat jako doposud, pak je na 51 nebo více procent pravděpodobné, že se teroristům podaří v jednom z našich měst zapálit bombu.“

Vyloučit se to nedá. Bohužel k tomu nic víc nevím.

Doktor Day ve své přednášce mimo jiné uvedl, že klíč k vyléčení rakoviny je k dispozici v institutech a výzkumných laboratořích Rockefellerů, ale drží se v utajení. Také řekl, že se nebyvale rozmohou uměle vytvořené nemoci.

Ano, je to tak. Nemůžete chtít na jedné straně decimovat obyvatelstvo Země a na druhé straně je zase zachraňovat. To nejde. Mnoho dnes známých druhů rakoviny se vyvolává cíleně čili vědomě prostřednictvím přísad do potravin, ozařování a dalšími způsoby.

Doktor Day, jenž pracoval v druhé světové válce v oblasti manipulace počasí, řekl, že počasí lze využít při válkách nebo za účelem vyvolání sucha a hladomoru.

Ano, možné to je. Wilhelm Reich na počátku 20. století zjistil, že pomocí svých přístrojů (takzvaných cloud busterů - pozn. aut.) může ovlivňovat počasí. Kovovou trubku spojil pomocí pružné kovové hadice s vodou a na zatažené obloze se najednou objevila modrá místa. Také dovedl v období delšího sucha přivolat déšť. Pokusy prováděné v Libanonu v letech 2005 až 2009 dokazují, že tímto způsobem lze zavlažovat i poušť. Wilhelm Reich byl kvůli své vědecké činnosti zatčen a zemřel v USA ve vězení.

Nové metody ovlivňování počasí pracují s vlnami extrémně nízké frekvence (= anglická zkratka ELF). Tyto vlny se vyskytují v oblasti Schumannovy rezonance* a mají schopnost také vnikat hluboko do Země. Často se využívají ve vojenství. S pomocí těchto frekvencí lze také ovlivňovat počasí a říká se, že během druhé světové války Rusové pomocí ELF vln způsobili fenomén El Niño. Jde o klimatickou anomálii, jež se odehrává nad Pacifickým oceánem a má vliv na světové klima.

Je jisté, že člověk může řídit a ovlivňovat počasí. Ke spektru možností patří i chemtrails.**

Dalekosáhlé následky už si každý domyslí sám.

* *Schumannova rezonance je frekvence, ve které kmitá elektromagnetické pole nad zemským povrchem pod ionosférou. V roce 1957 je doložil německý vědec W. O. Schumann. Někdy se této frekvenci říká tlukot srdce Země planety a je spojována s léčením, duchovní transformací a zrychlováním času - pozn. Překl.*

** *Chemtrails jsou stopy podobné běžné kondenzační stopě, kterou za určitých podmínek zanechávají trysková letadla. Má se za to, že slouží k ovlivňování počasí - pozn. překl.*

Slyšel jste něco o tektonické zbraní? Nikola Tesla už roku 1898 v New Yorku pomocí malého přístroje rozpohyboval výškový dům. Americká armáda měla prý tuto technologii napodobit a používat. Vypadá to, že se jim to také podařilo — tedy pokud můžeme věřit bývalému japonskému ministru financí Takanakovi, který na otázku, proč Japonsko svěřilo kontrolu nad svým finančním systémem skupině amerických a evropských oligarchů, odpověděl: „Japonsko bylo ohroženo tektonickou zbraní.“

Nebyl to jediný vysoce postavený politik, který něco podobného vyslovil. Venezuelský prezident Hugo Chávez ve vysílání ViVe TV uvedl, že Spojené státy disponují tektonickou zbraní, s jejíž pomocí vyvolaly zemětřesení na Haiti. Je přesvědčen, že USA stojí za zemětřesením v Kalifornii 9. ledna 2010 a v Číně 7.8. 2008.

Když si uvědomíte, jak slabá a citlivá je vnější vrstva naší Země, musí vám být jasné, že i nejmenší zásahy mohou mít ničivé následky. Seismologické stanice dovedou zachytit otřesy vzdálené spoustu kilometrů. Také víme, kde má Země svá citlivá místa. Při hledání ropy se umělá zemětřesení běžně vyvolávají, jde však jen o nepatrné pohyby.

Po technické stránce však není žádný problém vyvolat i velmi silné zemětřesení s

ničivými účinky na okolní krajinu. Lidé a národy žijící v potenciálně nebezpečných tektonických oblastech jsou přirozeně postiženi více než ostatní. Pokud člověk něco potřebuje, využije všechny možné i nemožné prostředky, aby dosáhl svého. Je proto dost dobře možné, že některé státy jsou takovýmto způsobem vydírány. Nelze to sice nijak dokázat, ale pravděpodobnost, že už k něčemu podobnému došlo, je velká.

Co víte o plánované třetí světové válce? Albert Pike, jenž zastával vysoký post v jižní jurisdikci starého a přijatého skotského ritu v Severní Americe, napsal ve svém dopise z 15. srpna 1871 Mazzinimu: „Zaplavíme společnost nihilisty a ateisty a vyprovokuje nenásilný společenský rozvrat, který všem národům jasně ukáže vliv absolutního ateismu, původce hrůz a krvavých nepokojů. Občané pak budou nuceni postavit se proti menšině revolucionářů a tyto ničitele civilizace vyvraždit. Většina lidstva, která je věřící, však nenajde v křesťanské víře naplnění, zůstane bez orientace a znepokojeně, bez jasného cíle začne hledat jiný ideál, kterému by se kořila. Pak bude lidstvo zralé přijmout ryzí světlo Luciferova učení, jež konečně bude moci být veřejné. Předcházet tomu budou všude reakcionářská hnutí, jež vzejdou z ničení křesťanství a ateismu.“^{4,6)}

V tomtéž roce Pilce a Manzzini vyvinuli plán, jak pomocí třech světových válek rozpoutají všude násilí. Na cestě k novému světovému řádu měla být zinscenována první světová válka, aby se carské Rusko jako „obětní beránek“ dostalo do rukou řádu bavorských iluminátů a ti pak mohli šířit své cíle po celém světě.

Dbr. 38: Albert Pike

Druhou světovou válku měl rozpoutat manipulovaný konflikt mezi názory německých nacionalistů a politických sionistů. To mělo přispět k rozšíření ruského vlivu a založení státu Izrael. Třetí válka měla podle plánu, vyplynout z názorových neshod vyvolaných mezi sionisty a Araby a tento konflikt se měl rozšířit po celém světě.

Součástí plánu třetí světové války bylo opět vypustit do světa nihilisty a ateisty a zahájit společenský převrat doprovázený nebyvalou brutalitou a krutostí. Po zániku křesťanství a ateismu pak mohli konečně zavést luciferskou doktrínu, čím by se, jak praví staré přísloví, zabily dvě mouchy jednou ranou. Naplní se tento plán?

To je těžké říct. Jak jsem již uvedl, sám do toho nejsem přímo zapojen, ale lze se domnívat, že se plán plní. První dvě světové války proběhly a třetí, jak sami vidíme, je na cestě. Konflikt Izraele s arabským světem je vyvolán cíleně.

Nesmíme však také zapomenout, že tyto výroky jsou staré sto let. Dnes existují zcela jiné zbraně, jiné předpoklady, okolnosti i možnosti. Proto stále existuje také plán B nebo C pro případ, kdyby první nefungoval.

Jaký máte názor na hysterii, jež v posledních letech panuje okolo změn klimatu? Často se mluví o „klimatické lži“.

Vzniklo to na ministerstvu propagandy současného vedení války. Původcem je skupina lidí s celosvětovým působením, která je už mezitím známá. Fakt, že prezentace globálního oteplování se zhoubnými následky pro lidstvo jsou holé lži, zná hodně lidí, ale stále ne všichni! Většina má za to, že opatření proti hrozícímu

oteplování jsou smysluplná a nutná. Jsou ochotni tuto myšlenku finančně podporovat, popřípadě se omezit. Tentýž fenomén můžeme vysledovat i v každé formě ochrany životního prostředí.

Dříve vládcí světa lidi nemilosrdně a otevřeně k placení nutili. Dnes se o to snaží šikovnějším způsobem — skrze strach od nás získávají dobrovolné finanční příspěvky. Je to tak daleko, že vnučováním emisních poplatků lze utiskovat a vydírat celé státy. Důležité při těchto snahách je to, že máte na své straně i veřejné mínění. Zatím co Fridrich Veliký ještě prohlašoval, že „*můj národ mě nesmí milovat, on se mě má bát*“, dnes se dají celé národy podmanit (manipulovanou) láskou ke své vládnoucí elitě tak, aby s pochopením přijaly jakékoliv její jednání.

V podstatě jde pouze o vydírání, obelhávání lidí, kteří však mají přitom pocit, že se vše koná pro jejich dobro. To je skutečné umění. Platon kdysi poznamenal, že královské umění spočívá ve schopnosti vládnout nad svobodnými lidmi. Nemusím snad ani zmiňovat, že svobodnému zednářství se také říká „královská disciplína“.

Znáte osobně zednáře, kteří „drží v rukou“ osud světa?

Ano, znám, ale nesetkávám se s nimi často. Jsou to velmi příjemné osoby, mají skutečně obrovský vliv a dávají si záležet na tom, aby si vyslechly a zohlednily nejrůznější názory a postoje, protože činí rozhodnutí týkající se celé planety. Ale o tom nemohu mluvit.

Nemůžete říct ani něco málo?

Jsou to pragmatičtí lidé, kteří světové dění, politiku i hospodářství vnímají z pozice „*tvůrčího boha*“. Tento bůh dopouští na světě bezpráví, zločiny a perversnosti. Je to nutnost. Tito lidé rozhodují chladnokrevně a pragmaticky, a dokud nejsme na jejich místě, jen stěží je můžeme pochopit. Uvedu příklad — iluminát by například řekl: „*Na světě jsou lidé, kteří zneužívají děti. Osobně to nepovažuji za správné, ovšem fakt je ten, že vždy existovali a i nadále budou. Nechme to tedy být, zabránit tomu nejde, protože v celosvětovém dění jsou tyto věci pevně dány jakousi nutností - karmou, osudem, předurčením či naprogramováním. Patří to k životu.*“

Znají tito lidé program směřující k nastolení světového řádu?

Program se utváří sám od sebe, jen je třeba vědět, jak se mění a jak jej lze přizpůsobit novým okolnostem. Není na světě člověk - samozřejmě až na výjimky - jenž by jen tak u stolu něco vymyslel a vzápětí to i zrealizoval. Někteří lidé jsou však schopni vnímat duchovní proudy, rozpoznají, co se bude dít, a snaží se tyto procesy optimálně kanalizovat a humánně řídit a směřovat.

Musíte být připraven přijmout každou změnu - to je program. Nevymyslel jej, nevypracoval a ani jej nerealizuje žádný lidský mozek. Je to předurčení, jež vychází z univerzálního cyklu. Někteří si to uvědomili a rozpoznali jej, jiní se zase hodí na to, aby tyto procesy řídili. Neznamena to však, že jsou to bezcitní jedinci, oni takoví nejsou, ale jsou velmi pragmatičtí.

Víme, že všechno, co se dnes na světě děje, je psáno ve Starém a Novém zákoně. Ilumináti, zednáři nebo jiné organizace jsou jen asistenty při plnění velkého plánu.

Znáte jistě Carla von Weizsäckera, který se během druhé světové války podílel na vývoji atomové bomby. V roce 1983 zveřejnil knihu s názvem Der bedrohte

Frieden (= Ohrožený mír), v níž nejenže předpověděl zánik sovětského komunismu, za což se mu tehdy vysmívali, ale uvedl zde i jiné prognózy ohledně naší budoucnosti. Cituji nyní z německé tiskové agentury a časopisu PHI (- Politische Hintergrund-Information = Informace z politického pozadí):

1. Počty nezaměstnaných dosáhnou po celém světě netušených rozměrů.
2. Platy klesnou na historické minimum.
3. Sociální stát zanikne státním bankrotem, jako první odpadnou důchody. Spouštěčem bude globální hospodářská krize obrovských rozměrů vyvolaná spekulanty.
4. Zhruba dvacet let po rozpadu komunismu budou lidé v Německu opět umírat hlady.
5. Na celém světě dramaticky stoupne nebezpečí občanských válek.
6. Vládnoucí elita bude nucena udržovat si soukromé armády pro vlastní ochranu.
7. Pro zajištění své nadvlády vytvoří tyto elity státy s totální kontrolou a zavedou celosvětovou diktaturu.
8. Oddaní přísluhovači této finanční šlechty budou zkorumpovaní politici.
9. Kapitalistický svět bude podporovat nárůst nacionalismu (fašismu) doposud nevídaných rozměrů jako obranu proti případnému vzestupu komunismu.
10. Aby si elita udržela moc, zredukuje obyvatelstvo planety na minimum. Dosáhne se toho uměle vyvolanými nemocemi (biozbraně), hladomorem a válkami. Jako důvod poslouží fakt, že většina lidí nebude schopna financovat vlastní stravu. Mocní budou nuceni zavést nouzová opatření, aby zabránili vzniku obrovského konfliktního potenciálu.
11. Pro udržení moci a nerostného bohatství budou velmoci vést války za použití zbraní hromadného ničení.
12. Po zániku komunismu lidstvo zažije nejbezcitnější systém pohrdající lidmi — svůj Armagedon. Systém, jenž je zodpovědný za tento zločin, nese název „nekontrovaný kapitalismus“.

Von Weizsäcker to napsal před osmnácti lety a většina toho se již vyplnila, případně se plní. Autor sám o své knize, kterou označil za své poslední velké dílo, prohlásil, že ji „*lidé s jistotou nepochopí, a tak věci naberou spád*“.

O německém národu nemluvil zrovna vybíravě a označil jej za „*typického příjemce rozkazů, bezvýhradně poslušného vůči vrchnostem a neuvyklého přemýšlet, který se chová hrdinsky před nepřítelem, ale úplně mu chybí občanská odvaha (...)* Typický Němec se brání teprve tehdy, až už nemá nic, co by stálo za obranu. Pokud se však probudí ze spánku, všechno ve slepém hněvu zničí - dokonce i to, co by mu ještě mohlo pomoci.“

Kolik je mezi ilumináty Němců? A jakou roli hraje Německo ve světě?

Němci bezesporu převezmou vedení jako myslitelé, protože je k tomu předurčují jejich schopnosti nebo chcete-li, vyplývá to z genetického programu tohoto národa. Německo sedí odnepaměti u kormidla světové politiky a zůstane v této rozhodující pozici i nadále. Určitě tam nemusíte hledat Konžany nebo Kurdy. Stačí jen pozorně sledovat dění — jazyky, kterými tito lidé mluví, nebo jména, jež nosí, nejsou podstatné. Pokud byste však měl příležitost rekonstruovat původ historických vůdčích postav, byl byste překvapen, kolik příslušníků německého národa se podílí na rozhodování celosvětového významu. Například tři z nejmocnějších rodin světa

jsou německé — jde o Windsorskou dynastii, dříve známou pod označením Saskokobursko-gothajská, pak o Rockefellerů, jejichž předek Johann Peter Roggenfeller narozený v Altwiedu na počátku 18. století vycestoval do USA a usadil se v Germantownu v Pensylvánii, a za třetí je to rodina Rothschildů, již pocházejí z německého Frankfurtu.

Jak je to možné? Co s tím mají Němci společného?

Jestliže pozorně vnímáte svět, jeho přítomnost i historii, je nápadné, že téměř všechno, co dnes hýbá světem, má svůj původ v Německu: klasická hudba, motory (wankelův, ottův, dieselový), chemie, fyzika, filozofie, sport, vynález faxu, satelity, cesta do vesmíru, létající talíř, atomová bomba, nukleární fyzika, džíny, značky Adidas a Puma, uzeniny a tak dále. Jména jako Martin Luther, Einstein — za vším jsou německé geny. Z části k tomu lze připočítat i Rakousko a Švýcarsko.

Němci mají jistou schopnost, jež je odlišuje od jiných národů. Po druhé světové válce se však jejich národní povědomí ve vztahu k severským národům potlačovalo.

I dnes je Němcům prikazováno, co a jak si mají myslet, a z velké části to také funguje. Přesto je schopnost regenerace tohoto národa pozoruhodná. Takové úspěchy ve všech oblastech života vyvolávají samozřejmě závist a nenávisť ze strany jiných národů. Němci jsou pro své mimořádné schopnosti a specifika světem uznáváni a oceňováni, což však neznamená, že jsou také oblíbení. Spíše pocítují od jiných závist a zášť než přátelství a lásku.

Už jsme zmínili pojem pokrevní linie. Velmi mnoho lidí se zabývá pokrevními liniemi francouzských a anglických šlechtických domů, linií Ježíše a Máří Magdalény či původem egyptských králů.

Kdo však ví něco o pokrevní linii německých předků? Každý výzkum věnovaný této problematice by byl potlačen hned na počátku. Odkud tedy pochází tento úspěšný, nenáviděný národ odolný vůči všem snahám, které by jej chtěly vyhubit? Co bylo předtím, než Karel Veliký krutě a násilně pokřesťanštil celou Evropu? Kdo tuto zemi udržuje pod kontrolou? Ve škole se nic takového nedozvíte. Na druhou stranu je podíl lidí ryze německého původu stále menší. Němečtí zednáři se těmito tématy intenzivně zabývají a neberou si žádné servítky.

Existuje skutečně plán, jak Němce navždy vyhubit, je to však pouze produkt ustrašených mozků. Každopádně to potrvá ještě několik generací, než skutečný německý duch znovu povstane ve své původní podobě, k čemuž nemusí nutně dojít na německé půdě. Němci se musí umět potýkat s nenávisť okolního světa a naučit se s ní zacházet.

A o tom se bavíte v lóži?

Samozřejmě, kde jinde bychom se o tom mohli bavit? Zajímavé je také to, že většina nositelů Nobelovy ceny jsou Židé. Nejde o hebrejské Židy, ale o východoevropské Aškenázy. Pokud bychom se na to podívali s mírným odstupem, dá se vysledovat i jejich společný původ.

V naší lóži o tom hodně diskutujeme. Je přece zajímavé, že na jedné straně mají židovské rodiny velké podíly na světovém bankovníctví nebo v oblasti médií a literatury a na straně druhé Němci vynikají v praktických oborech. Namísto odlišností bychom podle mě měli hledat to, co nás spojuje.

Řekněte nám prosím něco k mikročipům.

Toto opatření se už realizuje. V zásadě nejde o nic, co by tu už nebylo — například maltézský pas. Jeho majitel je nejsvobodnější člověk na světě a může dělat v podstatě všechno. Je občanem nezávislého státu bez vlastního území, a přesto je jeho domovem celý svět. Tato privilegia se přenesou na čipy. Odpovídá to dnešním časům, abychom namísto pasů nebo - jako kdysi - povolení od krále použili něco, co je přiměřené naší době. Nepovažuji to za nic zvláštního.

Také si necháte implantovat čip?

Samozřejmě!

Jaký čip si zvolíte, budete-li mít na výběr?

Je velmi pravděpodobné, že čip typu A nedostanu. Není to v mém zájmu a ani nutné v oblasti, kde působím. Jsem jen pouhý nástroj, ne ten, kdo rozhoduje.

Proč je nutné, aby existovala jednotná světová měna?

Snahy o zavedení jednotné měny trvají už delší dobu a ztroskotávají pouze na míře tolerance různých národů. Angličané přijmou světovou měnu jako poslední, protože jsou vázáni tradicí a nechtějí se vzdát své libry. Globální měna však již dlouho existuje v oblasti účetnictví. Rozdílné formy a názvy peněz nejsou podstatné. A člověk se přizpůsobí — i Němci si zvykli, že nemají marku, a teď automaticky platí eurem. V jednotném světovém měnovém systému se účtuje už dlouho; platí zde jiné účetní jednotky a je to odlišné od toho, jak vnímáme peníze my. My běžní občané nemáme ani ponětí o tom, co peníze vlastně jsou.

Víte o nějakém datu, kdy se má přejít na bezhotovostní platební styk?

Názory na to se různí. Někteří lóžoví bratři říkají, že už měl být zaveden dávno, jiní tvrdí, že nespokojenost lidí je pořád příliš velká. Většina stále trvá na starých formách placení a nejspíš by ji rozhněvalo, kdyby fyzické peníze přestaly ze dne na den existovat. Realizovat se to mohlo už minimálně před deseti lety, ale pak se rozhodlo, že se bude postupovat pomalu. V této souvislosti bych chtěl ještě jednou zmínit morfogenetická pole — lidé k tomu ještě nejsou dostatečně otevření, a tak je třeba je ještě více zotročit a omezit jejich vůli, aby to šlo provést rychle. Ani bankovní systémy nejsou dostatečně sladěné a pohyb peněz mezi bankami je mnohem pomalejší, než se čekalo.

Znamená to, že to je pouze otázka času?

Ano, může se stát, že to bude velmi rychlé, ale dokud bude mezi bankami panovat taková nejednotnost, jako je tomu dnes, musíme si ještě nějakou dobu počkat.

Na internetové stránce www.hartgeld.com jsem našel zmínku o rozhovoru jistého podnikatele s jedním americkým profesorem, jenž přednáší na vysoké škole mezinárodního managementu, na téma Zánik eurozóny. Profesor na otázku, proč zánik eura trvá tak dlouho a jak je možné, že americký dolar ještě nepadl, odpověděl: *„Eurozóna je stále příliš silná. Momentální snahy vedou k ochuzení eurozóny, a zejména Německa. Záměrem je, aby po velkém krachu Němci nevyšli posílení a Amerika navždy neztratila svou pozici světové*

velmoci. Jakmile se toho dosáhne, nastoupí krach... To byl ostatně také důvod pro zavedení eura.“ Díváte se na to stejně?

Ano, je to tak. Jen nesmíme ztratit cíl, kterým je světová vláda a jednotná měna. Euro, amero či jiné měny jsou pouhé mezistupně na cestě k jedinému globálnímu platidlu. Opět tedy zaniknou, což bylo předem naplánováno. Bývalý kancléř Helmut Kohl při příležitosti svých 80. narozenin uvedl, že evropské sjednocení a společná měna jsou „otázkou války a míru“. Nad tím bychom se měli zamyslet.

Přečtu Vám citát Thomase Jeffersona (1743-1826), jednoho ze zakladatelů USA: „Pokud americký národ svěří kontrolu nad vystavováním a tiskem peněz soukromým bankám, pak tyto instituce oberou lidi pomocí inflace a deflace o všechny jejich majetky a nepřestanou, dokud se jejich děti jednoho dne neprobudí bez střechy nad hlavou na světadílu, který dobyli jejich otcové.“ Co na to říkáte?

Je to tak. Skupina bohatých rodin ovládá svět prostřednictvím neexistujících peněz a bere si úroky za neexistující peníze.

Připomíná mi to výrok Henryho Forda, který roku 1920 řekl: „Vlastně je dobré, že lidé nerozumí bankovnímu a měnovému systému. Pokud by ho chápali, do zítřka bychom tu měli revoluci.“

Tento názor sdílel také Josiah Stamp, ředitel Banky Anglie (= Bank of England) v letech 1928-1941: „Moderní bankovní systém vyrábějí peníze z ničeho. Tento proces je možná nejpodivuhodnější kejklířský trik, který se kdy vymyslel. Bankovníctví se narodilo do Hříchu a zpychlo. Svět nyní patří bankéřům. Když jim jej vezmeš a necháš jim přitom moc manipulovat penězi, vytisknou dostatek bankovek, aby jej zase mohli koupit zpět... Pokud je o tuto moc připravíš, všechny velké majetky zmizí - stejně jako ten můj - což by bylo dobře, protože bychom pak žili v lepším a šťastnějším světě. Jestliže v tom však chcete pokračovat, zůstat otroky bank a platit za své vlastní otroctví, pak nechte bankéře dál tisknout peníze a dohlížet na poskytování půjček.“

Ano, jak již bylo řečeno, lidstvo je ovládáno pomocí peněz. Znáte slavný citát sourozenců Rothschildových z roku 1863? „Hrstka těch, kdo rozumí systému, bude tak závislá na prospěchu, který jim systém umožňuje, že z jejich řad nikdy nevzejde žádná opozice. A masa lidí, která není ve stavu to pochopit, ponese své břemeno bez jakéhokoliv reptání. A možná dokonce nebude ani tušit, že systém je nepřátelský vůči jejím zájmům.“ Tak svět funguje.

Kdyby jen lidé věděli, co se zde odehrává... Do jaké míry jste sám zapojen do nového světového řádu?

Během služby u policie jsem pracoval na bezpečnostních programech, jež jsou dnes rozšířeny po celém světě. Němci jsou totiž v celosvětovém měřítku špička v oblasti tajných služeb a špionáže. U policie v Německu máme skvěle fungující organizační struktury a systémy, jež se v nezměněné podobě používají také ve Spojených státech. A co dělají německá vojska v Jugoslávii, Afghánistánu nebo jinde na světě? Budují tam policejní organizace. Je to umění, jež dovedli k dokonalosti — vytvářejí mechanismy a struktury, které kontrolují, organizují a uspořádávají celé národy. Policejní program vytvořený v Německu funguje jako vývozní zboží pro celý svět.

Co s tím máte společného Vy?

Částečně jsem se přímo podílel na vývoji podobných mechanismů.

Jako policista?

Ano.

Nikoliv jako člen lóže?

Ne, jako člen lóže jsem s tím neměl nic společného. Jen mě překvapilo, že se mnohá setkání s vedoucími pracovníky policie konala v prostorech lóže. Tehdy jsem se nad tím nijak zvlášť nepozastavoval. Setkávali jsme se ve starobylé budově s řadou obrazů zednářských osobností a já jsem ve své naivitě ani nepomyslel na to, že rozhovory, jež se týkaly severního Německa a určitých sledování, se vždy konaly v soukromých domech nebo v budovách lóží, a ne na policejním inspektorátu, kde k tomu byl dostatek místností.

Byl jsem členem Mezinárodní policejní asociace, která je však také zednářskou organizací. Díky tomu jsem se účastnil podobných rozhovorů. Teprve na konci jsem zjistil, že po celé ty roky mě jen využívali — vybrali si mě, abych byl přítomen u určitých rozhovorů, kde jsme si vyměňovali názory, které se pak vyhodnotili.

Byl jsem a jsem i dnes pouhý nástroj. I já využívám jiné jako nástroje, aniž by o tom tyto lidé sami věděli. Není na tom nic špatného. Prostě když usilujete o nějaký cíl, vyhledáte si lidi, kteří dokážou v jeho intencích kreativně myslet, bez ohledu na to, odkud tyto osoby přicházejí.

Jaký smysl má multikulturní společnost, kterou zednáři propagují?

Naším heslem je „svoboda, rovnost, bratrství“, z čehož vyplývá, že také zednářství musí být multikulturní. Na druhou stranu má zednář silné pouto ke své vlasti. My multikulturní společnost nepropagujeme, ale tolerujeme.

Jaký je na to Váš osobní názor? A co si o tom myslí jiní vysoce postavení řádoví mistři?

Na multikulturalismus nemám žádný názor a podobné postoje považuji za uměle vytvořené a pokrytecké. Cením si přátelských vztahů mezi sousedy a jiné kultury respektuji a toleruji. To je také názor některých řádových mistrů, alespoň pokud jde o rytířský řád.

Stejný názor mají všechny lóže?

Ne. Například španělské nebo italské lóže jsou zaměřené velmi nacionalisticky a žádné míšení kultur si nepřejí — podobně jako staré pruské lóže, které se nyní v Německu dostávají do popředí. Myšlenka multikulturnosti pochází hlavně z anglických a amerických lóží.

Je možné, že prvně zmiňované lóže jsou více oddané křesťanské myšlence?

Pojem „křesťanský“ nelze přesně definovat; vypovídá něco o celkovém postoji, o

ctnostech, o lidskosti, příslušnosti k jistému národu, schopnosti regenerace a schopnosti řídit svět. Některé národy jsou nadřazené jiným a k nim patří severské národy. Toto přesvědčení zastávají pruské lóže, jež mají blízko k Francii a mnohem méně jsou nakloněné Anglii.

Proč má Turecko vstoupit do EU?

Aby byl ještě větší chaos.

**Vural Óger, známý turecký podnikatel v cestovním ruchu, majitel německého pasu a bývalý unijní poslanec za SPD (= Sociální demokracie Německa), v roce 2004 uvedl v deníku Hurriyet: „V roce 2100 bude v Německu žít 35 milionu Turků. Počet německých obyvatel bude asi 20 milionů. (...) To, co začali Turci v roce 1529 při obléhání Vídně, dokončíme my s pomocí našich silných mužů a zdravých žen.“
*Dojde k tomu?***

Doufám, že ne.

Při setkání řadových mistrů, jež jsem se zúčastnil v roce 2009, se velmi kriticky mluvilo o mladých migrantech. Představuje islám sám o sobě problém?

Nejde v o islám samotný, protože zednářství se vůči němu nijak nevyhraňuje a akceptuje jej; to se ostatně týká všech ostatních náboženských směrů. Problémem je spíše obrovské množství lidí, kteří zaplavují náš kontinent a zemi a jež nelze (a my je ani nechceme) začlenit. Mají jinou kulturu a v zásadě jsou pro naše národní povědomí, náš vývoj i to, jak pojmáme kulturu my, „nestravitelní“. Dokonce i generace již narozená v Německu je jiná než my; je ovlivněna dědictvím svých předků. Mají jinou mentalitu, jež neodpovídá tomu, co Němci považují za sounáležitou kulturu. V naší zemi i národu vždy zůstane něco cizího, ale trvale se to tolerovat nedá.

Jaký má tedy smysl a cíl směšování národů?

Nový světový řád mohou pohánět kupředu pouze stejně smýšlející lidé, kteří spolupracují. Jestliže se národy mezi sebou promísí, zhloupnou ještě víc a budou možná snadněji kontrolovatelné. Nebo budou ponechány svému osudu a promísí se později samy. Že to funguje, ukázal případ bývalé Jugoslávie. Byl to prosperující, politicky stabilní stát s úspěšnou ekonomikou. Pak tam stačilo „zasít“ semínko etnické nenávisti, načež se země sama zničila. Totéž se děje v africkém Súdánu. Není žádný problém zmanipulovat lidi tak, aby se pozabýjeli sami.

Praxe však ukazuje, že k míšení kultur nedochází. Není to ovšem zásluha Němců, ale samotných muslimských imigrantů, kteří zakazují svým dětem brát si křesťany nebo občany německého původu.

Podílejí se na tom obě strany. Turci pořádají nejrůznější akce, otevírají mešity a zvou do nich Němce, ale nabídka nebývá vyslyšena. Němec jen sotva půjde na nějakou tureckou slavnost — jednoduše proto, že kulturní rozdíly jsou příliš velké. K míšení v Německu nedojde. Tento plán iluminátům nevyjde. Turci se nikdy

nepřizpůsobí a na druhou stranu Němci je nikdy nepřijmou. Dokonce ani ve Spojených státech, jež jsou považovány za příkladnou zemi, to fungovalo jen několik desetiletí; v současné době žijí Hispánci, černoši, Číňané i bílí opět převážně odděleně.

Nedávno jsem byl na cestách v Botswaně, Namibii a Jižní Africe a dovolím si tvrdit, že současná situace s rasismem je podle mě minimálně tak špatná jako za vlády Nelsona Mandely.

A bude to ještě horší...

Jak se zednáři stavějí k židovství?

Až do nedávné doby podle zákona Velkolóže Německa nemohli být do řádu přijímáni občané židovského původu. Má to jeden prostý důvod: vzdělávací systém Řádu svobodných zednářů může být účinný pouze na křesťanském základě; není možné, aby se s ním ztotožnili nekřesťané, a proto se jejich členství předem vylučuje.

S výjimkou řádu se však může stát členem i Žid, pokud se ztotožní s obsahem a je přijat lóžovými bratry. Pokud se stávající členové vysloví proti němu, nemůže být přijat. V této věci zednáři nedělají žádné rozdíly. Židé však mají své vlastní lóže a je spíše nepravděpodobné, že by se o členství v zednářské lóži ucházel Žid.

Přejdeme na téma drogy. Proč se vědomě šíří? A jakou roli zde hraje Česká republika?

Od ledna 2010 není v Česku trestně stíháno držení drog v „malém množství určeném pro vlastní potřebu“. Marihuana, extáze (= MDMA, pilulky nebo tobolky), kokain, heroin, amfetaminy a halucinogeny se mohou veřejně konzumovat. Je zřejmé, že určitá klientela tento „drogový ráj“ vyhledává. Tím se na delší dobu vyřešil problém Holandska a mezitím se budují v rámci Evropy nové zásobovací cesty. Je třeba se na to dívat velmi pragmaticky: v Evropě se denně zkonsumuje obrovské množství omamných látek a tomu je třeba přizpůsobit zásobování. Na americkém kontinentu je to z větší části v režii tajných služeb. Evropa je na tom stejně, protože vlády mají na kontrolovaném šíření drog zájem. V oběhu je přitom velké množství peněz, jež nelze kontrolovat. Legální konzumace drog v Česku dokazuje fakt, že evropský obchod s drogami se nově buduje a loutkové evropské demokracie musí tuto politiku následovat. Na jedné straně jsou programy pro boj proti drogové kriminalitě, na straně druhé výroba drog nikoho nezajímá, jak je možné, že Německo posílá do Afghánistánu tisíce svých vojáků, aby tam hlídali maková pole?

Proč se tedy konzumace drog podporuje?

Aby se lidé zklidnili. Užíváte-li drogy nebo sedíte u počítače, nebouříte se. Nehrozí žádné revoluce. Masy se dnes zklidňují pomocí fluoru, alkoholu, drog, televize nebo internetu. Rozhlédněte se kolem sebe a uvidíte lidi přikované k obrazovkám. Vezměte si pořady typu hledání superstar, nejrůznější talkshow nebo seriály! Pro každého se něco najde, a tak dav zůstává doma, nevychází do ulic a nebouří se.

Úkolem jakékoliv vlády nebo panovníka je zařídit, aby národ byl spokojený. Ten mu pak bude oddaně sloužit a systém funguje. Jestliže vedete nějaký spolek, firmu či národ, pořád jde o totéž. Vhodným prostředkem k uspokojení lidí jsou známé chléb a hry — a omamné látky.

Alkohol a cigarety jsou legální drogy. Nelegální je hašiš nebo marihuana čili konopí, o němž se říká, že je to vlastně lék. Je kdekoli v dispozici, je levný a mohl by pomoci řadě lidí, ale farmaceutický průmysl by na tom nic nevydělal.

Na druhé straně jsou kokain a heroin, které ničí spousty lidských životů. Pokud jsou ovšem podávány v čisté podobě a konzumovány uvědoměle, mohou člověku pomoci zvládnout stresové situace a jasně myslet.

V politice a hospodářství se konzumuje hodně „dobrého“ kokainu. Je k dispozici všude tam a tehdy, kde se činí důležitá rozhodnutí. Jestliže osoba nebo skupina rozhoduje o osudu velkého množství lidí, je třeba vytěsnit trému i emoce a uvolnit se, k čemuž kokain velmi dobře poslouží. I přesto budete moci jasně uvažovat a moudře rozhodovat.

Z toho důvodu (ale také z mnoha dalších) mají vlády zájem na tom, aby byly široké masy obyvatelstva spolehlivě zásobovány. S pomocí omamných látek mohou být nižší vrstvy povolné nebo je lze úplně „vyřadit z provozu“.

Američan George Green tvrdí, že když pracoval v 70. letech ve finančním sektoru, byl pozván k setkání mocných osobností z politického a ekonomického života do Aspenu ve státě Colorado. Vzal s sebou i své dvě dcery, které mezitím lyžovaly a přišly později. Na setkání, jež se mimo jiné zúčastnil také Ted Kennedy, se Greena ptali, jestli se nechce stát finančním poradcem příštího prezidenta. Na jeho otázku, kdo by to měl být, mu odpověděli: Jimmy Carter. Carter byl tehdy zcela neznámý muž a působil jako demokratický guvernér v Georgii. Green na to řekl, že sám je republikán. „*To není problém, dohlížíme na vás oba,*“ dostal odpověď.

Ted Kennedy mu prý popisoval, jak pak bude báječně vydělávat, může podnikat exkluzivní cesty a poznávat příjemná děvčata. V tom okamžiku do místnosti vstoupila jedna z Greenových dcer, načež Kennedy - jemuž se očividně zalíbila - podotkl: „*Tu bych chtěl do postele.*“ George Green prohlásil, že to je jeho dcera a že je jí teprve čtrnáct roků. Kennedy na to prý odpověděl, že je mu to jedno...

To byl důvod, proč se George Green rozhodl své zážitky zveřejnit; nechtěl s těmito lidmi mít nic společného. Zmínil také, že se setkání účastnil i bývalý kanadský premiér a všude kolem ležely misky s bílým práskem, kdyby měl někdo z hostů chuť...

Jak už jsem říkal, během služby u armády a policie jsem vykonával speciální úkoly. Nešlo pouze o převoz „nejrůznějšího zboží“ na Blízký východ, ale i o drobné kurýrní služby. Byl jsem tehdy mladý a nijak zvlášť důležitý, ale měl jsem přístup do společnosti, jakou popisuje pan Green. Víím, že to tak chodí. Byl jsem v soukromých pokojích politiků i při kabinetních zasedáních a všude se pokaždé a zcela otevřeně šňupalo. Je to tak: lidé z ekonomických a politických kruhů si vedle společnosti dam dopřávají i drogy. Zkrátka to k tomu patří. Morálka a etika ve smyslu, jak je známe my, zde neplatí. Zvláštní je, že tito lidé neznají pocit hříchu a ani je netrápí, že by se dopouštěli nějaké křivdy. Jednou jsem se bavil s člověkem, který si užíval s mladým děvčátkem, což se mi neuvěřitelně přičilo. Vytkl jsem mu to, ačkoliv mi to moje postavení absolutně nedovolovalo a tehdy mě to mohlo stát místo. A on mi na to odpověděl: „*Proč? Vždyť za to platím!*“

Je to k nevíře, že ano? Lidé tohoto typu nemají absolutně špatné svědomí nebo pocit, že by dělali něco špatného. Je to fenomén. Kdo nemá pocit špatného svědomí, nemá ani hřích. Kdo „nezhřeší“, nemá pocit viny. Tak to vnímají zednáři.

Podle zákona rezonance se přece člověku všechno vrátí.

Duchovní či univerzální zákon a luciferský princip, jak jej známe my zednáři, ovšem funguje poněkud jinak, a v tom je rozdíl. V trestním právu existuje pojem nulla poena sine culpa, což znamená, že žádný trest není bez viny. Pokud ve Vás určitý skutek nevyvolá pocit viny, pak jste nevinní. Nestihne Vás trest, ale je možné, že se Vás událost dotkne emocionálně.

Přesně to tím myslím. Ovšem zákon rezonance a rytmu vyžadují, aby se mi všechno v životě vrátilo nezávisle na tom, jestli se cítím vinen, nebo ne. Mohu se přitom cítit nevinný, a přesto se po několika letech mohu ocitnout v podobné situaci a najednou se ve mně ozve špatné svědomí.

Sám s tím mám zkušenost. Kdysi jsem se dopustil jedné hlouposti a neměl jsem přitom vůbec pocit, že jsem se provinil. Vše bylo v pořádku tak, jak se to stalo. Dostalo mě to pak jindy — ocitl jsem se v situaci, kdy jsem stál tvář v tvář tomu, co jsem kdysi provedl. A tak to chodí — ať již jde o dobré, nebo špatné skutky.

Ano, v tom Vám dám za pravdu. Princip rytmu funguje skutečně tak, že jsme v průběhu života několikrát konfrontováni s určitým tématem. Často si přitom uvědomíme, že jsme poprvé nejednali zrovna správně.

Když si pak člověk uvědomí, že se dopustil křivdy a jinému ublížil, pak do hry vstupuje karma — nastaví nám zrcadlo formou podobné události.

Ano, také si myslím, že nakonec tomu nikdo neunikne.

Ještě bych se chtěl krátce vrátit k onomu muži s děvčátkem: nikdo zde netrpěl, nešlo o dramatické znásilnění, ale v pořádku to také nebylo.

V životě existují určité zákonitosti: když někomu sloužíte za peníze, musíte své úkoly plnit. Na jedné straně je povinnost, na druhé straně loajalita — vztah zaměstnance a zaměstnavatele. Sám jsem nikdy v životě nezastával vyšší funkce, vždy jsem ale byl v kontaktu s lidmi ve vysokém postavení.

Věnujme se nyní hudbě. Jaké účinky mají heavy metal nebo hard rock?

Hard rock a heavy metal byly sponzorovány. Měly se rozšířit po celém světě, ohlupovat mládež a vyvolávat agresí. Tato hudba se intenzivně zavrtává do podvědomí a způsobuje v něm určité změny. Stejně je to ale i u jiných typů moderní hudby jako například u hip-hopu. Podívejte se, co to dělá s mladými lidmi! Celkově to ovšem nedopadlo tak, jak si někteří stratégové představovali, protože doba jejich vlivu na mladé lidi je krátká. Většina z nich propadne jejich specifickému zvuku a atmosféře jen na několik let a pak je konec, nemají zájem. Jsou však jedinci, kteří tomu zůstanou věrni po celý život, ale většina Evropanů poslouchá v pozdějším věku jiný druh hudby. Jak jsem řekl, není to nastálo. Zkrátka to nedopadlo podle očekávání stejně jako případ s AIDS.

Vzpomínám si, že když americká vojska zabrala Bagdád, pouštěla z reproduktorů heavy metal a šířila mezi lidmi pornofilmy.

Ano, je to způsob, jak okamžitě zničit staré a pevné sociální struktury. Je to levnější, než když rozdáváte lidem peníze. Za podobným konáním je určitý cíl. Vytvoří se

chaos a pak se vytvoří nové struktury, jež umožní zotročovat lidi novým způsobem. Podrobit si lid není vždy tak jednoduché, protože člověk má neuvěřitelnou touhu po svobodě a poznání, již je třeba bezpodmínečně spoutat. Pokud by se lidé mohli svobodně rozvíjet tak, jak je vytvořil Bůh, pak bychom tu měli jen samý chaos — tedy alespoň podle názoru těch, kteří lidstvo řídí. Vždy jde o to, jak udržet miliardové stádo v poklidu; je třeba je smysluplně zaměstnat. Když je jich mnoho, tak to nejde, a proto je třeba decimovat obyvatelstvo. Menší skupinku lidí lze řídit snadno, kdežto velké množství musíte nejprve utišit. Velké množství lidí mohou zklidnit také nemoci a poté je můžete ovládat.

Na světě je nás zkrátka příliš mnoho. Člověk je programován tak, aby se beze smyslu rozmnožoval, neboť tak byl vyšlechtěn: jako australští králíci. Nárůst jejich populace už nelze utlumit jen pomocí léků a chemických prostředků. Podobný problém je i s lidstvem, a zejména „světu neprospěšnými jedinci“, těmi, kdo neprospívají blahu Země. Proto je nutné tyto procesy regulovat, ale tak, aby si toho dav nevšiml. Lidi lze dobře ovlivňovat, když mají z něčeho nebo před něčím strach. Třeba však říct, že strach je energie, kterou nejsou ve všech případech schopni řídit ani vůdcové.

Mluvíte o decimaci lidstva — jak má proběhnout a kolika lidí se bude týkat?

Den redukce lidstva se blíží. Bude to něco podobného jako morová epidemie v 15. století a část Evropy i světa bude vyhlazena. Existuje více variant. Jednou z nich je i válka nebo nasazení chemických bojových látek. Mocné rodiny tohoto světa budou odpočívat ve svých podzemních městech (na Zemi je jich více než sto) a vyjdou teprve tehdy, až bude po všem. Pravděpodobně se to bude dít pomalu, projeví se to různě a kvůli špatnému zpravodajství se to lidé nebudou schopni vždy a všude na světě vnímat. Fakt je ovšem ten, že člověk není tak hloupý a bezmocný, jak by si možná mocipáni přáli.

Proto bychom všichni měli jednat uváženě a zodpovědně. Ti, kdo se dovedou zásobovat sami a žijí v malých skupinách, budou vůči ostatním ve výhodě.

Proč vlastně decimace?

Jak již bylo řečeno, lidský druh se příliš rozrostl. Rozumný a přirozený výběr lidské rasy je nemožný. Ti, kdo řídí náš svět, mají za úkol kontrolu populace na regionální a dnes už také na globální úrovni.

Kdybychom věřili Bibli a jiným náboženským knihám, pak bychom věděli, že Stvořitel dal člověku na Zemi úkol, který má splnit. Pokud se však podíváte na dnešní společnost, můžete o smyslu božského předurčení člověka úspěšně pochybovat. Lidské snažení určuje zejména chtíč a na prvním místě stojí uspokojování materiálních potřeb a tužeb. Současný člověk uspokojuje hlavně sám sebe a svůj život hodnotí podle míry zábavy, již prožívá. Všemocný Bůh, jak se dočtete z Bible, už jednou v historii Země podobné lidstvo jako naše dnes nechal jednoduše utopit.

Dnešní generace sedí u počítačů a uspokojení nachází ve virtuálním světě. Podobně jako sny se však i tento svět může stát realitou. Středověký člověk také skutečný svět považoval za klam a ten opravdový hledal v říši duchů. Ti na Západě, kteří sedí před monitory svých počítačů, nečinná a znučená individua, jsou však na tom evidentně mnohem lépe než jejich vrstevníci žijící ve třetím, čtvrtém nebo pátém světě. Kultura, kterou křesťanský Západ vytvořil, z větší míry zanikla. V našem moderním světě se pěstují potraviny, aby se z nich pak vyráběly pohonné látky — krmíme stroje, zatímco v jiných částech Země lidé umírají hlady! Děti a mladiství

tráví většinu svého času tím, že zabíjejí lidi v bojových počítačových hrách. Tyto věci se ukládají hluboko do podvědomí, proto už teď můžeme tušit, jaká budoucnost nás čeká. Roste tu celá generace chladnokrevných a duševně nemocných lidí, kteří se v příštích desetiletích nebudou schopni postarat sami o sebe ani o své staré a nemocné příbuzné. Zatím se tyto tendence týkají pouze mladých lidí západního světa, ale postupně se to rozšíří na celý svět, který po tomto nesmyslu dychtí. Stále více jsou dobrovolnými „oběťmi“ tohoto trendu i děti migrantů. Kdo pak zaopatří masy lidí neschopných života?

Čekají nás nepokoje, v nichž bude platit právo silnějšího a bezohlednějšího. Toto apokalyptické proroctví je už skutečností. Jestliže nepodlehnete internetu, současnému centrálnímu mozku lidstva, ve společnosti sotva přežijete. Na „netu“ je spousta způsobů, jak překonat nudu, a internet je také skladem a dodavatelem iluzí. Pokud se na věc podíváte pozorněji, zjistíte, že na uživatele internetu, kteří tam (vlastně) hledají upokojení, jsou kladeny stále vyšší nároky; neustále vznikají další a další nejrůznější omezení, čímž se vytvářejí závislosti.

Všechny otrokářské systémy začínají vládnout vizí nové, zdánlivé svobody a nekonečných možností. Využívají neutišitelnou touhu člověka po svobodě, aby mu pak nepřímo vnutily ještě větší nesvobodu. Je znepokojující, když pozorujete, jak obrovské masy mládeže slepě následují „kyber-krysaře“.

Zmínil jste, že případ s AIDS nefungoval, jak měl. Co jste tím myslel?

Nemoc AIDS byla myšlena jako prostředek ke zdecimování lidstva, cílem bylo vyhubit africký kontinent.

Z důvodů, jež mi nejsou známé, to nefungovalo nebo - přesněji řečeno - probíhá to příliš, příliš pomalu. Nyní se hledá jiné řešení, vyvíjejí se nové druhy nemocí a do určitých zemí se dodávají zbraně, aby se jejich obyvatelé mohli vzájemně vyvraždit. Z pohledu pánů světa jsou Afričané neužiteční příživníci, kteří nepřispívají k vývoji na Zemi. Všechno však jde příliš pomalu. Africký kontinent je mezitím beznadějně zadlužen — především na základě agitací Trilaterální komise a Mezinárodního měnového fondu. Je závislý na vedoucích státech světa tak, že už se z této situace nikdy nedostane. Je to velmi prosté: globální vládce zajímá pouze nerostné bohatství těchto zemí a místní obyvatelstvo jim stojí v cestě. Zájem na „vyplenění“ Afriky však nemají pouze americké a evropské vlády, ale především Číňané.

„Mezi řádky“ se sice od iluminátů a nového světového řádu distancujete, na druhou stranu však o nový řád usilujete. Mám tomu rozumět tak, že stavíte ilumináty a svobodné zednářství na rozdílné úrovni?

Hierarchicky stojí ilumináti nad zednáři — zednářství je výkonný nástroj iluminátů. Ilumináti jsou zase výkonnými nástroji duchovní sféry a řídí nejrůznější organizace a struktury.

Nad zednáři vysokých stupňů jsou zase martinisté — mimochodem i já jsem jedním z nich. Martinisté řídí hierarchii zednářů neoficiálně — jsou součástí hierarchie zednářství a současně (jako martinisté) pracují na věcech, kterými se nezabývá ani samo zednářství a ani nositelé jeho vyšších stupňů. Dá se říct, že se spíše blíží rosekruciánským a alchymistickým myšlenkám. Což znamená, že to, co zednářství - včetně vysokých stupňů - formuluje jako teoretický základ, uplatňují jiné organizace prakticky. Učení je třeba aplikovat a prakticky ho využít a použít: pouze rituály nestačí. Proto má v této souvislosti zvláštní roli hrabě Saint Germain. Více k tomu zatím nemohu říct.

Už Albert Pike řekl, že zednářství jako nástroj shromažďuje nejlepší mozky, které se zde tříbí a jež pak pokračují přes jednotlivé stupně hierarchie dál.

Zednářství funguje jako vzdělávací program a působí na miliony inteligentních lidí. Dá se říct, že je to jakýsi rezervoár duchovní elity, z něž jsou vybíráni pouze nejlepší z nejlepších. Většina zednářů není schopna dělat světovou politiku; to je výsada pouze těch nejlepších.

Součástí nového světového řádu je také světové náboženství. Jakou roli zde hrají zednáři?

Zednáři hledají něco, co odpovídá pojmu supreme being, Nejvyšší Bytí, který však není definován konkrétněji. Je to jakási nadřazená síla, pod níž si každý člověk nebo skupina může představit něco jiného. Jde o to, aby si náboženské skupiny (subjektivně) pro sebe nenárokovaly něco, co je všeobecně platné, a aby lidé spolu žili v míru i přes své odlišné vnímání a pojetí Boha. Zednáři to praktikují už několik stovek let. Nezáleží na tom, jakou víru který bratr vyznává. Stačí, když se shodneme na nadřazeném pojmu jediného velkého Stvořitele nebo Stavitele — pak nezáleží na tom, jaké víry kdo je. To je podle mě také předpoklad pro klidné soužití lidstva.

Má pro zednáře reinkarnace vůbec nějaký význam?

Ano, v tom smyslu, že vědomí či moudrost, již v sobě člověk nosí, nezaniká fyzickou smrtí, ale přenáší se do dalšího života. Myšlenka reinkarnace je obsažena v každém náboženství; v křesťanství v zázraku zmrtvýchvstání — to je také určitý druh reinkarnace. Hluboko ve svém nitru má každý člověk pocit, že se nějakým způsobem reinkarnuje.

Je reinkarnace také součástí globálního náboženství svobodných zednářů, nebo se s ní zde nepočítá?

Zednářství jednoznačně odmítá porovnání s jakýmkoliv náboženstvím. Globální náboženství (čili jednotný myšlenkový proud s konkrétním názvem jako například křesťanství) v tomto smyslu to nebude; to by ani nebylo možné prosadit. Lidstvo se však bude muset vypořádat s rozdílnými koncepty Boha, které se sjednotí v pojmu Nejvyšší Bytí.

Dostane svět vůdce? Nějakého Antikrista, nebo Maitréju?

Rituály řádu mluví o tom, že se v posledních stupních projeví vize nebeského Jeruzaléma. Ten je popsán i v Apokalypse: na konci věků, až bude Satan spoután, se něco stane a na Zemi bude seslán nebeský Jeruzalém, v němž má vládnout 144 000 vyvolených spolu s Bohem nebo beránkem. Každé náboženství prorokuje svou individuální variantu „konce všech věků“, kdy zvítězí jejich přesvědčení a lidé vedle sebe začnou žít v pokoji a míru — protože výsledkem snah všech vyznání je pokojné soužití všech obyvatel Země.

Čekají tedy na svého „mesiáše“, na světového náboženského vůdce?

Ano, říkají to všechna náboženství i nejrůznější jasnovidci. O příchodu světového

vládce mluvil také Edgar Cayce nebo Nostradamus. Lidé na něho čekají, a co očekávají, to také dostanou.

Aha, pomalu začínám chápat, jak ten „program“ funguje... Víte o tomto pánu světa něco konkrétního?

To co vykryštalizuje, bude pocházet z pokrevní linie Ježíše a Máří Magdalény, protože tato myšlenka je v současné době nejvíce přijímána. Pokud dnes určitý mocný rod hodnověrně prokáže, že existuje pokrevní spojení mezi Ježíšem, pánem světa, a tím, kdo se bude prezentovat veřejnosti, pak je téměř jisté, že se tato osoba bude těšit velkému uznání — jako král i velekněz současně. Světová vláda je naše budoucnost, protože demokracie už žádnou budoucnost nemají. Abych to však mohl dostatečně vysvětlit, musel bych to vzít ze široka.

Prosím, vždyt' proto tu spolu sedíme! Hraje zde důležitou roli Převorství síónské?

Je to organizace, jež vešla pod tímto označením do širšího povědomí teprve nedávno. Šíří program, jehož úkolem je i šíření křesťanství. Co se týče tohoto programu, vlastně ani není důležité, zda spolu Ježíš a Máří Magdaléna měli dítě; klidně to mohl být někdo jiný. Myšlenka možné existence Ježíšova potomstva se však celkem hodí a očividně je také úspěšná. A z tohoto důvodu je podporována.

Je vůbec jisté, že Ježíš měl ženu a děti?

Jsem přesvědčen o tom, že Ježíš potomky měl. Jako důkaz mi stačí dokumenty a ústní podání, která mám k dispozici.

Jeho osud zatím není určen pro širokou veřejnost, protože lidé jsou ještě pod silným vlivem klamného obrazu, jež po celém světě vybudovali křesťanští duchovní.

Kde se nachází hrob Ježíše a Máří Magdalény?

V průběhu uplynulých dvou tisíc let se ostatky uchovávaly na mnoha místech. Jedno z těchto míst by se mělo nacházet na území Francie, ale už několikrát bylo změněno. Existují jisté organizace, jež se o pozůstatky - tuto pokrevní linii a její odkaz - starají a uchovávají je. Jsou to romské a zednářské organizace, potom Převorství síónské, a hlavně martinisté, kteří řadu věcí řídí, a proto o tom také mám jisté informace. Pro budoucí světovou vládu je důležité, aby před lidi postavili živou bytost, jež je přímým potomkem Ježíše Nazaretského. Poměrně hodnověrně lze doložit, že mezi Ježíšem a Máří Magdalénou došlo ke spojení, a stejně tak lze doložit, že dodnes na světě žijí jejich potomci. Ježíš byl posledním židovským králem, proto by Židé mohli jeho případného potomka přijmout a uznat jako svého nového krále. U křesťanů by to neměl být problém a je pravděpodobné, že by ho mohli akceptovat i Zápaďané, již nejsou tak silně křesťansky vyhraněni.

Mělo by to tedy vypadat tak, že odněkud vzejde charismatická vůdčí osobnost, která bude široké veřejnosti prezentována jako potomek Ježíše a Máří Magdalény a bude přijata na celém světě. Cílem organizací, o nichž jsem mluvil, je ochránit tyto pokrevní linie a zachovat myšlenku jejich existence prostřednictvím příslušných spisů a jejich pozvolného odhalování. Čas nyní nazrál a lidstvo je připraveno tuto myšlenku přijmout a také akceptovat jednoho vůdce. Z tohoto důvodu jsme nyní v procesu, kdy se oslabují národní suverenity států a vědomí lidstva se připravuje na

širší spolupráci.

Aby se lidstvu mohl genetický původ nového vládce prokázat i vědecky, bude potřeba dodat ostatky Ježíše a Máří Magdalény, což se také stane. Duchovní příprava v rámci Evropy i mimo ni je už téměř u konce.

Z jaké rodiny by mohl pocházet?

Mnohé odkazuje na Habsburky. Řada lidí se shodne na tom, že by mohl pocházet také z dynastie Merovejců, kteří mají původ v člověku, jenž nebyl zplozen dvěma lidskými bytostmi, ale člověkem a Bohem, případně jinou duchovní bytostí. Stejným způsobem na svět přišel i Ježíš Nazaretský — tedy pokud se můžeme odkázat na Bibli. Ježíš představuje člověka i boží dítě zároveň. Mnoho křesťanů ho vnímá optikou trojjedinosti, ale tento pohled již není tak rozšířen, jako tomu bylo třeba ještě před sto lety. Moderní společnost se na to dívá poněkud kritičtěji, přestože je stále ochotna na tuto myšlenku přistoupit.

Jak může někdo vzejít ze spojení Boha a člověka?

Zplození Ježíše či událost, kdy se Marii zjevil anděl Gabriel, odkazuje na to, že se nejedná o pozemské bytosti.

V Novém zákoně se nadpozemské jevy zmiňují poměrně často; křesťanství se jich nezříká, protože to, co Bible označuje za anděly, jsou bytosti, jež nepocházejí ze Země; jsou tedy nadzemské nebo mimozemské. A když panna Marie otěhotněla s duchem, otěhotněla s nadpozemskou bytostí.

Josephu Smithovi, zakladateli hnutí mormonů, se zjeví dva andělé doprovázení jasným světlem. Vznášeli se před ním v běloskvoucích hábitech, diktovali mu různé texty a také mu prozradili, kde jsou zakopané zlaté cihly. Mohamedovi se zase zjevil anděl Gabriel. Podle mě to nebyli žádní andělé. Když v knize Genesis čtu, co všechno andělé dělali s pozemskými ženami, pochybuji o tom, že mohlo jít o duchovní bytosti.

Jsou-li ti, koho označujeme jako andělé, duchovní bytosti, pak by se museli nějakým způsobem zhmotnit, aby je člověk mohl vnímat. Poté se asi hmoty opět vzdají a zmizí do světa duchů. Bible to popisuje velmi často — například v souvislosti s Nefilimi nebo obry, Božími syny, kteří nejsou blíže popsáni. Moc nám to nepomůže, ale alespoň máme k dispozici příběh o Abrahámovi, kde se píše, jak k jeho stanu přišli muži, v nichž rozpoznal anděly. Vypadali jako lidé, a přesto cítil, že to lidé nejsou. Nějakou dobu se u něho zdrželi, něco snědli a vypili a pak zase zmizeli. Byly to nadpozemské bytosti: není přítom důležité, jestli přišly z nebe, nebo z jiné planety; v každém případě nepocházely ze Země.

Možnosti jsou dvě: mohly to být duchovní bytosti, jež dosáhly energetického pole Země a zhmotnily se do formy odpovídající pozemským podmínkám. O andělech nevíme skoro nic kromě toho, že jsou duchovní, a tedy energetické podstaty. Jsou pouze z energie. Vnímat je můžeme teprve tehdy, když se zhmotní.

Druhá možnost je, že to byly bytosti mimozemského původu, jež měly fyzické tělo, protože se mi nechce věřit, že anděl může jíst, pít a v případě Nefilima plodit děti. Fakt je ten, že skoro všechna náboženství vznikla na základě podobných andělských setkání. Proto se ptám: kdo jsou a jaký mají záměr? Jsou to naši přátelé, nebo si s námi nehezky zahrávají?

Tyto andělé a jiné mimozemské a duchovní bytosti můžeme vnímat na úrovni

podvědomí a přijímat od nich zprávy. Musíme však být velmi opatrní, protože ne všichni jsou „dobří“.

Jaká byla podle Vás role Ježíše?

Ježíšovým úkolem bylo rozšířit mezi lidmi nové postoje a představy, což se mu také podařilo. Představy a postoje jsou energetický jev s vlastní dynamikou, který lze také ovlivnit zvenčí skrze silné energetické vlny nebo modulací (= zde: modulace mění charakter původního signálu či informace - pozn. vyd.). Tak se může stát, že učení, které nese určitou výpověď svého zakladatele, mohou jeho vykladači zcela změnit. Původní Ježíšovo učení má dnes řadu výkladů a každý z nich má jiné příznivce. Skupinám, v nichž se tyto vyznavači sdružují, se říká sekty; z celého učení si vybraly pouze část, jež nejvíce odpovídá jejich citovému a duchovnímu vnímání. Přemýšliví a kritičtí lidé se však naopak budou neustále snažit, aby se dopátrali původní a celé pravdy.

Řekněte mi prosím něco o Merovejcích.

Zvláštností Merovejců je to, že sice jsou lidského původu, ale pocházejí z člověka, jenž vzešel ze spojení duchovní bytosti a člověka. Tohoto původu jsou izraelské kmene Dan a Naftalí. Pokud dobře znáte Bibli, můžete se toho dopátrat, ale jen tehdy, jestliže se intenzivně zabýváte i dvanácti izraelskými kmeny Starého zákona. Důležitou postavou je zde Bilha, Ráchelina služka, jež Jákobovi porodila syny Dana a Naftalí. Lidem, kteří se tím nezabývají, je ale těžké to vysvětlit několika větami.

Nedávno jsme se bavili o tom, že Ježíš také vzešel ze spojení pozemské ženy a Boha. Něco takového se podle Bible událo již dříve. V knize Genesis říká Eva: „*Porodila jsem muže s pomocí Pána.*“ V Bibli najdeme také zmínku o tom, že Boží synové s pozemskými ženami plodili děti. Není to tedy nic neobvyklého, že je lidská žena oplodněna duchovní nebo chcete-li mimozemskou bytostí a že z tohoto spojení vzejde bohočlověk.

Potomci těchto boholidí jsou obdařeni velkou přízní, ale na druhou stranu jsou i velmi ohroženi. V jejich okolí jsou vždy lidé, kteří pečují o jejich ochranu i ochranu pokrevní linie. Počínají si přitom velmi diskrétně a úspěšně odvádějí pozornost těch, kdo se ocitnou v přílišné blízkosti tajemství. Z toho důvodu je v oblasti takzvaných konspiračních teorií tolik odlišných pojetí. Některé z nich se velmi blíží pravdě, jiné zase mají pouze za úkol svést zvědavce na špatnou stopu. Takže ti, kdo „hledají“, by se měli snažit rozpoznat obě strany a patřit do okruhu těch, kdo „našli“. Zjevení či odhalení jsou možná jen v určitý čas a každému z nich předchází doba přípravy. Příchod Ježíše například připravoval Jan Křtitel. V budoucnu dostaneme odpovědi na všechny tyto otázky.

Mohl byste říct něco k templářským rytířům?

Bernard z Clairvaux kdysi řekl: „*Život je krásný, vítězství přináší slávu, ale ještě lepší je zemřít jako svátý. Kristův voják zabíjí bezstarostně a ještě klidněji umírá.*“ Templáře je nutné vnímat z tohoto pohledu — alespoň pokud je skutečně chcete pochopit.

Kolem roku 1120 Hugo z Payens (= Hugues de Payens) sestavil skupinu rytířů z Burgundska a Champagne, aby chránili poutníky na jejich nebezpečných cestách k posvátným místům. Král Balduin II. daroval Chudým rytířům Krista, jak si tehdy říkali, část svého paláce, který stál na základech Šalomounova chrámu. Na tomto místě

společenství postavilo svůj mateřský klášter a rychle získalo dobrou pověst, která se rozšířila až Francie. Někdy kolem roku 1126 členové nové organizace odcestovali za Bernardem z Clairvaux, aby ho požádali o pomoc s vypracováním řádových pravidel. Díky tomu měla hodně společného s pravidly benediktýnů a blížila se spíše mnišským než rytířským zásadám. Každopádně templáři nebyli mnišský řád, který se upsal ideálům křižáckých výprav, pouze svou formu postavili na mnišských zásadách. V roce 1128 byl nový řád církevně uznán na koncilu v Troyes. Bernard z Clairvaux se stal horlivým podporovatelem templářů a jeho spis *De laude novae militiae* (= Chvála Nového rytířstva) přiměl množství mladých evropských šlechticů, aby začali nosit bílý plášť s rudým křížem — nový řádový kroj.

Jak již bylo řečeno, templáři neměli žádné charitativní ambice. Byl to ryze vojensky zaměřený bojový řád. Málo známá je role, kterou na jeho počátku sehrálo knížectví Seborga. Kolem roku 950 hrabě Kvido přenechal benediktýnům z Lérinsu hrad a kostel svátého Michaela ve městě Ventimiglia včetně rozsáhlého území; v roce 1079 byla Seborga jmenována a vysvěcena knížectvím Římské říše a v roce 1118 se stala prvním a jediným cisterciáckým státem.

Největší tajemství templářských rytířů vychází z jejich jména: *Pauperes commilitones Christi templique Salomonici Hierosolimitanis* (= Řád chudých rytířů Krista a chrámu Šalomounova v Jeruzalémě); jako u zednářů se zde opět objevuje odkaz na Šalomounův chrám. Toto označení však v zednářství znamená mnohem více, než co uvádí Bible; ta chrám popisuje spíše skromně jen jako posvátnou budovu. Už jsem mluvil o jeho stavbě a zmínil několik zvláštností; důležité je, jak tato stavba funguje a jak je využívána.

V Bibli čteme, že Šalomoun pro chrám potřeboval devět úředníků. Také templáři začali své plány uskutečňovat v devíti rytířích a podobně u zednářů musí být při určitých rituálech přítomno devět bratrů. Důležitou roli zde hraje Saturn. Tyto i jiné poznatky templáři získali v Jeruzalémě. Ne nepodstatná je přitom skutečnost, že byli zasvěceni do tajemství Archy úmluvy. Její obsah a jeho správné využití dává zasvěceným obrovskou moc a vliv. Ve Starém zákoně je Archa úmluvy vnímána jako symbol přítomnosti Boha. Majitel předmětů obsažených v arše je tedy ve stavu působit jako Bůh, což templáři, respektive představení kláštera, dovedli. Z tohoto důvodu Jakub z Molay (= Jacques de Molay), poslední známý templářský velemistr, nemohl žádné tajemství vyradit, přestože ho vyslýchali a mučili. Žádné totiž nevěděli!

Povězte mi prosím něco o Arše úmluvy. Co v ní bylo? Lothar Góring ji popisuje jako devatenáct sarkofágů se spisy, které byly z Jeruzaléma převezeny do Francie na Mont Chauve.

Jsou v nich předměty, které lze využívat k výstavbě nových mocenských struktur. Opět se v této souvislosti vrací symbol Šalomounova chrámu. Příběh templářů dokazuje, že organizace, která vznikla údajně z ničeho, se během krátké doby mohla rozšířit a vytvořit mocnou strukturu. Templáři si říkali Řád chudých rytířů Krista a chrámu Šalomounova v Jeruzalémě, protože působili v blízkosti bývalého Šalomounova chrámu. Pochybuji, že se pojem „chrám“ vztahoval na nějaké konkrétní místo, kde „náhodou“ díky králi Balduinovi II. přebývali. Podle mě toto jméno přijali zcela vědomě, protože Šalomounův chrám je symbolem moci. Vládce chrámu je také vladařem lidstva a hmotného světa. Templáři dokázali díky znalosti tajemství Šalomounova chrámu ovládnout Evropu.

Znamená to, že ať už se v sarkofágech nacházelo cokoliv, právě díky nim se

stali nejbohatším spolkem světa?

Přesně tak. Spolu se schránkami se tajemství dostalo přes Středozemní moře do Evropy. Některé zednářské rituály a tradice zcela vědomě odkazují na přepravu moudrosti z Východu na Západ, přestože geograficky správně je to spíše z jihu na sever. Jde o to, že Východ byl centrem moudrosti a toto centrum bylo přesunuto přes Středozemní moře a jižní Francii do Skotska a odtud zpět do kontinentální Evropy. Ve schránkách se uchovávalo tajemství a v podstatě šlo o jakýsi druh knihovny. Neobsahovaly jen knihy a spisy, ale také řadu nejrůznějších předmětů. Tradičně se mluví o deskách zákonů s Desaterem, Áronově holi a misce s manou. Podle Bible byla archa úmluvy pro národ Izrael symbolem přítomnosti Boha. Jednou za rok směl velekněz vstoupit do nejsvatějšího místa chrámu, kde byla uložena, a tam se setkat s Bohem a promlouvat s ním.

V zednářských rituálech se často objevují nejrůznější podoby schránek, jež mají představovat archu úmluvy stejně jako schránky templářů. Na oltáři zednářského chrámu leží otevřená Bible, přes ni je položen meč a vedle stojí nádoba, ve které se mísí krev bratrů. Otevřená bible představuje kamenné desky se zákony, jež Mojžíš dostal od Boha. Meč symbolizuje Áronovu hůl a miska s promíšenou krví je symbolem sjednocení neboli grál (či mana). Tyto předměty jsou nesmírně důležité. Áronova hůl vykvetla přes noc, díky čemuž Áron dostal od Boha povolení k provedení svého úkolu. Desky se zákony jsou vnímány jako desetičlenný základ, ovšem ne jako pravidla chování nebo etickomorání kodex. To je klíč, a kdo jej rozluští, má moc.

Další předmět známe z legendy o svátém grálu, případně z jiných pověstí a pohádek. Původně se v misce sbírala každý den mana a uchovávala se ve svatyni. Miska tedy obsahuje božskou potravu. Tomu, kdo k maně nebo grálu najde cestu, se bude navždy dařit. Její tajemství lze stejně jako tajemství Áronovy hůlky či desek se zákony využít i dnes.

Uvidíte-li v lóži nebo v křesťanském kostele na oltáři otevřenou Bibli, nějaký protáhlý předmět a misku, pak to znamená, že je tam Archa úmluvy a místní zasvěcení jsou součástí této moci, protože vědí, jak funguje. To je symbolika a význam zednářského chrámu v křesťanských kostelech: jsou tam kněží, kteří o tom vědí. Samozřejmě existuje také řada „prázdných“ rituálů a slovních spojení, jež zúčastnění provádějí nebo vyslovují, aniž by znali jejich význam a účel, a proto nemohou být účinné. Na světě však pořád ještě žije dost zasvěcených, kteří to dovedou.

Kromě těchto tří předmětů existuje ještě řada dalších, jež se uplatňují v oblasti kontroly lidí - například jde o nejrůznější mapy a spisy. Z toho důvodu je úložišť více. Mnohé z předmětů vyzařují velkou energii, proto musejí být uchovávány v odolných kamenných schránkách.

Obr. 39 a 40: Pyramidový kámen z ekvádorské džungle byl objeven zhruba před

třiceti lety. V horní části se nachází vševidoucí oko, stejně jako je tomu u jednodolarové bankovky. Pod UV zářením se oko jeví jako opravdové. Podle jedné pověsti existují tři kusy těchto pyramidových kamenů; jeden vlastní rodina Rotschildů a další Muzeum magie v Bruselu.

Na spodní straně kamene je zobrazeno souhvězdí Orionu a vedle něj je text, který rozluštil profesor Kurt Schildmann z německého lingvistického spolku takto: „Syn Stvořitele je na cestách.“

Obr. 41: Hrabě Saint Germain
 Obr. 42: Lothar Göring
 Obr. 43: Bernard z Clairvaux
 Obr. 44: Mapa Jamese Churchwarda (1931) s vyznačenými trasami uprchlíků z Atlantidy a země Mu

Bible otevřená na oltáři přece nesymbolizuje desky zákonů, ale strom sefirotů.

Máte pravdu. Není to tak jen v zednářské symbolice, ale i v mnoha církvích. Na oltáři jsou buď dvě desky zákonů, nebo otevřená Bible, na levé straně lze vidět římské číslice I—III a napravo IV—X. Věřící křesťan má za to, že to představuje Bibli, případně desky s deseti přikázáními, jež přinesl Mojžíš z hory Sinaj.

Ve skutečnosti je to kabalistický klíč: je to symbol stromu sefirotů se třemi horními sefirotami a sedmi spodními (obr. 8). Ten, kdo jej rozluští, přijde na kloub veškerému křesťanskému, židovskému či islámskému tajemství. Je to velmi důležitý klíč, ovšem abyste jej mohli použít, musíte být zasvěceni do kabaly a její stěžejní Knihy Zohar.

Podle Lothara Göringa, jenž tvrdil, že je jedním ze sedmi osob, které měly přístup k těmto devatenácti schránkám, se v nich vedle nejrůznějších předmětů a map nachází také mnoho spisů sepsaných v neznámé řeči. Později se zjistilo, že to byla atlantština, a trvalo deset let, než byly texty přeloženy. Co o tom víte?

Sám jsem ještě nikdy žádný atlantský spis neviděl, ale slyšel jsem o tom a mám za to, že to je pravda.

Co zednáři vědí o Atlantidě? Je to mýtus, nebo je na tom něco pravdy?

Atlantida je častým předmětem lóžových diskusí už proto, že o ní existuje řada spekulací. Mnozí si myslí, že slovo Atlantida se vztahuje k Americe, konkrétně k Aztékům. Sám se spíše domnívám, že Aztékové jsou potomci Atlant'anů. Každopádně nějaké spojení s Atlant'aný musí existovat, což dokládají pyramidy objevené v Jižní Americe.

Na jistých mapách je v Atlantickém oceánu zobrazen neznámý kontinent.

Ano, vím o tom (obr. 44). Je dost pravděpodobné, že tam také byl, sám jsem se tím však nikdy příliš nezabýval. Téma Atlantidy je pro mě mnohem zajímavější z duchovního hlediska: zajímá mě energie, která z tohoto kontinentu kdysi vzešla. Fakt je ten, že se tomuto tématu věnuje řada autorů a zajímá to miliony lidí po celém světě. Proč je tomu tak a odkud pramení touha po rozluštění této hádanky? Zdá se, že to v lidech něco rozeznává a rozdmýchává to jejich niternou jiskru.

Je to proto, že duše, jež kdysi žily na Atlantidě, se na Zemi znovu inkarnovaly?

Možné to je. Možná je důvodem také ona energetická jiskra, jež v nás dřímá. Potomky Atlant'anů jsou údajně Irové se zrzavými vlasy. Tak se mohlo stát, že se v průběhu tisíciletí rozšířila tato genetická informace mezi lidmi. Myslím si, že tento ztracený kontinent hledáme, protože cítíme, že je pro nás jako lidstvo velmi důležitý — mohl by nám dát klíč k sobě samým.

Rosekručníci přikládají Egyptu a Atlantidě velký význam...

...na rozdíl od zednářů, kteří se tolik nezabývají lidským původem, ale spíše se věnují budoucnosti a aktuálním tématům. Zkoumají metody ovlivňování a možnosti proměny člověka; úkolem zednářství je šířit tento systém umožňující transformaci lidí a zároveň je vést. Moc by nám nepomohlo, kdybychom ztráceli energii pátráním v minulosti. Minulost je důležitá stejně jako ostatní oblasti vědy či náboženství. Pro zednáře neexistuje téma, jež by pro něho nebylo zajímavé. Důležitější je však podílet se na aktuálním světovém dění.

Zdá se, že zednáři berou smyšlený příběh Izraelitů o stvoření vážně.

Je jedno, jaká kultura byla na počátku a jestli byla jedna, nebo vedle ní existovaly ještě další. Vždy byla na prvním místě moc a způsob, jak ovládat lidi.

Vraťme se však k Arše úmluvy: podle zednářských spisů, jež král Karel XIII. v roce 1819 přenechal německým zednářům, velmistr Jacques de Molay prozradil svému synovci Francoisů de Beaujeu, kde se úmluva nachází. Ten ji spolu s dalšími dokumenty a množstvím peněz vyzvedl a uložil ve Skotku na ostrově Mull. Templáři byli ve Francii zrušeni a ve zbytku Evropy zakázáni, proto mohlo být toto pravé učení Esejců uloženo pod zednářskou rouškou do bezpečí a uchováno pro budoucí generace. Templářství a vysoké stupně svobodného zednářství jsou vlastně tajným učením Esejců. Toto učení do Evropy a na Západ proniklo díky kabalistickému klíči. Není snad ani třeba zmiňovat, že lidé, již tuto myšlenku nesli, měli velkou moc a politický vliv.

Co přesně je předmětem esejského učení?

Skupina Esejců uchovávala původní pravdy a principy, na nichž stojí lidstvo. Jde o onu energii, již označujeme jako Šalomounův chrám. Ježíš byl členem této společnosti a díky svým geniálním schopnostem již ve dvanácti letech dovedl v chrámu vyložit Bibli. To bylo opravdové a obdivuhodné umění, protože citovat z ní nebo přečíst si ji umí každý, ale pochopit souvislosti a význam větných kombinací je dáno jen některým. Proto byl také považován za moudrého muže podobně jako Šalomoun, jehož byl potomkem. Bible však raději uvádí, že byl synem Davida. Tak ho nazývali původní křesťané, což vedlo k tomu, že byl takto později označován. Ježíš nemohl být synem Davida, protože se narodil až devět set let po něm, ale pocházel z Davidova pokolení. Šalomoun byl přímý potomek a druhý syn Davidův. Logicky tedy Ježíš pochází také ze Šalomounova rodu. O Šalomounovi se v Bibli, a zejména v Novém zákoně moc nemluví, protože to byl mág, což se příliš nehodí do nábožného myšlení katolických křesťanů.

O Šalomounovi se nemluví, aby se lidé příliš nepřiblížili pravdě. Esejci po celé věky uchovávali mnoho pravd a jedním z nich byl také Ježíš, jenž tajné vědění sdělil národu, aby jej osvobodil z otroctví a útlaku jeho kněží. To byla jeho touha a úkol, za nějž musel zaplatit životem. Po Ježíšově smrti jeho učení šířili jeho bratři Jakub a Šimon Petr a další.

Vždy existovaly skupiny, jež o nej větších pravdách světa věděly a uchovávaly je pro příští generace. A když se templářští rytíři v roce 1118 zdržovali v okolí Šalomounova chrámu, znamená to, že se dostali k těmto esejským dokumentům.

Vše, co Esejci a první křesťané zachránili, se dostalo do rukou templářských rytířů. Ti tajemství nejprve ukryli u kanovníků Božího hrobu a později do něj zasvětili templářského převora Andrého z Montbardů. Tak se templářský řád stal majitelem původních esejských a pythagorejských tajemství, jinými slovy — základních pravd lidstva. Pomocí nich se mohl intenzivně rozšiřovat a Bernard z Clairvaux a jeho rodina mezitím založili cisterciácký řád.

Nalezly se také esejské dokumenty?

Ano, byly i součástí Archy úmluvy. Podle zednářských legend Jakub z Molay, poslední známý velmistr řádu, dostal povolení od krále Filipa IV., aby převezl pozůstatky předposledního řádového mistra Viléma z Beaujeu (== Guillaume de Beaujeu, 1243-1291) z Východu před Středozemní moře do Francie.

To je opět třeba vidět symbolicky: templáři museli své tajemství zanechat na Východě, na konci své existence je však mohli dopravit do jižní Francie a uložit do bezpečí. Část moudrosti skončila ve Skotsku a část ve Francii.

Je možné, že jsou zmiňované schránky na ostrově Usedom, jak to naznačil jeden ze členů Převorství sionského?

Ne, v Usedomu nejsou, ale část moudrosti tam je. Místa, na kterých se dnes uchovává templářské tajemství, mají zvláštní jméno — Heredom.

V této souvislosti je třeba zohlednit fakt, že v době založení templářského řádu panovalo v Evropě přesvědčení podporované Karlem Velikým a jeho pamětním spisem Libri carolingi. Ve Francii se díky snaze opata ze Saint-Denis začaly uctívat spisy Dionýsia Areopagity (= také Dionýsios z Aeropádu - pozn. překl.), které měly za následek změnu evropského myšlení. Dionýsios se na základě kázání Pavla z Tarsu (viz Skutky apoštolské 17:34) stal křesťanem a jako první athénský biskup

zemřel mučednickou smrtí. V 6. století sepsal neznámý filozof syrského původu pod jeho jménem spisy, jež ve středověku patřily k nejvýznamnějším hned po Písmu svátém. Tento neznámý autor spojil teorii novoplatoniků Prokla a Plotina s křesťanskou teologií a mystikou. Je představitelem takzvané negativní teologie a jeho dílo bylo považováno za tajné učení. Mimo jiné píše o hierarchii andělů rozdělených na serafíny a cherubíny přes archanděly až k obyčejným andělům. Této nebeské hierarchii na Zemi odpovídá hierarchie křesťanská, sahající od nejvyšších kněží po prostý lid.

Pozitivní teologie učí o nebeské linii, která je lidem vzdálená, zatímco podle negativního učení jsou lidé naplněni božskou silou; prochází stupni očistění, osvětlení, zasvěcení, pak podoby s Bohem a dokonalého Božství. Bezejmenný Bůh je tedy pozitivní Bytí, zatímco „zlo“ je jen určitý nedostatek, pomíjivý okamžik v harmonickém božském řádu světa.

Jak mohly spisy jednoho syrského spisovatele natolik ovlivnit francouzské myšlení?

Ve 12. století bylo francouzské myšlení vnímáno jako znovuzrození biblického Dionýsia. Jak jsem již uvedl, tento druhý, syrský Dionýsios, zvaný také Pseudodionýsios, díky svému spisovatelskému umu vzbudil zdání, že byl prvním biskupem Athén a současníkem apoštola Pavla. Prvního podvrhu se tedy dopustil sám, o druhý se pak postaral Suger, opat kláštera v Saint-Denis a nejbližší poradce krále Ludvíka VI: v Saint-Denis jsou uloženy tělesné pozůstatky svátého Dionýsia (= také svátý Diviš nebo svátý Denise - pozn. překl.), misionáře a patrona Francie, jenž zemřel po roce 250.

Opat Suger tuto relikvii umně zpropagoval tím, že podpořil a rozšířil zdání, že Pseudodionýsiovovy spisy jsou dílem francouzského patrona, díky čemuž chtěl posílit význam svého opatství. Mnich Abelard tuto trojí lež odkryl a za to byl později pronásledován.

Hugo z opatství svatého Viktora u Paříže v roce 1137 na základě Dionýsova díla vyvinul filozofii krásy. Díky podvrhu získala Sugerova církev, jež uchovávala pozůstatky francouzského Dionýsia, obrovský význam. Suger sám měl velký vliv na politiku a náboženství v zemi. V určitém smyslu ho lze považovat za zakladatele gotiky.

Bernard z Clairvaux se se Sugerem bezvýhradně neztotožňoval, hluboké přátelství obou opatů ani jejich společný cíl však nepřipouštěly, aby tento fakt pronikl na veřejnost. V době architektonického rozkvětu bylo nasnadě, že Bernard z Clairvaux své přesvědčení manifestoval do kamene, ovšem do jaké míry dionýsovské myšlení začlenil i do své mystiky, lze jen těžko určit. Jeho trvalý vliv na Bernardovo přesvědčení však nelze popřít.

Později postavené kostely, které jsou harmonicky a proporčně vyváženější, vycházejí z augustiniánského myšlení.

Překroucení skutečných dějin způsobilo, že se spisy řeckého Dionýsia dostaly do Evropy a do jisté míry se staly vlastní příčinou vzniku gotiky. Téměř přes noc v Evropě vznikl nový stavební styl, který nenavazoval na předchozí románský sloh, ale představoval zcela novou formu zážitku. Přestože určité stavební prvky našly uplatnění už v románské architektuře, s novým stylem neměl nic společného. Ani historici architektury nemají uspokojivé vysvětlení, jak je možné, že během tak krátké doby vyvstaly pro nový evropský sloh i řemeslnické a architektonické techniky. Gotická katedrála představuje vesmír, její harmonické proporce odpovídají vesmírným zákonitostem a budova v podstatě slouží jako mikrokosmos; pro

zasvěceného pozorovatele se z ní stává živoucí bytost. Přestože u řady katedrál by dnešní statici nikdy nevydali povolení ke stavbě, dómy i přes svůj věk dokazují, že tehdejší stavitelé disponovali znalostmi, které jsou dnešní generaci utajeny.

K čemu sloužily a co vypovídají tyto katedrály nového typu?

Tehdejší monastická architektura kostelů měla zcela jinou výpověď než gotické katedrály. Je třeba si v této souvislosti uvědomit, že templářský řád nevznikl sám, ale že má něco jako dvojče: cisterciáky. Mnišské kostely cisterciáků mohou zjevit tajemství, jestliže necháte mluvit jejich kameny. Podle staré gnostické pravdy a stavitelské tradice tajemství uchovávají ti nejméně zasvěcení. Kdo by také hledal templářské pravdy právě u cisterciáků?

Ve stavebním postupu cisterciáckého kostela je ukryt klíč k duchovnímu poselství templářů a rovněž k tajemství svobodných zednářů!

To je opravdu pozoruhodné. Ještě se ovšem vraťme k tématu světového náboženství. Zajímalo by mě, zda bude nastoleno nejdříve prostřednictvím OSN a teprve pak se zformuje v něco konkrétního.

Možné to je. Skupiny, jež chtějí využít postavu jednoho vůdce, a získat tak stoupence po celém světě, mají v záloze různé možnosti. Nemůže to být ryze politický program, protože by jej lidé nepřijali. Půjde to napůl politickou, napůl náboženskou cestou a vůdce bude prezentován jako potomek božského Otce a pozemské matky.

Zde musím podotknout, že zednáři vybudovali OSN a Společenství národů, aby s jejich pomocí prosadili světovou vládu. Kofi Annan, bývalý generální tajemník OSN, kdysi poznamenal: „Světová vláda může vojensky zasáhnout do vnitřních záležitostí každé země, pokud nebude souhlasit s jejími aktivitami“.

Ano, je to tak.

Nový světový vůdce bude nasazen jako nový generální tajemník OSN?

Asi tak nějak. Rád bych to ukázal na příkladu mormonů: mormoni jsou disciplinovaná organizace s mnoha miliony členů i vlastními univerzitami. Mají dobře propracovaný myšlenkový systém a jsou to odborníci na výzkum předků. Mimo to se označují jako národ Izrael. Každému novokřtěnci je sděleno, k jakému izraelskému kmenu patří.

Jak se to pozná? Prostřednictvím duchovního napojení?

To nevím přesně, ale je to možné. Deset z původních dvanácti izraelských kmenů se ztratilo a rozprostřelo po světě. Při křtu vám osoba, která křest provádí, sdělí, k jakému z těchto kmenů patříte. Příslušníci z celého světa se spojí a národ Izrael se znovu sjednotí; opět se v této souvislosti využívá symbol Šalomounova chrámu.

Obrovská organizace mormonů podléhá takzvanému Áronskému kněžství. Kněží či veleknězi mormonů, kteří organizují a vedou tyto masy lidí, patří ke kmeni, který svůj původ spájí s Áronem, Mojžíšovým bratrem. Áronské kněžství a mormoni však čekají na duchovního vůdce, jako byl Melchisedech — to byl první kněz, jenž dal Abrahámovi dobrovolně desátek. Až se jednou někdo takový objeví, miliony

mormonů ho budou následovat. Podobným způsobem se má ovládnout a kontrolovat lidstvo i skrze osobu Mesiáše, kterého (až se objeví) uzná většina lidí jako vyvoleného a vytouženého proroka. Dosud k tomu nedošlo, ale je možné, že v těchto dobách by se to mohlo konečně stát.

Lze tedy říct, že to nebyla úplná náhoda, když Dan Brown prodal miliony knih, jež pojednávají o této tématice?

Ale jistě, bylo to cíleně podporováno. Takto se to běžně dělá, a jak vidíme, řada lidí to akceptuje. V míře, v jaké jsou tyto knihy prodávány, lze vyčíst zájem, který je pak podporován a dále se na něm staví. Dan Brown je svobodný zednář a jeho úkolem je připravit lidstvo. Projevuje se to zejména v jeho nejnovější knize, v níž má představit a zpřístupnit zednáře veřejnosti (Ztracený symbol - pozn. překl.).

Jak již bylo řečeno, vůdce nového světového řádu bude pocházet z pokrevní linie, v níž se Bůh spojil s pozemskou ženou. Tato rasa skutečně existuje a jde o potomky hadích lidí. Není to žádný výmysl, je to geneticky prokazatelné.

Některé spisy pochybují o tom, zda Ježíš vůbec zemřel na kříži.

Správně. Mezi zednáři je jen několik málo těch, kdo věří, že se to odehrálo tak, jak se to traduje. Mnohem pravděpodobnější je, že Ježíš odešel do Indie a zemřel ve Francii. Podle starých zednářských dokumentů naše moudrost původně pochází z Indie.

Řád svobodných zednářů je přece orientován křesťansky. Není zde tedy rozpor?

Ne, v žádném případě. V řádu jde o „*ryzí učení Ježíše Krista, jak je obsaženo v Bibli*“. Tento výrok si můžete vyložit různě, protože v Bibli je mnoho rozporů. Jak již jsem zmínil, yorkský ritus je orientován židovsky, skotský ritus filozoficky a Národní mateřská velkolóže u tří zeměkoulí, přímý následovník Přísné regule, je bez orientace. U všech se tedy o této problematice diskutuje.

V jakém rozsahu jste Vy, popřípadě Vaše lóže, zaangażováni do tohoto projektu?

Podílí se na něm každý pozorující a vnímavý člověk, zednáři však především. Některé osoby na současném vývoji vědomě pracují. V lóžích se shromažďují přemýšliví lidé, proto se tam také kumuluje největší energie. Pak do toho vstupují mechanismy nebo lépe řečeno energetická pole, jež v lóži dají určité věci do pohybu. Jednotlivé lóže jsou také přísně kontrolovány a i v zednářství se hodnotí stav poznání jednotlivých bratrů. Zednářství jako celek je ovšem pouze nástrojem nadřazené organizace.

Svobodné zednářství je tedy jen nástroj mocných rodin a jejich nadřazených organizací — čili iluminátů.

Ano, správně.

Jak se hodnotí míra poznání bratrů?

Na základě zkoušky. Předtím, než vás vpustí do vyššího stupně, musíte podstoupit zkoušku, a pokud jsou ostatní bratři s jejími výsledky spokojeni, můžete pokračovat dál. Vždy rozhoduje bratrstvo. A jestliže bratři někoho přijmou nebo podpoří, toto rozhodnutí se respektuje na celém světě.

Stane se někdy, že někoho odmítnou?

Ano, stává se to. Pokud si někdo myslí, že po určitém čase musí přejít do dalšího stupně, aniž by prokázal duchovní pokrok, je na omylu. Pokud nepodá výkon, výš se nedostane. U nižších stupňů mohou kandidáti požádat o podporu na cestě do dalšího stupně, ve vyšších hodnostech jsou bratři povoláváni bez zkoušky.

Jakou roli zde hraje Vatikán?

Vatikán mentálně ovlivňuje mnoho lidí. V průběhu staletí tato organizace nashromáždila obrovské bohatství, a tím také vliv na světovou politiku, hospodářství a vědu. Takový majetek nelze spravovat a rozmnožovat, a přitom vyznávat milosrdenství a lásku k bližnímu. Proto musí Vatikán uplatňovat také svou stinnou stránku. K tomu potřebuje profesionální spolupracovníky a bezpečnostní systém. Ignác z Loyoly (= také svátý Ignác z Loyoly, 1491-1556 - pozn. vyd.) s jezuitským řádem vybudoval vojenský aparát, jenž sloužil pouze na obranu papeže a jeho institucí. Organizace, jež provádějí podobnou práci, mají přirozeně velký vliv na své zadavatele. Papež má proto co dělat, aby tento obrovitý podnik prezentoval světové veřejnosti tak, aby v lidech zachoval zdání morální a etické čistoty. Dokud všichni zúčastnění hrají přidělené role, nic se neděje. Každá náboženská struktura stojí a padá na tom, jaký obraz mají její představitelé u lidu. Vytvářet tento obraz „nedotknutelnosti“ bylo ovšem dříve mnohem jednodušší než dnes.

Jezuitský řád v roli ochránce papeže a jeho institucí nadělal v průběhu své existence tolik ostudy, že se ve své původní podobě už nedal udržet. Poté, co byli jezuité vykážani z Francie, se v 18. století pokusili usadit v zednářských lóžích, co se jim celkem dařilo. Zrušení byli organizací Opus Dei (= osobní prelatura katolické církve - pozn. vyd.). Poslední zbytky jezuitů se dnes „odstraňují“ zveřejňováním pedofilních skandálů jejich zástupců. Opus Dei je na vzestupu; tiše, nenápadně a efektivně. Navíc jako ne zcela církevní organizace je veřejně jen těžko napadnutelná.

Jistý templář, jehož ostatně sám znáte, mi jednou vyprávěl, že v Římě navštívil lóži P2, aby se podíval na jisté spisy. Do podzemních prostor, kde se nacházely, ho vedl mnich s tmavými slunečními brýlemi. Když se ho templář zeptal, proč si je nesundá, odpověděl mu, že je nosí všichni členové řádu kvůli tomu, že mají zvláštní oči. Pak mnich brýle na chvíli odložil a bylo vidět, že má žluté zorničky. Rychle si brýle nasadil zpátky a na další otázky už prý neodpovídal. Víte o tom něco?

Ne, o tom slyším poprvé, ale zeptám se na to.

Jakou roli hraje papež Benedikt XVI.?

Papež Benedikt XVI. jednou ještě jako kardinál Ratzinger prohlásil, že ztělesnění ďábla žije mezi námi. Není jediný, kdo zastává tento názor. Také členové Kněžského bratrstva svátého Pia X. (= lat. Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii X., FSSPX) se

vyjádřili v tom smyslu, že Vatikán je pod dohledem Satana.

V poslední době se několik z nich postaralo o nechtěnou pozornost v novinách, protože se o některých náboženských skupinách a lidech na okraji společnosti vyjádřili způsobem, který je v mnoha zemích trestný.

Ptám se sám sebe, jak je možné, že se papež Benedikt hlásí k tomuto bratrstvu? Pravděpodobně k tomu bude mít nějaký pádný důvod, protože bylo předem jasné, že jeho rozhodnutí zrušit exkomunikaci čtyř biskupů se neobejde bez komentářů. Tyto události nám umožňují rozpoznat tendence současných bojů o moc, které se odehrávají na pozadí světového dění.

To, že Vatikán zastupuje extrémní názory, je známo. Spolu se Stefanem Erdmannem jsme před několika lety navštívili bývalého finančního poradce Leopolda Ledla, jenž napsal knihu o svých kriminálních obchodech prováděných „na žádost Vatikánu“. Nejenže jako nastrčená postavička vybudoval čilý obchod s antikoncepčními pilulkami, ale také obchodoval s falšovanými cennými papíry v miliardové výši! Úkoloval ho tehdy kardinál Eugen Tisserant, který byl velmistrem Rytířů svátého hrobu. Co je cílem Vatikánu a do jaké míry jej ovlivňují zednáři?

Mezi kardinály je mnoho zednářů, protože podporují myšlenku, kterou šíříme jako všeobecný princip. Vatikán je mocenská organizace a má tytéž struktury, principy a úkoly jako zednáři, proto také řada z jeho zástupců jsou členy zednářských lóží — samozřejmě ne obyčejných modrých lóží. Normální smrtelník se k nim nikdy nedostane, což všichni zednáři nevědí; ani by to nebylo vhodné, protože by to vyvolávalo zbytečné nepokoje a podněcovalo myšlenky, jež by nebyly celé organizaci ku prospěchu.

Je třeba uvědomit si také to, že Bazilika svátého Petra ve Vatikánu je vlastně chrám svátého Ducha, jak jsem již jednou zmínil. Na určitých místech chybí křucifixy, oltář je vždy na východě a na západě se nacházejí dva oltáře, jež mají také tvar rakve; všechny tři dohromady tvoří trojúhelník. Nahoře uprostřed je holubice.* Paraklétské vazby jsou zcela jiného ražení, než jaké má zbytek křesťanské obce, a ty jsou pro většinu lidí neznámé.

Jakou roli hraje papež Benedikt ve srovnání se svým předchůdcem? Jan Pavel II. byl zednář a byl do své funkce dosazen, aby ovlivnil polskou politiku, pro což existuje řada dokladů. Co je však úkolem papeže Benedikta? Hraje roli jeho německý původ? Je známo, že zastupuje spíše konzervativní zájmy. Mohly by to být zájmy templářů?

Jan Pavel II. je chápán jako postava smiřující a harmonizující; udělal mnoho ústupků, navštěvoval synagogy, Židy označil za starší, milované bratry... Papež Benedikt se naopak vrací ke starým mocenským strukturám katolické církve, o sblížení neusiluje, ale jde mu o to získat moc prostřednictvím duchovních principů, jež katolická církev následovala od svého počátku už od samotného svátého Pavla z Tarsu. To znamená oživení staré mocenské organizace i tradice. Očividně uznává také Bratrstvo otce Pia, a navíc nemá strach před kritikou veřejnosti - a v tom je jeho výhoda.

Je to templář?

Nápadně často nosí templářské symboly. Stačí se podívat, co má na sobě —

přehoz, klobouk nebo cokoliv, co si obléká! Dává tím najevo, že je vůči templářským myšlenkám otevřený. Mimo jiné povolil vydání starých dokumentů, jež prokazují nevinu templářského řádu. Až nazraje čas, templáři znovu povstanou ve své původní podobě. Je možné, že právě to je papežovo přání, vůle a dost možná i jeho úkol.

Přede dvěma lety jsem absolvoval dlouhý rozhovor s vysokým zednářem Velkého orientu hrabětem Urechiou, jenž znal našeho současného papeže ještě v době, kdy byl kardinálem. Byl jím nadšen a prohlásil, že Ratzinger byl už jako kardinál nejmocnějším mužem ve Vatikánu, nepočítáme-li papeže Jana Pavla II.

Ano, vždy to tak bylo. Nejlepším příkladem je Bernard z Clairvaux. Nikdy nebyl papežem, ale vždy měl slovo. A tak to bylo také s Ratzingerem ve funkci kardinála. Měl vliv na mnohé věci, z nichž katolická církev v současnosti profituje, a vrátil jí původní postavení; hrozilo jí totiž, že kdyby Jan Pavel II. pokračoval v procesu sblížování a šíření tolerance vůči ostatním náboženstvím, byla by oslabena a časem by zanikla.

Jak lze ohodnotit působení papeže Benedikta — je v souladu se zednářskými myšlenkami, nebo proti nim?

Určitě působí v souladu se zednáři, protože naše myšlení a struktury se znovu blíží těm templářským. Stačí si všimnout tendence vývoje katolické církve směrem k templářské myšlence a inklinaci zednářů stejným směrem; templářské ideje nebyly velmi dlouho součástí života zednářů.

Původně ano, ale později se od toho upustilo. Vývoj svobodného zednářství i katolické církve ukazuje, že templářská myšlenka se v budoucnu stane stěžejním tématem. Co to pro nás znamená? Nejde tu o hraní si na rytíře v bílých hábitech. V templářství je skryta myšlenka projektu světové vlády! A to je to, o čem tu běží.

V současné době vychází na veřejnost mnoho případů sexuálních deliktů prováděných na dětech v církevních zařízeních. V této souvislosti jsem si vzpomněl na kauzu belgického pedofila Marca Dutrouxe, kde skoro všichni zúčastnění byli zednáři.

Využívají tyto jedinci zednářství a jeho struktury k zamaskování svých nekalých hrátek?

Zednářství nemá s pedofilií či pedosexuálními činy nic společného. Pokud však někteří bratři mají podobné sklony, přirozeně využijí zednářské struktury k tomu, aby se mohli v této oblasti nepozorovaně realizovat a případně i páchat trestné činy. V rámci naší organizace je to samozřejmě mnohem jednodušší než jinde. Je to smutné, zavrženíhodné a ohavné, ale je to reálné. Všechno, co se děje v církvi a mezi svobodnými zednáři, nemusí být vždy v souladu se společenskými pravidly. Bohužel se stává mnoho zlých věcí.

Kdybyste potkal zednáře s pedofilními sklony, co byste udělal?

Udělal bych vše, abych na něho upozornil a dostal ho před soud, kde by mu vyměřili spravedlivý trest. V žádném případě bych ho nehájil.

Nedávno jsem se v jedné americké knize o rituálech dočetl, že se někde

používá dětská krev. Co o tom víte?

Jsou situace, kdy vlivní lidé rituálně zabijí dítě; děti se shánějí po celém světě.

Po zemětřesení na Haiti byla zajata skupina Američanů spolu s několika místními za to, že unesli sirotky.

Většina dětí to nepřežije. Buď se stanou oběťmi pedofilů, nebo jsou rituálně zavražděny.

Pedofilů?

Pojem „pedofil“ není dostačující. Ti, kdo děti rituálně zabíjejí, nejsou žádní pedofilové. Nejsou to osoby, které by snad děti „milovaly“, chtěli se jich dotýkat či sexuálně se na nich ukájet. Tito lidé obětují děti jako „nutnost“ pro dosažení z jejich pohledu „vyššího“ cíle; se sexuálním uspokojováním to nemá nic společného. Dětská krev je výsostně nejčistější a má nejvyšší energetickou hodnotu, a o to právě jde. To jsou praktiky černé magie a satanismu!

V knize o rituálech dále stálo, že existují jistí „pomahači“, kteří odklízí mrtvolky dětí, jež byly zavražděny při rituálech, aby se nepřišlo na jejich vrahy.

Během policejní dráhy jsem se seznámil s jedním soudním vyšetřovatelem, který o rituálních vraždách vyprávěl. Ani nejde popsat slovy, s čím vším být konfrontován. Jak je možné zabít jiného člověka, a zejména malé dítě, jen proto, aby někdo dosáhl sexuálního uspokojení? Nebo když někdo zabije dítě jen proto, aby použil jeho krev při rituálu! Vyšetřovatel byl konfrontován s fotografiemi z míst činu, kdy se rituály nezdařily, neboť se stalo něco nepředvídatelného, co je přerušilo, a tak to proniklo na veřejnost. Co se při podobných obřadech děje, je skutečně nepopsatelné. Se zednářstvím to však nemá nic společného. Nazvat to pouhým zločinem je příliš málo, podobné činy by se měly pokud možno ihned vymýtit...

To si také myslím. Přejděme nyní k politice. Exkancléř Helmut Kohl byl podle mých rešerší nejvyšším zednářem, který kdy v Německu zastával politickou funkci. Je známo, že na veřejnosti často vystupoval se zednářskými symboly a prováděl zednářská gesta. Můžete k tomu něco říct?

Helmut Kohl měl za úkol odstranit stávající struktury a připravit půdu pro příchod nového světového řádu. To se mu také povedlo. Při všech zákulisních jednáních měl mezinárodní podporu. Je to velmi schopný muž, který v životě podal neuvěřitelný výkon korunovaný obrovským úspěchem, za nějž však nikdy nebude veřejně uznán. Za své politické umění nikdy nedostane ocenění, neboť musí jako zednář zůstat v pozadí a nakonec zmizí v propadlišti dějin. Udělal něco, co otřáslo základy Evropy i celé zeměkoule. Je pozoruhodné, co všechno tento obratný člověk ve světě dokázal.

Byl podezírán ze zrady, protože odmítl přijmout území na východě Německa, jež mu nabídl Gorbačov. Proč to udělal?

Odpověď je prostá — nešlo to ufinancovat. Nešlo o národní chtíč, o historické hranice nebo o původní území Říše. Jde o nastolení řádu, který je proveditelný pouze na určitém prostoru. Udržet řád na říšském území z roku 1937 by znamenalo

velkou finanční zátěží. Požadavek Gorbačova ve výši pětatřiceti miliard je jen zrnko písku proti tomu, co by se do takového projektu muselo investovat.

A pak by mohlo dojít ke sjednocení Německa s jeho původním východním územím?

K tomu dojde, proces ještě není uzavřen. Kohl nemohl udělat nic, co by bylo v rozporu s mezinárodním právem. V současnosti je právní situace Německa nevyjasněná, proto se v příštích letech bude něco dít.

Nejprve je třeba oslabit současné kapitalistické struktury, privatizovat celé národy a pak opět zavést určitý druh socialismu, což je teď úkol Angely Merkel. Je třeba říct, že si vede úspěšně.

Jaký je její úkol?

Helmut Kohl rozložil staré struktury a připravil cestu pro nástup nového světového řádu. Úkolem bylo zprivatizovat státní instituce, popřípadě celé státy, uvrhnout je do bankrotu a znovu je postavit na nohy určitou formou socialismu.

A jaká je situace dnes? Celé sjednocené Německo je zprivatizované, skládá se jen z podniků a společností nejrůznějších právních forem a množství agentur. Všechny dřívější státní instituce se přeměnily v jakési prapodivné útvary v soukromých rukách, jež nejsou dlouhodobě udržitelné. Paní Merkel dosáhla toho, že celý peněžní a bankovní systém spočívá na důvěře, kterou lze manipulovat. Stát dal jasně najevo, že už nemá žádné peníze a penzijní fondy jsou vyčerpané, takže země už není schopna plnit svou funkci. Všechno se zprivatizovalo, banky získaly velký vliv a důvěru obyvatel do okamžiku, kdy zbankrotovaly a nebyly schopné existence. Stát, který byl sám bez peněz, banky finančně podpořil, aby se mohly postavit na nohy! Všechno to se Merkel podařilo naservírovat národu! A lidé jí na to bez jakéhokoliv pobouření skočili, nedošlo k žádné panice a systém funguje vesele dál! Můžeme tedy vykročit do budoucnosti s nadějí a optimismem. Vidíme, že najednou se znovu všechno znárodňuje, a formou jakéhosi „soft socialismu“ jdeme vstříc novému světovému řádu.

To znamená, že se zase upustí od privatizování?

To v každém případě.

Je Angela Merkel členkou nějaké ženské lóže?

Mám za to, že ano. Nebo alespoň její poradci musí být zednáři, protože bez naší podpory by to nedokázala.

Jako schovanice Helmuta Kohla vlastně musí být členkou nějaké zednářské struktury, například klubu Atlantik-Briicke? *

To, co paní Merkel dělá, by bez podpory zednářských struktur bylo nemyslitelné.

Zmínil jste, že Německo má nevyjasněnou právní situaci. Mohl byste to prosím trochu rozvést?

Ale ano. Od znovusjednocení Německa nemáme platnou ústavu (= v němčině

Grundgesetz = Základní zákon - pozn. vyd.). Země nemá trestní právo ani zákony proti narušování pořádku a soudci s tím mají pochopitelně spoustu problémů. Známe některé právní případy, když nedošlo k výměře trestu jen proto, že na to chyběly právní podklady. Když neexistuje zákon, nemůžete proces ani vyhrát, ani být potrestán.

* *Spolek Atlantik-Briicke (Transatlantický most) byl založen v roce 1952 jako „soukromá, nadstranická a všeobecně prospěšná organizace“ s cílem budovat mosty v hospodářské, finanční, vzdělávací vojenské oblasti mezi vítěznou mocností USA a západním Německem. Mezi jejími členy dnes jevíce než pět set vůdčích osobností z bankovníctví a finančního sektoru, hospodářství, politiky, médií a vědy. Sídlo spolku je v Berlíně.*

Jeden z našich bratrů, který působil v právní oblasti, byl jednou zažalován pro narušování pořádku. S vědomím, že se na jeho případ nevztahují (čili pro něj neexistují) žádné paragrafy, před soudem prohlásil, že nezaplatí. Soud nemohl nic dělat a nevyměřil mu žádný trest. On však byl vzdorný a neúnavný, psal na různá místa a dohadoval se spravedlnosti, až ho pak jednoho dne odvedli a zavřeli na psychiatrické klinice. Naštěstí ji vedl jeden zednář, takže se náš bratr opět dostal na svobodu. Dnes vede poklidný a skromný život, nikomu neodporuje a raději se už s nikým nedohaduje.

Spolková vláda přece musí mít zájem na změně těchto poměrů. Podle zákonů Vrchního velitelství spojeneckých expedičních sil (- SHAEF) Německo po sjednocení s NDR mělo zřídit novou ústavu, což se nestalo. Je to důvod, proč spolková vláda chce co nejrychleji prosadit evropskou ústavu — aby se tato právní situace vyjasnila?

Ano, to je cíl. Jestliže usilujeme o německé národní zákonodárství, pak se vracíme k národnímu povědomí čili k národnímu omezení. Proto má - pro Německo nebo Evropu - větší smysl podřídit se mezinárodnímu zákonodárství, které už je hotové. V současné podobě by je však německý národ nepřijal, proto musíme mít ještě trochu strpení. To je také předmětem kritiky: řada bratrů je v prosazování některých myšlenek moc pomalá a věci se nehýbou kupředu. Německý nebo anglický národ by na něco podobného přistoupil pouze z donucení, například v případě finanční krize. Tomu by se však dalo předejít; není nutné uvrhnout národ do chudoby jen proto, aby se na něj mohlo dříve udeřit. Stačí, když do nového světového řádu vstoupí dobrovolně.

Vy považujete evropskou myšlenku za dobrou? Dnes ji v podstatě nikdo nechce. Bývalý komisař EU a člen Bilderbergu Jean Claude Juncker jednou popsal, jak se prosazují evropské zákony, přestože je nikdo nechce: „Usneseme se na něčem, předneseme to ostatním a nějaký čas vyčkáváme, jestli se něco stane. Když kolem toho nevznikne žádný velký povyk - povstání nebo něco podobného, protože většina nemá tušení o tom, co se právě rozhodlo - pak pokračujeme hezky krok za krokem, dokud už není cesty zpátky.“

Z evropské myšlenky nemám zrovna dobrý pocit, jsem tělem i duší Němec. Nemá však smysl stavět na národním uvědomění či vzpomínkách. Musíme žít ve velké společnosti a i v jejím rámci si můžeme zachovat svou národní identitu.

Víte něco o organizaci Atlantik-Briicke?

Tento spolek brzy po skončení druhé světové války signalizoval, že hospodářská moc pramení v Německu. Dnes se v něm scházejí velcí němečtí myslitelé a vyvíjejí tlak na politické i hospodářské dění. Na druhou stranu tato organizace slouží světovým obchodním partnerům jako jakási sonda, díky níž mohou ovlivňovat události v Německu. Je v zájmu některých zemí, aby vliv Německa ve světě byl co nejmenší. Mnoho členů spolku jsou zednáři; jeden z nich Arend Oetker jednou řekl: „USA řídí asi dvě stě rodin, s nimiž chceme mít dobré vztahy“.

Co víte o Radě pro zahraniční vztahy (= CFR), Výboru 300 a o Bilderbergech?

Pojmy a označení se neustále mění, skupiny osob však zůstávají stejné. U Výboru 300 jde o nejrůznější rodiny svázané pokrevní linií, jež sice zastupují jiné politické i hospodářské názory a mají jiné cíle, ale vzájemně se neruší. Rada, Výbor 300 i Bilderbergové jsou spolky, jež patří do minulosti. Samozřejmě tyto organizace stále existují a jejich členové si vyměňují názory na možnosti světové vlády. Svůj původní vliv však ztratily a jejich funkci převzaly energetické programy. Současnou světovou politiku zčásti řídí také územní centrální banky a rozhodující činitelé jsou rovněž pouze jednou částí celého programu. A v tom se skrývá tajemství a nebezpečí současné doby. Dosud nevíme, do jaké míry jsme závislí na morfogenetických polích a jejich modulacích. Zatím jsou energetické účinky těchto polí stále ještě v jakési počáteční fázi a svět se k nim staví vzdorovitě. A už dlouho nemáme svobodný tisk ani zpravodajství, proto je pro nás těžké rozpoznat pravdu.

Jak je možné, že moc mají i územní centrální banky?

Mají ji, protože rozdělují peníze a jsou součástí monetárního systému. Ale hodí se také k manipulaci lidí. Kontrola - nad čímkoliv - je vždy na prvním místě: to je plán, to je nový světový řád. Pokud byste dnes chtěli zjistit místo pobytu nějaké osoby, nepůjdete na úřad pro evidenci obyvatel, protože lidé, kteří chtějí nepozorovaně zmizet, se nebudou chodit nikam hlásit. Ani policie tuto cestu nepoužívá. Nejjednodušší to je přes zdravotní pojišťovnu a územní centrální banky. Každá banka vždy ví, kde se nachází majitel její platební karty a co dělal s penězi. Tyto údaje se nesmí sdělovat policii, protože se nedají použít u soudu, ale policie k nim stejně má přístup. Víím to, protože jsem tam pracoval. Banky mají počítačové systémy, jež mohou sledovat lidi; velké banky jako například FED se zajímají o peníze, a ne o své klienty, proto jsou důležité právě územní banky. Po pádu bývalého Sovětského svazu byla nově vzniklá země donucena zřídit fungující síť těchto institucí, aby byl celý národ pod dohledem. Teprve pak dostali mezinárodní podporu. Tak to zkrátka chodí...

Co můžete říct ke Trilaterální komisi?

Trilaterální komise původně vznikla ze skupiny Bilderbergů. David Rockefeller tehdy mezi ně chtěl přijmout také Asiaty, což se příliš nelíbilo ostatním členům, a odpojili se. Trilaterální komisi tvoří zhruba čtyři sta osob z oblasti hospodářství a politiky z Evropy, Ameriky a Asie.

Z posledního setkání neznám žádné detaily, jen to, že je nutné zachránit euro, protože představuje významný krok k jednotné světové měně. Dále se diskutovalo o

tom, že se možná využije hospodářská krize jako prostředek k tomu, aby se plány světové vlády popohnaly kupředu.

Jeden ze členů Mikhail Slobodovsici, hlavní poradce ruského vedení, se před jedním nečlenem nedopatřením vyjádřil takto: „My rozhodujeme o budoucnosti světa.“ A na adresu Íránu poznamenal: „Musíme se jich zbavit“.

Ano, íránský konflikt byl plánován dlouho předem. Ovšem ani tito lidé nejsou ve svých názorech jednotní. Zástupci Trilaterální komise jsou takřkajíc pracovní četa Bilderbergů, kteří se setkávají obvykle čtyři týdny po nich. Trilateráti vypracují plány, jež pak prezentují Bilderbergům.

Světová vláda měla být oficiálně zavedena již v roce 2000...

Ano, na jedné straně je odpor jednotlivých zemí a jejich obyvatel, na čemž má svůj podíl mimo jiné internet, neboť lidé mají více informací. Na druhou stranu existují i jiné plány. Když to nepůjde smírnou cestou, existuje i násilná.

4. Radiestezie a symbolika

Změňme nyní téma. Věříte na proroctví? Jak vážně je zednáři berou?

Věřím na proroctví popsaná v Bibli, protože znám jejich hlubší smysl. Věštby velkých proroků starověku i novověku dosud nebyly příliš přesvědčivé. Když ale srovnáte symboliku Bible s vývojem lidstva, zjistíte, že dochází k cyklickým opakováním. Situace popsané v knize knih lze promítnout na současný stav lidstva a učinit si z toho vlastní závěry. Určité zednářské stupně s biblickými proroctvími pracují.

Mají zednáři nějaká proroctví, k nimž by vědomě směřovali — kromě zjevení apoštola Jana popsaného v Bibli? Uvedu příklad: italský kněz Don Bosco měl v roce 1883 vizionářský sen, že na místě, kde se dnes nachází metropole Brazílie, vyrosté úžasné město. Na základě jeho vize dal prezident Kubitschek postavit Brasílii, nové hlavní město země. Je tam například prorokován i příchod nového světového řádu?

Ano, všechno je prorokováno. Stavění Šalomounova chrámu je programem zednářů. Nejde o to někde na světě podle stavebních plánů vystavět hmotnou budovu, jde o přeměnu lidské společnosti podle jednoho duchovního modelu. Nový světový řád je Šalomounův chrám.

Je to Šalomounův chrám, o němž se mluví ve Starém zákoně?

Ne. Pojem Šalomounův chrám popisuje duchovní budovu, jež není historicky doložená. Vlastně je zcela nepodstatné, jestli někdy existovala, nebo ne. Šalomounův chrám představuje nový světový řád. Je to způsob ovládnutí lidstva, a to ne pomocí nátlaku a vyhrožování, ale na základě svobodného rozhodnutí občanů. Jde o to, aby lidstvo poznalo, že má smysl se této myšlence podřídít. Když ji lidé přijmou, každý z nich se stane živým kamenem velkého díla, a čím více jich bude,

tím rychleji bude budova růst. Je to prastarý program zednářů, který se nyní naplňuje.

Cíl zednářů je tedy vystavět Šalomounův chrám, jinými slovy nastolit nový světový řád, jehož vůdcem je Velký stavitel neboli Lucifer.

Ano; Lucifer vždy vůdcem byl.

Nejvyšší Bytí je v jazyce zednářů to, co Ježíš považoval za svého otce. Existuje pro to ještě jednoznačnější pojmenování?

Ne, nic takového nemáme; říká se, že zednáři věří v tvůrčí božstvo, jež představuje pojem Velký stavitel. Žádná definice však neexistuje, protože definice znamená dogma a z dogmat má bratrstvo velký strach. Přitom samo o sobě musí být i dogmatické, aby se vůbec dovedlo vyjádřit.

O Nejvyšším Bytí se běžně nemluví?

Ale ano, mluví se o tom, ale podle mě neexistuje žádné slovo, jež by toto sousloví dovedlo plně nahradit.

V co věříte Vy osobně? Věříte v Boha?

Pojem Velký stavitel světa, který se užívá v zednářství, představuje tvůrčí božstvo, aktivní princip neboli demiurga. Je schopen vytvářet hmotu a pracovat s ní. Tento druh sekundárního Boha neexistuje jen v monoteistických náboženstvích. V naší Bibli je označován jako Bůh nebo Pán, jenž hned po prvním stvoření způsobil další. Dočteme se, že poté, co stvořil člověka, ho seslal na Zemi a rajskou zahradu nechal hlídat ozbrojeným andělem pro případ, že by se člověk chtěl vrátit. Člověk se usídlil na východ od ráje a začal se - spíše těžce než lehce - proboujovat pozemským životem. Ve skutečnosti však byl stvořen pro ráj. Údajný hřích je podle mě svévolný boží akt, k němuž došlo potom, když člověk poznal, že je sám (s)tvořitelem čili Bohem. A Bůh se od toho okamžiku musel před člověkem chránit.

V biblickém příběhu poté Pán na své nezdařené dílo seslal potopu a nechal přežít jen osm lidí, z nichž vzešlo dnešní lidstvo.

Na obranu před další potopou lidé v Babylonu vystavěli vysokou věž. To, co následovalo, najdeme v 11. kapitole první knihy Mojžíšovy, kde Hospodin - volně interpretováno - řekl: *„Hle, jsou jeden lid a mají jeden jazyk. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak neustoupí od ničeho, co si jednou usmyslí provést. Nuže, sestupme a zmateme jim řeč, aby jeden nerozuměl jazyku druhého. I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. Proto i jeho jméno — Babel (= zmatek - pozn. překl.). Hospodin zmátl řeč lidu a rozehnal je po celé zemi.“* Boha-Pána znervózňuje, když lidé mezi sebou žijí v míru a harmonii. Kdo čte Bibli pozorně, zjistí, že tento Bůh v mnoha případech není člověku zrovna nakloněn.

Z těchto důvodů mám vůči bohům nedůvěru.

Modlíte se?

Nemodlím se způsobem, jaký se běžně uplatňuje v chrámech; nedodržuji žádné předepsané formy, ale vedu dialog s bytostmi, jež označuji za bohy. Stává se mi to často a spontánně. Děkuji za situace, do nichž jsem se mohl dostat, a málokdy o

něco prosím. Mnoho lidí se modlí, když něčeho chtějí dosáhnout nebo když potřebují pomoc. To já dělám zřídka. Spíše při modlitbě projevuji vděk za to, co mi život dává.

Věříte na osud, na onu pověstnou červenou nit táhnoucí se životem?

Ano, věřím, že každému člověku bylo v okamžik jeho narození přiděleno určité předem dané poslání. Nemyslím si však, že jde o něco nezvratitelného, co svým konáním nemůžeme změnit. Kdyby tomu tak nebylo a znali jsme každý své (před) určení, museli bychom propadnout fatalismu. Nejsme tedy svému osudu či programu vydáni napospas, můžeme jej změnit.

Kdo osud stanovuje? Nějaká prapodstata?

Myslím, že je to duše; je to úkol, jež člověk dostává, když se inkarnuje na Zemi.

Povězte mi prosím něco o vševídnoucím oku. Je to symbol Boha?

Vševídnoucí oko je symbol, jenž je odjakživa spojován s ilumináty a svobodnými zednáři. Jeho výklad je poměrně jednoznačný: zornička (kruh uvnitř) představuje Šalomounův chrám. Duhovka je Jeruzalém a oválná čás oka symbolizuje Izrael. Interpretace veškerých dalších geometrických útvarů se nese v souladu s těmito významy. Je však důležité uvědomit si, co se míní pod pojmy Jeruzalém a Izrael (obr. 39 a 48).

Napadá mě k tomu jedno velmi staré kamenické a zednářské říkadlo:

*Ve čtyřce se tři skrývají, jednou ve střed cestu mají.
Odtud do tří putujou, ven zas skrze čtyřku jdou.
Mezi úhly tři a čtyři v jeden bod se cesty zkříží.
V něm je od hádanky klíč, strach a bída zmizí pryč.
Toť vše. Ted' už jenom zbývá najít, kde se bod ukrývá.
Zapomeň na vše, co znáš, jen tak Pravdu uhlídáš!*

Jakou roli mají ve městech obelisky?

Lidstvo jev jistém ohledu závislé na energii z vesmíru. Je snadno dosažitelná v hornatých oblastech a na vrcholcích, protože tam proudí tyto síly přirozeně. Tato kosmická energie se zesiluje prostřednictvím vysokých budov, sakrálních i světských a nejrůznějších monumentů. Horší je to v nížinách, například na pouštích nebo v hluboko položených oblastech.

V Egyptě se proto využívaly obelisky jehlovitého tvaru, jež koncentrují kosmickou energii a odvádějí ji z atmosféry dolů na zem. Tuto energii pak lze různě usměrňovat a modulovat. Je pro nás nesmírně důležitá, protože člověk se nemůže vyvíjet jen s pomocí pozemské energie. Obelisky bychom mohli přirovnat k akupunkturním jehlám, které do země svádějí energii a harmonizují neuspořádané, chaotické síly podobně, jako akupunkturní jehla rozproudí energii v meridiánech, harmonizuje zdravotní stav pacienta a on se uzdraví.

Země občas potřebuje ozdravit a zharmonizovat, aby lidé, kteří ji obývají, mohli žít v klidu a míru. Lidstvo je pod silným vlivem záření — vesmírného i pozemského. Každý to už někdy - byť nevědomky - pocítil a slyšel něco i o podzemních pramenech a jejich účincích. Ovlivňují nás také fáze Měsíce; vesmírné změny mění i naše chování.

Obr. 48:
Zednářská zástěra
s vševidoucím
okem

A pokud něco není na Zemi v pořádku, lze to usměrnit pomocí oněch „jehel“. Stavějí se ve velkých městech v podobě obelisků nebo jiných sloupovitých útvarů a ovlivňují energetické pole celého území. Je třeba si uvědomit, že když na malém prostoru žije mnoho lidí, velmi rychle může dojít k agresí nebo jiným stavům a chování, jež jsou těžko kontrolovatelné. Aby se tomu předešlo, případně aby se situace nějakým způsobem usměrnila, stavějí se na energetických bodech velkoměst pilíře. Navenek vypadají třeba jako pomníky osobnostem, ale ve skutečnosti jsou to regulátory energie města, které udržují městské obyvatelstvo pod kontrolou.

Obr. 49: Obelisk na Svatopetrském náměstí v Římě Obr. 50:
Město Vatikán z pohledu shora

Obr. 51 a 52:
Via della Conciliazione je ulice vedoucí přímo k Bazilice svatého Petra do srdce vatikánského státu. Vlevo je třináctipatrový sloup. Na obrázku vpravo je dobře vidět alej obelisků, jež přímo navazuje na Svatopetrské náměstí.

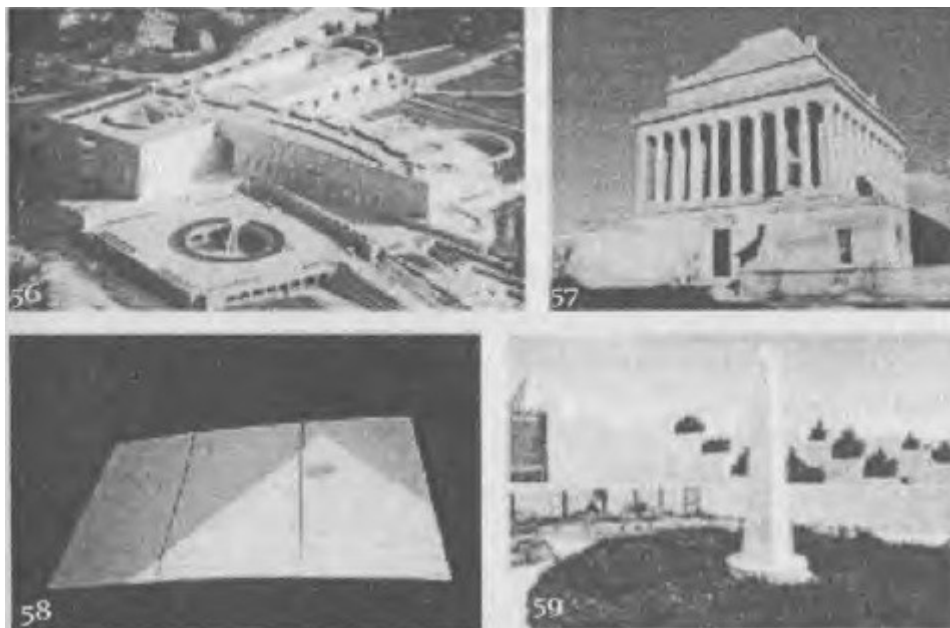
Obr. 53:
Ve středu Washingtonu – centru moci –
se nachází Washingtonův monument.

Obr. 54:
Kleopatřin obelisk stojí v Londýně na
břehu Temže.

Obr. 55:
Symbol 33. stupně skotského ritu. Pod
fénixem je napsáno „ordo ab chao“ neboli
„pořádek z chaosu“.

Obr. 56: Nová budova Nejvyššího soudu v Izraeli, jehož stavbu financovala rodina Rothschildových. Na střeše (vlevo nahoře) je pyramida zapuštěná do polokruhu. Obr. 57: Zednářský chrám s pyramidou na střeše. Špička symbolicky chybí. Obr. 58: Pyramida Nejvyššího soudu v Izraeli, pohled zblízka. Nahoře je symbol vševidoucího neboli Horova oka. Obr. 59: Obelisk u Nejvyššího soudu v Izraeli. V podstatě jde o pyramidu čnicí do nebe, která se nachází ve všech mocenských centrech (městech) zednářů.

Pokud přistoupíme na Vaše srovnání obelisků s akupuncturními jehlami, musí se energie přenášet také mezi nimi. Jejich funkce tedy nespočívá pouze v tom, že udržují města pod kontrolou, ale také slouží k přenosu energií z jednoho místa na druhé.

Ano, je to možné a také se to praktikuje — energie se transportuje přes zemské meridiány z jednoho bodu na druhý a existují určitá místa moci, odkud se moc řídí. Například jde o neznámá území na Kavkaze, jež jsou údajně velmi důležitá pro globální řízení moci a o něž mají jistí lidé enormní zájem. Byl to také jeden z důvodů, proč Adolf Hitler investoval tolik energie do bitvy o Stalingrad. Stalingrad či dnešní Petrohrad je totiž klíčovým bodem umožňujícím přístup k jisté oblasti na Kavkaze, která je z hlediska světové vlády strategická.

V Gruzii v současné době probíhají v krizových oblastech nepokoje, protože se v nich nacházejí tato centra, a mnozí mocnější činitelé usilují o jejich kontrolu. Podobná centra existují po celém světě a jsou velmi intenzivně střežena zasvěcenými lidmi. Do těchto oblastí se pokoušejí proniknout jedinci, kteří baží po moci, celé národy i nejrůznější zájmové skupiny. To je skutečným důvodem konfliktů v těchto vesměs chudých a téměř neobydlených regionech.

Nemají i mrakodrapy tutéž funkci jako obelisky? Co třeba frankfurtská veletržní věž?

Taková honosná budova jistě neslouží jen k jednomu účelu. Veletržní věž ve Frankfurtu byla vědomě postavena jako druh rezonátoru. Stojí na důležitém bodě, a pokud vím, používá se mimo jiné k vytváření hologramů. Rodina Rothschildů, která

je také členem zednářského společenství, tam má základ svého impéria. Stejně tak mrakodrapy bankovních budov se neomezují jen na správnou funkci a na to, aby v nich mohl sedět co největší počet lidí. Jejich prostřednictvím se šíří program neboli morfogenetické pole, jež ovlivňuje lidi a snaží se je přesvědčit, že je tento systém pro ně prospěšný. Účinnost peněžního systému spočívá na důvěře. Jestliže obyvatelstvo nemá důvěru v peníze nebo v banku, pak se celá struktura zborší.

Co znamenají čísla 3,11 a 33?

Pro zednáře je nej důležitější číslo tři, přesněji řečeno 3×3 ; je to posvátné číslo. Není to totéž co číslovka devět, ale znamená to třikrát se opakující trojku. Na této kombinaci čísel jsou postaveny aritmetické a geometrické funkce, celý koncept zednářství a velká část naší symboliky.

V rámci zednářství často narazíte na číslovku 27 a ještě více na 81. Posledně jmenovaná má dalekosáhlý význam nejen pro zednáře, ale uplatňuje se také v rytířské myšlence a při konstruování duchovních budov.

Běžně se zakládají lóže o devíti bratrech. Určitých rituálů se musí účastnit devět členů. Podle Bible byl Šalamounův chrám postaven a spravován devíti úředníky, již zastávali různé funkce. Jestliže přijmeme fakt, že tato budova ve skutečnosti nikdy neexistovala, ale jde o mentální koncept, můžeme vyzorovat, proč zednáři - pokud budují novou organizaci nebo chtějí docílit určité změny - vždy vycházejí ze základu číslíce devět.

Proč vlastně zednáři pracují s daty, v nichž se vyskytují tato čísla?

To, že se určité události spojují s určitými daty, má co dělat s astrologií, numerologií a kabalistikou — využívá se nejvýhodnější energie. To je však druhořadý důvod.

V zásadě je to opět otázka moci. Demonstruje to fakt, že člověk má moc, aby si chtěnou událost naprogramoval v časovém úseku, který v oblasti kabaly a symboliky čísel nese jistou výpověď. Je to demonstrace moci.

A co čísla 11 a 13? Objevují se například v souvislosti se založením USA, což je jednoznačně zednářský stát.

Tato čísla představují mocenské nároky. Instrukce sama i její stabilita jsou založeny na číselné kombinaci 3×3 . Za vnější vlivy zodpovídají čísla jedenáct a třináct, přičemž existuje ještě řada dalších čísel s odlišnými funkcemi.

Co přesně to znamená?

Tuto otázku jsem chtěl nějak nenápadně přejít, ale Vaše pověstná vytrvalost mi nedává na vybranou.

V zednářství k tomu neexistuje mnoho konkrétních odkazů, z jejich obsahů však vyplývá obrovský význam těchto čísel. Mimo rámec zednářského společenství se číslovka jedenáct připisuje neřádu či nesouladu. Současně je to číslo moudrosti.

Nepořádek je chaos a jen z chaosu může vyvstat řád. Každý systém a každý řád vymyšlený lidmi jednou narazí na své hranice. Žijeme v nedokonalosti. Aby se události trvale příznivě vyvíjely, musí být záměrně vyvolaný chaos postaven na solidním základě a k tomu je zapotřebí moudrosti. Moudrost je něco jiného než chytrost, vzdělání nebo vysoký inteligenční kvocient. Moudrosti člověk dosahuje

výhradně prostřednictvím utrpení! Mnozí lidé by rádi byli považováni za moudré, ale jen málo z nich je ochotno projít cestou utrpení. Z toho důvodu je mezi známými osobami jen nemnoho moudrých lidí.

Už jsem zmiňoval, že cesta zasvěcení Řádu svobodných zednářů odpovídá deseti stupňům. Není to tak docela pravda, protože existuje ještě jedenáctý stupeň, jež dosáhne jen několik málo bratří. Zednář, který jej absolvuje, si opět oblékne jednoduchou černou zástěru, jakou nosí učni. V tom se ukrývá moudrost.

Jestliže jedenáctka i v zednářství představuje neřád, případně chaos, představte si, co se stane, pokud toto číslo promítneme na světové dění. V následující dvanáctce se nachází síla, jež podobně jako zvířetník pozitivně ovlivňuje nové události. Už jsem říkal, že například dvanáctka v horoskopu má zvláštní vliv na devět úředníků Šalomounova chrámu.

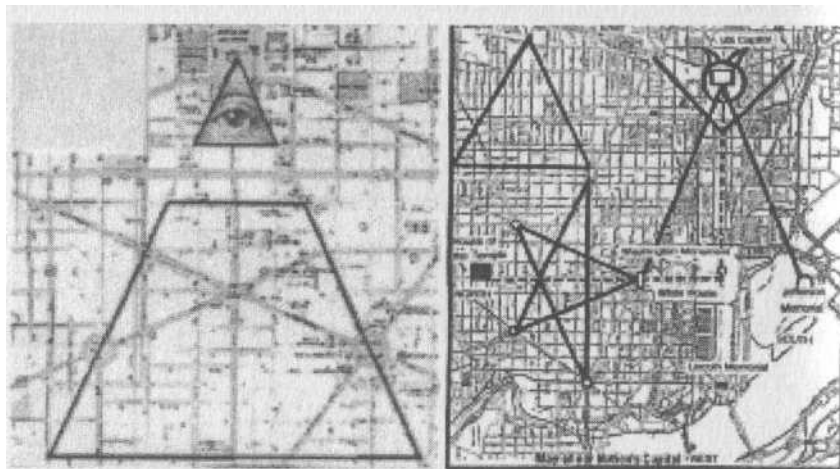
Když se pracuje na něčem novém, úspěch je zaručen prostřednictvím čísla třináct. V západním světě je toto číslo spojováno s neštěstím, protože v pátek třináctého byl zrušen templářský řád; ve skutečnosti je to však šťastné číslo.

Podívejme se na to, co jsem nyní řekl, v souvislostech:

- 11 = moudrost
- 12 = základ a moc
- 13 = štěstí a radost

Nyní to spojme se třemi pilíři zednářství moudrostí, silou a krásou a dostaneme se na stopu receptu na úspěch.

Přejdeme nyní k půdorysu státu Washington D. C.: celé vnitřní město je postavené podle zednářské symboliky — budovy, ulice, umístění obelisků...

Obr. 60: Plán města Washington D. C. - ulice vedoucí k nejdůležitějším náměstím tvoří obrovský pentagram. Pravá špička ukazuje přímo na bílý dům. Vpravo nad "rohatcem" se nachází Kapitol spojených států amerických. Obr.61: Trasy ulic ve Washingtonu nekopírují pouze obraz pentagramu, ale symbolizují také nedostavěnou pyramidu, jejíž jeden hrot ukazuje na bílý dům.

Zatímco v Evropě zednáři pracují více v ústraní, ve Spojených státech si nelze nevšimnout jejich každodenní přítomnosti. Jednou z vynikajících osobností byl zednář George Washington, jenž byl nejvyšším velitelem pozemských vojsk v americké válce o nezávislost. Založil demokratický spolkový stát a ještě za jeho života po něm byl pojmenován dnešní Washington (obr. 4).

Ve Washingtonu je řada velkolepých budov, jež byly postaveny výhradně na počest zednářství. Také geometrické uspořádání či obrazce na jeho území mají zednářské významy. Všudypřítomná symbolika je záměrná, je to prezentace moci zednářského

společenství v USA. Je třeba podotknout, že téměř deset procent mužské populace města jsou členy nějaké lóže. Na rozdíl od Německa nemají američtí zednáři s kontaktem s veřejností žádné problémy.

Jakou roli měly v souvislostech, o kterých mluvíme, věže Světového obchodního centra v New Yorku?

Pokud na „dvojčata“ promítneme symboliku Šalomounova chrámu, tak byly symbolem sloupů Jachin a Boaz, jež podle Bible stály před chrámem. Důležitý je fakt, že stály samostatně a budovu nijak nepodpíraly (obr. 26). Představovaly určitý symbol nezávislý na architektonických zákonitostech stavby.

Zednářství vidí ve stavbě chrámu duchovní budovu, k jejímuž vzpřímení potřebují dva sloupy, podle nichž se mohou orientovat a které jsou jejím symbolem. Stavba chrámu je výrazem moci, protože národ Izrael měl v době jeho existence největší moc a prožíval své nejúspěšnější období. Dříve nebyl jednotný a po vládě Šalomouna se opět rozpadl.

Jestliže dvojčata představovala sloupy před Šalomounovým chrámem, pak to znamená, že ten, kdo tyto sloupy postavil, si nárokuje moc nad hmotou, nad New Yorkem a také celým světem, a to prostřednictvím peněz.

Máme zde peněžní systém postavený na úrocích, který dobře fungoval po mnoho staletí, ale nyní je u konce. Sice je ještě stále velmi mocný, ale přežil sám sebe a není nadále udržitelný. Paralelně k tomu existuje islámský bezúročný systém, který se úspěšně zavádí ve světě, ale ještě do něj zcela nepronikl. Vládcí peněz si dělají nároky na duchovní mocenskou budovu a je možné, že věže malajského koncernu Petronas v Kuala Lumpur také chtějí být vnímány jako sloupy Jachin a Boaz. Prostě když si dvě různé skupiny nárokují moc nad Šalomounovým chrámem a vzpřímí jeho symboly Jachin a Boaz, nastává problém.

To je evidentní...

Moc si může oprávněně nárokovat jen jeden z nich. Dějiny ukázaly, že už před stavbou „dvojčat“ i během ní docházelo k protestům a sabotážím. Obě budovy byly pod intenzivní ochranou, protože opakovaně přicházely vyhrůžky. Ale jednou se zkrátka rozhodlo, že věže musejí být odstraněny, neboť ideologická válka byla prohraná. Jak se to konkrétně stalo, jsme viděli sami. Pokud jsou mé informace správné, nová finanční moc newyorským bankéřům povolila, aby to provedli sami a věže strhli, přičemž se do věci zapojila talcě CIA a izraelská zpravodajská služba Mosad.

Nemohlo jít o spontánní akci nějakých amatérů; podílela se na tom řada organizací, a přestože přišlo o život mnoho civilistů, mějme na paměti, že to mohlo dopadnout ještě hůře.

Přípravy probíhaly dlouho a podíleli se na tom také účastníci ze strany poražených. Jen tak to bylo možné úspěšně provést a následně naservírovat lidem.

Událost posloužila více věcem. Odstranila se budova zamořená azbestem a zahájila se válka proti nepříteli, jenž nikdy nepřitelem nebyl. Výsledkem bylo zpřísnění bezpečnostních zákonů po celém světě. Je to důkazem toho, že když tito lidé něco dělají, tak to dělají důsledně.

Pokusím se to shrnout: cílem svobodného zednářství je postavit na Zemi Šalomounův chrám, který představuje nový světový řád. Sloupy Jachin a Boaz jsou vstupem do tohoto chrámu, jenž podle oficiálního zednářského výkladu

představuje říši Boha. Protože však oba sloupy v zednářském chrámu stojí naopak a oltář se nachází na východě, jde ve skutečnosti o říši Lucifera. Je to tak správně?

Ano.

Věže Světového obchodního centra v New Yorku tedy měly představovat vstupní bránu do pozemského Šalomounova chrámu — do říše Lucifera.

Ano.

Dalo by se to vyložit tak, že New York je sídlem vládců a nejvyšších luciferiánů neboli iluminátů?

Do třetice ano.

Věže byly zničeny. Jak si to máme vyložit?

Že se finanční moc přesunula jinam.

Nyní tedy sloupy Jachin a Boaz představují věže v Kuala Lumpur. Má to snad znamenat, že se vládcí peněz stěhují do Asie?

Vypadá to tak. Jak již však bylo řečeno, všechno jsou to jen mé osobní domněnky a nemá to nic společného se zednářstvím jako takovým.

Odstranění dvojčat je tedy symbolem toho, že peněžní moc má určité trhliny. To by dávalo smysl. V Japonsku žije bývalý šéfredaktor magazínu Forbes pro jihovýchodní Asii Benjamin Fulford, jenž tvrdí, že byl pověřen čínským tajným společenstvím a japonskou Yakuzou předáním ultimáta určeného pro ilumináty. Ilumináti, přesněji řečeno rodina Rothschildů a Rockefellerů a jejich přidružené organizace, mají odstoupit, jinak budou zlikvidováni asijskými tajnými společenstvími. Toto varování zazní prý pouze jednou, pak se začne jednat a horních tisíc iluminátů bude odstraněno. Tomu by se mohli vyhnout, pokud by dobrovolně odstoupili. Mohou si prý ponechat své paláce, jestliže slíbí, že se zasadí o záchranu planety.

Nejsem si zcela jist, zda pan Fulford mluví pravdu. Je však jisté, že peníze a moc se přesouvají do Asie. Nyní si peněžní moc nárokují jiné instituce než FED, City of London nebo BIS (- Banka pro mezinárodní platby - pozn. překl.). Nelze říct, zda to byl hlavní důvod k odstranění věží, ale mimo jiné to určitě byla symbolická demonstrace moci.

Bude zajímavé sledovat, co se stane s další baštou, s City of London, protože jde o tytéž bankéřské rodiny. Možná to poznáme při jednom z rituálů při takzvané Lord Mayors Show, při níž se královna Buckinghamského paláce veze přes ulici Mali k City of London. Brána City je obvykle uzavřená. Při této každoroční podívané královna vždy zaklepe na dveře a na otázku „Kdo je tam?“ odpoví: „Tady je královna Anglie, jež se dožaduje vstupu do City of London.“

City of London není centrum Londýna, ale útvar nezávislé mocenské struktury či organizace podobně jako Vatikán, v tomto případě finanční šlechty. Dokud královně povolí vstup na jejich území, bude panovat a i nadále smí zůstat symbolem Anglie. V

Anglii jsou rozhodující tři instituce: parlament, koruna a královna, přičemž dvě poslední představují zcela rozdílné instituce. Královna se každý rok musí ptát, zda bude touto mocenskou strukturou čili City of London i nadále uznána. Je třeba říct, že dosud to šlo bez problémů. Musíme sledovat, zda se při tomto každoročním rituálu něco nezmění. Také je možné, že se už vůbec nebude konat. Pak by to totiž znamenalo, že staré mocenské struktury už zanikly.

Před několika dny jsem měl možnost mluvit se členem jihokorejské tajné společnosti. Prozradil mi, že v současné době je nejvyšším iluminátem Jihokorejce, jenž sídlí v Honkongu. Je to prý jeden ze sedmi dalších iluminátů, přičemž se mezi ně počítá mimo jiné i anglická královna, George Bush starší a Mubarak. Ti zase zastupují své rodiny, případně klany, a říkají si Foundation (-Nadace). Můj informátor mi říkal, že královna a jihokorejský vrchní iluminát se před několika měsíci setkali a královna se při té příležitosti údajně vyslovila v tom smyslu, že nechá padnout britskou libru i národ. To by znamenalo, že se finanční moc skutečně stěhuje do Asie. Můj informátor se na adresu nejruznějších bankéřských rodin v New Yorku a Anglii vyjádřil velmi nevybíravě a je přesvědčen, že jejich moc je pomalu u konce. Nový světový řád bude prý nastolen v roce 2012 a počet lidí se zmenší minimálně na polovinu. Také tvrdil, že tento vrchní iluminát, jehož syna osobně zná, má údajně 160 let, a to díky speciálnímu minerálu, který se těží na Zemi. Tento prostředek dovede po šedesátém roce života zpomalit proces stárnutí, dříve však nepůsobí.

Dalším zajímavým mužem je americký miliardář Kevin Mark Trudeau. Proslavila ho kniha *Natural Cures* (= Přírodní léčí), již se prodalo několik milionů výtisků. Tvrdí, že zná několik Bilderbergerů a zúčastnil se jedné jejich konference, kde se otevřeně hovořilo o přelidnění planety jako o největším současném problému elit. Bylo rozhodnuto, že dvě třetiny obyvatelstva se smažou z povrchu zemského. Vše prý proběhne pod rouškou humanity a bude se mluvit o nutnosti přirozené redukce světové populace. Lidé budou poté rozděleni na dvě skupiny — na vládnoucí třídu a třídu dělnickou.

Trudeau však také říká, že ony nejlivnější rodiny nejsou zlé v pravém smyslu slova — zkrátka jsou pevně přesvědčeny o tom, že konají ve prospěch celého lidstva a planety Země. Také jako Vy zmínil, že se tyto rodinné klany nedefinují prostřednictvím peněz ani moci, ale na základě svého genetického původu.

Přesně tak!

Ostatně to věděl i říšský ministr zahraničí Walther Rathenau (1867-1922), který kdysi prohlásil: *„Osud celé Evropy řídí jen tři sta mužů, kteří se znají mezi sebou, a ti také volí své nástupce. Tito mužové mají moc zničit každý stát, jenž se jim znelíbí.“* Ilumináti přitom na adresu lidí, jako je Alex Jones, Kevin Mark Trudeau nebo já, kdo o těchto skutečnostech píšeme, tvrdí, že nejsme jejich nepřátelé, protože lidi vlastně připravujeme na budoucí události.

Myslím si totéž, jinak bych tu dnes nebyl a nebavil se s Vámi. Lidé se musí určitým způsobem připravit na to, co se bude v příštích letech dít. Je to pro nás určitý druh alibi...

Kevin Trudeau v jednom rozhovoru prohlásil, že ilumináti jsou víceméně rozděleni do dvou táborů. Jedna část je toho názoru, že je geneticky

hodnotnější než zbytek lidstva, a druhá část - zejména mladší členové rodin - zase razí tezi, že existují různé typy lidí, kteří jsou různě chytrí, talentovaní či motivovaní. V zásadě by však každý měl mít nárok na úspěch nebo nezdár. A úspěšní by pak nehledě na svůj původ měli být za své výkony oceněni.
Již dříve jste zmínil radiestezi. Co přesně se tím myslí a jaký to má význam pro zednáře a pro Vás osobně?

Radiestezie je nauka o schopnosti člověka vnímat určité druhy záření pocházející ze Země nebo z vesmíru.

V užším smyslu slova je to proutkaření. Každý už někdy slyšel o podzemních pramenech, nad nimiž se špatně spí. Kromě nich existuje řada pozemních i vesmírných záření, jež nás ovlivňují. Známe to také z horoskopu — každého charakterizuje jeho znamení, na kterém je do určité míry závislý. Datum narození určuje typické charakterové znaky a lidé na základě svého znamení tíhnou k určitému typu chování. Stejně tak nás ovlivňují všechny typy záření. Využívá se toho v rituálních prostorách k zesílení jistých vjemů zúčastněných; rituály totiž probíhají zejména na úrovni podvědomí. S pomocí vhodných textů, obrazů a melodií jsou lidé více ochotni přijmout určitou myšlenku.

V této souvislosti bych zmínil proudy energií pod povrchem Země - takzvané energetické linie - nebo síť magnetických polí, na níž se nacházejí radiestetické body.

Radiestezie rozlišuje mezi různými typy linií. Nejznámější je první systém linií, zvaný Hartmannova mřížka. Skládá se z pásů energie, které probíhají mřížovitě od severu k jihu a od západu k východu a s jejichž pomocí lze zjistit individuální zaměření člověka. Při stavbě řady sakrálních budov se nezohledňovaly pouze světové strany, ale také tyto energetické linie. V energetickém poli Hartmannovy mřížky se dá pomocí proutkaření měřit také pevnost charakteru člověka i odchylky v zaměření jeho činnosti.

Druhá mřížka se nazývá Curryho pásy podle německého lékaře Manfreda Curryho. Staří stavitelé chrámu ji označovali za linii života. Jde o toky energie probíhající od severovýchodu k jihozápadu a jejich vlnovou délku lze změřit pomocí osciloskopu.

V blízkosti těchto linií se daří rostlinám a tato místa vyhledávají například nemocná zvířata. U člověka se zrychluje látková výměna, ale pokud se v těchto energeticky potentních místech zdržuje příliš často, jeho imunitní systém kolabuje a může onemocnět.

Třetí mřížku nazývali stavitelé katedrál „linie výmluvnosti“. Tvoří ji kreativní energie, jež je důležitá při tvůrčím procesu. Pokud je na této linii konkrétní pracoviště, pak se jeho uživatelé dobře myslí, je tvůrčí a nikdy se neunaví. Naopak v prostorách, kde lidé spí, tyto energie vyvolávají živé sny nebo trpí nespavostí a během dne jsou unavení.

Stavitelé o tom všem věděli a podle toho stavěli na těchto místech svá díla. Navíc tyto energetické proudy zesilovali pomocí vhodných typů rezonátorů a díky tomu dovedli ovlivňovat věřící. Existují například poutní kostely, v nichž se léčí nebo mírní určité zdravotní obtíže. Když se například našlo místo, které na základě svých vibrací mělo pozitivní vliv na ledviny, postavila se tam kaple nebo kostel, do nějž se pak chodili uzdravovat lidé s ledvinovými obtížemi.

Takže na tom nemají podíl církve nebo duchovní, ale záření.

Přesně tak. Lidé to kdysi dávno věděli a využívali: určitá místa označovali kameny a

pak na ně posílali nemocné.

Dnes se ví, že zejména ve Francii, Anglii a Německu byly kostely stavěny na energetických liniích. Bylo to právě z toho důvodu?

Ano. Všechny mocenské struktury či instituce se stavěly na stejné linie a díky tomu se v těchto budovách mohly realizovat stejné nebo podobné programy. Vezměte si například podzemní pramen: v radiestezií je nejznámější vodní proud, který vysílá záření na zemský povrch. Radiestezie se zabývá elektromagnetickými vlnovými jevy, jež člověk může vnímat, ale přitom nemusí být měřitelné. Mohou mít posilující i ničivé účinky.

Podzemní proud je přírodní jev a ze své podstaty není patogenní — není tedy pro člověka škodlivý sám o sobě, ale teprve kvůli informaci, již nese. Víme, že voda je úžasný nositel informací. Nyní se ptám: Jak do vody dostanu informaci? Představme si, že podzemní proud funguje jako nositel jisté frekvence. Máme tedy vysílač, jenž může šířit elektromagnetické vlnění — pořád ovšem ještě nejde o program. S pomocí dlouhé antény se tato nosná frekvence upraví prostřednictvím vysokofrekvenčního vlnění a v rádiu nebo v televizi pak zachytíte hudbu nebo film; obě tedy představují informace této elektromagnetické vlny.

Stejně fungují i podzemní proudy — nenesou žádnou informaci. Procházejí však určitými geologickými strukturami, jež jsou pro člověka prospěšné, a na povrchu, kde ze země vycházejí žádoucí informace, lze vybudovat nemocnice nebo sanatoria. Stejně tak na těchto místech můžete postavit kostel. V určitém bodě tohoto podzemního proudu před místem, kde stojí kostel, můžete tento proud modulovat a naplnit jej myšlenkami čili programem, jenž se pak rozšíří do celé budovy a působí na lidi, kteří do ní vstoupí.

Znamená to, že je lze ovlivnit například pomocí myšlenkového programu „pokora“ nebo „uzdravení“?

Přesně tak. A pokud tento program posílíte ještě rituálem, náboženskou ceremonií nebo rozhovorem s duchovním, člověk opustí svatostánek s dobrým pocitem a je ochoten se s tímto obrazem či myšlenkovým konceptem ztotožnit. Tímto způsobem se v dřívějších dobách ve velkých katedrálách manipulovalo s lidmi. Bylo běžné, že alespoň jednou týdně zašli do kostela, kde pak byli programováni bez toho, aby o tom věděli. Příkladem za všechny jsou křížácké výpravy, jež byly iniciovány církví.

Aby se tyto programy mohly šířit na delší vzdálenosti, stálo na těchto energetických liniích více budov v několikakilometrových rozestupech a v každé z nich probíhal současně tentýž program.

Nejdříve se tedy do energetické linie zformovala myšlenka (= program), jež se pak šířila po celé zemi na území stovek kilometrů. K dokonalosti to dovedla Státní bezpečnost, která nechala na energetických liniích postavit spoustu budov sídel, a tak mohla ovlivňovat celý národ čítající několik milionů lidí. Dosáhla toho, že věci, na něž by dříve Němci nepřistoupili, byly najednou možné. Celý národ byl ovlivněn myšlenkami šířenými na akcích pořádaných ve velkých sálech, na stadionech a podobně. Poté, co se Třetí říše rozpadla, už to nešlo. Tentýž princip odnepaměti praktikuje církev a také se využívá při nastolování nového světového řádu, i když v poněkud jiné podobě.

Prostřednictvím televize?

To také, ale především přes internet.

K tomu mám jednu zajímavou poznámku. Měl jsem to štěstí osobně se potkat s jedním z posledních žijících členů společnosti Thule*. Erich N. byl nejen vynikající radionilc, ale také se zabýval sestavováním podivuhodných spirálovitých přístrojů. Jednou se mu - před našimi zraky - podařilo seskupit mraky na obloze a sestavit z nich obraz hákového kříže. Mnohem zajímavější je ale to, že dodnes praktikuje geomantii. Na dřevěnou desku si nalepil mapu Evropy a všude tam, kde stojí katedrály, kostely a jiné kupolovité budovy, zapíchl špendlík. Energetické linie vyznačil pomocí červené nitě. Tak bylo zřetelné, že většina největších církevních budov se skutečně nachází právě na těchto liniích. To ale není všechno. Tvrdil, že na Zemi existují určitá hlavní energetická centra a že ten, kdo je obsadí, má velkou moc. Tato místa jsou v blízkosti Moskvy, ve Skotsku, v okolí pískovcových útvarů zvaných Externsteine v Severním Porýní-Vestfálsku, v Římě a v Jeruzalému.

* *Thule byl spolek německých okultistů založený v roce 1918. Zabývá se magií, Atlantidou a runovou symbolikou. Původním znakem společnosti byla obrácená svastika, která byla symbolem NSDAP v období nacismu. Slovo Thule je název bájného severského ostrova, z něž údajně vzešla árijská rasa - pozn překl.*

A všechny války v Evropě se vedly směrem k těmto místům — účelem bylo je obsadit. Zajímavé je, že hlavní energetické centrum pro oblast Středozeří se nachází na Maltě, kde stojí kostel s největší kupolí na světě. Erich N. prohlásil, že nad touto budovou, jež je postavená na energetických liniích, se kumulují energetické proudy, které vedou přes Řím do Jeruzaléma. Také popisoval, že jednotky SS by ještě dnes s pomocí map podobných té, jakou si sám vytvořil, byly schopny přesně vyměřit, kudy proudí na Zemi energie a kde je nejlepší zablockovat její tok, a oslabit tím protivníka. Proto se na těchto místech stavějí speciální zdi ve formě run, jež se překrývají zeminou, aby je protivníci nenašli. Pokud chtějí energie opět rozproudit žádoucím směrem, musí postavit kopulovitou budovu.

Ano, i to se dnes dělá. Pozoroval jsem to v okolí Hannoveru před poslední výstavou Expo v roce 2000: obrovská pole se pod nejpodivuhodnějšími záminkami osazovala kamennými útvary, podkopávaly se kostely a - do jisté míry úspěšně - se šířily i jisté programy. Upozornily mě na to antroposofické spolky, jež mají v této oblasti dlouholeté zkušenosti.

Kdo podle Vás tyto útvary stavěl? Musel to být přece někdo, kdo se v tom vyzná.

Bezesporu to byli zednáři, protože o tom mají znalosti. Je třeba si uvědomit, že celý středověk byl ve znamení nejrůznějších chrámů a stavitelů. Tito lidé moc dobře věděli, kudy záření proudí a jak s ním pracovat. Nepochybuji o tom, že jim bylo jasné, že stavějí rezonátory. Dodneška existuje spousta míst, kde lze dosáhnout neuvěřitelných věcí.

Není to však jen otázka místa stavby, ale také takzvané posvátné geometrie, podle níž se mimo jiné stavěly chrámové kupule. Například slavná katedrála Notre Dame,

u níž každý moderní statik říká, že by podle dnešních architektonických poznatků a hledisek vůbec neměla stát. Přitom stojí pevněji než jiné podobné stavby právě proto, že byla zbudována podle zásad posvátné geometrie.

Katedrála Notre Dame stojí v oblasti vibračních vln, které ji staticky podporují. Dnešní architekti o tom nic netuší. Tedy až na zednářské architekty, již mají přístup ke starým spisům. Řada staveb by dnes nedostala povolení, a přesto stojí už několik staletí a je důkazem toho, že to jde. Je to totéž jako u čmeláka: z hlediska stavitele letadel je nemožné, aby tento hmyz vůbec být schopen letu, a přesto létá!

Odkud vlastně pochází učení posvátné geometrie? Určitě je znal Leonardo da Vinci, který některé poznatky zveřejnil a rozšířil. Důkazy o existenci této nauky však najdeme také u pyramid, jež byly postaveny před deseti tisíci lety. Učení posvátné geometrie je jedním z klíčů svobodného zednářství.

Máte pravdu. Zednáři svůj původ odvozují od aktu stvoření Země. Zednářská moudrost se nevyvíjela postupně, evolučními kroky, ale byla zde od počátku a lidstvo ji pouze „přebralo“.

Nyní se nabízí otázka, kdo nám ji předal? Boží synové?

Boží synové, a tedy ti, kdo osídlili Zemi.

Mluvíte o humanoidních formách života?

Ano. Musíme se na člověka dívat jako na duchovní bytost: není to jen tělesný, fyzický zjev. Všichni víme, že se člověk skládá z těla, duše a ducha, přičemž s tělem dovedeme poměrně umně zacházet — všichni je známe. Většina lidí je přesvědčena, že má duši; křesťanská církev nám zase tvrdí, že duši nemáme, ale že jsme duše. Katoličtí duchovní v tom dělají velmi jemný rozdíl. Ve věci ducha však panuje mnoho nejasností a nejednotností. Přistoupili jsme na to, že máme tělo, ducha a duši, a vůbec nás přitom nezajímá, co tento duch vlastně znamená.

Člověk sám je duch. Všechno ostatní je pouze okrasa, cosi vedlejšího. Duchovní člověk však musí používat tělo, pokud chce působit na úrovni hmoty, a tím pádem má převahu nad bohy. Bohové jsou čistě duchovní povahy a ve světě hmoty nic nezmohou. Pokud by ve hmotě chtěli něco podniknout, budou závislí na lidech. Jestliže však lidé nemají sklon následovat „vůli boží“, jsou bezmocní. Z Bible vidíme, že bohové - zejména Bůh Jehova - lidi trestali za jejich neposlušnost. Na druhou stranu pokud lidé neuctívali Jehovu, ale jiná božstva, nic se nestalo. Zdá se, že existence jediného Božství prosazované v monoteismu neplatí pro všechny. Na Zemi existuje řada náboženských směrů, jež si s jedním Bohem nevstačí.

Božstva nejsou tak silná a mocná, jak by se nám ráda jevila. Skutečnou korunou stvoření je ČLOVĚK. Kdyby to opravdu a hluboce pochopil, mohl by žít svobodně a v míru.

Jedno je jisté — bohové ČLOVĚKA nemají zrovna v lásce. Kdo však tyto bytosti jsou, jestli mají i mimozemskou podstatu, zda jsou to mimozemšťané, nebo pouhé myšlenkové formy, jež se chtějí usadit na Zemi, v tom se názory velmi liší.

Konkurují si dokonce i rodiny, jež pocházejí z pokrevních linií Božích synů čili mimozemšťanů, žijí na Zemi a ovládají lidstvo. Bohové jsou stejně nejednotní jako lidé, proto celý princip nefunguje tak, jak bychom chtěli. Jednotné vedení, jež se obáváme, neexistuje, nebo alespoň zatím. Musíme však počítat s tím, že s nástupem nového světového řádu se mocné rodiny během velmi krátké doby

sjednotí a mnohé se změní.

Ještě bych se chtěl vrátit k Božím synům ze Starého zákona: ze starých spisů je zřejmé, že šlo o fyzické bytosti, mimozemšťany, jež přišly na Zem. Sumerové jim říkali Anunnaki. Mayové, Inkové nebo indické védy je popisovali jako bytosti z létajících objektů, které oplodňovaly pozemské ženy, stavěly domy, učily lidi obdělávat půdu a podobně. Nebyly to tedy žádné duchovní bytosti, ale fyzické...

Ano, vypadali jako lidé. Jak jsem již řekl, když člověka rozdělíme na tělo, duši a ducha - duchovní prvek je přítom formou bytí dokonalého ČLOVĚKA - pak se vyskytuje i ve fyzické podobě. Bohové, kteří mají i fyzickou podobu, vnímají však jinak než my. To je rozdíl mezi bohy a lidmi: vypadají sice stejně, ale vnímají zcela jinak, proto mají v oblasti duchovna nad námi jednoznačně převahu, a to naprostou!

Je to proto, že bohové nejsou schopni milosrdenství?

Přesně tak! Člověk je naštěstí vybaven svědomím. Nezáleží na tom, co dělá - jestli je jeho chování vrozené, nebo se v něm nějak rozvinulo postupem času - zkrátka má někdy špatné svědomí. A když udělá něco nesprávného, musí se s tím sám vypořádat. Božské rasy svědomí nemají. Řídí se rozumem a jejich myšlení má jasnou strukturu, zatímco člověk se rozhoduje z velké části na základě pocitů, přičemž když chce svou tezi podpořit, někdy si své pocity i rozumově zdůvodní. V oblasti analytického myšlení jsou tyto rasy vysoko nad námi a mají lepší schopnost rozhodování, protože neberou ohled na emocionální stránku věci.

Znáte nějakou rodinu, o níž byste mohl prohlásit, že pochází z jejich pokrevní linie?

Ano.

Mohl byste ji jmenovat?

Ne, to nejde.

Je známá?

V zednářských kruzích ano, veřejnosti už tolik ne.

Mohl byste trochu popsat její členy? Znáte nějakého osobně? Jak vystupuje, je jiný než běžní lidé?

Příslušníci těchto rodin jsou přátelští, uvolnění a vždy ochotní pomoci. Navíc jsou velmi dobře vychovaní a k ostatním se chovají laskavě a zdvořile. Vždy jde o vůdčí osobnosti, ale bez známek autoritativního chování — prostě se umějí chovat. Jsou to příjemní lidé a velmi rychle jim to myslí. Tři nebo čtyři znám osobně. Nikdy jsem u nich nezaregistroval žádnou emoci, a to ani ve vypjatých situacích. Když se na konferencích, kde se dělají velká rozhodnutí, jejich podřízení nechovají tak, jak by měli, nikdy nedají najevo zlost a jsou neustále v klidu. Dnes už však nelze rozlišit, zda příčinou vyrovnanosti těchto vůdčích osobností není kokain, který utlumuje, nebo právě příslušnost k této zvláštní rase.

Jak je lze poznat?

Navenek nijak, ale poznáte to, když je delší dobu pozorujete — především v situacích, jež nemají nic společného s obchodem. To je možné v lóži; můžete pak porovnat, jak se tito lidé chovají tady a jací jsou pracovně ve svých pozicích.

Jsou lidé, které znáte, zámožní?

Nevím přesně, co myslíte pod slovem „zámožní“? Nikdo z nich se za bohatého nepovažuje, ale nelze říct, že by měli existenční problémy.

Jsou si vědomi svého výjimečného postavení?

Ano, je to dokonce jejich závazek. Jsou řízeni svými rodinami, které je velmi intenzivně pozorují. Navíc se to dnes dá geneticky zjistit.

Například já také patřím k jedné pokrevní linii, a to francouzsko-skotské. Skotský vůdce našeho rodu, jenž bydlí ve Spojených státech, vyzval všechny členy, aby podstoupili genetický test, a prokázalo se tak, kdo z rodiny patří k určité větvi a kdo ne. Je to zvláštní rodinná větev s vlastním programem z 11. století. Této zkoušce se musí podrobit všichni dnes žijící členové — momentálně je to několik tisíc. Poté se vyhodnotí, kdo z nich je ještě spojen se starým rodovým programem.

To však není žádná mimozemská pokrevní linie, anebo ano?

Ne, ale je to příklad toho, že tyto rodiny berou genetiku velmi vážně. Illumináti a podobné organizace kladou na původ velký důraz a skrze něj se definují.

Vy jste - jestli to tak mohu říct - opakem chladnokrevného člověka...

Určitě nejsem žádný mimozemšťan, protože jsem živ téměř pouze z emocí (smích). Jak jsem již řekl, sebe jsem uvedl jen jako příklad. Takové rodiny se setkávají a podle genetického kódu stanovují, kdo mezi ně skutečně patří a kdo ne. V současné době se snaží vyčistit své genetické pokrevní linie. Žijeme v nebezpečném energetickém věku, neboť tradice přestaly mít význam a rozhodují pouze fakta. Genové testy zjistí, kam patříte, a podle toho jste zařazen.

Už samo označení nový světový řád nám říká, že je to něco, co tu ještě nebylo. Po celá staletí jsme ctili nejrůznější tradice — například šlechtické rodiny odkazovaly na svůj původ na základě prastarých dokumentů, které mohou být i zfalšované, aby se na jejich základě uplatnily mocenské nároky. Ty časy jsou dávno pryč! Dnes se původ dokazuje genetickým testem. V dobách neomezené komunikace se tyto věci řeší velmi rychle a „nečlenové“ jsou automaticky vyloučeni.

V současnosti vás na Západě mohou zbavit jakéhokoliv oprávnění dokonce i elektronickou cestou. Bez nej různějších karet nejsme schopni udělat ani krok: kreditní karta nebo doklad totožnosti vás opravňují k tomu nebo onomu, ale o toto právo můžeme být také během vteřiny připraveni. Dnes si například koupíte letenku a zítra už vám nedovolí vstoupit do letadla. Nemusí to být příjemné, ale každopádně je to efektivní. Žijeme ve věku absolutní kontroly. Otázkou zůstává, na jaké straně stojíme.

Jsou jasnovidecťví a čtení aury téma i pro zednáře?

Mezi bratry znám spoustu lidí, již se zabývají jasnovidectvím, nebo je dokonce praktikují, a někteří z nich mají jasnovidné schopnosti.

Provádí se v rámci lóže channeling nebo se konají setkání s jasnovidci?

V chrámu ne. Rituály se provádějí přesně podle předpisů; texty, pohyby a postup jsou předem dány. Po skončení rituálu, kdy se bratři sesednou v kruhu a začnou se mezi sebou bavit, však k podobným věcem dochází. Navíc existují speciální zednářské semináře, které se tímto intenzivně zabývají. Účastníci na nich pak čtou z aury nebo praktikují jasnovidné schopnosti. Abych však odpověděl na Vaši otázku: v zednářství se to praktikuje velmi často, intenzivně a vědomě.

Říkal jste, že se zabýváte radiestezií...

Ano, provádím rituály a pracuji s energeticky silnými místy. Dělán to už třicet let. Například pomáhám lidem, kteří chtějí mít v domě klidný kout, kde by rádi meditovali nebo se umělecky realizovali. Upravím energie v domě tak, aby na daném místě tyto energie mohli vnímat. To není problém, staří stavitelé to dělali také. Mimo to jsem pomohl zařizovat praxi mnohým léčitelům. Někteří z nich nevědí, že pokud léky uloží na energeticky silné místo, mohou změnit, nebo dokonce i ztratit účinek. Je to proto, že přijímají záření z podzemí.

Jedna léčitelka například postavila vedle skříňky s léky orgonitový akumulátor, čímž se všechny léky dokonale znehodnotily.

Pokud do takového akumulátoru uložíte na tři dny písek a pak hrst hodíte do znečištěného rybníka plného vodních řas a bahna, po týdnu bude voda průzračná.

To musím jíst písek, abych se uzdravil?

Ne, stačí přeslička rolní. Je vhodná především při nedostatku vápníku. Křemík, který je v ní obsažen, zpracuje buňku tak, že je schopna přijmout vápník. S přesličkou překonáte každý problém s vápníkem, například osteoporózu.

Kolem našeho domu roste spousta přesličky.

Pak máte v rodině nedostatek vápníku a potřebujete posílit kůži, vlasy a podobně. Rostliny se vyskytují v okolí toho, kdo je potřebuje, a všude jej následují. Až je nebudete potřebovat, zkrátka zmizí.

Ty rostliny tu ale byly odjakživa.

Věděly, že přijdete. Už jste někdy četl něco od Wolfa Dietera Storla? Má profesuru z botaniky a píše o léčivých rostlinách, jejich duši, přípravě a metafyzických účincích. Zabývá se otázkou, proč provázejí člověka a proč rostou v jeho blízkosti.

Podívejte se, co roste v okolí místa, kde se narodily vaše děti. Tyto rostliny spoluprožívaly jejich zrození a pomohou jim, až to budou potřebovat.

Ještě jedna poznámka k přesličce: vyskytuje se sice všude, ale nikdy ne v nápadně velkém množství. Pokud máte pocit, že jí je kolem vás opravdu hodně, svědčí to o nedostatku křemíku nebo vápníku ve vaší rodině.

Podle homeopatie trpí všechny mé děti nedostatkem vápníku.

Proto vám v zahradě roste přeslička — jednou ji vaše děti budou potřebovat a ona tam na to čeká. Vaši potomci jsou od malička blondatí, že ano?

Ano.

Udělejte si přesličkový čaj nebo šťávu, případně ji můžete jíst také syrovou v salátu. Má křehkou strukturu a nepoddajný stonek, drsný jako smirkový papír — dříve se s ní leštilo cínové nádoby. Dovede však přeměnit buňky v těle tak, aby byly schopny přijmout křemík, a tím pádem i vápník. Můžete vypít ohromné množství kravského mléka, ale vápník se zase vyloučí ven. Přeslička buňku dovede připravit a zařídí, aby vápník přijala.

Shrnu bych to takto: když na sebe nějaká rostlina začne upozorňovat, snaží se ti říct: „*Množím se, aby sis mě všiml, potřebuješ mě a já tu jsem pro tebe.*“ Pokud bude třeba, vleze Vám klidně až do postele, jen aby na sebe upozornila. To je třeba mít na paměti.

Máte také nějaké zvláštní schopnosti?

Dovedu navázat kontakt se silami, jež působí v přírodě, a proto k ní mám také velmi blízký vztah; umím číst přírodní děje a vyznám se v léčivých rostlinách a jejich účincích. Pomáhají mi, když mi není dobře — nasbírám si určité druhy nebo se zdržuji v jejich blízkosti, což samo způsobí, že se mi uleví.

Kdy jste si poprvé uvědomil existenci přírodních sil či bytostí a jak jste s nimi navázal kontakt?

Vnímám jsem je už jako dítě, jen jsem tehdy nevěděl, co si s tím mám počít. Když mi bylo zhruba dvacet let, začal jsem s proutkařstvím. Navázal jsem kontakt s přírodou a vcítil se do jejího koloběhu; napojil jsem se na ni.

Je možné, že jsem už tehdy navázal kontakt s mimozemskými bytostmi, to jsem si ovšem neuvědomoval. Během let jsem zjišťoval, že s pomocí proutků nebo nejrůznějších jiných přístrojů jsem schopen vnímat události a situace, které zrovna probíhaly, případně se odehrály v jiném čase. Získal jsem mezi proutkaři určitou pověst a řadu domů a místností jsem zbavil rušivých vlivů.

Když v ložnici zjistím v jistých strukturách odchylky a nepravidelnosti, řekne mi to také dost o lidech, již tuto místnost obývají. Například jsem v dětském pokoji poznal, jaký mají děti vztah k rodičům a naopak, přestože jsem se s potomky svých zákazníků nikdy neviděl. Dovedl jsem pak pojmenovat určité problémy, jejichž příčiny byly v rodičích nebo dětech.

Dospělým bych to nikdy nepřiznal, ale co se týká dětí, jsem velmi senzitivní. Když jsem někde zjistil určité nesrovnalosti mezi generacemi, dovolil jsem si překročit své pravomoci a rodičům přímo řekl, na co jsem přišel a co je podle mě třeba napravit. Jak si asi dovedete představit, často jsem je tím rozhněval, to mi ovšem bylo jedno.

V té době jsem zjistil, že jsem schopen proniknout do přírodních dějů a do morfogenetických polí a stáhnout si odtud určité informace. Nejenže dovedu stanovit, kudy prochází podzemní pramen, ale také umím určit jeho kvalitu a to, jaký program je v něm uložen. Voda je totiž skvělý nosič informací, které vědomě či nevědomě šíří.

Pomáhalo mi to při zkoumání domů, jejichž majitelé mi tvrdili, že některé místnosti nemohou obývat, protože se tam necítí dobře nebo se jim v nich špatně spí.

Vyvinul jsem metodu, na jejímž základě šlo zjistit, zda se tam například neusadil hologram, který pramenil z nějaké bolestivé události — třeba že tam v minulosti došlo k zločinu.

Před několika lety můj život nabral zcela jiný směr. Navštívila mě známá se sedmiletou dcerou, kterou znám od narození. Když byly na odchodu, děvče projevilo přání zůstat u mě. Celé odpoledne jsme strávili na zahradě, hráli si a večer jsem ji zavezl domů. Na druhý den chtěla přijít zase a nakonec u mě pobyla skoro celé léto. Všiml jsem si u ní něčeho velmi zvláštního: trávili jsme hodně času v přírodě a ona hodně vyprávěla o květinách nebo o stromech a o tom, co se v nich odehrává. Velmi pozorně jsem jí naslouchal.

Jednou mi líčila, jakou funkci mají v přírodě léčivé byliny. Říkala jim voničky a pořád nějaké hledala. Znal jsem místo, kde rostou, a zavedl ji tam. Vzala si například šalvěj, přivoněla k ní a pak prohlásila, že zbavuje člověka bolesti. Z rozmarýnu vyčetla, že pomáhá lidem, když ztrácejí půdu pod nohama — propůjčuje jim tedy určitou stabilitu. Vyjadřovala se samozřejmě v dětských obratech, ale vždy bylo jasné, co tím myslí. Tymián pro ni byla bylina, která se užívá před zkouškou odvahy, tedy když má člověk překonat něco, co je spojeno s určitým rizikem.

O léčivých bylinách mi toho napovídala hodně. Díval jsem se pak do lóžové literatury i lékařských knih, abych zjistil, jestli to odpovídá realitě, a hodně mě překvapilo, že ano.

Husí kůži jsem dostal, když jsem si pouštěl píseň Scarborough Fair, neboť v refrénu se vyskytují čtyři bylinky: šalvěj, tymián, rozmarýn a petržel. Přesně o nich mi dívka vyprávěla. O této písni, která je navíc v angličtině, neměla tušení. Je známá od 15. století a má poměrně nezvyklý text. Od toho okamžiku jsem jí pak naslouchal ještě pozorněji.

Dostala mě její teorie o tom, že energie, z níž je člověk živ, nepřichází shora - z nebe nebo od Boha - ale ze země. Zdůraznila přitom, že přímo ze země nebo ze vzduchu by ji člověk nemohl přijmout, ale dostává se k němu v požitelném stavu skrze rostliny. Popisovala mi, že rostlina tuto energii přijímá kořeny a skrze listy ji zase odvádí ven. Teprve pak je nám k dispozici a může nás léčit nebo nám jinak pomáhat.

Jednou jsem se jí zeptal, co tato energie je. Odpověděla mi, že to je „slovo boží“! A to s takovým přesvědčením, že to se mnou oťráslo. Vždyť jí bylo teprve sedm let! Celé léto jsem jí pečlivě naslouchal a poté sepsal všechno, co řekla.

Zhruba za rok, během něž jsme se neviděli, své schopnosti víceméně ztratila. Dnes je jí deset let a na nic z toho, co mi předtím povídala, si už nevzpomněla.

Co na to říkáte? Napsal jste přece knihu o dětech se zvláštními schopnostmi.

Ano, s touto problematikou jsem velmi dobře obeznámen. Většina takto nadaných dětí své schopnosti ztratí s nástupem do školy. Do té doby se jejich mozek vyvíjí harmonicky, protože dělají, co se jim zrovna zachce — následují svůj pocit. Když začnou chodit do školy, musí vstávat v určitou dobu, přestože se jim nechce, sedí vedle někoho, koho nemají rádi, musí zkrátka dělat věci, které se jim nelíbí, což narušuje rovnováhu mezi myšlením a emocemi. Rozum se dostává do popředí a zvláštní schopnosti se vytrácejí.

Také jsem si toho všiml. Toto mimořádné děvče si velmi dlouho zachovalo dětskou mysl. Se školní látkou se vypořádává normálně a nijak nevybočuje, ale zachovalo si dětskou naivitu.

Energie, již označila jako slovo boží, se podle ní vsákne do země, tam se kumuluje a skrze rostliny se zase vrací zpět do atmosféry, kde je dostupná pro lidi.

Pokud si člověk dokáže tuto energii v podzemní říši představit a pak se na ni dostatečně koncentrovat, energie se zahustí a zviditelní a nabere formu jeho představy.

Je tedy možné představit si či „vymyslet“ energetickou podstatu čili elementární bytost každé rostliny. Pokud se například zdržujete v okolí kvetoucí rostliny, vyšlete koncentrované přání, aby se z ní zhmotnila elementární bytost. Uvedete tím do pohybu skutečný proces, kdy energie putuje přes kořeny na povrch země a na ní se vám zjeví bytost v podobě, v jaké jste si ji představovali. U dětí jsou to často takzvaní elfové. Tato energie může však nabýt jakékoliv podoby.

S těmito přírodními bytostmi můžete pracovat, dokud je energie zhuštěná natolik, že si udržuje stabilní formu. Zpětný proces probíhá opět přes rostlinu. Poznal jsem velmi mnoho lidí, kteří mi vyprávěli, že zažili podobné věci jako já. Viděli tyto bytosti jako třpytivé body nebo jako lidem podobné bytosti nejrůznějších typů; vždy to byly elementární bytosti přírody a měly v sobě jakousi zvláštní lehkost. Dnes už dovedu najít místa, kde se tato „lehkost bytí“ dá vyvolat a kde je možné se s těmito duchovními bytostmi setkat nebo je pomocí představivosti materializovat či zviditelnit.

Diskutuje se o těchto tématech v lóži?

Ano, mnoho zednářů ale není podobným záležitostí otevřeno.

To, čím se zabývám, má hodně společného s radostí, lehkostí, vysokou kvalitou života a podobnými vjemy a pocity, které v zednářství zkrátka nemají odezvu. Zednáři se zabývají vážnými tématy, jako je politika nebo hospodářství, a když se najednou vynoří něco podobného, jednoduše jim to moc neseďí. Bratři sami jsou tomu osobně nakloněni, ale v lóži to neprojevují. Kdyby věděli, že o tom, jak pracovat s elementárními bytostmi, psal také mág Franz Bardon, možná by se na to dívali poněkud jinak...

Co byste mi řekl k Rennes-le-Château?

V Rennes-le-Château se dlouho vedl poklidný a ničím nerušený život: do té doby, než se tam ocitlo větší množství peněz. Lidský mamon předčí všechno ostatní, a proto se hlavní zájmy místních badatelů zaměřují na nalezené bohatství. Přitom se zapomíná na skutečný a hluboký význam tohoto místa. Ale možná je to tak dobře.

Rennes-le-Château měl po roce 1314 pro templáře ještě dlouho velký význam. Ve vesnickém kostele najdeme démona Asmodise, který je označován také jako ďábel.

V knize Genesis 28 najdeme výrok: „*Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediný dům boží, a tu jest brána nebeská.*“ Pro nezasvěceného je těžko pochopitelné, že se dům boží označuje jako místo hrůzy, a není obvyklé ani to, že se v kostele nachází zpodobnění ďábla. Démon jménem Asmodis však postavil Šalomounův chrám!

Co má kostel v Rennes-le-Château společného se Šalomounovým chrámem, který templáři zaníceně uctívají a jenž také v rámci svobodného zednářství zaujímá ústřední postavení?

Pokud bychom Rennes-le-Château chtěli dát do souvislosti s templáři, museli bychom promítnout duchovní postoj Bernarda z Clairvaux do našeho způsobu uvažování. Bernard z Clairvaux měl o takovém místě jasnou představu. To, o čem mluví kniha Genesis 28, pro něho bylo místo dokonání a Božího soudu. Zde Jákob ve snu spatřil, jak se otevřela nebeská brána a andělé sestoupili na Zem. Když se na

takové místo dostane věřící a bůh ho nepřijme, upadne do zatracení — odtud může pramenit ono nelichotivé označení.

Rennes-le-Château skutečně vykazuje určité radiestetické zvláštnosti, které zkušený geomanti rozpoznají.

S ohledem na jisté stavební prvky by se kostel mohl využívat jako silný rezonátor. To bylo kdysi umění opravdových mistrů. V kostelech docházelo k „zázračným“ uzdravením a lidé zde byli duchovně „směrováni“. Poučené duchovenstvo taková místa může využívat i jako místa zasvěcení a z tohoto důvodu mohou sloužit jako skutečné brány do nebe.

V této souvislosti bych chtěl zmínit cisterciácký klášter Loccum, jenž se nachází v Dolním Sasku nedaleko Hannoveru. Nad bránou křížové chodby je napsáno Quam terribilis est locus iste. Také tato budova je vlastně „místem hrůzy“. Návštěvníci to samozřejmě nepocítí, protože předpokladem účinnosti radiestetických jevů je umné využití zvláštních energetických struktur.

Po zhruba desetiletém bádání se nám před několika lety podařilo na základě určitých rezonancí v kostele a v křížové chodbě vyvolat úkazy, jež byly opravdu děsivé. Podařilo se nám prakticky využít to, co zednáři mnohokrát teoreticky popsali. Rozmluvili jsme kameny; nemyslím tím, že začaly skutečně mluvit jako lidé, ale bylo možné od nich přijímat nebo k nim vysílat informace.

Z tohoto důvodu i řady jiných má toto místo v Dolním Sasku mimořádný politický význam. Loccum je pod silným vlivem místního opata a každé intenzivní bádání je doprovázeno všudypřítomným horlivým a vstřícným personálem.

Jaké bylo poselství kamenů, co jste zjistili?

Jak jsem říkal, v klášteře naleznete výrok z knihy Genesis 28 podobně jako v Rennes-le-Château. Bernard z Clairvaux jím byl jistě velmi ovlivněn. Rennes-le-Château je známý v souvislosti s dáblem Asmodisem, pánem démonů, jenž Šalomounovi postavil chrám. Podobně funguje také klášter Loccum. Prozkoumávali jsme jej spolu s několika zednáři a došli jsme k tomu, že jsme v klášteře schopni měnit energetické frekvence a že aktivací určitých míst ve zdivu nebo na zemi dovedeme větší skupiny lidí přivést do nepřičetného stavu. Mohli jsme řídit jejich chování a také předpovídat, jak budou reagovat, jestliže se určité věci v klášteře změní. Bylo to ohromující. V Evropě je pouze několik kostelů s podobnými vlastnostmi a v dnešních dobách by mohly sehrát důležitou funkci.

Dříve takto fungovaly sakrální budovy a duchovní je vědomě využívali k manipulování a řízení lidí. Dokázali jsme, že je to možné i dnes. To bylo tajemství starých katedrál, přičemž se znovu dostáváme k předmětům obsaženým v Arše úmluvy. Jestliže máte budovu, která má energetické účinky, a chcete ji nějakým způsobem využít, potřebujete na to nevyhnutně podobné předměty, jaké byly nalezeny v Arše úmluvy, které slouží jako rezonátory a skrze něž je možné působit na lidi.

Důležité je uvědomit si, že to, co funguje v katedrálách, lze využít také ve městech, celých zemích a světadílech — ve velkém i malém měřítku; princip je pořád stejný. A ilumináti to vědomě využívají!

Když se postavíte na určité energetické proudy a aktivujete je, můžete přenášet myšlenky na velké vzdálenosti. Udělali jsme pokus se dvěma skupinami lidí. Jednu skupinu jsme postavili k malému rybníku u kláštera Loccum, čili na místě takovéto linie. O několik kilometrů dál je jiný rybník, který je s prvním propojen energetickou čarou; tam jsme umístili druhou skupinu. První skupině jsme něco řekli a lidé u druhého rybníka se měli soustředit na jeho hladinu a odtud vyčíst původní zprávu.

Několik účastníků skutečně vzkaz přijalo a nešlo přitom o lidi s ezoterickými ani meditativními sklony, a tedy o žádné mimořádně citlivé nebo trénované osoby. Tím jsme chtěli dokázat, že je možné, že se dříve myšlenkové programy přenášely na velké vzdálenosti. To bylo tajemství jednotek SS, které v období Třetí říše zmanipulovaly několikamilionový národ.

Je to proto, že jejich hrady byly stavěny na energeticky silných místech?

Přesně tak, tato místa k tomu byla cíleně využívána. A dělá se to i dnes. Některé budovy se stavějí na určitých bodech a jejich funkce je předem daná; to je tajemství mistrů stavitelů.

Je to také důvod, proč tyto budovy byly stavěny podle zásad posvátné geometrie?

Pokud by nebyly proporčně a harmonicky vyvážené, jak to bylo běžné u gotických kostelů, nemohlo by to fungovat. Gotika se objevila náhle a vzešla z ničeho. Nemá žádnou návaznost na románský styl, spíše má představovat jeho protipól. Její původ je ve vědění nalezeném ve schránkách.

Na určitém místě v klášteře se nacházejí ornamenty. Jak souvisejí s ovládním lidí? Templářům se vyčítalo, že uctívají takzvaného Bafometu, což je v nejširším smyslu slova „mluvící hlava“. V Bibli ji najdeme u Jana Křtitele — jeho symbolem je uříznutá hlava, která se po jeho smrti vznášela nad Herodovým palácem a stále mluvila. Templáři také využívali podobnou hlavu a díky tomu si nejspíš zachovali své dominantní postavení (obr. 63).

Je Bafomet totéž co Lucifer?

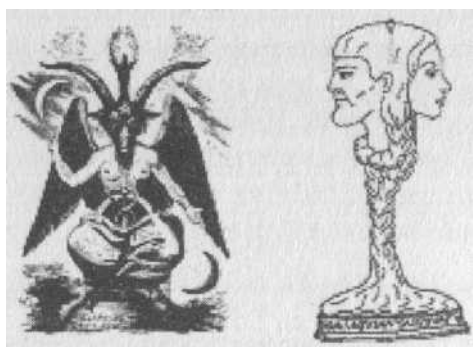
Ne, Lucifer je duchovní bytost. Postava Bafometu spíše odkazuje na řeckého Pana.* Pan je spíše princip, na němž je postavena příroda a z nějž vycházejí její zákonitosti; není však schopen působit na duchovní úrovni. Legenda říká, že Bafomet sice ovládal přírodu, ale nemohl ji opustit. Bafomet je závislý na přírodě, je to přírodní princip. Luciferský princip se naproti tomu pohybuje svobodně, přichází zvenčí a je schopen přírodu ovládat.

* *Pan je řecký bůh lesů, pastvin, stád a také pastýřů a lovců, kteří ho uctívali. Má polozvířecí podobu — je porostlý srstí, má rohy, kozí kopytka, bradu a ocas.*

Templáři prostřednictvím mluvící hlavy rozmlouvají s přírodou a dovedou ji řídit. Král Šalomoun také dovedl mluvit s rostlinami, zvířaty, rybami a hmyzem. Díky přírodě dostal informace, jež mu pomohly ji ovládnout.

Bafomet je na jednu stranu odmítán, protože si jej lidé ztotožňují s Bafometem Eliphase Léviho (obr. 62).

Zednářský Bafomet není satanský symbol neboli obrácený pentagram s hlavou kozla, ale je znázorňován jako jedna nebo dvě hlavy připojené na horní část těla se dvěma pažemi (obr. 63). Jde o lidský výtvar. Spodní část těla není vidět, protože je vrostlá do hmoty. Bafomet představuje Otce přírody; nachází se v ní, ovládá ji a je pánem všech přírodních zákonitostí, přitom ji však nemůže opustit; nemůže se osvobodit ani spasit.

Obr. 62: Bafomet od Eliphase Léviho. Obr. 63: Bafomet templářů.

Na druhou stranu mají templářští rytíři na bílém plášti vyšit takzvaný tlapatý kříž. V heraldice je to symbol mluvící hlavy, což je pro dnešního templáře přirozeně zavádějící. Je to znak Bafometa, jenž je považován za symbol přírody.

Člověk je na přírodě závislý a musí uznat a respektovat její moc. Na druhou stranu se jí však nesmí kořit — to by se mu stalo osudným. Za určitých okolností z ní může načerpat obrovskou sílu. Příroda jsou minerály, rostliny, zvířata a lidi. Člověk má ze všech nej slabší spojení s Bohem, protože je obdařen svobodnou vůlí a neřídí se pouze instinkty jako zvířata. Ta jsou na přírodě naprosto závislá; následují své pudy, a tím pádem jsou Bohu blíže. Z Bible víme, že ani andělé nemají svobodnou vůli, takže jsou na Bohu závislí stejně jako zvířata na svých instinktech.

Jediný člověk je skutečně svobodný. Spojení s Bohem může podpořit pomocí rostlin, které jsou napojeny na božský koloběh. Nejsnadnější způsob, jak se může dostat do stavu zvaného unio mystica, duchovního sjednocení s Bohem, je tedy prostřednictvím rostlinné říše; přitom není důležité, jakým způsobem se k tomu dopracuje. Člověk se na přírodu napojuje vždy, když se ocitne sám v lese nebo jinde ve volném prostranství. Tam se může přímo setkat s Bohem.

Na světě je jen několik málo národů, které přírodu k životu potřebují. Většina lidí a takzvaných „kulturních národů“ ji nevyhledává a uzavírá se do domů, které sami vybudovali. Blízký vztah k přírodě mají kupodivu severské národy, a zejména pak Němci. Němci jsou národ tuláků a poutníků, kteří v ní rádi tráví čas a čerpají z ní sílu. Proto je také možné, že se v Německu přijalo tolik zákonů v oblasti ochrany životního prostředí, přestože některé byly odsouhlaseny jen proto, že slibovaly přísun peněz.

Každopádně sklon napojit se na přírodu a splynout s Bohem severské národy mají. Římané na to přišli, když si chtěli podmanit sever Evropy a bojovali s germánskými kmeny. Jejich příslušníci, kteří už byli oslabení neustálými bitvami, se stáhli se do rozsáhlých tisových lesů a - jak dokládají římské spisy - vyšli z nich nabití novou energií. Římané zjistili, že Germáni jsou schopni nějakým způsobem čerpat z těchto lesů sílu. Jakmile lesy vypálili, byli Germáni poraženi.

Potomci Germánů dodnes čerpají energii z rostlin a stromů, což je u ostatních národů jinak. Tyto schopnosti bychom však měli využívat ještě více. Současní Němci o přírodních energetických zásobárnách nevědí, ale přitom se vytrvale zasazují o ochranu přírody.

První křesťanští misionáři domorodým germánským kmenům zakazovali, aby vyhledávali tisové háje, odkud čerpali moc druidové. Prohlásili to za pohanskou zvyklost, a tím pádem to bylo zapovězené. Vše, co bylo nějakým způsobem spojené s přírodou, bylo vnímáno velmi kriticky. Severské národy však přírodu uctívaly, a proto po sobě nezanechaly žádné stavby ani historické doklady; pokud něco dělaly,

tak v přírodě.

Jaké účinky má tis?

Germáni využívali tisové dřevo na výrobu kopí a luků, protože všechny části tisů kromě dužniny bobulí jsou jedovaté. Zvíře, které ojídá jehličí, čeká jistá smrt. Stejně působí i na člověka, proto se využíval jako zbraň. Tis neobsahuje pryskyřici a roste velmi pomalu; dožívá se až tří tisíc let. Není nijak vysoký a vyhledává stín jiných stromů. Tisové háje se často vyskytují v bukových lesích. Vnímaví lidé se v nich cítí zcela jinak než v obyčejném lese. Jsou plní energie a dovedou se napojit na bohy. Severské národy v tisových hájích dosahují spirituálních zážitků a setkávají se s bohy, démony nebo jinými duchovními bytostmi.

Co Germány posílilo?

Když je v létě tepleji, tisy vydávají zvláštní omamnou vůni. Jestliže se posadíte pod tisový keř, velmi rychle se dostanete do stavu, v němž jste schopni přijímat nové myšlenky. Může jít o nové nápady, různé druhy osvícení nebo si uvědomíte něco, co jste dříve nemohl pochopit.

V dnešní době jsme neustále vystaveni působení elektrických či jiných druhů energetických polí, která nás tělesně i duševně ovlivňují. Budeme-li se chtít vymanit z útoku krátkých vln, vyhledávejme tisové háje, protože nás čistí a pomáhají nám zachovat si jasnou mysl.

Považuji za velmi důležité, abychom si vypracovali imunitu vůči vlivům, jež na nás působí, a to včetně těch, které souvisejí s novým světovým řádem — abychom si uchovali svobodné myšlení i schopnost rozhodování.

5. Válka svobodných zednářů

Nyní bych se chtěl dostat k našemu hlavnímu tématu — válce zednářů. Uvedl jste, že jste nespokojen se situací ve svobodném zednářství a že se dějí určité změny. Existuje mezi zednáři nějaká forma revolty?

Nerad bych v rámci zednářství mluvil o revoltě; tento pojem není pro popis současné situace dostačující. Spíše by se dalo mluvit o interní válce. K názorovým střetům docházelo vždy ovšem vládnoucí struktury je pokaždé dovedly urovnat. V současné době je zednářství v situaci, kdy se jednotlivci musí podvolit většinovému tlaku a menšinové názory jsou stále častěji potlačovány. Podobný „demokratický“ proces je přitom zednářské myšlenky zcela cizí. Je fakt, že v průběhu dějin lidstva moudrost nikdy nebyla výsadou davů a pravé poznání bylo vždy určeno jen pro malou hrstku vyvolených. Dokud je menšina schopna své informace využívat ve prospěch národa, lidem se daří. Spousta bratrů vášnivě šíří ideál lidstva postavený na absolutní lásce k bližnímu, což je sice nanejvýš chvályhodné, ale nevede to k cíli. Ten, kdo chce něčeho dosáhnout, musí stát při zemi a chovat se realisticky. Pokud zednáři začnou ztrácet svou sílu a vedoucí postavení v důsledku oportunistických snah, je třeba zakročit a situaci napravit. Nikomu neprospěje, když se slabosti přikryjí pláštěm bratrské lásky. Zednáři křesťanského Západu jsou současně také křesťané; pravý křesťan žije láskou k ostatním, zatímco zednář se soustřeďuje sám na sebe. Jde-li o nějaký vysoký cíl, je třeba být ochoten popřít sám sebe. Jde o více než osobní

ješitnost. Svobodné zednářství je spojeno světovou myšlenkou a má jistý úkol. Jak jsem již zmínil, Německo mělo po skončení války tu nevýhodu, že v něm neexistovaly zednářské lóže, protože za doby Adolfa Hitlera byly zakázány. Okupační mocnosti v zemi zavedly vlastní lóže a němečtí bratři, již se bratrstva nechtěli vzdát, byli nuceni vstoupit do lóží okupantů. Teprve mnohem později se podařilo opětovně vybudovat staré pruské lóže, které měly blízko k Francii a nesly templářskou myšlenku. Ta nebyla mezi okupanty příliš vítaná. Německo bylo proto silně ovlivněno Starým a svobodným přijatým zednářstvím a moc původních pruských lóží se dodneška nepodařilo zcela obnovit.

Jde o zcela jiný způsob uvažování. Německé zednářství tíhne spíše k francouzskému pojetí, a proto se v něm mohl usadit švédský systém — Němci zkrátka nebyli ochotni podřídit se britskému stylu myšlení. Dochází ke střetům mezi Anglií a Skotskem, protože Skoti nemají anglický systém příliš v lásce. Američané se z anglického systému stačili vymanit již dříve, když nastoupili cestu yorkského ritu. Chtěl bych podotknout, že anglická mateřská lóže začíná po celém světě trpět nedostatkem členů. Angličané nejsou schopni se dostatečně rychle přizpůsobit duchu doby. To má svůj původ v jejich mentalitě; rádi se drží tradic, přestože už dávno nejsou aktuální.

Německé lóže se tedy v současné době snaží jít vlastní cestou?

Ano, Němci se stále více orientují na Francii, švédský systém a také rytířskou myšlenku. Dochází k přebíhání členů mezi jednotlivými učenými; jestliže se bratr necítí dobře mezi ostatními členy lóže a není spokojen s učením, kterému se věnuje, jednoduše lóži změní, přejde k jinému systému a doufá, že tam bude moci udělat lepší kariéru. Je to běžná lidská ješitnost a není na tom nic zvláštního. Jiná věc je, že mocenské struktury ztrácejí svou původní sílu a moc se přesouvá jinam. Pak je zřejmé, že zde velkou roli hraje duch doby. Také v rámci zednářství tedy dochází k velkým změnám!

Říkáte, že se Německo stále víc kloní k Francii. Na druhou stranu Vy spolu s řadou členů různých lóží říkáte, že pokud to tak půjde dál, odmítáte spolupracovat. Co se stane? Oddělíte se od anglické mateřské lóže?

Ano, existují jistá osvobozenická hnutí, jejichž úkolem je dostat německé zednářství ze stávajícího poručnictví. Už se nechceme podvolovat anglickému ani americkému diktátu. Americké zednářství je velmi mocné a vůči svým členům dominantní. V Německu to tak nefunguje; pokud Němci chtějí něčeho dosáhnout, je pro ně členství v lóži nepodstatné, zatímco v USA nebo v Anglii by se bez toho neobešli.

Pro německé zednáře je předmětem jejich snah hlavní zednářská myšlenka, díky čemuž se německé lóže i velkolóže stále víc uzavírají do sebe a osvobozují se z područí amerických a anglických struktur. Ty se naopak snaží německé zednářské instituce prohlásit za nelegální, protože se jim nelíbí, že jdou vlastní cestou. To je válka, jež probíhá v rámci svobodného zednářství po celém světě!

Jaký je Váš osobní plán?

Chci přimět bratry k větší otevřenosti a k tomu, aby se neobraceli k realitě zády. Pravdu, již jsem poznal, chci rozšířit mezi všechny lidi a neskrývat ji jako nějaký tajemný poklad. Zednáři si od svého počátku kladou za cíl osvobodit lidi z pout, jež si sami z nevědomosti nasadili. Vycházet a pracovat se sobě rovnými je totiž podstatně

výhodnější a příjemnější než dělat totéž s pouhými otroky systému. Proto chceme podpořit myšlenku svobody v rámci zednářství, ale i celého světa, a dodat jí energii tím, že ji budeme šířit. Očividně to však není pro všechny lóže zrovna žádoucí.

Co Vám zednářství dalo? A co Vám naopak vadí — zejména v dnešní době?

Díky členství v bratrstvu jsem pozornější a kritičtější. Získal jsem bezpečí uvnitř mocného společenství, jež se rozprostírá po celém světě. Vím, že ve svém bádání a zápolení nejsem sám a že spousta bratrů má stejný cíl jako já.

Zednářská myšlenka se mi líbí. Vadí mi, když se společný plán nemůže vždy a všude rychle prosadit. Někteří bratři však mají zcela jiné ideály nebo jim to prostě myslí o něco pomaleji.

Kdysi jsem se zúčastnil jednoho setkání řádových mistrů; z jejich hovoru jednoznačně vyplynulo, že mezi zednáři panuje velká nespokojenost vůči stávající učební náplni.

To máte pravdu. Myslím si, že zednáři v administrativní oblasti už nejsou tak aktivní jako před dvěma sty lety. Problém podle mě spočívá především v demokratických strukturách; pracují příliš pomalu a neslibují úspěch. Nesmyslné mi přijde zejména omezování myšlení. Zednářství je v určitých oblastech dogmatické, protože neakceptuje některé skupiny lidí nebo myšlenkové směry. To však není v souladu se záměry Stvořitele...

Také jde o korekci starých učebních plánů. Je to tak?

Ano, to je také jedna z věcí, s nimiž nejsem spokojen. Konkrétně jde o způsob uvažování členů modrých lóží a také ve skotském ritu — bratři v nich nejsou dostatečně flexibilní. Trvají na starých, neaktuálních konceptech, jimž sami nerozumějí a jež uplatňují pouze ze zvyku. V podstatě je to spolek bázlivců. Dříve měli zednáři na řadu věcí vliv: vyvolávali revoluce, stáli u vzniku států či dosazovali prezidenty. Naproti tomu dnes se spíše utápějí ve vzpomínkách, než aby něco konkrétního podnikli. Aby byl člověk schopen něco dělat, musí umět svobodně uvažovat a nebát se své myšlenky projevit na veřejnosti. Není možné, aby něco věděli jen zednáři a zbytek lidstva zůstával v nevědomosti. To nás nikam neposune. Chceme a musíme se vrátit k templářským hodnotám, protože právě na nich bylo zednářství u nás postaveno. V mnoha lóžích se však lidé chovají téměř jako zmanipulovaní, pokud jde o starozákonní látku. Postupně i zde ovšem dochází ke změnám.

Palestinský konflikt a chování Izraelců vůči Palestincům se nepostaraly o právě pozitivní obraz v očích zednářů. Lidé jsou našťvaní kvůli agitování Izraelců a od všeho se distancují. Tento odstup se ukazuje také na učební náplni, jež přestává být tolerována. Jednání státu Izrael není právě vzorové — ba naopak je odstrašující. Zatímco dříve zednáři židovství podporovali, dnes k němu mají spíše odmítavý postoj.

Chcete se více zaměřit na křesťanskou myšlenku — na templářské ideály?

Ano. Křesťanské myšlení templářů je však také poněkud omezené. Templáři přece na kříž plivali. V jejich chrámech nenajdete krucifix ani trpícího Krista, protože jej nepřijali a namísto něj uctívali Bafometa.

Jenže oni neplivali na kříž kvůli tomu, že by nebyli vyznavači Ježíše, ale právě proto, že byli!

Ano, podporovali Ježíše, protože chtěl osvobodit lidi, a ne si je podmanit. Pak jsme se ale dostali k pavlovskému křesťanství neboli vyznání svátého Pavla z Tarsu, které si lidi podmaňovalo stejně, jako to činili i židovští kněží se svým lidem. A to není náš záměr. Jestliže se k této myšlence obrátí velká část bratří, něco nepochopili a stanou se nepřítelem svých vlastních idejí. Nutně pak půjdou sami proti sobě a někde tam bratrství končí. Pokud zednář neví, v jaké rodině se nachází, nemůže být nadále akceptován.

Existuje nějaká německá lóže, která na rovinu říká, že se chce oddělit od anglické mateřské lóže a více se soustředit na své vlastní zájmy?

Původní pruské lóže, jež se po válce připojily k americké nebo anglické obedienci, chtějí nyní ze systému vystoupit. Rády by se vrátily ke starým pruským strukturám a navázaly více kontaktů s Francií. Právě to se nyní děje a vede to k oslabení anglického i amerického zednářství. Původní praeevropská neboli také německo-francouzská myšlenka získává na síle, bude se ještě dále rozšiřovat a anglické systémy kvůli tomu možná zaniknou.

Zednářství postupně zaplňuje bigotní obsah, o což se zasazují zejména křesťanské lóže; s myšlenkou svobody ani s tím, co dělal Ježíš, to přitom nemá nic společného. Zednář musí poznat, že obávaný starozákonní Bůh není všemocný a že my lidé se mu přinejmenším vyrovnáme.

V rámci zednářství to můžeme říkat nahlas a také podle toho žít, ale navenek se musíme projevovat „křesťansky“.

Mnohé lóže se nyní začínají obracet ke zbožným tématům a existují i hlasy, které Řád svobodných zednářů označují i za katolický. Pokud by to byla pravda, řád i celé společenství by bylo zničeno. To vše má na svědomí osobní prelatura Opus Dei. Jeho vyznavače přijímají do zednářských lóží, a protože jsou velmi inteligentní a charismatičtí, dostanou se v hierarchii dost vysoko, aby se mohli projevovat i nahlas. Pak se projeví jako řečníci, agitují a ohlupují ostatní bratry, a tím ničí celou zednářskou myšlenku.

V mnoha lóžích už není vůbec možné bavit se tak, jako se teď bavíme my dva. Když se bratři nemodlí jako v kostele, mají pocit, že něco dělají špatně.

Tajemství je tedy ve svobodě, vzpouře a luciferské myšlence?

Ano, a teď jsou tyto ideje aktuální právě uvnitř samotného společenství; postupně propašované myšlenky organizace Opus Dei mají způsobit, že se zednářství rozloží zevnitř. Je jasné, že dobře strukturovaná instituce jako ta naše, kde se shromažďují svobodní a kriticky smýšlející lidé, není někomu zrovna po chuti.

Jako nezávislý pozorovatel bych řekl, že zde probíhá vzpoura.

Ano, dalo by se to tak říci.

Požadovala od Vás lóže někdy něco — tedy kromě zachování mlčenlivosti?

Ne, to se nikdy nestalo.

Znám případ jednoho lékaře-zednáře. Došlo někde k vraždě a lóže od něho požadovala, aby úmrtní list vystavil jako sebevraždu. Jak je něco takového možné?

Jestliže chce člověk něčeho takového dosáhnout, osloví bratra, o němž si myslí, že ho může v tomto směru využít, a přesvědčí ho, aby něco takového provedl. Dotyčný využije jeho slabého místa a bratr to pak udělá z vlastního přesvědčení. Z pozice lóže by však nikdo nic takového nežádal — alespoň já jsem o podobném případě neslyšel. Pokud vím, lóže nemůže žádat něco, co by mohlo někomu uškodit nebo co je v rozporu s platnými zákony. To je stanoveno lóžovými pravidly a členové jsou na to upozorňováni při svém přijetí do společenství. Je možné, že se někteří zednáři chovají i jinak, s lóží jako takovou to však nemá nic společného.

Vzpomněl jsem si na případ, kdy zednáře a bankéře Roberta Calviho našli pověšeného na mostě Blac- kairs v Londýně se svázanýma nohama. To byla klasická rituální vražda.

U takových případů to chodí tak, že se bratři nezávisle sejdou a rozhodnou, že je potřeba jednat a demonstrovat něco ostatním jako výstražný příklad. Je to však výlučně jejich rozhodnutí — nikdo nadřazený je k tomu nenutí. Udělají, co je potřeba, a způsob, jaký si k tomu zvolí, je pouze na nich. Neměla by však utrpět pověst lóže ani zednářství jako celku.

Roberto Calvi měl nohy svázané do pravého úhlu a v kapsách měl cihly. V jeho případě bylo přece očividné, že šlo o zednářskou popravu. Kromě pachatelů bylo všechno naprosto jasné.

Roberto Calvi byl zrádce a tímto způsobem se zednářům celého světa ukázalo, jak zrádci končí.

Ještě jednou bych se chtěl zeptat, proč mi to všechno vyprávíte? Je to snad kvůli zmiňovanému převratu v rámci svobodného zednářství?

O zednářství není zakázáno mluvit. Nesmíme prozrazovat obsah rituálů a o těch jsme se nebavili. To, co vám vyprávím, je mé osobní poznání, jež jsem si vzal z této obrovské knihovny. Nikdo mi nikdy nezakazoval o tom mluvit. Je pravda, že někteří zednáři budou otřeseni, až si přečtou, co Vám tu říkám. V tom jsem pro ně skutečně zrádce. Jenže na druhou stranu Albert Pike, náš slavný skotský bratr, to už dávno vyslovil veřejně.

Ano, znám jeho citát, který je datován do roku 1889: „*Davu musíme říct toto: Uctíváme Boha, ale je to Bůh uctíváný bez předsudků. Vám, Suverénním velkým generálním instruktorům říkáme, že bratrům 32., 31. a 30. stupně můžete zopakovat toto: „Zednářské náboženství by mělo být všemi z nás, kdo jsme zasvěceni do vyšších stupňů, udržováno v čistotě luciferské doktríny / (...)*

Ano, Lucifer je Bůh a Adonaj je bohužel také Bůh. Podle věčného zákona není světla bez stínu, krásy bez ošklivosti a bílé bez černé. Absolutno může existovat jen ve spojení dvou božstev; temnota je nutná jako pozadí pro světlo, jako je podstavec nutný pod sochu a brzda pro lokomotivu (...)
Satanská doktrína je hereze a pravé a čisté filozofické náboženství je víra v

Lucifera, který je na stejné úrovni jako Adonaj. Lucifer, Bůh světla a dobra, bojuje za lidstvo proti Adonajovi, Bohu temnoty a zla.“

Je to tak. Pro nižší stupně a několik vysoce postavených bratří je to jistě novinka. Je spíše dokladem toho, že se o svou kariéru zajímají více než o učební náplň. My, vysocí zednáři, přesně víme, kdo je Lucifer, přestože existují nejrůznější výklady jeho skutečného působení. Sám zástupce vysokých stupňů vyučuji a zasvěcuji je do původu a správného praktikování rituálů; vím tedy, o čem mluvím.

Je jasné a pochopitelné, že bratři, kteří všechno poznali, nechtějí, aby o tom věděl ještě někdo jiný. Do jisté míry je to pro ně věc cti a uznání — všichni totiž máme víceméně sklony prezentovat se na veřejnosti jako něco mimořádného. Na druhou stranu zednáři nemají žádné problémy s nedostatkem zájemců o členství. Zednářství nikdy nezanikne, právě naopak! Přírůstky jsou tak velké, že je třeba je regulovat. Lóže nemohou donekonečna přijímat nové a nové členy, protože každý hledající musí být po mnoho let pod intenzivním dohledem, jinak by to nefungovalo. Bez této péče by se jednotlivec nemohl optimálně vyvíjet a zednářství jako vzdělávací instituce by selhalo. Stává se, že ani někteří bratři vysokých stupňů nedovedou dojít poznání. Opakují prázdná slova a nenaplňují rituály ani symboly pravým obsahem. Cíl tedy není vždy dosažen. Důležité ovšem je to, aby zednáři rituály nadále prováděli věrně a nepozměňovali je. Prastará moudrost lidstva, již máme k dispozici, se vždy do jisté míry přizpůsobovala duchu doby, ale co se týká základní struktury, nikdy se nezměnila. Díky tomu mají k tomuto starému tajemství přístup všechny generace.

Zde musím zmínit také Židy, konkrétně národ vyznávající Tóru, jenž uchoval Pět knih Mojžíšových a v nepozměněné podobě je předal dalším generacím, přestože je nepochopil. Nic však nezměnil, a to je pro nás i naše potomky velmi cenné, přestože tomu dnes ještě ne zcela rozumíme. Jednou přijde generace, která pochopí princip božství, jak na sebe Bůh a člověk působí, a nakonec možná zjistí, že člověk je vlastně Bůh.

Jestliže je člověk Bůh, může být milosrdný a dovede odpouštět. Ten, kdo je schopen odpouštět hříchy, je božský — a o to bychom měli usilovat. Někdo může namítnout, že to je rouhání, že nikdo si nesmí myslet ani o sobě tvrdit, že je Bůh! Proto když chceme prohlásit: *„Jsem člověk a ve svém nitru nosím Boha — božskou jiskru. Jsem prototyp Boha a nesu zodpovědnost za to, co každý den vytvářím,“* musíme být odvážní, velmi otevření a tolerantní.

Pokud jsme už tak daleko, vyhráli jsme. Jisté mocné struktury tomu však chtějí zabránit, protože pak už nás nebudou moci kontrolovat a řídit pomocí strachu. Bůh Starého zákona kolem sebe neustále šířil strach. A ze strachu se národ kořil a sloužil mu. Ježíš tehdy řekl: *„Neslužte Bohu ze strachu, ale proto, že ho milujete“* A to je velký rozdíl — jde totiž stále o jednoho a téhož Boha. Jestliže dělám cokoli z lásky, je to mnohem intenzivnější a efektivnější, než když konám ze strachu.

To je podstatný rozdíl mezi Starým a Novým zákonem.

Služba zůstává, závislost na energetických či božských strukturách také. Pokud se však někomu oddám z lásky, budu mít mnohem větší úspěch, než když to udělám ze strachu.

Vyhnul jste se však mé otázce. Proč mi to všechno vyprávíte? A jak mohu vědět, že mě pouze nevyužíváte k šíření jistých informací?

Nezlobte se, trochu jsem odbočil... máte pravdu, v zednářském společenství skutečně probíhají nejrůznější změny. Stále více bratrů je přesvědčeno, že by určité

informace měly proniknout na veřejnost; já jsem jeden z nich.

Více než deset let hledáme lidi, kteří chtějí svobodně uvažovat, jsou nanejvýš prozíraví a ochotní podpořit myšlenku svobody svou energií. Jsme si vědomi toho, že v tomto novém věku máme co do činění s energetickými jevy a že současné i budoucí války se vedou kvůli energiím. Přitom zdaleka nejde o nerostné suroviny, ale zejména o duchovní síly, jež srozumitelně popsal Rupert Sheldrake. Při nejrůznějších akcích a seminářích jsme se seznámili se stovkami zajímavých lidí, s nimiž jsme v kontaktu. Počet zasvěcených v našem okruhu na území Rakouska a Německa je však stále velmi malý. Vyvinuli jsme si dobře fungující způsob komunikace a vyměňujeme si mezi sebou zkušenosti a novinky. Mimo to máme po celém světě kontakty na organizace a uskupení, jež myslí a pracují podobně jako my.

V uplynulých letech jsem zjistil, že rytířská myšlenka po celé Evropě zažívá renesanci a zajímá se o ni spousta lidí. Neustále vznikají nové rytířské spolky a řády. Také zednářství odnepaměti zahrnuje templářské stupně, které se už několik let těší stále větší oblibě. Tradiční rytířské řády nyní na základě svých stanov nesmějí přijímat žádné zednáře. Zednáři se naproti tomu cítí být svázáni jistými neexistujícími arkánovými předpisy, podle nichž nesmějí navázat kontakt s jiným uskupením. Tato omezení považuji za zcela scestná a už léta se snažím je nabourat a přimět rytíře nejrůznějších spolků ke společné výměně myšlenek. Navíc jsme se rozhodli, že určitou část našeho poznání zprostředkujeme veřejnosti, protože se domníváme, že čas pro to nazrál.

Proč nechcete zveřejnit své jméno?

Jsem přesvědčený zednář a i nadále bych jím chtěl zůstat. Stojím si za tím, co děláme v lóži. Bylo by to pro mě těžké, kdybych Vám je prozradil.

V případě soudních nebo jiných komplikací byste je zveřejnil?

Samozřejmě. Nemám z toho strach a chci se vyhnout negativním předsudkům na adresu svobodného zednářství. Prohlašuji, že zednářství je v rámci lidské společnosti nutnost. Bez jeho ideálů a postojů se lidem nemůže dařit. Nechci tím vůbec říct, že jediní zednáři mají přístup k pravdě. Zednářský ideál lze najít i mimo naše společenství. Ty, kteří jej vyznávají a praktikují, a přitom nejsou členy lóže, nazýváme „zednáře bez zástěry“. Velmi důležité je pro mě to, že svým bratrům mohou vzkázat, že jsou povoláni k tomu, aby působili navenek. Jestliže pracují jen v rámci malého světa své lóže, pak dílo nepochopili.

Žádná zednářská tajemství Vám zde neprozrazuji. Rád bych Vám a ostatním lidem ukázal, že zednáři nejsou žádní tajnůstkáři. Střeží však obrovskou moudrost a jsou velmi dobře organizovaní. Vzhledem k tomu, o čem se tu s Vámi bavím, se někdy pohybuji téměř na hraně, což pro mě nemusí být vždy příjemné. Na druhou stranu jsem přesvědčen o tom, že kriticky smýšlející lidé by právě nyní v této přechodové fázi měli mít možnost se vyjádřit. Možná, že v budoucnu to už nebude tak snadné.

Může to mít nějaké následky? Říká se, že zednáře, kteří promlouvají k veřejnosti, stihne trest smrti. Je to pravda?

Může to tak být, ale nemusí! Zednáři v tom nejsou zcela jednotní. Na internetovém fóru na mě už mnohokrát útočili, a dokonce mi již také telefonicky vyhrožovali smrtí. Strach nemám, protože si myslím, že je nutné, aby jisté věci vyšly na světlo. A pokud

se mezi zednáři najdou bratři, již jsou toho názoru, že jsem zrádce, který si zaslouží smrt, a já bych opravdu přišel o život, pak jsem měl prostě smůlu. Může se to stát, ale nemusí. Jestliže se to má stát, tak před tím neuteču.

Navíc jsem přesvědčen, že celý scénář světového dění a nového světového řádu pokročil natolik, že už je beztak jedno, jestli Vám dnes tyto věci vyprávím, nebo ne. Věřím, že se všechno uskuteční podle plánu. Pak zmizí i veškeré tajnůstkářství, protože už zkrátka nebude možné. Momentálně se nacházíme v přechodném období, kdy se ještě můžeme k určitým věcem vyjadřovat. Obávám se totiž, že za pět či šest let to už nebude možné. Možná už nebudou existovat knihy v tištěné podobě a my nebudeme mít žádnou šanci, jak zveřejnit svůj názor. Jen si zkuste v televizi říct, co si skutečně myslíte — nepodaří se vám to. Ani noviny vám nedají prostor. Pouze v malých nakladatelstvích se dnes ještě mohou publikovat skutečné pravdy. Možná, že za pár let už to tak samozřejmé nebude.

Mám jednu otázku na odlehčení: Co se mezi zednáři říká o Janu van Helsingovi?

Mezi bratry se najde mnoho Vašich stoupců a pravděpodobně je jich mnohem víc, než si dovedete představit.

Ale určitě se najdou i tací, kteří mě nemají příliš v lásce...

Ano, řada bratrů se bojí a nesouhlasí se svobodným šířením všech myšlenek. Neustále pozoruji v lóžích, že když se má diskutovat o židovství nebo o zpochybňování židovské nauky, ihned se přihlásí strach. Všeobecně je ho všude moc. Někteří bratři se ošívají také tehdy, když někdo zmíní jméno Jan van Helsing, jiní zase prohlašují, že to všechno je nesmysl... na druhou stranu by si zednáři přáli, aby se ostatním jevíli jako tolerantní a otevřená instituce.

Většina zednářů uvažuje v podstatě stejně jako Vy. To je zkrátka dané. Jsou to lidi, kteří milují svobodu, a pokud bude potřeba, posbírají odvahu a začnou jednat, aby si svobodné myšlení udrželi. O tom vlastně celé zednářství je — o duchovním osvobození.

Udržíjí mezi sebou jednotlivé lóže přátelské vztahy? Spolupracují mezi sebou skotský a yorkský ritus, Velký orient, švédský systém a další?

Ano, spolupracují, protože zednáři jsou v první řadě bratři, nehledě na to, k jakému systému patří. Až donedávna mezi lóžemi existovaly návštěvní řády a určité skupiny se mezi sebou nesměly navštěvovat, protože k tomu neměly povolení. Bratři však tato nařízení nedodržovali a scházeli se. Někteří dokonce přijali členství v zakázaných systémech, což by za normálních okolností mělo vést k vyloučení z mateřské lóže, ale nestalo se tak. Takto si na základě nátlaku zesпода vynutili změny zákonů. Návštěvní pravidla se v průběhu posledních deseti až dvaceti let poněkud uvolnila a řada zákazů byla zrušena.

Vnímají vysocí němečtí zednáři své francouzské a anglické kolegy jako sobě rovné? Existuje mezi nimi navzdory oběma světovým válkám skutečné bratrství?

Ano, bratrství se na mezinárodní rovině bere velmi vážně. Je to stejné jako v rodině — nemusíte svého bratra milovat, ale respektujete ho a pravděpodobně mu nebudete chtít nijak škodit. Jisté výjimky samozřejmě existují.

Vědí představitelé vysokých hodností, kdo plánoval a financoval první a druhou světovou válku?

Samozřejmě že ano!

Winston Churchill kdysi řekl: „Neodpustitelným zločinem Německa před 2. světovou válkou byl jeho pokus vydělit své hospodářství z nového globálního obchodního systému a vytvořit vlastní výměnný systém, z něž by světové instituce nemohly profitovat“

** Churchill k lordu Robertu Boothbymu, cit. z: Sidney, Rogerson: Propaganda in the Next War (Propaganda v příští válce), předmluva ke 2. vydání z roku 2001, původně vydaném v roce 1938*

Díváte se na to podobně?

Byl to jeden z důvodů. Velkým důvodem však byly snahy Německa o předčasné zajištění energetických zásob. Tato problematika, jak je vidět, dosáhla v současné době jakéhosi vrcholu. V Německu bylo jasné už za císaře, že je třeba v tomto ohledu něco podniknout, pokud chce země zůstat nezávislá. Tyto tendence byly preventivním opatřením Německa, aby se vyhnulo budoucí energetické závislosti na jiných státech.

Nakolik vlastenecké je německé zednářství? Jak se staví ke Třetí říši a k Hitlerovi?

Německé zednářství se cítí být vždy zavázáno těm, kdo jsou u moci. Tak to předepisují zákony. V období Třetí říše se zednáři velmi snažili přizpůsobit se duchu doby. Spisy generála Ludendorffa mluvily však jasně proti lóžím, a tak zednáři museli zůstat v utajení. Bratrstvo totiž není možné ani rozpustit, ani zničit.

Co víte o létajících talířích Třetí říše?

Rozmluvy, výměna zkušeností a mínění mezi lóžovými bratry jsou mnohem otevřenější a svobodnější, než je běžně zvykem mezi obyčejnými lidmi. Mimo jiné se diskutuje i o létajících tělesech. Jasně je, že existovaly. Nikdo však přesně neví, kolik jich na konci války létalo, kolik jich existuje dnes, případně kolik lidí v současné době žije na tajných místech — Antarktida byla podkopaná stejně jako Alpy.

Víte o tajných základnách na Antarktidě něco víc?

Nevím víc, než jsem Vám právě řekl. Mnohokrát jsem o tom slyšel, protože v lóži je to poměrně časté téma. Zním jednoho bratra, který sloužil na měřicí stanici v Antarktidě. Jeho úkolem bylo dohlížet nad přístroji. Před zimou, ještě než se úplně setmělo, museli všichni základnu opustit, protože v případě nouze by se odsud nedostali. Vyprávěl, že osádky základen se udržovaly pod vlivem alkoholu, aby nebyly schopné obsluhovat stroje a měřicí zařízení. Jinak alkohol sloužil také na podporu psychiky. O tom, co se dělo v nitru Antarktidy, neměli tušení. Nesměli opouštět základnu a kromě toho stejně nebylo kam jít.

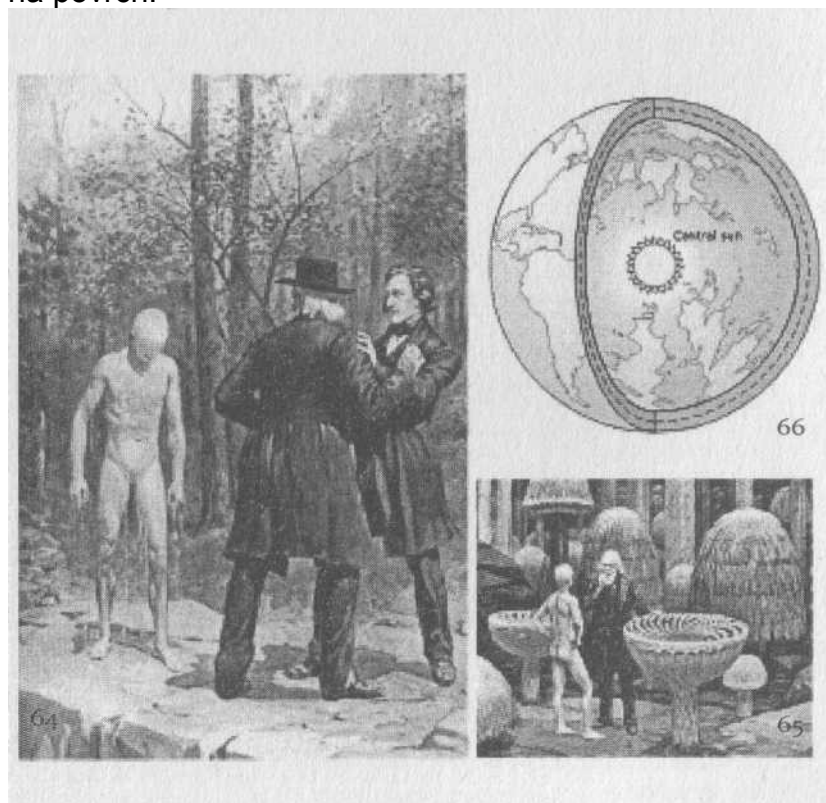
O tuto problematiku se zajímám, proto jsme se snažili zjistit, co se tam děje. V naší

lóži jsou bratři, již mají rozsáhlé znalosti v oblasti využití satelitů. Pokusili se vyhodnotit záznamy z geostacionárních satelitů umístěných nad póly, jenže ty jsou tak zajištěné, že pohled na póly vůbec není možný. S pomocí meteorologických družic jsme se dostali poměrně blízko pólů a to, co jsme spatřili, nemělo nic společného s tím, co se běžně uvádí v knihách - nebyly tam žádné ledovce ani sněhová pole - vůbec žádný sníh. Na Antarktidě jsou jistá území, kde už miliony let nepadla jediná vločka. Na okraji Antarktidy lze najít staré výzkumné stanice; kdyby tam sněžilo, museli byste je hledat pod obrovskými závěsemi, sníh tu však není! Oblast je sice chladná, ale velmi dobře využívaná. Shora bylo vidět nezledovatělé plochy, ale až přímo k pólům se satelity nedostaly. Zkrátka to nešlo.

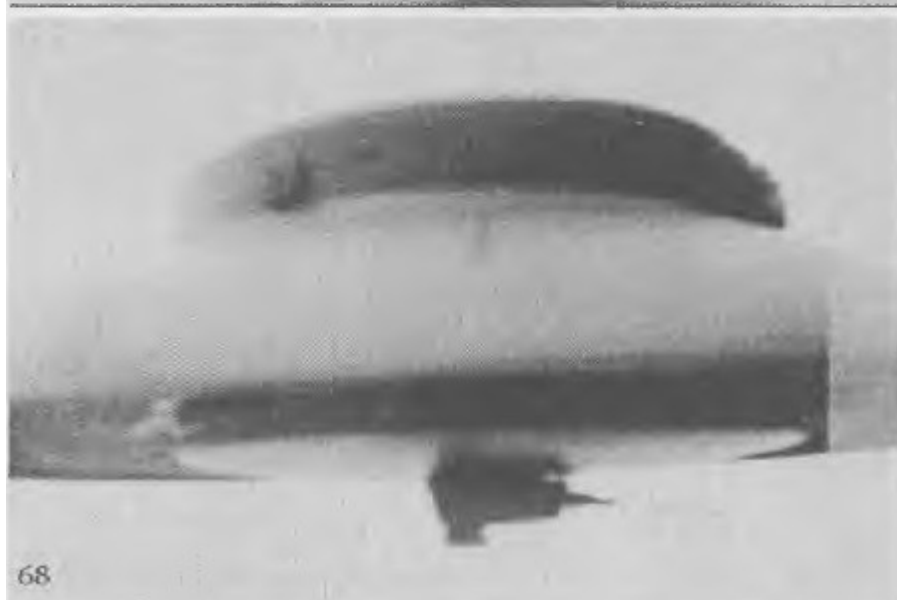
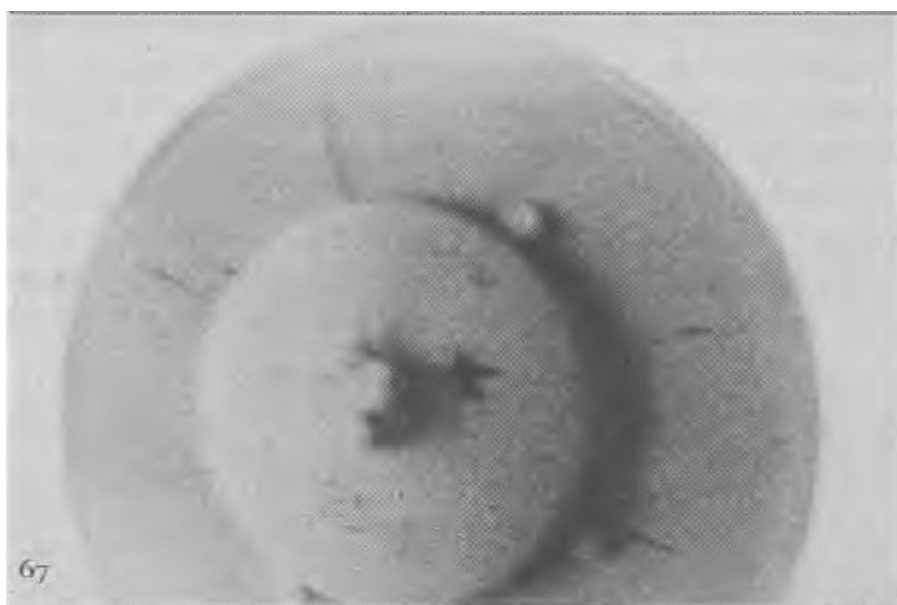
Co zednáři vědí o teorii duté Země?

O teorii duté Země se mezi zednáři diskutuje, je považována za reálnou, ale není to součástí jejich vzdělávacího programu. Fakt je ten, že se bratři nebaví jen o rituálech; společenství se přizpůsobuje duchu doby a zabývá se aktuálním děním, politikou, hospodářstvím a vědou. Jinak by nemělo smysl.

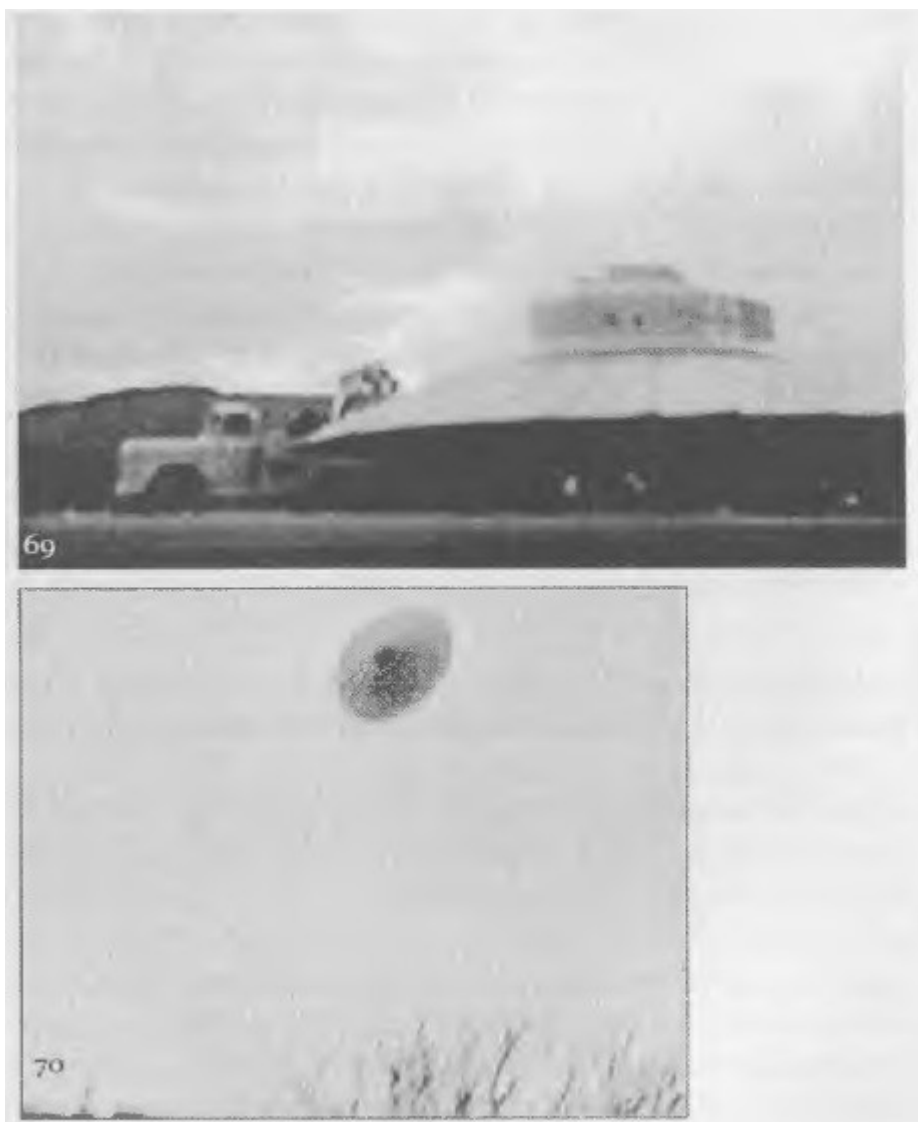
Znám řadu bratrů, kteří se touto problematikou zabývají, a někteří z nich mají i osobní zkušenosti. Mezi bratry panuje důvěra, a proto je možné se o těchto tématech bavit na zcela jiné úrovni než s běžnými občany. Avšak co se týká ověřování pravdivosti výroků a výsledků bádání, jsme na tom všichni stejně. Rozdíl je v tom, že bratři mohou mezi sebou důvěrně komunikovat na celém světě. Existuje domněnka, že ve středu Země již tisíce let žije jakási prarasa, která občas vychází na povrch.

Obr. 64 a 65: Obrázky z knihy *Etidorhpa*. Obr. 66: Země jako dutá koule. Podle legendy by se v nitru Země mělo nacházet malé Slunce, obydlené kontinenty a moře.

Obr. 67 a 68:
Zkušební let předběžné verze Haunebu II. Na spodní straně lze vidět podobu německého trámového kříže (takzvaný balkenkreuz).

Obr. 69:Diskovité letadlo pořízené v roce 1979 v Porýní. Vedle stojí jeřáb značky Hanomag.Obr. 70:Zkušební let diskovitého letadla VRIL-i okolo roku 1940.

Podle mého názoru se v době, již nedovedeme přesně definovat, nějaká rasa, která zastínila původního člověka, stáhla do podzemí. Schovala se v nitru Země a udržela si tam svou původní čistotu. Vypráví o tom jedna zednářská legenda a znám také zprávy, jež popisují, jak někde přistály létající talíře s bytostmi pocházející z nitra Země: nešlo tedy o mimozemšťany. Jsem přesvědčen, že tyto tvorové pravidelně komunikují na více místech Země s příslušníky našeho lidstva — a to zejména v Jižní Americe.

Důvěryhodná řada lidí je ochotna podat zprávy o svých kontaktech s podzemním světem. Již sama skutečnost, že možné přístupy k pólům jsou pro běžné smrtelníky hermeticky uzavřené, je více než pozoruhodná a je podnětem na zamyšlení.

Znáte příběh o Etidorhpě, o duté zemi? Tento román Johna Uri Lloyda z roku 1890, jenž prokazatelně obsahuje reálné prvky, popisuje příběh muže, který se stane členem zednářské lóže a zveřejní zednářské tajemství. Bratři jsou sice

toho názoru, že by si zasloužil smrt, ale dají mu šanci. Zavedou ho ke vchodu do podzemí v Kentucky, kde se setká s člověkem bez očí a pohlavních orgánů, s nímž podnikne cestu do nitra Země. Jejich putování se v mnohém podobá popisu Cesty do středu Země od Julese Věrna z roku 1864. Také tam najdou ohromné houbové porosty, jeskyně, praještěry a podzemní jezero končící propastí záře a beztížného stavu. Podle Etidorhpy je Země jedna velká bublina, na jejíž vnitřní straně existuje další paralelní svět (obr. 64 a 65).

Tento příběh osobně neznám, ale myslím, že o něm bratři vědí. Zednáři však mají, jak už jsem zmínil, svoji legendu: Už jsem mluvil o Hiram Abifovi, potomku Kaina a synu Lucifera. Mezi jeho tisíce pomocníky byli i tři tovaryši, kteří se cítili nedostatečně zaplacení a požadovali mistrovský plat. Učni dostávali svou odměnu u sloupu Jachin, tovaryši u sloupu Boaz a mistři v prostřední komoře. Výplatčímu museli pošeptat tajné slůvko, jinak by nedostali nic. Jenže Hiram Abif jim heslo neprozradil, a tak se mu chtěli pomstít.

Schválně špatně namíchali poměry při odlévání „kovového moře“, až forma praskla a tekuté železo se vylilo ven. Hiram Abif se pokoušel rozžhavenou hmotu zchladit, ale ta se rozprskla, což mnohé stálo život. A poté stanul před královnou ze Sáby, jež se do něho zamilovala, jako muž, který selhal.

Tu uslyšel z plamenů třikrát své jméno; zvalo ho k sobě jakési zjevení. Pod jeho ochranou vstoupil do ohně, jenž mu nyní nemohl nic udělat, a následoval postavu do nitra Země, do duše světa. Podle legendy je označována jako Kainova říše, sídlo svobody, místo, kam nedosáhne moc Adonaje. Zjevení Hiramovi řeklo: „*Toto je říše tvých otců, zde můžeš užívat plodů stromu poznání.*“ Byl to Tubal-Kain, Kainův prapravnuk čili prapravnuk Lucifera. To měl na mysli Albert Pike, když prohlásil, že Adonaj neboli Bůh Jehova a Lucifer jsou do jisté míry partneři. Lucifer podle Pikeho ztělesňuje dobro: není to tedy biblický Satan, ale osvoboditel!

Hiramovi se v legendě zjeví také Lucifer a Kain, jenž mu vypráví, jak to ve skutečnosti bylo s Adamem a Evou.

A teď to začíná být zajímavé. Tubal-Kain, který má v svobodném zednářství mimořádný význam, se oženil se svou sestrou a spolu měli syna Vulkána. Ten sestoupil do hlubin Země a zachránil se před potopou světa v jícnu Etny.

To mi připomnělo Julese Věrna a jeho Cestu do středu Země. Autor v knize popisuje vulkán, kterým se sestupovalo do podzemní říše.

Přesně tak! Vulkán Hiramovi předpověděl, že bude mít syna, kterého však nikdy nespasí, a ten zplodí velké potomstvo, jež bude mnohem mocnější než Adamovo.

Pak jej Tubal-Kain znovu vyvedl na povrch Země, kde posléze Hiram dokončil své dílo. S královnou ze Sáby zplodil dítě, tři tovaryši ho zradili a na příkaz krále Šalomouna byl zabit.

Legenda dále říká, že jistá rasa přežila potopu světa v podzemí, zatímco Noe a jeho rodina se zachránili na povrchu.

Podle Tibetanů je podzemní říše pod Himálají a vládne jí Pán světa zvaný Rigden Jyepo.

Ano, vím o tom. Například Ježíš také strávil tři dny v podzemí. Musí tím projít všichni učitelé a šířitelé moudrosti a totéž se praktikuje také v zednářství. Každý bratr v určitou dobu symbolicky sestoupí do podzemí, jinak se nedostane do nebe. Rosekruční tuto zkušenost nazývají vitriol, nebo spíše V. I. T. R. I. O. L. Je to slovo

sestavené z počátečních písmen latinské věty *Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem* (Veram Medicinam) což v překladu znamená „navštív nitro země, očištěním se najdeš skrytý kámen, skutečný lék“.

To je skutečně zajímavé: zcela to však převrací současné chápání příběhů z Bible a Koránu.

Mám zde několik neobyčejných příběhů a rád bych slyšel Váš názor. První pochází od Carstena Engela, jenž mi roku 2008 napsal:

„Vážený pane van Helsingu, četl jsem několik Vašich knih a znám také další, kteří se zabývají Vašimi texty. Rád bych Vám povyprávěl dva příběhy, které by Vás mohly zaujmout.

První se stal v létě roku 1997. Byl jsem v Lúbecku a měl před sebou nějaké jednání. Pročítal jsem první díl Vaší knihy Tajná společenství a zrovna jsem narazil na pasáž věnovanou německým diskovitým letadlům. Abych byl upřímný — považoval jsem to za největší nesmysl, o jakém jsem kdy slyšel. Najednou se otevřely dveře a v nich stála osoba, na kterou jsem čekal — postarší muž, mohlo mu být kolem osmdesáti let. Položil jsem knihu s fotkami létajících talířů na sekretář a obrátil se k návštěvě.

Muž pohlédl na rozevřené stránky a požádal mě, zda by se nemohl podívat. Podal jsem mu knihu, on se posadil a začal si ji prohlížet. Ještě bych chtěl poznamenat, že jsme se nikdy předtím neviděli. Najednou strašlivě zbledl, vytřeštil oči a s otevřenými ústy zíral na obrázky. Pokusil jsem se ho oslovit, ale nereagoval. Po nějaké době se konečně otočil ke mně a rozvykládal se. Popsal mi příběh svého dlouholetého přítele, který vyprávěl o tom, co za války zažil na tajné letecké základně v Neubrandenburgu. Měl za úkol dohlížet právě na toto zařízení. Jednou tam zahlédl několik létajících objektů nejrůznějšího tvaru a velikosti. Od té doby o tom s nikým nemluvil, protože si byl jistý, že by mu nikdo nevěřil. Při pohledu na fotografie otištěné ve Vaší knize se mu však vzpomínky vrátily. Nejzajímavější na tom je, pane Helsingu, že ve své knize uvádíte, že tyto létající talíře byly testovány v Neubrandenburgu! Není to fascinující?

Druhý příběh, o který bych se s Vámi rád podělil, je ještě zajímavější. Odehrál se v roce 1999 na Maui na Havaji, což je můj druhý domov. Jednou jsem odpočíval na malé pláži, o níž vědí jen místní, a potkal neznámého muže. Bylo mu kolem pětatřiceti let a všiml jsem si ho proto, že rozmlouval s jedním Němcem, kterého znám. Mluvil plynule německy, ale znělo mi to jaksí staromódně; byl to jazyk z dob mých prarodičů. Muž byl poněkud snědší, hodně vysoký a měl hnědé oči. Už přesně nevím, jak jsme se dali do řeči. Na otázku, z které části Německa pochází, mi odpověděl, že nepřichází z Německa, ale z Nového Berlína (= Neu-Berlin)!

Spíš z legrace jsem se ho zeptal, jestli mluví o Novém Berlíně v USA, nebo v podzemním světě. Na okamžik zaváhal, chvíli si mě měřil pohledem a pak zcela vážně pronesl: „Jsem z Nového Berlína v podzemním světě“.

Znělo to tak věrohodně, že jsem si nebyl jistý, jestli si ze mě neutahuje. Zajímalo mě, proč - pokud odtud opravdu pochází - mi toto tajemství svěřil. Odvětil, že ho moje otázka velmi překvapila: něco takového se mu ještě prý nestalo, a že nevypadám jako agent. A navíc, dodal, mi stejně nikdo neuvěří, kdybych to i někomu vyprávěl. Řekl mi také, že existuje určitý plán, jak lidstvo informovat o existenci podzemních bytostí. Bude to ale probíhat pouze podprahově, protože vládcové „horního světa“ chtějí šíření těchto informací

všemi možnými prostředky zabránit.

Zeptal jsem se ho, jestli jsou pravdivé zvěsti o německé expedici na Antarktidu během druhé světové války, při níž byl objeven vchod do vnitřního světa. Dozvěděl jsem se od něho, že zmínky o duté Zemi existovaly už před rokem 1939. Společnosti Thule a Vrill se k této informaci prý dostaly mediální cestou a jeden tibetský řád, takzvané Žluté kapuce, prý předznamenal, že Němci objeví vnitřní svět jako poslední.

Cizinec mi vyprávěl také o tom, že německé námořnictvo objevilo podmořskou cestu do vnitřního světa pod arktickým ledem, ale pro velké riziko ji nemohli prozkoumat. Vycházeli z toho, na jižním pólu také musí být vchod, proto se vydali do Antarktidy a pod ledem našli obrovské prostory. Vchod se nacházel na pevnině, takže se tam muselo letět. Muž se mě zeptal, jestli jsem už slyšel o létajících talířích. Přikývl jsem a na to se rozpovídal o tom, jak tomuto stroji, létajícímu talíři, který sloužil na výzkumné účely, vděčí za to, že mohli proniknout do nitra duté Země. Tam je přijala vyspělá civilizace, jež vlastnila podobné létající přístroje jako oni, jen podstatně modernější. Ve středu Země je údajně svět s oceány a velkými plochami souše s bujnou vegetací. Navíc je tam prý šero, protože tvrdil, že pokaždé, když vnitřní svět opouštějí, musí si zvykat na světlo.

Museli tehdy narazit na velmi vyspělou lidskou rasu (jméno jsem zapomněl), která je tisíce let před námi — technologicky, duševně i mentálně. Byla to prý nejmoudřejší a nejmocnější rasa na této planetě, která svou moc nikdy neobrátila proti jiným s výjimkou případů, kdy musela bránit sama sebe.

Nejsem si jist, kdy přesně se to mělo odehrát, ale vím, že v té době v Německu zuřila válka. Obyvatelé podzemního světa Němcům říkali, že se na ně už čeká, protože jsou poslední, kdo má do něj vstoupit. Prý je důležité, aby se ve věku Vodnáře v podzemí všechny národy sjednotily. Znělo to, jako bychom odtud kdysi přišli. Možná to byla známá rajská zahrada...

Některým Němcům bylo řečeno, aby vzkázali svému vůdci, že změnu pozemského světa nelze nastolovat takto! Nechal se prý pány světa svést k násilí a Němcům nebude za žádných okolností dovoleno nasadit novou technologii, jež spočívá na božském principu.

V případě, že by tento požadavek nesplnili, bylo by jim zabráněno v přesunu do vnitřního světa.

Podzemní lidé se snažili Němcům vysvětlit, že jsou předurčení k tomu, aby poté, co dosáhnou potřebné zralosti, osvobodili lidstvo z pout „vládců horního světa“. Oni sami se do toho nesmějí plést, protože to je úkolem německého národa.

Dále mi vyprávěl, že s pomocí speciálních ponorek a létajících talířů přepravovali lidi i materiál nejprve ke stanovištím u hraničního pásma a odtud je převáděli do jejich nové vlasti. Poznamenal, že válku bylo možno ukončit mnohem dříve, ale bylo ještě potřeba více času, aby se do nového Německa dostalo vše nutné. Rekl, že všechny ty statisíce válečných obětí nezemřely nadarmo, protože bez nich by nebylo možné zbudovat nové Německo. V podzemí jsou údajně tito mrtví uctíváni jako spasitelé nového světa!

Dále řekl, že několika mocným lidem v německé říši se nelíbilo, že mají dodržovat pravidla, jež jim stanovila podzemní rasa. Oddělili se od chystaného plánu a pokusili se demonstrovat svou moc v jiných částech světa. Nemohou však konkurovat podzemním Němcům, protože ti s pomocí svých nových „přátel“ mezitím dosáhli takového pokroku, že všechna pozemní vojenská

zařízení jsou na ně krátká.

Mluvil také o mnoha tajných pozemních střediscích, která spravují, a když přijde správný čas, nastolí mír a svobodu pro celé lidstvo. Také se ukázalo, že mají kontakty na několik německých skupin, jež v průběhu let změnily názor a nyní se zřekly násilí jako prostředku k prosazování svobody. Mluvil i o mimozemských rasách, které žijí mezi námi a podporují tento proces obnovy. Údajně existují také jiné mimozemské rasy, jež si nepřejí, aby se cokoliv měnilo, a pomáhají vládcům vnějšího světa, aby nepřišli o svou moc. Jenže to není možné, a tak se snaží uniknout cestováním v čase!

Mluvil o tom, že dnes už existují miliony „bojovníků za svobodu“, kteří by v případě, že by vládcové světa rozpoutali nějaký masakr, lidstvo bránili. Páni světa moc dobře vědí o existenci podzemního světa, jeho obyvatel i jejich moci, ale přesto se budou snažit ovlivňovat lidi všemi manipulativními prostředky tak dlouho, jak jen bude třeba, aby si nad nimi zajistili moc.

Také mi vyprávěl, že už dávno existují stanoviště i mimo naši planetu. První základna byla zřízena někdy v 50. až 60. letech na Měsíci a na Marsu, později se přidaly dvě další na měsících Jupitera a Saturnu. Dodal, že cestují i mimo Sluneční soustavu, kde jsou také vybudované stanice.

Velké německé zbrojní společnosti a ocelárny údajně sympatizují s vnitřním světem a materiálně i finančně jej podporují. Řada žijících významných osobností, jež působí na území Německa, není ve skutečnosti z vnějšího světa, ale z podzemí. Existuje prý také spousta „agentů nového vnitřního světa“, kteří velký plán podporují na Zemi. Pak mluvil o tom, že řada mýtů jako například legenda o bájně Atlantidě jsou pravdivé. Kdyby se archeologům podařilo dostat se pod antarktický led, objevili by tam údajně zbytky zaniklého kontinentu. Připadalo mi, že Atlantáné jsou jednou z ras žijících ve vnitřním světě, nejsem si však jist, jestli zrovna oni Němcům pomáhají. Spíše si myslím, že existuje rasa, jež podzemí obývá ještě déle než Atlantáné, kteří tam podle všeho sídlí zhruba dvanáct tisíc let. Planeta je totiž stará a před Atlantány existovaly i jiné vyspělé civilizace, jež našly cestu do nitra Země. Je to však jen můj názor.

Pokoušel jsem se vybavit si a zapsat všechno, co mi ten muž řekl. Doufám, že některé věci pro Vás budou nové, ačkoliv si myslím, že většina je Vám už známa. Kdybych tehdy věděl, to co vím dnes, kladl bych mu zcela jiné otázky. Člověk nikdy neví a já na Havaji pobývám pravidelně, takže doufám, že na něho ještě někdy natrefím a získám od něho více nezvyklých informací, samozřejmě za předpokladu, že si mě bude pamatovat tak dobře jako já jeho. Možné je všechno!

Přeji všechno dobré, Carsten Engel.

Co na to říkáte?

Ano, takové příběhy občas slychávám. Dokonce na toto téma existuje i literatura, i když ne zrovna fundovaná.

K podzemnímu světu Vám sice mnoho neřeknu, ale na druhou stranu můžu potvrdit, že se dále pokračuje v šíření dědictví předků — to Vás možná bude zajímat.

Před koncem války se mnoho Němců dostalo do Argentiny a Chile. Dnes v Latinské Americe v Chile, Argentině, Hondurasu, Kostarice, v Nikaragui a dalších zemích sídlí řada německých kolonií, které pravidelně navštěvují německé vojenské jednotky, vzdušné i námořní. V německé armádě je běžné posílat vojáky do těchto končin a mladým mužům se tam dostává vřelého přijetí. Potomci původních Němců mluví perfektně německy, vyznávají typické německé zvyky a zpívají německé národní

písně. Vojáci, kteří se zamilují do místních žen, se zde většinou také usadí. Tímto způsobem se nordická rasa v Jižní Americe velmi úspěšně udržuje, a napomáhá se tak tomu, aby němectví v Latinské Americe nezaniklo. Němci se uzavírají do sebe, oddělují se od domorodého obyvatelstva a neudržují žádné kontakty s vnějším světem. Říkám to z vlastní zkušenosti, protože jsem dvacet let ženatý a moje manželka pochází z Latinské Ameriky. Je to dcera Němce a jedné domorodky a naše děti jsou zase blondaté, což potvrzuje, že nordický gen je silnější.

Mám tu ještě jeden zajímavý příběh, který mi zaslal jeden můj blízký přítel. Napsal mi:

„Milý Jane, Toto je příběh, který mi vyprávěl muž, jehož jsem potkal v dubnu roku 2003 ve Schwarzwaldu. Když mu bylo kolem pětačtyřiceti let, působil u vojenské kontrarozvědky a za zásluhy byl převelen do jednotky zvláštního nasazení v Antarktidě.

Jeho úkolem bylo hlídat jistou hraniční linii v nehostinných ledových polích. Stanoviště bylo vzdáleno asi sto kilometrů od jižního pólu. Absurdnost celé situace si uvědomil již několik dní po svém příjezdu: s vysoce technologicky moderními zbraněmi měli dohlížet na zdánlivě náhodně položenou hranici v neobydlené oblasti ledového království! A to všechno dvacet čtyři hodin denně ve vícesměnném provozu. Měl povel ihned střílet na všechno, co by se pokusilo kterýmkoliv směrem překročit hranice hlídaného teritoria.

Den co den se mu naskýtal stejný obraz. Sníh, sníh a zase sníh, někdy pro změnu sněhová bouře a krutý mráz. Jediná známka života tam byli pouze „podivíni“ čili jeho kolegové, všechno speciální agenti jako on, z části Američané, perfektně vycvičení a po zuby ozbrojení. Bylo to pošetilé; u hranice se neukázalo ani zvíře. Ale úkol byl samozřejmě výborně zaplacen.

Po týdnech jednotvárné práce se rozhodl, že se věci podívá na kloub. Nebylo to právě jednoduché, a navíc dost nebezpečné. Překračovat hranici bylo striktně zakázáno a uzavřená oblast byla tabu i pro členy rozvědky. Průzkum bylo třeba pečlivě naplánovat: nenápadně shromáždit vybavení — lyže, oblečení, proviant, termolahve a tak dále.

Když měl přípravy za sebou, musel ještě najít vhodný čas. Ideální byla sněhová vánice, v níž by se mohl snadno vytratit, a střídání služeb. V příhodném okamžiku se vydal do zakázané oblasti. Chůze byla namáhavá a vysilující. Hodiny ubíhaly a zdánlivě se nic neměnilo. Všude byla jen nekonečná bílá poušť. Kromě bouře a zimy ho trápil také fakt, že může skončit ve skryté ledovcové puklině. Po mnoha hodinách se počasí uklidnilo a dobrodruh měl dojem, že na horizontu vidí nějaký pohyb. Pokračoval v chůzi. O několik kilometrů dál bylo na obloze jasně vidět jakési létající předměty. Křížovaly horizont a střídavě za ním mizely a zase se objevovaly. Očividně tam musela být obrovská propast. V životě už zažil a viděl hodně, ale tohle ještě ne. Letecké objekty měly různé tvary a barvy, a některé dokonce vysílaly záření. Vznášedla měla tvar talíře nebo doutníku a pohybovala se bezhlasně a poměrně rychle. Od jejich základny ho dělilo jen několik kilometrů. Přesl mu mráz po zádech. Bylo mu však jasné, že ho kamarádi už několik hodin postrádají a jistě také hledají.

Najednou se jeden z objektů přiblížil a přistál přímo před ním. Měl asi třicet metrů v průměru a vojenské označení Třetí říše! Nezmohl se na slovo. Otevřely se dveře a v nich se objevil muž v říšské uniformě. Byl urostlý, vysoký a budil dojem silné osobnosti. Bezchybnou němčinou mu řekl:

„Dobrý den, pane Schmitte, víte, že se pohybuje na zakázaném území? Pátrá

po Vás několik skupin. Nabízím Vám, abyste letěl se mnou. To by pro Vás znamenalo vzdát se svého dosavadního života, ale za to poznáte život, jaký si ani nedovedete představit. Je jen na Vás, jak se rozhodnete.“

Muž užasl. Právě ho oslovil německý říšský důstojník, a navíc jeho vlastním jménem! Odkud je mohl znát? Vesmírné lodi, létající talíř s hákovým křížem, důstojník — to všechno přece není možné! Navíc v zemi nikoho! Váhal. Byl nejistý a měl strach. Důstojník svou nabídku opakoval ještě jednou. „Pokud půjdete se mnou, Váš život se od základu změní. Ale vězte, že odtud není cesty zpátky! Nebo můžete zůstat zde a čeká Vás vězení — pátrací četa není daleko...“

Muž váhal, ale nakonec odmítl. Nechtěl se spoléhat na nejistotu a raději se rozhodl pro vězení.

„Dobrá,“ řekl důstojník, „je to vaše svobodná volba. Žijte blaze!“ nastoupil do létajícího talíře, dveře se zavřely, vesmírná loď se lehce zvedla několik metrů nad zem, chvíli tam setrvala, pak prudce zrychlila; a jako když střílí, se vzdálila směrem k podivným létajícím objektům, které byly vidět v dálce.

Po nějaké době se agent vydal na zpáteční cestu. Už po několika minutách slyšel rachot motorových saní. Opravdu se nakonec dostal do vězení a pouze naznačil, co tam údajně prožil — výslechy, mučení a podobně.

Výslechy se prováděly nejdříve v USA a po několika týdnech ho převezli do Německa, kde ho znovu mučili. Věděl, že už to dál nevydrží a pravděpodobně zemře. Díky jeho vědomostem a schopnostem se mu však podařilo utéct. Pokud by ho tentokrát objevili, byla by to jeho jistá smrt.

Podařilo se mu vzít s sebou část písemného materiálu ohledně věcí, jež mu změnily život. Mezi dokumenty byla také literatura týkající se podzemních jeskyní a mimozemských kontaktů. Mimo jiné slyšel také o vchodech do podzemí, přičemž jeden se měl nacházet v jižním Schwarzwaldu. To byl také důvod, proč jsem na něj narazil.

Nyní byl na útěku před organizací, k níž kdysi patřil. Řekl mi, že pro něho existuje jen jedno bezpečné místo a že se tam brzy dostane. Zeptal jsem se ho, jestli ho budu moci někde zastihnout, a on mi odpověděl, že mě vyhledá sám.

Asi po třech letech mi zavolal. Řekl mi, že se má dobře a že je v bezpečí. Pak mi poděkoval, popřál všechno dobré a rozloučil se.“

Pokud bylo vyprávění tohoto agenta pravdivé, byl to úžasný objev, co říkáte?

To je opravdu zajímavé. Vzpomínám si na jednu přednášku Reinholda Messnera, na níž popisoval svou expedici do Antarktidy. Zmínil tehdy, že on a jeho druh uprostřed ledových plání narazili na uzavřenou oblast, kterou hlídá po zuby ozbrojená armáda. Pana Messnera tehdy velmi rozčílilo, že je nenechali projít. Horolezec jim řekl, kdo je, ukázal povolení a pohrozil, že to nahlásí do televize. Hlídač mu odpověděl, že i kdyby byl čínský císař, nemůže ho nechat projít. Cestovatelé tedy museli udělat kolem tohoto zakázaného území velkou obchůzku, jež jim zabrala několik dní. Myslím, že se o tom ve své knize nezmínil. Je možné, že šlo o tutéž oblast.

Pokud je pravda, co uvádějí tyto dva zdroje, pak se Vaši přátelé ilumináti musejí dost teple oblékat, nemyslíte?

Očividně jsou do toho zainteresováni Američané. Pokud ne, pak mě nic nenapadá, ale jsem otevřen všem možnostem. O správnosti nového světového řádu jsem přesvědčen, protože se mi jeví jako jediná skutečně realizovatelná cesta. Pokud by však existovaly nějaké alternativy, budu poslední, kdo bude trvat na starých

myšlenkách.

Nyní bych se Vás chtěl zeptat na staré pokrevní linie a šlechtické rody. Můžete mi k tomu něco říct?

Mohu Vám říct to, že Windsorové pocházejí z Německa. Mají německý původ, a to i z energetického hlediska. Možná to bude pro Vás zajímavé. Windsorská dynastie začala s Jiřím IV., který pocházel z okolí Hannoveru a najednou se stal králem Anglie. Původně si říkali dynastie sasko-kobursko-gothajská, teprve později za Jiřího V. přijali nové jméno.

Jiří IV. vybudoval britské impérium, které existuje a do jisté míry je respektováno dodnes. Dokonce i Austrálie a Kanada uznávají královnu jako duchovního vůdce a hlavu říše, což je také zásluha energetických programů šířených po energetických liniích jednoduchým způsobem tak, jak to dělali kdysi staří stavitelé.

Už jsme se bavili o energetických liniích, na nichž se stavěly svatostánky, kostely a gotické katedrály, skrze které je možné lidi ovládat, vyvolávat určité emoce nebo přesvědčení. Nyní se podívejme na prvního krále Anglie, Jiřího IV. a jeho rodinu, jež měla impériu nadále vládnout. Král si nechal kameny připravit ve Weserberglandu (v Dolním Sasku), poručil je převézt do Anglie a z nich postavit zámek Windsor. Německý král, jenž se stal králem Anglie, tedy sice sídlí na ostrově Velká Británie, ale díky tomu, že si s sebou přivezl německou horninu, pořád žije ve své vlastní zemi, na svém kameni, ve své vlastní struktuře a — ve vlastním energetickém programu, protože kameny, jak známo, v sobě uchovávají energii čili informace. Je to německá energie na anglickém území!

Kámen se skládá z křemene a křemen je schopen přijímat informace. Nejmenší známý křemen nebo také křemík nesoucí informaci se nachází v hodinkách. Je naprogramován tak, aby se každou sekundu posunul

o malý dílek kupředu, a řídil tak hodinový strojek. Je možné jej naplnit určitým duchovním programem a křemík jej v sobě bude udržovat tak dlouho, než jej vystřídá jiná informace. Jestliže kámen, jenž se nachází na jistém energeticky silném místě, které má svou specifickou informaci, přemístíme jinam a postavíme z něj budovu, pak se spolu s ním do nového prostoru přesune také původní program.

Ze středověku jsou známé brémské kameny. Pocházejí z okolí Hannoveru a z Brém byly rozvezeny loděmi do celého světa - do Austrálie, Kanady, USA nebo Jižní Ameriky - a všude z nich byly postaveny vládní nebo správní budovy britského impéria. Když anglická královna cestuje po světě, bývá přijímána čelnými osobnostmi ze všech oblastí života právě v těchto starých a vznešených budovách. Lze tedy říct, že kdekoliv na světě se ocitne, je ve své vlasti, ve svém duchovním programu, ve vlastním morfogenetickém poli, jež je německé. Na lidi, kteří se zdržují v těchto budovách, působí program, jenž je v něm uložen. A tím pádem jsou vůči myšlence britského impéria tolerantnější a snadněji akceptují i mocenské nároky ze strany královny. Mimo rámec těchto budov by to bylo podstatně náročnější. Pokud se v těchto budovách formulují a podepisují smlouvy, pak je nasnadě, kdo z toho bude mít prospěch.

Windsorská dynastie je tedy německá?

Je to prapůvodní německá dynastie. Národ však podle této původní myšlenky nežije, a proto se kolem královských dětí točí tolik skandálů.

Jestliže je windsorská dynastie německá, pak by přece Windsorové měli

udržovat mnohem užší kontakt s Německem.

Kontakty nejsou špatné.

A co druhá světová válka?

Nejprve Německo napadlo a bombardovalo Anglii, ale jen kvůli nejasnostem na obou stranách. Co se týká hlavní myšlenky, nikdy k žádným nesrovnalostem nedošlo. Na jejím základě Angličané obsadili na konci války německá území, v nichž byli vlastně doma. Proto žije v Dolním Sasku - spíše v ústraní - několik tisíc britských vojáků. A naopak v Anglii je také spousta německých vojáků, což se obecně moc neví. Spolupráce za kulisami je zcela jiná, než jak se to prezentuje navenek.

U obou světových válek hrály roli také mocenské poměry mezi Windsory, Habsburky a Hohenzollerny.

Jakou roli bude hrát windsorská dynastie v budoucnu? Jason Mason, informátor jedné rodiny pokrevních linií, měl za to, že Windsorové patří k Horově lóži známé také jako Rada tří — vedle Rockefellera a Rothschilda. Pokud to tak opravdu je, co to znamená?

Znamená to, že když windsorská dynastie uzavře mír se skotským ritem, automaticky bude navázáno spojení s Francií. Po celé Evropě by se pak mohla šířit merovejská myšlenka a pak by veškeré nepřátelství zaniklo, protože už i tak jsou všichni spolu spřízněni.

Je to v plánu?

Ano. Windsorská dynastie se v posledním desetiletí stále více přibližovala Skotsku a také skotské klany jsou nyní vůči královskému domu otevřenější. Ze zvyku a tradice však bude vzájemná nevraživost i nadále přetrvávat. Navenek budou tedy mezi sebou válčit a zůstanou nejednotní. Ve všech oblastech Evropy i na celém světě se však prosazují tendence opačné, protože se etabluje nový světový řád. Všechny strany musí dělat ústupky, ať už to jsou náboženské obce, staré rodiny nebo královské domy, a pak to bude fungovat. Nový světový řád je totiž postaven na silné myšlence, jež pochází z prastarých struktur. Její původcem jsou bytosti, které buď reprezentují pralidstvo samo, nebo sílu a moc, jež byly na lidstvo přeneseny.

Britský autor David Icke tvrdí, že anglická královská rodina je reptiliánského původu. Podle tvrzení jisté osoby se královnina tvář jednou údajně změnila a měla podobu hadovitého tvora. Víím, zní to absurdně a podobná svědectví se ihned odkazují do oblasti psychiatrie... *

Je těžké to přijmout, ale tyto pokrevní linie skutečně existují. V současné době si nejrůznější rodiny, klany a náboženské skupiny nechávají dělat genetické testy, a ověřují tak původ svých členů. Myslím, že skutečným důvodem tohoto rozsáhlého testování je snaha zjistit skutečné potomky této pokrevní linie.

Mormoni na tom pracují již dlouho a například webová stránka www.hagalil.com propaguje genetické testy firmy Igenea, po kterých se můžete dovědět, ke kterému kmenu patříte.

* *Reptiliáni jsou popisováni jako 180 až 240 cm vysoké dvounohé bytosti se*

šupinatou zelenou pokožkou, které jsou schopny měnit tvar - pozn. překl.

Rodiny, z nichž vzešly všechny lidské rasy, se shromažďují a jednoznačně zjišťují, kdo ke komu patří. Už nestačí předložit jako důkaz nějaké staré, a možná i zfalšované listiny. Každý musí svůj původ prokázat na základě genetického testu. Jestliže test zjistí genetickou příbuznost, osoba je začleněna do programu a pak bude vláda i moc těchto rodin mnohem účinnější.

Až se tyto struktury upevní, už nebude možné, abychom se otevřeně vyjadřovali tak, jako to činíme dnes.

Řekněte mi něco víc o hadí rase.

Hadí jsou popisováni v knize Genesis v příběhu o stvoření světa v souvislosti s Božími syny. Po odchodu Izraelitů se objevila kněžská kasta, Levité. To byli hadí lidé, již disponovali zvláštními schopnostmi a vědomostmi a najdete o nich mnoho zmínek. Byli to Šalomounovi synové.

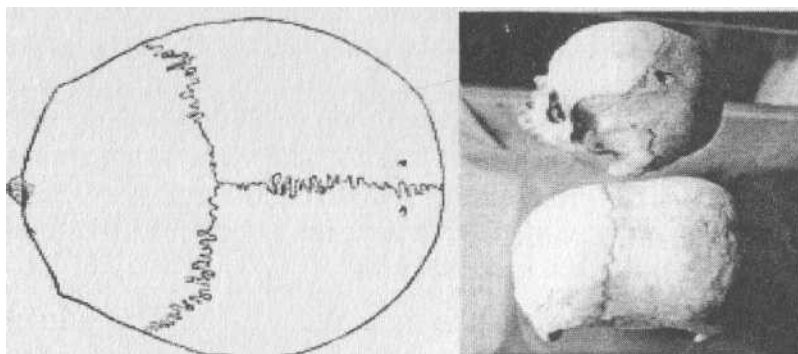
Na hadí lidi lze narazit v celé staré literatuře — v Bibli nebo v náboženských spisech či legendách. Původní vládci byli právě příslušníci hadí rasy neboli reptiloidi. Nemusí nutně navenek působit jako plazi, ale mají odpovídající charakterové vlastnosti a kořeny. Musím ale přiznat, že o tématu nevím o moc víc.

To je velmi zajímavé. Na Maltě se našly lebky, jež jsou podstatně větší než lidské a chybí na nich šípové švy. Dokládá to existenci nějakého zcela neznámého druhu, jenž ovládal kněžskou kastu hadů. Spolu s kolegou Stefanem Erdmannem jsme o tom podrobně psali v knize Jahrtausendlüge (= Lež století). Podobné hadí kultury existovaly také v Egyptě a u Aztéků a Mayů. Existují na toto téma knihy, nebo jste se o tom dozvěděl v lóži?

Něco jsem se dozvěděl z knih, především z Bible, která odkazuje na tyto bytosti schopné ovládat lidi. Není jen tak pro nic za nic, že ti, kdo vládou, jsou i dnes označováni jako „hadí“. Možná, že v minulosti těchto tvorů bylo mnohem více. Nechci vyloučit, že existují dodnes, ačkoliv neznám nikoho, kdo by hadího člověka kdy viděl.

V diskusích mezi zednáři však tuto možnost nevylučujeme. Vedou se vážné rozpravy o tom, jestli je to možné, proč jsou tyto tvory natolik odlišní od nás a jak to, že jsou schopni ovládat lidi. Pořád jsem totiž toho názoru, že Země byla stvořena pro člověka v jeho nejčistší podobě a že člověk sám jen velmi omezeně využívá svůj skutečný potenciál. Podle vědců, kteří se zabývají mozky, zůstává většina mozkové hmoty nevyužita, a tak je docela dobře možné, že zbytek je důležitý pro naši duchovní, a nikoliv materiální stránku.

Brzy to všechno zjistíme. Máme před sebou období velkých změn. Jedná se pouze o léta a je pravděpodobné, že i my se toho ještě dožijeme.

Obr. 71 a 72: Na obrázku vlevo a vpravo nahoře je vidět lebka běžného člověka s věncovým a šípovým švem. Spodní podélná lebka na fotografii vpravo byla nalezena na Maltě. Je podstatně větší, objemnější a šípový šev u ni chybí!

Spolu se Stefanem Erdmannem jsem byl v únoru roku 20X0 u afrického šamana Creda Mutwy (obr. 73), nej staršího a nej slavnějšího zulu léčitele Afriky, jenž nám o reptiloidech také vyprávěl. Mluvil i o ještěr- kovitých tvorech, jimž říkal kentauri, kteří zřejmě spolupracují s Rockefellerovými a pravděpodobně i jinými rodinami.

Ano, domnívám se, že je na tom něco pravdy. V Bibli najdeme pojem „laň“, která je popisována jako neobyčejně rychlé zvíře, zatímco v řecké mytologii měla představovat příšeru. Laň byla symbolem kmene Naftalí. Z kmenů Naftalí a Dan pocházel slavný Hiram a také Debóra, jež je v rabínské tradici také označována jako laň. Kromě toho má v tomto kmenu své kořeny i pokrevní linie Merovejců. Hebrejské slovo debóra znamená v překladu včela. Včelu mají ve znaku Merovejci a je to také symbol katarských kněží. Ve Starém zákoně soudkyně Debóra představuje jednu z nejvýznamnějších žen, jež si k sobě nechá zavolat Bálalca a sdělí mu boží vůli!

Již dříve jste spíše mimochodem zmínil, že člověk byl ve skutečnosti vyšlechtěn. Zajímalo by mě, kým? Copak nepocházíme z opice?

Vy ani já z opice určitě nepocházíme. Člověka vyšlechtila cizí rasa, což se ostatně píše i v Bibli.

V První knize Mojžíšově se uvádí: „...když vcházeli synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli, muži na slovo vzatí.“

Na jiném místě se píše: „Nechte nás udělat lidi, obraz, jenž je nám stejný,“ a oni „vidouce (...) dcery lidské, ony krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblibovali.“

Přesně to tím myslím. Boží synové vyšlechtili rasu, která jim s nej větší pravděpodobností měla sloužit.

Obr. 73: Jan van Helsing a Stefan Erdmann s Credem Mutwou, Jižní Afrika, rok 2010
 Obr. 74 a 76: Řada zkamenělých otisků obřích nohou a rukou (jako například otisky nalezené v Glen Rose ve státě Texas) je jednoznačně připisována předchůdcům lidí. Jeden z otisků byl objeven již v roce 1912 v Jižní Africe. Rozměry: délka 130 cm, šířka 69 cm, výška 18 cm. Nachází se v žulové skále (na fotografii je profesor Hurtak), jejíž geologický věk je odhadován na několik milionů let. Průzkumy dokazují, že se nejedná o podvrh!
 Obr. 77: Lebka peruánského vládce o výšce 2,7 m

Na sumerských tabulkách jsou Boží synové označováni jako Anunnaki: Ti, kdo přišli z nebe. Údajně se na Zem dostali z planety Nibiru, kolem níž se naše Slunce otočí každých 3 600 let.

Je to možné. Věřím, že na Zemi nepřišla jen jedna skupina bytostí. Každopádně zde byla vyšlechtěna lidská rasa a existuje mnoho dokladů o tom, že dnešní rodiny a příslušníci pokrevních linií vzešli ze spojení s bytostmi, jež nebyly lidského původu. Mluvíme tedy o rodinách, které pochází z přímé linie Božích synů.

Jejich potomci se považují za zvláštní, nadřazenou rasu, což mezitím potvrdili i mnozí badatelé a dokládají to také kosterní pozůstatky. Našly se lebky, jež jsou

zcela jinak tvarované než lidské.

Ano, například lebka z Malty, na níž chybí šípový šev. Dokládá existenci hadích lidí, potomků Božích synů, nebo dokonce přímo Božích synů.

Stojí to v Písmu, ale čtenáři Bible či Tóry se to stále brání přijmout. Přesto však je to pravda. Mnohem horší je to u islámu. V Koránu se také vyskytují pasáže s podobnými popisy, ale jeho vyznavači jsou natolik umínění a nekritičtí, že to nechtějí vidět. Zdůrazňuji úmyslně slůvko „nechtějí“, neboť by mohli. Navíc Korán během staletí prošel mnoha změnami — zednáři mají k dispozici původní spisy, jež to dokládají.

A vůbec je zde otázka, již ostatně řeší i zednáři sami — do jaké míry je nutné zasvětit masu do daných skutečností? Má smysl říkat národu, že pochází z mimozemských bytostí? Že existují Bohové, kteří se pohybují ve vesmíru a spolupracují s našimi mocnými? Nebo že existují jejich přímí potomci? Sám nevím. Řada bratrů je však toho názoru, že by se to nemělo tajit.

Pokud tedy nejsme úplně slepí, musíme si všimnout rozporů v Darwinově učení a v náboženských spisech různých národů. Jsou mimozemské bytosti, původ člověka, stavitelé pyramid a další témata důležité i pro zednáře? Když se do toho ponoříme hlouběji, vždy se dostaneme k Božím synům, již očividně dodneška žijí mezi námi. Baví se o tom vysoce postavení zednáři?

Ano, jsou to velmi důležitá témata. Představitelé vysokých stupňů si jsou vědomi toho, že tyto informace by běžný dav nestrávil, a právě proto se tak dlouho uchovávaly v tajnosti. Ve srovnání s veškerým obyvatelstvem planety o tom ví a diskutuje jen hrstka zasvěcených.

Právě v lóžích se o těchto tématech můžete svobodně bavit, aniž by se vám někdo vysmíval. Běžní, nepoučení lidé to většinou nechápou, zatímco se zednáři o tom můžete zasvěceně debatovat; vědí, o co zde jde, a uvědomují si, že představy „zbožného křesťana“ o Bohu jsou zcela mylné. Zednáři vědí, kdo vládne světu.

Stále více bratrů je přesvědčeno, že se má lidem říct pravda, aby to pochopili a vytvořili si nový obraz o světě, čímž by se oslabil moc zástupců pokrevních linií těchto elitních ras, protože by neměli lidstvo nadále utiskovat. Nový světový řád poprvé člověku umožňuje převzít moc nad Zemí. Lidé se sice rodí svobodní, ale zachází se s nimi jako s otroky. Genesis říká, že Adam a Eva byli stvořeni proto, aby obdělávali rajskou zahradu — byli tedy vyvoleni, aby ovládli Zemi. Člověk má být vládcem této planety, ale není jím, protože ho utiskují jiné rasy. Musí se osvobodit a být sám sebou, čili ČLOVĚKEM. A to je jeden z důležitých cílů zednářství.

Jsem přesvědčen, že tato myšlenka je nejsilněji zastoupena u severských národů. To jsou ti, kdo se bouří proti otroctví a kdo v budoucnu povedou svět. Naděje světa je a vždy byla v jejich rukou. Podívejme se na původní obyvatele Střední Ameriky: jejich světlolvasý a modrooký Quetzalcoatl představoval jejich naději! Později se nechali oklamat Španěly, o kterých věřili, že jsou jejich očekávaní „bohové“. Jejich očekávání a naděje však měli reálný původ. Jinými slovy — severské národy v sobě nosí princip původního lidstva.

Bavíte se s bratry také o tom, zda tyto mimozemské bytosti žijí mezi námi?

Určitě mezi námi jsou. Víme, o jaké struktury, rodiny a potomky jde a kde se zdržují.

A shodujeme se na tom, že je lepší, když tyto informace zůstanou uzavřeny v úzkém okruhu lidí.

Jaké plány mají do budoucna příslušníci vysokých stupňů klasického zednářství, a to i co se týče osudu světa nebo lidstva? Víte o tom něco?

Vysoké stupně zednářství mají za úkol otevřít zralým mužům oči a ukázat jim věci za hranicemi běžného vnímání světa. Až jejich počet dostatečně naroste, pravda se rozšíří mezi lidi a člověk se nenechá už nikdy obelhávat. Je to však také součástí systému vědomé kontroly a ovlivňování. Jestliže je však takový program kontroly sociálně únosný a zaručuje lidem spokojenost, měl by se podporovat. Osud světa je v rukou člověka! Bude-li většina obyvatel Země myslet pozitivně a mírumilovně, bude se tímto směrem vyvíjet také osud světa. Člověk si však bohužel není vědom toho, jakými nesmírnými duševními silami disponuje.

Bude zaveden nový světový řád?

Nový světový řád je už dnes realitou. Není to však důvod k obavám. Já sám jsem se již před třiceti lety podílel na programech, jež jsou dnes duchovním exportním zbožím. Nový světový řád s sebou přinese netušenou míru kontroly. Dokud kontrolní mechanismy slouží k ochraně lidí, je to v pořádku. Ve skutečnosti se však stále více uplatňují proti nim a využívají se například k pátrání po jinak smýšlejících občanech. Blahobyt může být zaručen jen tehdy, jestliže lidstvo bude řízeno shora. Nikdo nevěří tomu, že by tyto systémy měly globální dosah. Rozvoj však postupuje kupředu a miliony lidí jsou dnes tlumeny chemicko-fyzikální cestou a nikdo tomuto druhu kontroly neunikne natrvalo. Na určitý čas je však možné se tomuto vlivu vyhnout, získat odstup a udělat si vlastní obraz o situaci ve světě. K tomu je nutné uniknout před všudypřítomnými energetickými programy. A to je možné, pokud víme, co je rezonance.

Stále jsem však toho názoru, že nový světový řád je v této době pro lidi nejlepší možný program a lidstvo na něj přistoupí.

Říkáte, že lidé jsou uklidňováni pomocí chemických látek. Jak to mám chápat?

Hlavně za pomocí fluoru. Fluor je totiž chemický jed!

To jste už zmínil.

Lidské tělo tvoří ze sedmdesáti procent voda. Pokud člověk po delší dobu užívá fluor, nasbírání jej do tělesné vody tolik, že je „schopen“ přijímat zvenčí signály či informace určité frekvence, které jsou vysílány prostřednictvím opakovaných impulzů. Kolem nás jsou všude mobilní telefony s polovodiči, jež osahují fluor, používáme fluoreskující zářivky, mazací prostředky, ve kterých je fluor a podobně. Všechno to jsou vysílače, jež vysílají jisté frekvence, na které člověk reaguje. Dokud má ve své tělesné vodě fluor, je přijímačem, je na stejné frekvenci, a tedy ovlivňován určitým programem.

Říkáte, že je třeba se vyhnout všudypřítomným energetickým programům. Popište to prosím přesněji.

Má to co společné se záměrným vytvářením rezonance. Tyto programy se dostávají

do těla formou vysokofrekvenčního vlnění. Je-li tělo připraveno pomocí určitých chemikálií, které tento proces urychlují, je dobrým přijímačem těchto informací. (Tělo = přijímač má stejnou frekvenci jako vysílač = rezonance - pozn. vyd.) Bez chemikálií, jež podporují rezonanci, tyto signály či programy člověk neakceptuje tak snadno nebo vůbec.

Fluor je jedna z těchto chemikálií?

Nejen fluor, ale také všechny další halogeny — brom, jod a chlor. Vyskytují se v lécích a průmyslově upravovaných potravinách. Pokud se budete živit potravinami v syrovém stavu, máte větší šanci, že zůstanete alespoň do jisté míry imunní vůči šíření vysokofrekvenčních poselství.

Probíhá to tedy zejména na úrovni těla? Nepomůže mi, když budu pěstovat duchovní hygienu a meditovat?

Jde o rezonance na fyzické úrovni. Program neustále působí na lidské podvědomí a snaží se vás zmanipulovat tak, abyste se zbavili vlastních myšlenek a přijali to, co vám nabízí on. Při meditaci dosahují lidé jistých stavů a otevírají se energii, jež jim sděluje určitá poselství. Nyní však okolo sebe máme takové množství frekvencí a informací, že se i k lidem s mediálními schopnostmi kromě žádoucího obsahu dostane také spousta nesmyslů.

Někteří lidé jsou na základě poznatků a jistého tréninku schopni zůstat vůči manipulaci skrze vysokofrekvenční záření odolní, vyžaduje to však spousta disciplíny. Velmi důležité je vědět, co na nás působí zvenčí a jaké látky v našem těle působí jako rezonátory pro vysílané programy. Kdo se chce těmto morfogenetickým polím s energetickými programy vyhnout, musí - z času na čas - opustit velká města a zůstat pár dní v přírodě, nejíst nebo omezit průmyslně upravované potraviny a nahradit je čerstvými plody.

Pokud jste dostatečně disciplinovaní, malé množství upravených potravin vám neuškodí.

Takže vepřová kýta mi neublíží?

Určitě ne, ta je dokonce nutná! (smích)

Měli bychom se tedy stravovat pokud možno co nej- přirozeněji a vzdát se hotových jídel i potravin s chemickými přísadami?

To jsou ty nejlepší předpoklady odolnosti vůči nežádoucím programům. Důležité je pít obyčejnou pramenitou vodu a konzumovat čistou sůl — mořskou nebo himálajskou, a ne kuchyňskou. Pokud konzumuji čistou přírodní sůl a piji čistou vodu, pak mě těžko může něco ovlivnit.

A také bychom měli více pobývat v lese.

Přesně tak.

Můj otec se kdysi seznámil s jednou dámou, jež pracovala jako vedoucí vodní elektrárny v německém velkoměstě. Prozradila mu, že v elektrárně mají

neustále připraveno mnoho kádí s uklidňujícími prostředky, které se mají nasypat do pitné vody v případě, že by město ovládly nepokoje. Samozřejmě to platí i pro jiná města.

Ano, dělá se to. V 60. letech během studentských nepokojů, kdy jsem ještě pracoval u policie, se obyvatelé Berlína zklidňovali pomocí pitné vody. Všude docházelo k výtržnostem, jen Berlín byl v klidu... není to žádný problém. Takové řešení se nabízí samo, protože vodu z kohoutku využívá každý.

Ale pije ji stále méně lidí. Ačkoliv při čistění zubů s ní opět přijdou do styku...

Lidé si kupují hektolitry vody v plastových lahvích, která už je nějakým způsobem upravovaná. V každém případě bych byl opatrný a pil jen vodu, jež pochází z jednoho ověřeného zdroje nebo ze studny s vhodným filtrem. Všechno ostatní je manipulovatelné. Nikdy nevíte, co pijete. Voda je nakonec nejlépe kontrolovatelná potravina.

V Německu nařizuje zákon povinnost kontroly pitné vody, a tedy i té z potrubí, na více než sto různých prvků. Tyto doklady, kde jsou tyto látky uvedeny, si lze vyžádat. Ostatní prvky, které tam nejsou uvedeny, však kontrole nepodléhají, neznamená to ale, že nejsou ve vodě přítomny. A v tom spočívá nebezpečí.

Budoucí války se budou pravděpodobně vést mimo jiné o vodu jako například v Tibetu. Jen málokdo ví, že celý konflikt v Tibetu je v podstatě válka o vodu, protože devět největších řek Asie pramení právě zde. Z tohoto hlediska bylo důležité připojení tibetské provincie Amdo k Číně, protože jsou zde prameny obou hlavních toků Jang-c-ťiang a Chuang-che. Teprve díky tomu je Čína, co se týče vody, nezávislá. Dříve mohl Tibet tyto toky přeměrovat nebo jinak ovlivnit. Jenže kdo to dnes ví...

Máte pravdu.

Jeden můj dobrý přítel zná bývalého šéfa EONu se sídlem v jednom jihoněmeckém městě. Nechal si na svém soukromém pozemku postavit cisternu na vodu o objemu deseti tisíc litrů, protože je přesvědčen, že voda jednou bude cennější než ropa.

Správně. Někaká voda se sice vždycky najde a lidé vždy budou mít prostředky, aby si ji přefiltrovali, ale to se týká spíše těch, co žijí mimo velké aglomerace. Obyvatelé měst jsou zcela závislí na elektrickém proudu a dodávce pitné vody.

Člověk, o němž jsem mluvil, bydlí ve velkoměstě.

Zásobárna vody je sice rozumná, měl by si ale pořídit ještě nouzový agregát na proud, protože bez elektřiny nic nezmuže.

Vám se globální kontrola nad lidmi asi také moc nepozdává, že ano?

Vůbec z toho nemám radost, ale snažím se přizpůsobit se tomu, co nemohu změnit, a přitom v rámci tohoto nemilosrdného kontrolního systému zůstat do jisté míry svobodný.

Čím je charakteristický rok 2012?

Podle mayského kalendáře je to konec letopočtu na Zemi. Již v minulosti v tom mnozí viděli zánik světa a vyvolávalo to v nich jisté obavy.

Je pravda, že se dnes nacházíme v jakémsi konečném věku, který se důrazně ohlašuje. Mnoho zednářů ve vysokých stupních se tímto tématem zabývá. Sám jsem členem jedné výzkumné skupiny, kde provádíme intenzivní měření, a výsledky našich výzkumů se vyhodnocují na univerzitách. Někteří badatelé a profesoři z oblasti geofyziky nám mohou potvrdit, že se mění magnetické pole Země. Existují obrovské plochy, kde lze naměřit pozoruhodné odchylky.

Sám jsem provedl spoustu radiestetických měření a zjistil jsem, že první neboli Hartmannova mřížka je ve stadiu určitého rozvolňování. Jde o energetickou strukturu, která je síťovitě rozprostřena po Zemi od severu na jih a od východu na západ a délka jednotlivých ok je dva až tři metry. V současné době je možné na základě radiestetického měření poznat, že energie těchto mřížek slábne a velikost ok se mění. Účinky lze sledovat na mnoha lidech. V oblastech, v nichž se mřížka zcela rozpadla, trpí ztrátou orientace. V metafyzické oblasti to znamená rozpad hierarchických struktur. Zanikají tradiční rodiny a děti mají velké problémy začlenit se do společnosti. Struktury ve firmách jsou labilní a neustále musí být korigovány a stabilizovány vůdčími osobnostmi s empatickými schopnostmi. Podobné je to i u zednářů, kde se rozpadají staré systémy a dochází k velkým změnám.

Mezitím jsme si postavili rezonátory, které se dají využít na velké ploše a dovedou tyto síťovité struktury do jisté míry udržet; ovšem jen do té doby, dokud tam zůstane energie.

Na základě poznatků z Evropy a Japonska stále více zejména mladých lidí během dne jen zřídka opouští své domovy. Velké množství lidí zkrátka ve společnosti chybí. Tráví svůj život před monitorem počítače a baví se hrami, které jim vsugerovávají zdánlivou osobní důležitost. Nacházejí si novou existenci v kyberprostoru.

S tímto problémem se potýká také politika a zdravotnický systém. Příčinou je energetické působení první mřížky a magnetického pole naší Země. Geofyzikální měření dokazují, že magnetické pole slábne, a jisté teorie předpovídají jeho postupný zánik. Z hlediska historie Země je to fenomén, k němuž došlo už vícekrát; nastává vždy zhruba po 26 000 letech.

Zdá se, že lidé pomalu ztrácejí půdu pod nohama a začínají být nejistí. Citliví jedinci proto raději zůstávají doma a domnívají se, že tam jsou v bezpečí. Tento fenomén se šíří zejména v Japonsku a týká se velkého množství lidí. Z několikaletého pozorování lze vysledovat postupné zanikání sociálních struktur. Lidé jsou stále méně ochotni přizpůsobit se vládnoucím strukturám a na druhou stranu lze pozorovat vlny solidarity, jež nabývají extrémních podob. Lidé, kteří usedle někde žijí, zejména na místech, kde proces rozpadu již postoupil, vidí stále méně svět v celistvých souvislostech a ztrácejí přehled o celku. Ti, kdo se ze zvyku nebo kvůli svému povolání nezdržují stále na jednom místě, jsou ohroženi nejméně. Řada lidí nadaných radiestetickými schopnostmi už učinila potřebná energetická opatření a žije relativně mimo nebezpečí.

Lidstvo přežije i tuto energetickou změnu, jen nevíme, kolik bude obětí. Je možné, že výsledkem tohoto procesu bude decimace obyvatelstva, což nahrává iluminátům, kteří pak o to míň budou muset lidi likvidovat takticky. Dojde k zemětřesením, změní se počasí a lidstvo bude mít velké problémy přizpůsobit se. A dotkne se to i zasvěcených a mocných.

Co víte o zrychlování vibrací?

S proměnou energetických polí jde ruku v ruce zvyšování frekvence světa, které může u lidí vyvolat zrychlení látkové výměny a oslabení imunitního systému. Měli bychom se proto důsledně pozorovat a dbát zejména na to, abychom se pravidelně energeticky uvolnili. Pro moderního a po úspěchu prahoucího člověka je důležité hlavně čerpání energie a doplňování sil. Žijeme v energetickém věku. Nejde jen o fosilní paliva nebo nej různější energetické nosiče, ale také o energii v lidském těle a duchovní energii. S touto situací si nevíme dost dobře rady, protože je pro nás nová. Lidé, kteří následují svou intuici, vyhledávají vyvážené energetické struktury. Hledají harmonii ve vyplnění volného času a tomu přizpůsobují svůj život i duchovní postoje.

Jedinci, kteří se dovedou jakýmkoliv způsobem zharmonizovat a stabilizovat, jsou nositeli naděje lidstva. Pokud jich bude dostatečné množství, procesy „osudu“ světa budou mít poklidný průběh.

Myslíte si, že ilumináti o těchto skutečnostech vědí?

Ano, a dokonce velmi dobře. Mají zájem na tom, aby vybudovali systém, který se osvědčí i v budoucnosti. Nakonec je to ovšem na člověku samém: jestliže dovede žít a konat jako ČLOVĚK, sám si bude strůjcem individuálního i globálního blahobytu.

Z celého srdce Vám děkuji za Vaše otevřená slova a těším se na naše další setkání.

SHRNUTÍ

Milé čtenářky a čtenáři, co na to říkáte? Není to bomba? Z první ruky jsme se dozvěděli, že se za našimi zády buduje nový svět, který má stále reálnější obrysy. Navenek nám předkládají jakýsi virtuální obraz postavený na zavádějících myšlenkových konstruktech, ať už se to týká oficiálních náboženství, peněžního systému nebo toho, co nám den co den servírují masmédia na téma politika a hospodářství. Velká část toho je obyčejný podvod.

Z celého srdce děkuji svému protějšku za to, že se s námi v rozhovoru podělil o své znalosti. Doufám, že bude moci i nadále žít klidný a harmonický život.

Jak nyní my naložíme s těmito informacemi? To, co jsme se dozvěděli, je pohled nositele vysokých zednářských stupňů. Nevíme, nakolik jde o realitu a nakolik je to pouze myšlenkový konstrukt svobodných zednářů, tedy něco, o čem jsou oni přesvědčeni, že je to pravda. Anebo je to snad jen část pravdy? Jakou roli hrají Lucifer a bůh Jehova? Jaká je skutečná pravda o vzniku světa a nakolik pravdivé jsou zmínky o mimozemšťanech nebo zprávy o tom, že naše Země je dutá a že ji od dávných dob obývá vyspělá pracivilizace i několik zástupců pozemských národů včetně Němců z takzvané Třetí říše? A jaký je skutečný poměr mocenských vztahů v našem světě?

Ještě jednou chci zdůraznit, že nejde o můj obraz světa, ale o úvahy zasvěceného zednáře. Chtěl jsem se dozvědět, jak zednáři myslí. Mnohé z toho dává smysl, řada věcí si podle mě protiřečí a některé nechápu. Ale to není podstatné. Důležité je poznání, že tito mocní lidé a organizace jsou přesvědčeni o své pravdě a na základě tohoto obrazu se snaží dát světu novou strukturu. A je třeba říct, že svého cíle (čili nového světového řádu) už dosáhli: to nikdo nemůže popřít. Jejich představa světa se postupně stala i naší realitou a nyní je pro nás nutné zjistit,

jak s touto skutečností naložíme.

Osobně si myslím, že každý z nás by se měl nyní sám zamyslet a otevřít se otázce, zda zednáři v několika věcech přece jen nemají pravdu a zda by nový světový řád přece jen nebyl řešením našich problémů. Existuje ještě jiný reálný koncept, který by dostal pod kontrolu většinu nebo i všechny problémy lidstva? Dnes je na světě sedm miliard obyvatel. Co až nás jednou bude deset miliard?

Do nedávné doby si lidé na Západě mysleli, že žijí v oáze dokonalého a prosperujícího světa, a tak to i navždy zůstane. Po uměle vyvolané finanční krizi se nám však tento obraz světa zborčil a život začal být nepohodlný i pro nás. Pořád jsem na cestách, takže vidím situaci i v jiných koutech světa, kde je skutečný důvod ke starostem. Neustále se ptám sám sebe, jak to bude na světě vypadat za dvacet let. Jak to všechno zvládneme? Otevírání či rušení hranic mezi státy, stoupající nezaměstnanost nebo náboženské konflikty... Jednou z variant je nový světový řád. Vymyslelo si jej několik nesmírně chytrých hlav a dovedlo jej až do dokonalosti. Soucit, milosrdenství, solidarita nebo láska v něm však nemají místo.

Může ale několik lidí, případně lóží nebo jiných organizací, rozhodovat o osudu miliard lidí, o budoucnosti celého lidstva? Mohou hrát roli Boha? Tyto otázky jsou ve skutečnosti bezpředmětné, protože už se to dávno, a navíc se to děje úspěšně. Spíše by nás mělo zajímat, jak s touto informací naložíme. Nový světový řád je na dosah ruky, a pokud se v blízké době na světě něco nestane, naše auta, domácí zvířata i každý z nás dostane mikročip, s jejichž pomocí budeme neustále monitorováni a kontrolováni. Chceme to snad? Nikdo se nás na to nebude ptát, stejně jako tomu bylo při zavádění eura. Pokud nebudeme usilovat o změnu my, rozhodne se o nás bez nás.

V podstatě jde jen o to — co nyní uděláme?

Nemohu jen tak strčit hlavu do písku a čekat, i když jiní možná uvažují opačně. Mám děti v předškolním a školním věku a stojím uprostřed života. Nechci utíkat ani se někde schovávat a myslet si, že se to nějak a někdy udělá beze mě. A kam bych vlastně šel? Nakonec jde o nový světový řád, to znamená, že se to týká celé planety!

Navíc já nikam utíkat nechci: chci žít a zůstat tady a svobodně se rozvíjet. Takže je třeba najít způsob, jak se s tím poprat.

Především je důležité vědět, co nás v příštích letech čeká, abychom se na to mohli vnitřně i navenek připravit. Není nic horšího než být zastižen nepřípravený.

Pokud se zaposloucháte do úvah jednoho ze současných nejznámějších futurologů Geralda Celenteho, odvahu a odhodlání něco dělat to ve vás nevyvolá. Proč je tak slavný? Nejenže jako první předpověděl rozpad Sovětského svazu, ale i pád burzy v roce 1987, rozvrat Sovětského svazu v roce 1990, asijskou krizi v roce 1997, kolaps ruské ekonomiky v 1998, prasknutí internetové bubliny v roce 2000, recesi v 2001, dále počátek machinací se zlatem v roce 2002, pád trhu s nemovitostmi v roce 2005 a recesi v roce 2007. Jeho předpovědi mají vysokou míru úspěšnosti.

Jeho prognózy jsou všechno jiné než růžové a jeho scénáře budoucnosti odporují téměř všemu, co tvrdí k jistým tématům masmédiá.

Celente říká, že Američany čeká druhá velká revoluce a Evropa od Velké Británie až po Rusko se rozpadne na spoustu drobných území, která mezi sebou budou vést občanské války. Podle Celenteho k tomu má dojít už v příštích letech. Gerald Celente a jeho tým se dosud nikdy nemýlili, a proto jeho katastrofické scénáře média a politické představitele velmi znejišťují. Autor bestsellerů Udo Ulfkotte, který je znám tím, že si nebere před nikým servítky, o něm píše:

„Zatímco badatelé v oblasti budoucích trendů jako například dobře placený Matthias Horx nám líčí budoucnost v růžových barvách, rozepisují se o velkých příležitostech

a neustále šíří optimismus, což kvitují převážně političtí představitelé, Celente přichází se zcela jiným obrazem budoucnosti. Podle jeho předpokladů bezpečnostní složky západních států už brzy nebudou schopny zajistit bezpečnost občanů a moc v mnoha městských aglomeracích převezmou gangy. Státy jsou finančně i jako autorita u konce. Zákon odplaty a právo silnějšího čili „chaos a pravidla ulice“ se pro většinu lidí žijících v ‚hlahobytných‘ státech prý stanou smutnou každodenností. Politika, jež je trénovaná v obelhávání a manipulování lidí, bude reagovat ještě brutálnějším utiskováním občanů.“¹⁹⁾

Celente navíc varuje před vývojem, jemuž jen sotva můžeme zabránit — a to deportacím přistěhovalých obyvatel zpět do zemí jejich původu. Miliony nezaměstnaných domorodců totiž vyjdou násilím do ulic a budou požadovat, aby přistěhovalci odešli, odkud přišli.

Ptáte se, jak to, že se o tom nedovídáte z tisku? Odpověď Johna Swintona, bývalého vedoucího redakce deníku New York Times, z roku 1880 (!) je platná i dnes:

„V Americe dnes neexistuje nic, co by se dalo označit jako nezávislý tisk. Vy to víte a já to také vím. Nikdo z vás se neodváží napsat pravdu a svůj upřímný názor, a kdybyste to přece jen udělali, předem víte, že by vám jej nikdy neotiskli. Každý týden jsem placen za to, abych v novinách, jimž jsem zavázán, nepublikoval své upřímné přesvědčení. Ostatní z vás jsou na tom podobně a každý, kdo by byl tak hloupý a zveřejnil své vlastní mínění, skončí na ulici a bude se muset poohlédnout po jiné práci. Pokud bych si dovolil otisknout v novinách, pro které pracuji to, co si opravdu myslím, neuplynulo by ani čtyřicet hodin a byl bych bez místa. Práci novinářů je rozbít a ničit pravdu, ba přímo lhát, falšovat údaje, sloužit mamonu a naší zemi a svůj lid za- prodávat za denní chleba. Vy to víte a já to vím také. Co tedy má znamenat onen pošetilý přípitek na nezávislý tisk? Jsme nástroje a vazalové bohatých působících za oponou dění. Jsme loutky; oni tahají za nitky a my podle nich tančíme. Náš talent a život je majetkem někoho jiného. Jsme intelektuální prostitutky.“²⁰⁾

V tomto směru se za posledních sto let nic nezměnilo. Teď si asi pomyslíte: „To je katastrofa, má to na této planetě ještě vůbec smysl?“ Ano, je to katastrofa. Přiznávám, že když jsem před osmnácti lety psal svou první knihu o mocenských strukturách, měl jsem ještě naději, že jsme schopni vzít otěže do vlastních rukou a vše zvrátit k harmonickému vývoji. Na počátku devadesátých let byla ve

373

vzduchu cítit jakási zvláštní bojovná atmosféra. Dnes se na to dívám poněkud rezervovaněji. Když se podíváte na lidi kolem sebe, máte pocit, že už to ani nemůže být horší. Můj dědeček, důstojník Harry Weise, by o naší generaci asi řekl, že s nimi žádnou válku nevyhraje. A já zase tvrdím, že když zůstaneme takoví, jací jsme, válce nezabráníme.

Nás tehdy skutečně zaplavil optimismus a Německo i celý zbytek západního světa zachvátilo duchovní hnutí. Mluvílo se tehdy o tom, že podle pravidla „sté opice“ je možné pozitivní myšlenky energeticky znásobit do takové míry, že „přeskočí“ i na zbytek lidstva. Zatím se však nic neprojevovalo.

Hnutí takzvané spirituální scény podle názoru zednářů selhalo. Namísto toho, aby se morfogenetické pole naplňovalo pozitivním obsahem, se děje pravý opak. Miliony lidí žijí ve virtuálním světě televize, internetu a počítačových her a morfogenetické pole Země naplňují pouze negativními a destruktivními myšlenkami.

Myslím si, že se i zde - jako ostatně všude na světě - oddělí zrna od plev. Nepřežijí ti, kdo si jen chtějí přijít na rychlé peníze nebo konformně plout na vlně mainstreamového mínění. S těmi, kteří zůstanou, bude možné něco podniknout. Dějiny ukázaly, že na jakoukoliv změnu je vždy třeba jen několika málo schopných lidí, a tak tomu bude i dnes.

S naší planetou to vypadá sice dramaticky, ale přesto bychom to neměli vzdávat! Každé pozitivní rozhodnutí a konání, každý projev pomoci, radosti nebo solidarity se ukládají do morfogenetického pole ve prospěch celého lidstva.

Nejrůznější starověcí i novověcí proroci mluvili o několika možných scénářích naší budoucnosti. O více než stovce z nich jsem mluvil v jedné ze svých knih. Podle nich sice dojde k zavedení globální vlády, ale jen na krátkou dobu. Jejich předpovědi mluví o přírodních katastrofách, epidemiích a válkách, které prý vyplení lidstvo, ale také o tom, že vznikne nový svět — bez centrální kontroly.

Je těžké předpokládat, nakolik jsou tyto scénáře reálné. Jak říkal v rozhovoru můj protějšek, osud lidstva určuje každý z nás. Naše myšlenky a činy plynou do magnetického pole Země, ale také do duchovního světa, který označujeme jako astrál neboli svět andělů a démonů. Vše, co činíme nebo na co si pomyslíme; vše, co cítí každý z nás, souhrn toho všeho udává osud naší planety. To je zákon přírody a rezonance. Dostáváme zpět plody toho, co jsme my všichni společně zaseli.

Jak jsme zjistili, nejsou všichni zednáři stejní. V rámci jednotlivých zemí, a dokonce i jednotlivých lóží, panuje nejednotnost a rozdíly najdeme také mezi vzdělávacími systémy. Německé a rakouské lóže se oddělují od amerických a anglických. V zednářství jsou rozdílné názory na Boha, ďábla, nadpřirozeno, starozákonní tradice i jiná témata. Nejde je tedy všechny takříkajíc házet do jednoho pytle. Řada zednářů vydává rozkazy a řada se jim přizpůsobuje. Jsou ale mezi nimi i revolucionáři, kteří se nebojí vystoupit a pokusit se něco změnit. Zakládají vlastní lóže nebo - jako v našem případě - dávají rozhovory.

Můj zednářský protějšek je toho názoru, žeilumináty nelze srovnávat se zednáři, že jsou pouze jejich nástrojem a většina o jejich cílech ani netuší. Zbavuje je to však zodpovědností?

Během rozhovoru jsem si uvědomil, že zde velkou roli často hraje přitažlivost „starého světa“, ať již jde o rituály, kostýmy, vybavení lóžových prostor, poručnictví, dělení lidí na základě určité hierarchie, tajemství nebo zachovávání mlčenlivosti... Komu jsou tyto věci blízké, může se stát členem, ale podle mého názoru to znamená krok zpátky. A mnoho zednářů se chce z pout bratrstva vymanit. Proč tedy rovnou hned nezůstat volný?

Hodiny bychom mohli diskutovat o tom, zda je Lucifer pánem planety, nebo je to ten, koho Ježíš nazývá Otcem, jestli je Kain jeho potomek a kdo vlastně napsal Bibli. Jsou témata, která lze dokázat jen částečně, nebo jsou dokonce zcela neprokazatelná, jako například obsah náboženských knih. Přitom ona byla na počátku většiny válek. Myslím si, že bychom se proto měli zabývat spíše přítomností a připravovat se na budoucnost než se utápět v minulosti a pátrat po tom, proč jsou věci tak, jak jsou.

Divadlo rozporů mezi katolíky a protestanty, Aškenázy* a Sefardy" nebo spory mezi nejrůznějšími hinduistickými kastami existují i ve svobodném zednářství. Příslušníci jednotlivých učebních systémů se dohadují o průběhu rituálů a řádových regulí namísto toho, aby usilovali o společné věci.

Osobně lidi raději rozlišuji na vědomé a nevědomé a nedělím je podle toho, k jaké kastě, náboženství nebo národu patří, případně zda mají „dokonalé“ geny.

* *Aškenázové je označení pro Židy pocházející ze střední a východní Evropy - pozn. překl.*

** *Jako Sefardové nebo také sefardští Židé se označují Židé a jejich potomci, kteří do roku 1942 žili na Pyrenejském poloostrově a poté v oblasti Středomoří, Balkánu a Orientu, ale také v některých evropských zemích - pozn. překl.*

Důležité je pro mě vědomí člověka, jež je nezávislé na náboženství, genetické výbavě či výši konta. Vědomí lidé jsou zastoupeni ve všech vrstvách společnosti, ve všech národech a vyznáních. Ti mne zajímají, ti mne obklopují a ti obohacují můj život. Jestliže se začnete při výběru svých blízkých orientovat podle jejich vědomí, změní se vám celý život i jeho kvalita.

Nyní byste snad mohli namítnout, že když je někdo členem lóže, má přístup k mnoha informacím. To je sice pravda, ale tyto informace lze získat i jinak. Jsou k dispozici na celém světě, a když je člověk otevřen pravdě, podle zákona rezonance k němu přijde sama tak, jako mistr přijde k žákovi, až má pocit, že je žák připraven. Až jestliže jste dostatečně zralí, dostanou se k vám správné knihy nebo se setkáte s určitými lidmi. Důkaz držíte právě v rukou!

Fakt je ovšem ten, že dochází k obrovským převratům, což potvrzuje, že se nacházíme v období velkých změn, které se dotýkají celého světa. Dozvěděli jsme se, co nás v budoucnu čeká na poli hospodářském a politickém. Ale jak to vypadá s našimi soukromými životy? Jak je to s duchovními zákony, které můžeme využívat? S jejich pomocí můžeme přebudovat svůj život a silou myšlenky do svého života přivolat věci, po nichž toužíme. Jak tyto zákony fungují a jak se uplatňují, jsem popsal ve svých předešlých knihách a už bych se nechtěl opakovat.

V každém případě se musíme rozhodnout — každý z nás. Zde jsou různé varianty:

1. Budeme dělat, jako bychom nic nečetli, a necháme věci tak, jak jsou.
2. Vstoupíme do zednářské lóže nebo do organizace iluminátů (pokud je to vůbec možné) a pokusíme se přejít na stranu (domnělých) „vítězů“.
3. Vyhlásíme těmto skupinám válku.
4. Pokusíme se získané informace využít ve svůj prospěch a zařídit se v životě tak, abychom nebyli překvapeni, až se něco významného stane.
5. Budeme čekat na zachránce z nitra Země nebo na mimozemšťany.
6. Budeme čekat na „svého“ Spasitele, který nás pak všechny vysvobodí.
7. Intuitivně se necháme vést svým vyšším Já, božskou jiskrou ve svém nitru nebo andělem strážným, chcete-li.
8. Přestaneme se zabývat (jen) sami sebou a začneme se vnímat jako součást VŠEHO.

Každé naše rozhodnutí - bez ohledu na to, jaké - má následky. Věci se změní a dají do pohybu další procesy. Není nic horšího než nečinnost, protože jen mrtvé ryby plavou s proudem!

Teď by vás možná zajímalo, co udělám nebo učiním s těmito „informacemi“ já. Za prvé jsem se rozhodl, že o tom napíšu knihy a umožním i jiným číst, co zajímavého jsem zažil a na co jsem přišel, aby si mohli udělat vlastní závěry. Pokud to někoho inspiruje ke konkrétním činům, bude to dobře; pokud ne, i to je v naprostém pořádku.

Žiji s rodinou na venkově a v přírodě, protože tady je zatím klid. Pokud by se situace začala vyostřovat - a to se může dříve nebo později stát - máme určitě lepší výchozí pozici, než kdybychom bydleli ve velkoměstě. Máme vlastní studnu i proud. Část peněz jsem vložil do fyzických statků a zbytek jsem neuložil do banky, ale raději investoval do vývoje vynálezů v oblasti energií, protože v tom vidím

budoucnost. Ve volném čase cestuji, protože díky cestování se člověk mění a neustále si rozšiřuje duševní obzory. A to je pro mě důležité.

Praktikuji to, co jsem popsal v jedné ze svých minulých knih, a vědomě využívám sílu myšlenky k tomu, abych utvářel svůj každodenní život. Každý je toho schopen! K tomu není třeba být součástí nějaké církve nebo bratrstva!

Každý jednotlivec může s něčím pohnout. Já píšu knihy, jiní přednášejí a věnují se osvětové činnosti. Co můžete udělat vy? U některých jako bych už předem slyšel námitku: „*Co bych tak já, obyčejný smrtelník, mohl udělat? A kdy? Vždyť já jsem pořád v jednom kole a bojuji o chléb každodenní*“. Od toho jsou tu přece jiní, a navíc nový světový řád je už přece zaveden. Jak bych mohl/a já změnit chod světových dějin?"

Jak změnit světové dění, to nevím, ale vím, jak se můžete změnit vy sami, a tím přetvořit i svět. Možná si myslíte, že jsem se úplně zbláznil. Snad. Nejprve si však přečtěte následující příběh:

Říká vám něco jméno Joe Vitale? Je to americký trenér, který učí lidi, jak dosáhnout úspěchu. Tento autor několika bestsellerů a spoluvůdce filmu Tajemství (= The Secret) proslavil havajskou metodu známou pod názvem Hooponopono. Došlo k tomu takto: Joe Vitale slyšel

o jednom havajském terapeutovi Ihaleakalau Hew Lenovi, jenž „zázračně“ vyléčil na jedné psychiatrické stanici bez výjimky všechny pacienty — duševně nemocné! Vitale se s ním zkontaktoval a dozvěděl se od něho tohle: Jednoho dne byl přidělen jako vedoucí lékař na psychiatrickou stanici jedné nemocnice. Poměry nebyly zrovna příznivé; tamní psychologové se často střídali, ošetřující personál byl neustále nemocný nebo dával výpověď, neboť je často ohrožovali pacienti, mezi nimiž byli i zločinci. Rada nemocných byla připoutána na lůžko a odsouzena k životu v posteli. ²¹⁾

Od nového staničního lékaře se očekávalo, že se na své pacienty přijde nejdříve podívat, naváže s nimi kontakt a podobně. Jenže doktor Len udělal něco zcela jiného a neočekávaného. Za pacienty nešel a s žádným z nich se ani poté nikdy osobně nesetkal. Namísto toho si nechal přinést jejich chorobopisy a uzavřel se do své kanceláře. Co myslíte, že se stalo pak?

Během krátké doby se pacienti začali uzdravovat. Ti, kdo měli problémy s pohybovým aparátem, se zase mohli volně pohybovat. Kdo bral silné léky, mohl je nyní vysadit. A ti, u nichž nebyla nejmenší šance, že se kdy dostanou z léčebny, byli propuštěni. Stalo se však ještě něco zajímavějšího — ošetřovatelé začali zase rádi chodit do práce. Neschopenky najednou nebyly potřeba a velká fluktuace zaměstnanců se snížila na minimum. Najednou zde pracovalo více zaměstnanců, než bylo nutné, protože pacienti byli jeden po druhém propouštěni. Po nějakém čase psychiatrickou stanici zrušili. ²¹⁾

Zajímalo by vás, jak toho doktor Len docílil?

Joeovi Vitalemu řekl: „Vyléčil jsem v sobě tu část, kterou měl pacient nemocnou. Převzal jsem plnou zodpovědnost za svůj život - to znamená za vše, co k němu patří. Cely svět je v pravém smyslu slova mým vlastním výtvozem“²¹⁾

To je zákon rezonance: všechno, co v životě prožíváme, je rezonancí či zrcadlovým obrazem toho, jací (vnitřně) jsme. Jestliže budu veselý a přátelský, i lidé v mém okolí se ke mně budou chovat podobně. Uvědomme si, že vše funguje na principu známého rčení „*rovný rovného si hledá*“, a proto se musíme ptát, proč máme kolem sebe určité lidi, proč se neustále dostáváme do jistých životních situací a tak dále.

Doktor Len potvrzuje to, co říká i můj zednářský protějšek — že každý z nás je Bůh, z něj pochází a on nás tvoří. Proto jen my sami si můžeme prominout své hříchy. Sami vytváříme to, co jsme a co máme okolo sebe, a denně jsme s tím

konfrontování! Je však pravda, že něco z toho jsme si mohli přinést i z předcházejících životů.

Fakt je však jeden — žijeme v dokonalém světě, v němž neexistuje náhoda. Podle zákona rezonance si do něj přitahujeme vše výlučně sami! Jsme spoluodpovědní za to, co se děje v našem okolí i s lidmi kolem nás.

I když doktor Len neměl vůbec tušení, proč byl který pacient hospitalizován právě na psychiatrii, ze zákona rezonance logicky a jednoznačně vyplývá, že byl nějakým způsobem se svými pacienty a jejich osudy propojen, protože jinak by do této léčebny nenastoupil. Jeho metoda fungovala, pacienti se uzdravili a zařízení už pak nebylo potřeba provozovat! Nejde o žádná kouzla ani výplody fantazie.

Co přesně doktor Len udělal? Prostudoval si choro- bopisy a za všechno, co pocítil - ať to byl vztek, odpor či strach - poprosil o odpuštění. Neustále opakoval: „Je mi to líto, prosím, odpusť mi, děkuji Ti, miluji Tě.“

Oslovoval tím jakési vyšší Já svých pacientů, které je nesmrtelné a všechno ví. Je v něm uloženo vše, co si pacienti kdy mysleli nebo udělali. Dr. Len převzal za jejich skutky i myšlenky plnou zodpovědnost, Což vyjádřil následovně:

„Jsme zodpovědní za všechno, co vidíme, cítíme a prožíváme. Jestliže něco odsuzujeme, vzdalujeme se životu. Pokud soudíme za něco druhé, každý náš soud je důkazem toho, že tyto části máme v sobě, že jsme se s nimi nesmířili a nepřijali je. Problém není to, co je mimo nás, ale to, co je v nás, a to znamená, že my sami (máme) jsme řešením! Když převezmeme veškerou zodpovědnost za svůj život, pak jsme příčinou všeho, co vidíme, slyšíme, vnímáme - všeho, čeho se dotýkáme nebo co něja- kým způsobem poznáváme - neboť je to součástí našeho života. Terorismus, prezidenti, politika a cokoliv, co slyšíme a vidíme kolem sebe, co zažijeme nebo se nám nelíbí, to všechno nosíme v sobě a je potřeba to vyléčit. V podstatě neexistuje nic - kromě toho, co se promítá z našeho nitra ven. Problémy tedy nejsou nikde venku, jsou v nás, v našem nitru. Pokud chceme cokoliv změnit, nejdříve musíme změnit sami sebe.“²¹⁾

Dejme tomu, že jsme ještě tak ochotni přijmout zodpovědnost sami za sebe. Ovšem být zodpovědný také za jiné lidi a jejich skutky? To přece nejde! Nebo ano? Odpověď hledejme v přírodních zákonech. Jsou nemilosrdné a náš žalobce nám neustále předkládá plody toho, čeho příčinou jsme my sami. Metoda doktora Lena fungovala — a on přinesl důkazy!

Pokud se dostanete do nepříjemné situace, postupujte následovně:

Uvědomte si situaci ve svém nitru, potvrďte ji a řekněte si: „Je mi líto, že jsem to zavinil/a!“

Odpusťte si. Jste sice za vzniklou situaci spoluodpovědní, ale chcete to napravit. Můžete například říct: „*Stvořiteli, jenž sídlíš ve mně, prosím odpusť mi.*“

Vyjádřete Stvořiteli lásku za to, že vás obdařil svobodnou vůlí, již můžete používat.

Řekněte „Miluji Tě.“ Poděkujte za to, že se v tomto okamžiku věci změnila a vyléčí.²²⁾

Pět jednoduchých vět stačí k tomu, abyste změnili svůj život: „Omlouvám se. Miluji Tě. Prosím. Odpusť mi. Děkuji Ti.“

V konečném důsledku to znamená, že jsme všichni propojeni se všemi — s bezdomovci na ulici, s Rockefeller, Rothschildy či s ilumináty... Ani je nemusíme osobně znát. Doktor Len své pacienty také neznal.

My všichni jsme spoluvůrci chaosu, který nyní na Zemi panuje — jinak bychom tu teď nebyli. Každý z nás se může podílet na uzdravení světa, začne-li sám u sebe. Například když začne havajskou metodu praktikovat doma, dotkne se každého člověka kdekoliv na Zemi. Zamyslete se: Když doktor Len z křesla své kanceláře dovedl změnit životy lidí, které nikdy nepotkal, co se stane, když to vztáhnete na někoho, kdo je aktivní v politice, hospodářství nebo v oblasti mezinárodního bankovníctví? Každý z nás se může podílet na procesu uzdravení světa, protože všichni máme něco společného s tím, co se na něm děje. Byli jsme a vždy budeme spoluodpovědní za stav naší planety, a proto jsme také oprávněni cokoliv změnit!

Nejlépe bude, když si nejdříve zameteme před vlastním prahem. A když to bude fungovat, můžeme se posunout k dalšímu, o něco vyššímu cíli.

Hooponopono v podstatě znamená „něco napravit“ nebo „uvést znovu v harmonii“. Člověk odpouští sám sobě i jiným za to, co udělal, a nesvaluje vinu na jiné. Důležité je milovat sám sebe. Mé okolí a moji bližní jsou také já, protože všichni pocházíme ze stejného ZDROJE, do nějž se zase jednoho dne vrátíme. Přirozenou součástí našeho života proto není jen Bůh, ale také Lucifer; patří k němu také ilumináti, svobodní zednáři nebo cokoliv jiného, jakékoliv - z našeho pohledu - „dobro“ nebo „zlo“. Odpusťme si, že na tom všem neseme svůj podíl a kvůli tomu jsme nyní na Zemi. Prožíváme to, protože rezonujeme s tím, co nosíme v sobě: to, co je, je zrcadlem toho, jací jsme v našem nitru. Jinak bychom tu nebyli — to je zákon přírody.

A skutečně se už něco mění, i když většina o tom zatím nemá tušení. Při jednom zasedání CRF na jaře roku 2010 v Montrealu hrozil Zbigniew Brzezinski, poradce pěti prezidentů USA a spoluzakladatel Trilaterální komise, že vývoj směrem ke světové vládě začíná mít trhliny. Důvody vidí ve vzestupu Číny jako geopolitické mocnosti, dochází k bojům o moc v rámci samotných elitních rodin, ale za nejdůležitější faktor považuje skutečnost, že poprvé v historii lidstva jsou národy politicky bdělé a uvědomují si, že spiknutí elit se koná na jejich účet. To je zcela nová realita a také důvod, proč se lidé vůči světové vládě začínají bránit.²²¹

S těmito myšlenkami bych se s vámi chtěl nyní rozloučit. Je mi jasné, že se většina z nás nachází někde uprostřed života, má rodinu, práci, děti a běžné starosti. Nějakým způsobem však musíme tyto nové informace skloubit s každodenním životem. Z vlastní zkušenosti mohu říct, že zrovna snadné to není. Realita nás neustále sráží zpět na zem — ať už je to křičící dítě, trávník, jenž potřebuje posekat, nebo rozladěný partner. Je to fyzický svět a ten nás poněkud svazuje. Ale právě tady můžeme udělat změnu. Jsme sice uvězněni ve hmotě, ale pomocí vědomí můžeme dosáhnout obratu. Záleží na tom, JAK se na věci díváme. Každý je toho schopen! Každý z nás se může svobodně rozhodnout, co chce a jaký bude. Chceme trpět, stěžovat si a svými přesvědčeními i způsobem života otravovat jiné? Nebo se chceme otevřít životu, prožívat a užívat si jej a udělat z něj to nejlepší?

Přijměme svůj úkol! Já jsem to udělal. A co vy? Bylo by pro mě radostí, kdybyste to učinili také. Tak se do toho dejte a ze svého života něco udělejte! Náš Stvořitel, jehož jiskra dřímá v nás všech, chce být na nás pyšný. Chce, abyste prošli zkouškou a obstáli. Má radost, když jeho děti mají úspěch, stejně jako vy a já máme radost, když se daří našim dětem.

Především nezapomeňte, že nikdy nejste sami! Tím nemyslím jen duchovní síly, jež vás provázejí - jako anděl strážný například - ale také vaše bližní. Všichni pocházíme z téhož ZDROJE, patříme tedy k jedné velké rodině, i když jsme na to už téměř všichni zapomněli. Nyní nastal čas, abychom si to znovu připomněli. Je tu čas začít znovu. Držím vám palce!
Z celého srdce

Váš

Jan van Helsing

Seznam literatury a zdrojů:

- 1) Goldmann, Nahum: Der Geist des Militarismus (Duch militarismu), Deutsche Verlagsanstalt, 1915, str. 37
 - 2) Papež Pavel VI. v kázni z 17. června 1965, citát ze: Georges de Nantes, Liber Accusationis in Paulum Sextum..., 1973, str. 23
 - 3) Deník Deutsche Tagespost z 28. září 1989
 - 4) Herbert Agar, Frank Aydelotte, G.A. Borgese, Hermann Broch, Van Wyck Brooks, Ada L. Comstock, William Yandell Elliott, Dorothy Canfield Fisher, Christian Gauss, Oscar Jászi, Alvin Johnson, Hans Kohn, Thomas Mann, Lewis Mumford, William Allan Neilson, Reinhold Niebuhr, Gaetano Salvemini: The City of Man, A Declaration on World Democracy (Město lidí - vyhlášení světové demokracie), New York 1940, str. 23 a 25
 - 5) www.earthfiles.de
 - 6) <http://infowars.wordpress.com/2008/07/03/die-deutsche-versions-von-endgame-der-plan-fur-globale-versklavung/>, (německá verze konečné hry, plán globálního zotročení)
 - 7) www.muslim-markt.de Interview s Wolfgangem Eggertem, autorem knihy Erst Manhattan, dann Berlin (Nejdříve Manhattan, pak Berlín) z 25. října 2007
 - 8) <http://infowars.wordpress.com/2008/07/03/die-deutsche-versions-von-endgame-der-plan-fur-globale-versklavung/>, viz: 6)
 - 9) David Rockefeller: Memoirs (Paměti), str. 405 10-11) www.wikipedia.de
 - 10) Bissinger, Edgar (vyd.): Enthüllte Weltfreimaurerei (Odhalení svobodných zednářů), Aufbau-Verlag, 1935, str. 9
 - 11) Queensborough, Lady: The occult Theocracy (Okultní teokracie), str. 208 a 209
 - 12) Helsing, Jan van, Erdmann, Stefan: Die Jahrtausendlüge (Lež tisíciletí), Ama Deus Verlag, 2008
 - 13) <http://alles-schallundrauch.blogspot.com/2008/12/der-grosse-plan-was-sie-mit-uns-vor.html>
 - 14) viz 13)
 - 15) PHI - Informace z politického pozadí, Zuvodru 4, LT 56337 Rum-sikes - Litva, vydání z 27.1.1996, str. 223
 - 16) Alle, Gary: Die Insider - Band 1 (Zasvěcenci - svazek první), VAP-Verlag, Düsseldorf 1996, str. 223
 - 17) <http://info.kopp-verlag.de/news/survival-scout-der-bestbezahlte-beruf-der-zukunft.html>
 - 18) www.flegel-g.de/pressefreiheit.html
 - 19) <http://de.spiritualwiki.org/Wiki/Hooponopono> a www.huna-vita.de/hoopono.html
 - 20) <http://euro-med.dk>
- Obrazová dokumentace - zdroje
- Obr. 1: <http://kickthemallout.com> Obr. 2: www.sentex.net Obr. 3: soukromý archiv
Obr. 4: www.greatdreams.com Obr. 5: www.abovetopsecret.com Obr. 6: www.mastermason.com Obr. 7: www.masonicregalia.org Obr. 8: soukromý archiv
Obr. 9: www.guardian.co.uk Obr. 10: www.thedogstar.com Obr. 11: www.catalyst.co.uk Obr. 12: www.vaticanassassins.org Obr. 13:

www.thedoggstar.com Obr. 14: www.texemarrs.com Obr. 15-22: soukromý archiv
Obr. 23: www.ephesians5-ll.org Obr. 24: www.freemasonrywatch.org Obr. 25:
www.vigilantcitizen.com Obr. 26-31: soukromý archiv Obr. 32:
<http://aftermathnews.fiks.wordpress.com> Obr. 33-37: soukromý archiv Obr. 38:
Allen, Gary: Die Insider (Zasvěcenci), VAP-Verlag, str. 220 Obr. 39: Habeck,
Reinhard:
Die letzten Geheimnisse
(Poslední tajemství), Tosa-Verlag, str. 76
Obr. 40-43: soukromý archiv
Obr. 44: www.altarcheologie.nl Obr. 45-47: soukromý archiv Obr. 48:
www.freemasonry.bcy.ca Obr. 49-54: Stefan Erdmann Obr. 55: www.wordpress.com
Obr. 56: www.samliquidation.com Obr. 57: www.luciferia.tv Obr. 58,59:
www.samliquidation.com Obr. 60: www.geocities.com Obr. 61: www.thruthnews.us
Obr. 62: soukromý archiv Obr. 63: www.wfg-gk.de Obr. 64,65: www.sacredtexts.com
Obr. 66:
www.hollowearththeory.com Obr. 67-70: soukromý archiv Obr. 71: www.wikipedia.de
Obr. 72:
www.bibliotecapleyades.net
Obr. 73: soukromý archiv
Obr. 74: [http://fischinger.alien.de/
beweise.html](http://fischinger.alien.de/beweise.html)
Obr. 75: www.zillmer.com
Obr. 76: www.aifs.org
Obr. 77: www.mysteriousworld.com

*„Existují dvě různá pojetí světových dějin: první je oficiální, živě se vyučuje na školách.
Druhým jsou tajné dějiny
lidstva, jež skrývají pravé příčiny světových událostí
Honoré de Balzac*

Věříte, že na světě existuje tajné spiknutí několika lidí? Jste otevřeni myšlence, že několik
malo mocných organizací ovlivňuje dějiny lidstva? Na toto téma už byl napsán bezpočet knih,
a přece je většina lidí nebere příliš vážně. Spisovatele jako Jan van Helsing jsou označováni za
konspirační teoretiky, kteří vidí strašidla tam, kde nejsou, a balamutí tak řadové občany. Janu
von Helsingovi se podařilo dostat se do kontaktu s aktivním, vysoce postaveným svobodným
zednářem a přimět ho k interview. V něm detailně popisuje skryté působení celosvětového
tajného společenství - vše se tedy dozvíte z první ruky! Tento zasvěcený muž mimo jiné
informuje o tom: co představuje nový světový řád, kdy byl založen a jak je koncipován proč se
mají lidem implantovat mikročipy jakou roli ve svobodném zednářství hraje Lucifer jakou roli
hrají Ježíš a iluminati že skutečně existují hadi lidé jako jsou zednářská znamení, pomocí nichž
se jednotliví členové poznávají jak působí duchovní síly a jak je lze využívat jako roli v
zednářském společenství mají templářští rytíři jak lze ovládat lidi pomocí morfogenetických
polí proč většina německých zednářů mají národní zájmy a proč jsou v mnoha ložích
nežádoucí určité náboženské skupiny že se zednáři bouří a mezi některými panuje přímo
válka

Toto není kniha pro slabě natyry!